1

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin, ağır havayı azar azar içine çektikten sonra hızlıca nefesini veriyor. Bir güneş ışığının ucunda tozlar dans ediyor. Robin, o minik toz tanelerinin ciğerlerine dolarak onu ağırlaştırdığını düşünmemeye çalışıyor.

Dışarıdaki Manchester kaldırımı gri ve ıslak ama havada bir tazelik var, âdeta baharla flörtleşiyor. Robin bunu hissetmeyecek. Bu nemin tenini ürpertmesine izin vermeyecek. Nem, rengi solmuş siyah tişörtüne ağır ağır sinip yerleşmeyecek.

Pencerenin önünden geçen otobüs evin önüne ve en yakındaki komşu evlere, bir süreliğine dalga köpüğüne dönüştürdüğü su birikintilerini sıçratıyor. Fakat Robin bunu görmüyor. Onun tek duyduğu suyun fışkırma sesi ve kot pantolonu "ıslanıp bombok" olan kadının siniri.

Robin dün dışarı çıkmadı, bugün de çıkmayacak. Yangın veya sel olmadığı sürece yarın da evde kalacak. Tıpkı neredeyse üç yıldır yaptığı gibi. Birkaç hafta öncesine kadar Robin'in hayatındaki her şey yolunda ve güvendeydi. Sımsıcak kabuğunun içindeydi. Günlerini hâlâ üç odalı hapishanesini arşınlayarak, televizyon seyrederek, ağırlık kaldırarak ve amaçsızca internette dolaşarak geçiriyor. Fakat şimdi omuzlarına yeni bir korkunun ağırlığı binmiş durumda.

Robin dikkatli ve kontrollü biri. Kapısını sadece haberli ge-

lenlere açıyor. Belirlenen saatler dışında teslim edilen kargolar, sinirli şoförler tarafından depoya geri götürülüyor. Gelmesi beklenmeyen paketler alınmıyor. Yakınlarda bir seçim var ama Robin, kötü takım elbisesiyle ayaklarını sürüyerek kapısında beliren, içtenlikle hevesli kimseyle tartışmak istemiyor.

Şu anda da kapısına vuran biri var. İlk başlarda kibarca çalınan kapıdan gelen ses şimdi çaresiz ya da öfkeli bir kreşendoya dönüşmüş durumda. Robin çenesi önde, ciddi bir kararlılıkla karşısındaki televizyona bakıyor. Ekran parlak renkler ve yumuşak seslerle dolu. Henüz emekleme çağındaki çocuklar için bir kanal bu. Basit görevleri başarmak, arkadaşlara yardım etmek ve neşeli yeni beceriler öğrenmekle ilgili hikâyelerle geçen dakikalar. Kötü biri yok, suçluluk veya korku yok. Herkes mutlu.

Kapının gümlemesi artarken Robin bilinçli olarak derin bir nefes alıyor. Ciğerlerine dolan havaya, genişleyen göğsüne ve dişlerinin arasından ağır ağır süzülen nefese odaklanıyor. Gözlerini inatla ekrandan ayırmıyor. Ona daha önce de sinirlenenler olmuştu. Onlarla savaşamayacak hâle geldiğinde kaçardı. Fakat bu sefer köşeye sıkışmıştı.

paylaştığım gruplar dışında bilgim olmadan yaymay
ı
n lütfen...

bozuk ya da eksik sayfa için telegram: @SuleeNurr

SARAH | GÜNÜMÜZ

Çocuğumu elimden aldılar ve bunun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Dört gün önce neşeyle amcasının elinden tutarak evden çıkıp gitti ve bu, onun o altın rengi saçlarını, marallarınkine benzeyen gözlerini ve minik pembe burnunu son görüşümdü. Violet benden ayrılırken gülümsüyordu ve hiçbir şeyin farkında değildi; ben yemek masamda kıpırdamadan oturmuş, cevap verme hakkım bile olmadan bana yöneltilmiş, ardı arkası kesilmeyen suçlamaları dinlerken bana el salladı.

Jim annesiyle babasının arasında oturuyordu. Bütün sabah pişirmekle uğraştığım "aile yemeğini" biraz önce bitirmiştik. Jim her zaman yaptığım gibi tabakları temizlememe izin vermemiş, kardeşine Violet'ı götürmesini işaret ettikten sonra boğazını temizleyerek listesini okumaya başlamıştı. Kurşun gibi, madde madde.

Listenin ardından, kısa bir süre hep beraber serseme dönmüş bir hâlde sessizce oturduktan sonra Jim annesine bakıp ondan kendisini cesaretlendiren bir onay aldınca konuşmuştu. "Bu işi daha fazla uzatmayalım. Eşyalarını toplayıp gitmen gerek. Kendi ayaklarının üzerinde durana kadar sana kalacak bir yer bulduk."

Ellerim arkamda üst kata çıkarıldım. Bavullarımı hazırlarken beni izlediler, sonra Jim ve babası beni evimden çıkarıp taksiye bindirdiler. Takside, ağlamayacak kadar şaşkın olduğum için aptal aptal dışarıyı seyrederek on beş dakika geçirdim.

Yanağım camda titreşirken tüm kanım çekiliyordu sanki. Zihnimde, Jim'in anlamlandırmaya çalıştığım listesi dönüp duruyordu.

1. Kıskançlık

Daha fazla konuşacak sanmıştım. Fakat gözlerini elindeki kâğıttan ayırmadan sessizce ve kesin bir ses tonuyla "kıskançlık" demişti sadece.

O sırada ben hâlâ tüm bunların bir şaka olabileceğini düşünüyordum. Annesi ve babası sofradaydı, normalde samimi biri olan kardeşi ise Violet'la birlikte diğer odadaydı.

Fakat şaka olduğunu belirten son cümle gelmedi. Bunun yerine listesini okumaya devam etti. Anne babası elleri kucaklarında kendi hâllerinde otururken, oğulları benimle ilgili korkunç iddialarda bulunuyordu. Benimle ve dört yaşına basmak üzere olan kızımızla ilgili.

Jim, Violet'a olan sevgisini kıskandığımı düşünüyordu. İlk günden beri gün gibi ortada olan güçlü bağlarını kıskandığımı. İşten eve gelip, "Neredeymiş bakalım güzelliğim?" diyerek kızını kastediyor olmasını kıskandığımı. Bizim küçük bebeğimizi. Ben gün boyu onun bakımını üstlenmiş, bebeğim bana koala gibi yapışmışken tüm gün perişan hâlde evde dolaşarak tek elle her şeyi halletmeye çalışmış olsam da saat 18:15'te Jim'in kapıdan girdiğini gördüğü anda kollarını ona doğru uzatıp ulaşmaya çalışırken maymun gibi sesler çıkarırdı.

Onu kıskanmıyordum. Eğer birini kıskanıyorsam da bu Jim'di. Violet'ın sadece beni sevmesini istiyordum ama aralarındaki bağı kıskanmıyordum. Bunu seyretmek hoşuma gidiyordu. Canlı sevgi gösterisi. Çok çalışan, sevgi dolu bir adam, huzurlu yuvamız, güzel küçük bebeğimiz.

Hepsi de domino taşları gibi sıra sıra dizili.

2

ROBIN | 1989

Robin rugan ayakkabılarının burnunu duvara sürtüyor. Küçük olması, insanların onu aptal bir bebek gibi giydirebileceği anlamına gelmiyor. Pırıl pırıl ve cici bici görünmekten hoşlanan Sarah. Aynada sağa sola salınıp kendini ve Rapunzel'inkine benzeyen altın rengi saçlarını hayranlıkla seyretmekten hoşlanan Sarah. Eğer Robin biraz Sarah gibi olsaydı, anne ve babası çok sevinirdi. Bunu düşünmek bile Robin'in ağzının ekşi tükürükle dolmasına sebep oluyor.

"Robin!"

"Ne var?"

"Yere tükürme, senin neyin var böyle?"

Robin annesine sert sert bakıyor. "Ağzımda kötü bir tat vardı," diyor ve bir an bile düşünmeden ayakkabılarını duvarda sürümeye devam ediyor.

"Robin! Ne yapıyorsun?"

Eyvah.

"Hiç."

"Onlar yepyeni ayakkabılar, şımarıklık yapma."

Annesi bacakları ayrık, elleri kalçasında başında dikiliyor. Arkasından vuran güneş ışığında keskin hatları varmış gibi gözüküyor ama annesi aslında yumuşak biri.

"Çok parlaklar," diyor Robin suratını asarak ama tartışmayı baştan kaybettiğinin farkında.

Sarah annesinin endişeli ümitsizliğini taklit ederek kadının yanında duruyor. Bütün gün okulda olmalarına rağmen Sarah'nın mükemmel örgüleri hiç bozulmadan duruyor. Pötikareli yazlık elbisesi tertemiz ve tırnaklarının altında insanı kaygılandıran siyah bir kir tabakası yok. Robin'in koyu kahverengi saçları daha ilk teneffüs olmadan tokasından çıkmıştı bile. O kadar çok saçı var ki sürekli hareket hâlindeler ve hiçbir tokanın bu saçları zaptetme ihtimali yok.

Robin ve Sarah hâlâ tek parça olarak görülüyorlar: İkizler. Fakat gerçekte birbirlerinden bu kadar farklı olamazlardı. Sarışın ve esmer, uzun ve minyon, sert ve zorba.

Küçüklüklerinde anneleri Angela, yani Angie, ikizleri tek tip giydirirdi. Birbirlerine uygun başlıklar, elbiseler ve ayakkabılar. Fakat Sarah o kadar *uzundu* ve neredeyse ilk günden o kadar *olgundu* ki bu uyumlu kıyafetler aslında birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını vurgulamaktan başka bir işe yaramıyordu. Hatta bazı zamanlar, Marshall aile tarihinde anlatıldığı üzere, onları hiç tanımayan insanların kızların ikiz olmalarının mümkün olmadığını savundukları bile oluyordu.

"Benden iyi mi bileceksiniz?" diyordu Angie abartılı bir iç çekişle. "İkisi de benden çıktı."

"Minik bücürüm benim," diye çağırıyor babası Jack, Robin kanepede onun yanında oturmuş, henüz yere değmeyen ayaklarını sallarken. Ya da pazar günleri garajlarında normalde Angie'nin atıp yenisini almayı tercih edeceği ev eşyalarını tamir eden babasına hâlinden memnun bir şekilde ahşap parçaları, çivi veya tutkal taşırken. "Ben para basmıyorum, Ang," diyor babası. "Doğru söze ne denir," diyor annesi numaradan iç çekerek.

Robin ve kız kardeşi yeni döneminin ilk gününde okuldan eve yürüyorlar. Kafaları önlerine düşmüş, beslenme çantalarının

içindeki ekmek kırıntıları tıkır tıkır sesler çıkarıyor. Altı hafta oyun oynayıp televizyon seyrettikten sonra okulun ilk günü hep yorucu geliyor. Onları her zaman okuldan anneleri almayacak, artık dokuz yaşında kocaman kız oldular ama bu, okulun ilk günü "ödülü". Robin, şimdiden iki kez azarı yediği için ertesi gün, yanında bir yetişkinden farksız kardeşi olacak olmasına rağmen kendi başına eve dönmek için can atıyor. On altı dakikanın insanın hayatında bu kadar büyük bir fark yaratıyor olması ilginç. "Ben daha büyüğüm," diyor Sarah sürekli, Robin gözlerini devirirken. *Eğer ben büyük olsaydım her şey çok farklı olurdu,* diye düşünüyor Robin surat asarak.

Yarı yarıya kaldırıma çıkmış parlak siyah bir BMW var ileride, dörtlüleri açık. Çocuk arabasında daha küçük çocukları olan anneler, önlerinin bu şekilde kapatılmış olmasının işlerini ne kadar zorlaştırdığını abartarak konuşurken bir yandan da yüksek sesle oflayıp pufluyorlar. Arabanın şoför kapısı açılıyor, içinden bir kadın çıkıyor. Üzerinde pahalı bir palto olan kadının parıldayan saçları aşağı yukarı oynuyor. "Çok özür dilerim," diyor kadın, diğer annelerin olduğu tarafa doğru seslenerek. "Park edecek yer bulamadım."

Diğer kadınlar onu duymazdan gelirken bu parlak ve zıplayan saçlı BMW'li anne, birini görüp heyecanla el sallamaya başlıyor. Robin ve Sarah'nın sınıflarındaki yeni oğlan bu. Oğlan onu görür görmez, sırtında yukarı aşağı hoplayan çantasıyla ona doğru koşuyor. Saçlarında kesin jöle var çünkü en ufak bir kıpırtı olmuyor. Oğlan ön koltuğa oturuyor, araba kaldırımdan inip neredeyse tamamen sessizce uzaklaşıyor. Robin hiç umursamıyor.

SARAH | 1989

Sınıfımızda yeni bir oğlan var. NKOTB'deki Jordan Knight kadar yakışıklı ve bir fare kadar sessiz. Saçları sarı, gözleri koyu renk ve elmacıkkemikleri erkek mankenlerinki gibi. Robin'in cadı olduğunu söylediği, uzun gri saçlı ve zarif, yaşlıca bir hanım olan Bayan Howard adındaki yeni öğretmenimiz onu tahtaya kaldırıp kendini tanıtmasını istedi. Oğlan kulaklarına kadar kızardı, ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. En sonunda Bayan Howard dudaklarını büzerek, "Bu, Callum Granger," dedi. "Okulumuza yeni geldi. Umarım ona kendini yalnız hissettirmezsiniz."

Ödev defterime "Callum" yazdım ve adını unutmamak için isminin çevresine bir kalp çizdim. Sanki unutmam mümkünmüş gibi.

Öğle yemeği saatinde, onu arkadaşlık bankında tek başına otururken gördüm. Dizlerini birbirine sıkıca yapıştırmıştı, elmasını yerken *Thomas Kempe'nin Hayaleti* adında bir kitap okuyordu. Oğlanlar onun yanında itişip kakışıyorlar, bir tenis topunu tekmeleyip üzerine basıyorlardı ama ne zaman Callum'un yakınına gelseler oğlan dizlerini toplayıp kitabını okumaya devam ediyordu.

"Selam," dedim, becerebildiğim en samimi gülümsemeyle. "Ben Sarah."

"Selam," dedi oğlan. "Ben Callum." Bir an için elini uzatıp benimle tokalaşacağını sandım.

"Bunun arkadaşlık bankı olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

Oğlanın kulakları tekrar pembeleşti ama öyle olduğunun farkında olmadığını söyledi.

"Kendini yalnız hissedip biriyle oynamak istediğinde buraya otursun," diye açıkladım. Okulumuzun kural ve ritüellerini açıklamak beni her zaman heyecanlandırmıştır. Dört yaşımdan beri bu okulda olduğum için hepsini biliyorum.

Callum'a etrafı gezdirmeyi teklif ettim. Kitabına baktı, arasına bir ayraç koyup dikkatlice kapadıktan sonra peşimden geldi. Ben de ona oyun oynadığımız sahayı, artık kullanılmayan ve su sızdıran yüzme havuzunu, bekçinin perili evini ve onu güldürmek için kızlar tuvaletini gösterdim. Callum yine kızardı.

Babasının işi yüzünden bizim kasabaya, Birch End'e taşındığını söyledi. Babası Reading'deki bir kola şirketinde önemli bir görevdeymiş ama babası kimseden bir şey istemekten hoşlanmadığı için Callum bedava kola içemiyormuş. Babası katı birine benziyor.

Şimdi ev zamanı ve annem şimdiden Robin'i azarlamak zorunda kaldı. Yeni ayakkabılarını duvara sürtüyordu ve ben onu şikâyet etmek istememiştim ama sonra durduk yere tükürmeye başlayınca annem onu azarlamak zorunda kaldı. Neden böyle şeyler yaptığını bilmiyorum çünkü her seferinde yakalanıyor. Sanki başını derde sokmak istiyor. İnsan neden başını derde sokmak ister anlamıyorum. Oysa iyi olduğun zaman her şey çok daha kolay. Ben *her zaman* iyi bir kız olmaya çalışıyorum.

Babam bana benim küçük ineğim diyor. Annem ise benim mükemmel kızım.

Annem, babamdan bıkmış numarası yapmayı çok seviyor, babam da şaklabanlıklar yapıp anneme "senin evin" gibi şey-

ler söylemekten veya dırdır ediyormuş gibi şakalar yapmaktan hoşlanıyor ama bence hâlâ birbirlerini seviyorlar. *Çarkıfelek* ya da *Roseanne* seyrederken kanepede birbirlerine sarılıyorlar, annemin sarı saçları babamın göğsünde, babamın eli annemin bacağında. Arabadayken, sanki birbirlerini haftalardır görmemişler gibi aralıksız konuşuyorlar ve Robin'le ben de bize daha fazla şeker çikolata versinler diye onları rahatsız etmekten vazgeçiyoruz. Biz de Casusluk veya Sarı Araba oyunu oynuyoruz, hani ilk sarı araba görenin "Sarı araba!" diye bağırıp diğerinin koluna vurduğu oyun. Oyun her zaman gözyaşlarıyla sonlansa da kız kardeşimle oynarken deli gibi gülüyorum ve burunlarımızı cama yapıştırıyoruz, daha çok eğlendiğim başka bir zaman hatırlamıyorum. Kız kardeşim beni deli ediyor ama hayatta çok iyi bildiği tek bir şey varsa o da eğlenmek.

3

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin, ikinci kattaki yatak odasının penceresinden evinin arkasındaki dokuz ayrı dairenin içini görebiliyor. Bir kat aşağıya inip misafir yatak odası artı spor salonunun penceresinin denizliğine oturduğunda her iki tarafta üçer daire daha görebiliyor. Evinin arka duvarına bakan dairelerden her birinin dışa bakan üç penceresi var, her birinin içinde bilmediği hayatlar sürülen üç pencere. Üst üste yığılmış zoetroplar gibi, pencerelerde süzülerek bir görünüp bir kaybolan insanların çaba gerektirmeyen hareketlerini teşhir ediyor.

Sabahın yarısı geçtiği için pencerelerden birçoğu boş, akşama kadar beklemede. Üst katlardaki bir dairedeki bir temizlikçi hızla paspas yapıyor. Kadının parlak tişörtü, geniş bedeninin çevresinde bir sirk çadırı gibi salınıyor. Omuzları sarsılıyor; ya müzik dinliyor ya da aklından geçiriyor olmalı. En alt sağ dairedeki yaşlı hanım gündelik işleriyle uğraşıyor. Ellerinde parlak sarı Marigold eldivenler var, lacivert iş önlüğü kadının pratik naylon kıyafetlerini koruyor.

Binanın tam ortasındaki dairede hem bir kadın hem de bir adam var. Bay Saksağan. Robin için çok özel biri.

Adamın adı gerçekten de Bay Saksağan değil elbette. Adam, Henry Watkins ve karısı da Karen Watkins. Fakat Robin isimlerini henüz bilmiyorken, adını normalde siyah olan saçlarının

bir yanındaki dikkat çekici gri tutamdan alan Bay Saksağan, Robin'in günlük rutininde çok önemli bir rol oynuyor.

Robin her sabah nefesini tutarak Bay Saksağan ve küçük oğlanın (oğlanın adını internette bulamadığı için ona Yavru Kuş diyor) dairelerin ortak bahçesinden çıkışlarını, oğlanın scooter'ında gece biriken yağmuru silkelemelerini ve avluyla bahçeyi birbirinden ayıran parke taşlı ara sokaktan kıvrılarak gidişlerini izliyor.

Bay Saksağan'a, "Günaydın Bay Saksağan," demek Robin'in gününün önemli bir parçası. Bunu hallettikten sonra kendi gününe başlayabilir. O âna kadar ne çay, ne televizyon, ne kızarmış ekmek, ne step, ne ağırlık ve rahatlatıcı çocuk kanalı ne de başka bir şey var.

Robin'in günündeki boşlukları dolduran başka gereklilikler de var elbette. Gelen postanın düzenlenmesi ve dikkatlice yok sayılması. Saklanmalar. Ve izlemek. İzlemek hep var. *Eğer dikkat etmezsem, insanlar ölürler,* diye düşünüyor Robin. Her zamanki "ya şu olursa" düşüncelerinin aksine, bunda bir gerçeklik payı var.

Son birkaç haftadır Robin, Saksağanların evinde nahoş bir şey göreceğini sanmıyordu. Onları izlemesinin tek sebebi güvende olmalarını sağlamaktı. İşlerine karışmak gibi bir niyeti olmamıştı hiç. Saksağan ailesi, onun için dünyadaki tüm iyi şeyleri temsil ediyordu. Sevgi, ilgi, normallik. Yavru Kuş ve Bay Saksağan'ın hak ettikleri buydu. Saksağanlar yaşamları boyunca tek eşle çiftleşirlerdi. Yaşamları boyunca tek eşle çiftleşmeleri gerekiyordu.

Bu yüzden Robin, Bayan Saksağan ve arkadaşının heyecanla konuşarak, birbirlerine sarılarak, öpüşerek ve bundan çok daha fazlasını yaparak dar yoldan yürüdüklerini görünce başını çeviremedi. Zayıf bir öfke, onu perdelerin arkasında durduğu yere çiviledi.

Şimdi onları izliyor. Dünyadan haberi olmayan bir koca ve

işaretparmağını uzatmış onunla kavga eden, saatli bombaya benzeyen karısı.

Alt katta postanın paspasın üzerine düşüşünü duyuyor, mektup deliğinin kapağı tekrar hızla kapanıyor. Robin aşağıya inip gelen zarfları alacak ve açılmamış olarak organize edip üst üste inşa ettiği düzgün yığınların üzerine ekleyecek. Fakat kalın bir halıyla kaplı sahanlığa adımını tam attığında kapının tıklatıldığını duyuyor. Robin bekliyor. Elinde not panosu olan bir hayır kurumu çalışanı, bir politikacı veya ince plastikten cam çerçevesi satan bir satıcı olabilir. Veya herhangi başka biri. Kapıyı açıp dışarıdaki her şeyin içeri dolmasına izin vermek dışında bunu anlamanın tek yolu beklemek.

Tık tık. Vuruşlar hâlâ nazik ama durmuyor.

Tık tık tık. Artık daha hızlandılar.

Tık tık tık tık tık. Hızlı, telaşlı bir çaba. Artık Robin, gelenin "başka biri" olduğunu biliyor. Sabırsız ziyaretçi, kızgın ziyaretçi, kapıdaki isimsiz, yüzü olmayan adam. Robin sahanlıkta durup adamın vazgeçmesini bekleyerek geçen süreyi sayıyor. Otuz yedi saniye. Adamın kararlılığı Robin'in sinirini bozuyor.

SARAH | GÜNÜMÜZ

2. Yalanlar

Bunun listede olmasının sebebini anlayabiliyorum. Jim'e gerçekten bir sürü yalan söyledim. Başlangıçta bazı şeyleri saklıyordum. Saklamak uydurmaya döndü, bunu da sınırsız yalanlar takip etti.

Jim ve ben işyerinde tanıştık, Surrey'deki Godalming'e taşınmamın üzerinden fazla vakit geçmemişti. Uzun süredir ilk işimdi, şevk doluydum.

Jim bana kardeşim olup olmadığını sorduğunda, olmadığını söyledim. Ve annemle babamın öldüğünü. Bu ilk yalan, uzun süredir verdiğim en doğru kararmış gibi gelmişti: *Ailem yok.*

Jim ailesinden ve küçük ümitlerinden bahsettiğinde onun doğru adam olduğunu anlamıştım. Yanına taşındım. Ve Tanrı'ya şükür, nihayet nefes alabiliyordum. Gülebiliyordum. Normaldi, sağlıklıydı, iyiydi ve ben başarmıştım.

Yalanlar aktı ve ardından sertleşti. Tahmin edemediğim o kadar çok soru geldi ki. Doldurulması gereken boşluklar vardı ve bu boşlukların ayaküstü doldurulması gerekiyordu. Bir kez yalan söylediniz mi yolunuzu da seçmiş oluyorsunuz, oradan dönüş yok.

Ben Jim'i seçtim. Godalming'de yaşayan nazik, normal Sarah olmayı seçtim. Ve en önemlisi, Violet'ı seçtim.

Jim ve ben, evimizde birlikte yaşamayı öğrenmek zorunda kaldık. Adapte olmaya çalışırken tuhaf durumlar oldu ama kızımız onları aşmamızı sağladı. Çok erken doğmuştu, ekstra ilgiye ihtiyacı vardı. Onu görür görmez sevdim.

Ev uykudayken, hayatımda gördüğüm en ince bacaklara sahip bu küçük bez bebeğe bakıp duruyordum. Benim bebeğime. Bir mantra gibi aynı şeyi tekrar edip duruyordum. "Benim bebeğim, benim bebeğim, benim bebeğim."

Onunla geçirdiğim ilk gece sanki biri bana korkunç bir şaka yapıyormuş gibi hissettim. Bu son derece küçük, insanın canını acıtacak kadar hassas yaratığı bana vermişlerdi. Talimatsız, hastaneden evi incelemek için birini göndermeden, her hareketimi kontrol eden biri olmadan.

Her kalp atışıyla beraber Violet'ın atan minik damarlarını izledim. Yanıp sönen ufak bir ışık. Bu atışlar arasında nefesini tutuyor olması daha normal ve daha az korkutucu bir hâl aldıkça ben de rahatladım ve hepimizin güvende olduğuna inanmaya başladım.

İlk başlarda her ağladığında onu susturmayı başaramıyordum. İlk aylarda, gece yarısından sonraki saatlerde genelde çaresizlikten ağlıyordum; Jim'i uyandırmanın bir anlamı yoktu çünkü benim yorulduğumu görmek dışında yapabileceği başka ne olabilirdi ki?

Fakat o günlere de geldik, geldim.

Kötü olmadı. Yaşadığımız, gece ağlamaları ve ılık sütle geçen korkunç zor zamanlar değildi sadece. Aynı zamanda bir dayanıklılık gösterisiydi ama alttan alta dev bir sevgi dalgasıyla destekleniyordu.

Jim listedeki ikinci maddeyi, "yalanlar" maddesini okuduğunda ne demek istediğini anlamadım. Sanki bir küfürmüş gibi sessizce söyledi.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Yalanlar mı?" dedim. "Ne yalanları?"

"Hangi yalanlar?" demem gerekirdi oysa çünkü o kadar çok yalan vardı ki. Kan gibi fışkırıyorlardı benden.

4

ROBIN | 1990

Robin ve kardeşi, geceyi ilk kez Callumların evinde geçirecekler. Anne ve babaları, annelerinin tesadüfen birkaç ay önce mahalle kuaföründeki karşılaşmaları sıkı bir dostluğa dönüşüp de Grangerlarla arkadaş olduklarından beri, hafta sonları şekil değiştirmişti. Artık Marshall ailesi için televizyonun önünde, kucaklarında tabaklarla yenilen pazar akşamı yemekleri kalmadı. Pazar öğleden sonraları banyo ve saç yıkama zamanı, pazar akşamları ise anne ve babalar sıkıcı şeylerden bahsedip şakalar yaparken Robin, Sarah ve Callum'un kasten ve rahatsız edici derecede dışarıda bırakılacağı şekilde tasarlanmış gibi gözüken bir masanın başında oturma zamanıydı.

Callum'un annesi Hilary, Lloyd Grossman'lı *Masterchef*'te ve Michael Barry'li *Food and Drink*'te gördüklerini pişiriyor. Yemekte mutlaka bir "coulis" veya "jus" oluyor. Robin pazar geceleri yedikleri balık ve patates kızarmalarını veya pizzaları özlüyor. Callum'un babası akşamları paradan bahsediyor; ne kadar parası olduğundan, "ikramiye" olarak ne kadar alacağından, bunu nereye harcayacağından. Robin'in annesi rahatsız edici derecede yüksek sesli bir kahkahayla karşılık veriyor buna ve ertesi sabah boyunca annesiyle babası Drew Granger'ın satın aldığı şeyleri alamayacakları için kavga ediyorlar.

Normalde, bu geceler sarsıntılı bir araba yolculuğuyla eve

dönmeleriyle sonuçlanıyor; kızların emniyet kemerleri sinir içinde takılıyor, hava ön taraftan gelen ve alkol kokan ılık nefesler yüzünden ağırlaşıyor. Fakat polis artık kimseye göz açtırmıyor, alkol muayenelerinin sayısı arttığı için babaları buna değmeyeceğini söylüyor çünkü eğer ehliyetini kaybedecek olursa işini yapamayacak. Robin'in evde kalma önerileri duymazdan gelindiği için eve dönmek yerine geceleri orada kalıyorlar.

Robin sevdiği yiyecekleri yemeyi ve üzerine zorla geçirilen elbiseler yerine kot pantolonuyla evde olmayı tercih etmesine rağmen bu gecenin çok heyecanlı bir yanı var. O ve Sarah, Callum'un yatağında, başları yatağın farklı ucunda olacak şekilde yatacaklar çünkü Callum'un yatağı Robin ve Sarah'nın anne babasının yatağından bile büyük ve uyumadan önce bir film izlemelerine izin verildi. Robin *Labirent*'i izleyeceklerini umuyor ama Sarah muhtemelen tepinerek *Grease 2* veya *İlk Aşk İlk Dans* gibi bir filmi seyretsinler isteyecek; benzin istasyonundaki video bölümünden bir film kiralayabilsinler diye üçüne bir izin kâğıdı ve biraz para veriyorlar. Belki bir de Robin'in babasına sigara almaları için bir izin kâğıdı daha.

Callum onların yanında açılır kapanır bir yatakta yatacak, artık boş zamanlarının çoğunu birlikte geçirdiği kızlar için normal alışkanlıklarından vazgeçmeye gönüllü. Tek çocuk için çok soyut gelen rahat sohbetleri, kendi özel şakaları ve didişmelerinden büyülenmiş olarak onların konuşmalarını dinliyor.

SARAH | 1990

Bütün hafta boyunca çok heyecanlıydım. Grangerların evine gitmeyi seviyorum. Her şey yeni, sıcak ve yumuşacık. Üç tuvaletleri var. Bir tanesi aşağıda ve Hilary buna "vestiyer*" diyor, biz de bunu duyunca pişmiş kelle gibi sırıtıyoruz çünkü vestiyer paltoların ve yağmur botlarının durduğu yerdir. Bazen Robin'le evdeyken dolaba gidip işeyecekmişiz gibi yapıyoruz.

Grangerların evindeki tuvaletlerden biri büyük banyoda, burada hem duş hem de küvet var ve ben duşu kullanmak için sabırsızlanıyorum. Şimdiye kadar bir kez yüzme havuzundaki duşa girdim, su tükürük gibi akıyordu. Son tuvalet de Drew ve Hilary'nin yatak odalarında. Buna ebeveyn banyosu deniyor ve annem onların yatak odalarına da bir tane yaptırılsın diye babamın başının etini yiyor. "Nereye yaptırmamı istersin?" diyor babam, anneme gülerek. "Elbise dolabına mı?"

Callum'la vakit geçirmek için can atıyorum. Robin genellikle çok eğlenceli biri, gerçi bunu ona söylemem ama Callum'un yanında daha az manik ve daha az deli oluyor. Callum'un yanında beni tekmeleyerek hava atmaya veya iğrenç şeyler yapmaya çalışmıyor.

Okulda, Robin'le ben birbirimizin yanında nasıl hareket edi-

* İngilizce'de "cloackroom" hem lavabo hem de vestiyer anlamına gelir. –*çn*

yorsak Callum da çevremizde öyle dolanıyor. Her sene için bir sınıf olduğundan hepimiz istesek de istemesek de mecburen aynı derslikteyiz ama söze dökülmeyen bir gerçek var ki eğer birlikte oynarsak bizimle çok dalga geçerler. Oğlanlar kızlarla oynamazlar, kız kardeşler de kız kardeşleriyle. Neredeyse okulun ilk gününden itibaren Robin'le ben, çevremizde birbirimize çok yaklaşmamızı engelleyen görünmez bir güç alanı varmış gibi davrandık. Korunma duygusu yüzünden sanırım. Bazı insanlar ikizleri tuhaf bulur, bazı ikizler *tuhaftır* da. Birbirlerine kenetlenip diğer insanlardan uzaklaşırlar ve kendilerine ait bir dil yaratırlar. Biz böyle şeyler yapmıyoruz. Annem küçüklüğümüzde aynı karyolada uyuduğumuzu söylüyor. Yatağın farklı uçlarına yatırılırmışız ama gece kıvrıla kıvrıla yan yana gelirmişiz. Okula başladığımızda bu söze dökülmeyen gerçeğin farkına varmamız bir haftamızı aldı. Bu yüzden okulun ilk günü, el ele tutuşarak girdiğimiz sınıfta yan yana oturduk. Artık böyle olmamamız beni üzüyor sanırım. Robin'in benimle fazla takılmak istediğini sanmıyorum ve onun kardeşi olmaktan hoşlandığımı, anlaşıyor olmamızdan keyif aldığımı ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Belki de bunun sebebi tek yumurta ikizi olmamamız. Aslında tam tersi. Hatta bizi Callum'la oynarken gören biri, benim onunla akraba olduğumu düşünür. İkimiz de uzun boylu ve sarışınız. Callum bir dansçı gibi dimdik yürüyor, ben de öyle yapmaya çalışıyorum. Robin kısa boylu ve siyah saçlı. Bir deri bir kemik olduğu için kıyafetleri üzerine hiç tam oturmuyor, bu yüzden kıyafetlerini sürekli aşağı yukarı çekiştirip duruyor.

Callum kendi evindeyken daha farklı. Okul bahçesinde kendi gruplarımızda oynarken "normal" oğlan davranışı yelpazesinin daha sessiz ucunda yer alıyor ama iyi görünüyor, dertsiz. Ormanda, parkta veya plajdaysak ya da havuzda veya piknikte, anneler en yakındaki tene güneş kremi sürerken çok neşeli ve eğlenceli. Şu komik, omuzlarını sarstığı sessiz gülüşünü rahatça sergileyebiliyor. Fakat Robin, onun kendi evindeyken yaşlı bir kadın gibi olduğunu söylüyor. Gereksiz yere telaş edip zırvalı-

yor. Robin eline bir şey aldığında kıpkırmızı oluyor ve sanki o şeyi kurtarmak ister gibi hızla onun yanına gidiyor. Robin sakar olabilir ama *o kadar da* kötü değil. "Anlamıyorsunuz," diyor. "Robin elinden düşürse bile bu benim suçum olur."

Grangerların evine eski Rover'ımızla gidiyoruz. Anneler abartılı bir şekilde havayı öper gibi öpüşüyorlar. Bu bir şaka olarak başladı ama artık alışkanlığa dönüştü. Babamın kendini bu gece için hazırlamak zorunda hissettiğini fark ediyorum. Kapıyı çalarken derin bir nefes alıyor ve göğsünü öne çıkarıyor. Diğer arkadaşları Drew Granger gibi değil. Ya babam gibi bahçıvanlar, ya tuğla örüyorlar ya da sazdan çatı yapıyorlar. Konuşmaktan pek hoşlanmıyorlar, mahalle birahanesinde fıkralar anlatıp birbirlerine sırayla içki ısmarlıyorlar. Eski püskü iş pantolonlarıyla barda durup külçe gibi küllüklere sigaralarının küllerini silkeliyorlar. Drew'a gelince, her şey konuşmaktan ibaret; fıkra anlatıyor ama aynı türde değil, sonunda can alıcı bir söz olmuyor. Sanırım burada olmamızın sebebi annem. Arkadaş olan annem ve Hilary, geri kalan herkes de buna uyum sağlamaya çalışıyor. Babam bunu asla dile getirmese de annem için her şeyi yapar ve annem, bu birinci sınıf yemeklerden, çenesini düşüren şaraptan ve dışarıda arkadaşıyla geçirdiği günlerden oluşan yeni hayatını seviyor gibi. Ben de seviyorum.

5

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Çat. Hışır hışır. Pat.

Posta her zamankinden daha erken geliyor ama aynı şekilde düzenlenecek. El broşürleri ve işe yaramaz olanlar geri dönüşüm kutusuna konacak, Robin o bir anlık gece enerjisini toparlayacak gücü kendinde bulup da gecenin korunaklı karanlığında telaş içinde hepsini dışarıdaki kahverengi çöp konteynerine atana kadar sessizce orada duracaklar. Faturalar hâlâ zarflarının içinde ve en yenileri önde duracak şekilde, ofis olarak kullanılan fazla odadaki evrak raflarına kaldırılacak. Her şey otomatik ödemede ama Robin kâğıda dokunmaktan hoşlanıyor. Genelde tüm olay bundan ibaret ama bazen gelen postanın arasında parlak ve *farklı* görünen beyaz bir zarf oluyor. O, açılmayacak. Arşivlenmeyecek. Parmak ucuyla alınıp yüksekte, hiçbir şeye zarar veremeyecekleri, kullanılmayan elbise dolabının üzerine, birbirinin aynı beyaz zarflardan oluşan yığının üstüne konacak.

Faturalar Robin'i telaşlandırmıyor. Faturalar ödeniyor. Robin'in parası var, biraz suyunu çekmiş olsa da bir süre daha idare eder.

Çalışan Eşler adlı İngiliz rock grubunun başgitaristiydi, ismen hâlâ öyle. 2000 ila 2009 yılları arasında radyo programcılarının dikkatini çeken 20 albüm ile birkaç tekliden sonra hitap ettikleri özel seyirci grubunun dışına taşarak çıkarılan bir sürü ek

ve derleme albümler. Omuzlarından sarkan gitarı ve büzdüğü dudaklarıyla hâlâ bir ya da iki odanın duvarını süslüyor olabilir. Hatta belki haberinin yapıldığı *FHM* dergisindeki diğer çıplakların arasında, kendi markasına dönüşmüş şortu ve kolsuz tişörtüyle, yapılmasını istemediği makyajı yüzünden suratını astığı fotoğrafı da öyledir. Başlık şu: TUHAF AMA.

Çalışan Eşler'in zirvede olduğu dönemde sahnedeyken canlanıyordu. Boyu bir elliden bin elliye çıkıyordu. Çarkıfelek havai fişekleri gibi bir enerjiyle bastığı akorlar, havayı elektrikli testere gibi kesiyordu. İzleyici kalabalığının dev bir dalga gibi sağa sola sallanmasına, yukarı aşağı zıplamasına yol açıyordu. Son notalar hâlâ havada asılıyken terden sırılsıklam, kalbi davul gibi yüksek sesle atarak sahneden fırlayıp çıkıyordu. Pohpohlamalarından beslenmişti, ta ki boğulmaya başlayana dek.

Sahneden çekildiğinde grupları çoktan unutulup gitmişti. Halkın gözünün önünde yaşanan son anlara çok az insan şahit olmuş olsa da o anıların getirdiği utanç Robin için hâlâ capcanlıydı.

Bir zamanlar ona düşkün olan hayranları, onu şu hâlde görseler ne düşünürlerdi acaba?

Gelen postayı (bugün beyaz zarf yoktu) düzenledikten sonra, ağır ağır evin arka tarafındaki yatak odasının penceresine geçiyor. Ön taraf sınırların dışında kalıyor. Nefesi tüllerden birini belli belirsiz hareket ettiriyor. Parmak uçlarıyla tülü sabitlemeye çalışırken cama yapıştırıyor. Aynı şeyi diğer tüle de yapıyor, en azından bu şekilde eşitlenmiş oluyorlar. Sert ve pürüzlü olan yutkunmasını eşitlemek için bir daha yutkunuyor.

Watkins/Saksağan evindeki yetişkinler odanın arka tarafındaki kanepede uzanıyorlar. Küçük oğlan minyatür masasında oturmuş, LEGO'larıyla bir şeyler inşa ederken diliyle yanaklarını şişiriyor. Renkli tuğlalardan oluşan karmakarışık bir şey yapıyor, çatının parçaları dışarıya taşmış. Geriye çekilip yaptığı işi hayranlıkla izliyor, sonra dikkatli bir şekilde yürüyerek yumuşak oyuncakların olduğu yığını karıştırıyor, tavşana benzeyen ufak

bir oyuncak alıyor eline. Binanın üzerindeki parçalardan birkaçını kaldırıp oyuncağı dikkatlice içeriye koyuyor, tam o sırada bir şey sıçramasına sebep olduğu için bina yerle bir oluyor ve oğlan yenilgiye uğramış gibi küçük elleriyle yüzünü kapatıyor.

Robin onu neyin korkuttuğunu anlamak için salona bakıyor, anne ve babasının mutfakta ellerini kollarını deli gibi sallayarak bariz bir şekilde kavga ettiklerini görüyor. Bay Saksağan'ın elinde bir telefon var, ekranını karısının suratına tutmuş bir şey gösterirken karısı telefonu elinden almaya çalışıyor. Oğlan bir anda yanlarına gelince yetişkinler birbirlerinden uzaklaşıp normal bir duruş sergilemeye çalışıyorlar ama o kadar samimiyetsizler ki Robin utanıyor. Her çift kavga eder ama burada başka bir şey var. Adamın gözlerini açıp resmin tamamını görmesi gerekiyor. Robin ona yardım etmekte kararlı.

Saksağanların evinin altında, zemin kattaki daireye genç bir adam taşınıyor. Ona yardım eden bir sürü işçi var, delikanlı onlara direktif vererek kutuları ve çantaları sağa sola taşıtıyor.

Delikanlı yakışıklı, güler yüzlü biri ama yüz hatları biraz yumuşak, bebeksi.

Evde farklı türde kutular var. Bazıları yeni ve üzerlerinde taşıma şirketinin ismi var, diğerleri içe göçük ve her birinin boyutları birbirinden farklı. Robin, onun biten bir ilişkinin ardından buraya taşınıp taşınmadığını, burasının yeni "bekâr evi" olup olmadığını ve mutluymuş gibi yapıp yapmadığını merak ediyor.

Robin'in yemek odasındaki kutuların üzerinde, beklenmedik bir şekilde buraya taşınırken internetten bulduğu taşıma şirketinin adı var. Kutuların hepsi, logoları öne bakacak şekilde sırayla dizili, bir dakikalık saygı duruşundaki futbol takımı gibi. Bir gün bunları açacak cesareti bulacak. Kederlerinin odanın içine akmasına izin vermek için. Fakat bugün değil.

SARAH | GÜNÜMÜZ

3. İhmal

Bunun ne olduğunu daha Jim'in ağzından çıkar çıkmaz anlamıştım. Eskiydi. En azından üç yıl öncesinden kalmaydı ama o zaman bile bunun unutulmayacağını biliyordum. O zamanki bakışından anlamıştım. Daha çok bir duraksama gibiydi, sanki her şeyi zihnine kaydedip arşivliyormuş gibi. Fakat başka bir şey söylememişti. O sıralarda hayatında çok şey oluyordu ve daha yeni yeni kendini suyun dibinden çıkarmaya başlamıştı.

Violet'a bakarken uyuyakalmıştım. Ondan bir önceki gece zor geçmişti. Huzursuzdu, meme istemiyordu, gazı yoktu. Gitgide büyüyen bir öfkeyle onu sallayarak evin içinde dolanmıştım. Jim yatmıştı, bitkin bir şekilde merdivenlerden çıkıp kendini yatağa öyle bir bırakmıştı ki şilteden ciyak diye bir ses çıkmıştı. Violet en sonunda pes etti ve ben birkaç saat huzursuz bir uykuya daldım, ağlaması kesildikten sonra bile sesi kafatasımda yankılandı. Ertesi gün Jim, koltuğunun altına onun için hazırladığım öğle yemeğini sıkıştırıp her zamanki gibi işe gitti, ben de evde ayaklarımı sürüye sürüye zombi gibi dolaştım durdum.

Kanepeye uzanmıştım, televizyondaki gündüz programları ikimize bir şeyler söylüyordu. Başımın altında bir kırlent, pencereden gelen sıcak güneş ışığı. Küçük bebeğim, üzerinde çuval

gibi taytı ve minik güzel elbisesiyle beni yumuşak bacaklarıyla mutlu mutlu tekmeliyordu, tombul pembe elini parmağıma dolamıştı.

Gözlerim açıktı. Hemen sonra gözlerim tekrar açıldı. Yere düşerken attığı çığlığa uyanmıştım.

Onu hızlı hızlı nefes alarak aramamın ardından Jim kapıdan girdiğinde ona, "Ama daha yuvarlanamaması lazım," dedim şaşkınlıkla ve tükürükler saçarak.

"Konu bu değil," dedi Jim ve sindim. "Zavallı minik kızım!"

"Onu suçlamıyordum," dedim, kızımı kucağımdan sertçe alıp nazik hareketlerle onu pışpışlayarak susturmaya çalışan Jim'in sırtına. Bana yanıt vermedi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, televizyondan gelen titrek ışıkların altında Jim beni dürterek uyandırdı. Violet göğsünde uyuyordu, ağzı açık, gözleri sımsıkı kapalıydı. Aceleyle eve döndüğünden beri yanından ayrılmamıştı.

"Onu hastaneye götürüp kontrol ettirmeliydik," dedi. Ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan, "Ona bakarken sık sık uyuyakalıyor musun?" diye sordu.

Açıklamaya çalıştım. Bebek uyurken sen de uyu, herkes böyle diyordu. Sorun olmaması gerekirdi. Bundan sonra onu beşiğine koyacaktım. Böyle bir şey tekrarlanmayacaktı. Başını hafifçe aşağı yukarı salladıktan sonra tekrar ekranın mavi ışığına döndü.

Dört gün önce, gösteri izliyormuş gibi tuhaf bir şekilde dizilmiş Jim'in ailesinin gözlerinin önünde titreyerek eşyalarımı toplarken boş boş sordum. "İhmal derken ne demek istedin?" Tek istediğim, bunu ondan duymaktı. Çünkü bu şekilde uykuya dalmak gerçekten de önemsiz ve sıradan bir şey gibi geliyordu bana ve bunu sesli söyleyerek hem kendisi hem de ailesi için küçültüp gerçek boyutuna getirmesini istiyordum.

"Violet küçükken bazen onu görmeden boşluğa bakıyordun. Ağlayarak seni istiyordu ama sen onu duymuyordun sanki. Bezinin değiştirilmesi gerekiyordu, altı pişik oluyordu ve sen siklemiyordun, özür dilerim anne, onu siklemiyordun bile, Sarah.

Bunu demek istedim. Seni yakaladım. Seni bir kez yakaladıktan sonra kendi kendime tek seferlik bir şey bu dedim ama öyle olmadı. Çünkü sonra seni tekrar yakaladım."

Bakışlarımı yere indirdim, çantamın fermuarını çekip odadan çıktım. *Tanrım,* diye düşündüm, *gerçekten de başardığımı düşünüyordum.*

6

SARAH | 1990

Babamız bahçıvan.

"Peyzaj bahçıvanı ve ağaç uzmanı," diye başladı konuşmaya çünkü hayatını "büyük fikirler satarak" kazanan Drew Granger'la önemli bir konuşma yapmıştı. Drew Granger, insanın kendisine istediği unvanı verebileceğini ve diğerlerinin ona inanacaklarını söylemişti. Sunduğun hizmetin diğerlerininkine göre çok daha iyi olduğunu söylersen ve yeterince kendine güvenli görünürsen daha fazla ücret talep edebilirdin. Babam çok ikna olmuş gibi gözükmese de annem yeni broşürler bastırdı ve babamı sanki hayatı boyunca malikânelerdeki çimleri tırnak makasıyla biçiyormuş gibi göstermeyi başardı, babam da böylece kasabanın dışındaki büyük evlerden daha fazla iş almaya başladı.

Annem hiçbir zaman işin gerçek bahçıvanlık kısmıyla ilgilenmedi. O da benim gibi güzel yeşil çimenleri ya da hoş bir çiçeği görünce beğenir ama bu onun için hiçbir zaman bir takıntı olmamıştı. Robin bahçeyle ilgilenmeyi seviyor. Sanırım bunun sebebi, babam olduğunda bahçede çamura batıp üstünü başını kirletmesine izin verilmesi. Bu çok komik çünkü Hilary'nin de annemle benim gibi olduğunu sanırdım. Yemek masasının üzerinde çiçekler duruyor ve modern evlerinin dışında düzgün küçük çiçek tarhları var ama şu âna kadar edindiğim izlenimlere göre bırak toprağa *elini sürmeyi,* onu yere eğilirken bile düşünmek çok

zor. Buna rağmen Wellington Parkı'na son gidişimizde, babamla konuşmak için yavaşlayıp ona toprağın asit derecesiyle ilgili bir şey sorduğunu fark ettim ve saatler sonra öğle yemeğinde hâlâ fideler, politüneller ve güller için en uygun budama makasları hakkında gevezelik ediyorlardı.

Annemin yüzünde anlamakta zorlandığım bir ifade vardı. Bahçıvanlık tutkusu yoktu ama Hilary onun arkadaşıydı; belki de babamın, Robin'den başka birinin bu konuya ilgi duymasından kaynaklanan bir heyecanla bahçe masasının üzerine eğilerek Hilary'yle konuşmasını kıskanmıştı. Annem onun yanında oturuyordu ama Drew Granger'ın ona neden Access kredi kartı almak için en uygun zaman olduğunu, ekonominin patlama yaptığını ve babamla ikisinin evimizi satıp daha büyük bir şey almaları gerektiğini anlatışını dinlemekle yetinmek zorunda kaldı. Annem bir şeyler mırıldandı, ikisi de babama bakıp gülmeye başladılar. Robin bıçağını benim yakınımda bir yere düşürdüğünde bıçağı almak için masanın altına eğildim ve annemle Drew'un birbirine doladıkları ayaklarını çektiklerini gördüm.

ROBIN | 1990

Robin, Callum'u sevmek istemiyordu. Callum onun için "erkek Sarah" idi ve Robin neyse kardeşi onun tam tersiydi. Her kız kardeşin yaptığı gibi çok sık çatışıyorlardı. Fakat Callum'da öyle bir şey vardı ki ne yaparsa yapsın kendini ona yaklaşmaktan alıkoyamıyordu. Bir bakışı vardı, sanki çok eğlenceli bir şey görmüş de anlatmaya cesaret edemiyormuş gibi. Ya da gizli bir şey biliyormuş da söylemiyormuş gibi. Ya da belki, eğer sana gerçekten güvenecek olursa söyleyebilirmiş gibi.

Okulda bütün çocukların kendi arkadaş grupları vardı. Callum uzun boylu ve özgüvenli biriydi, eğer isteseydi bir futbol oyununa dahil olup topa mükemmel bir çalım, tekme ve kafa atabilirdi. Fakat çoğu zaman yanında kim olursa olsun kitap okumayı veya kitaplar ve televizyon üzerine konuşmayı tercih ediyordu. Top oynama yeteneği ve uzun boyu, diğer (gürültücü, hızlı ve küstah) oğlanların ona ikisini de yapmak için alan tanımasına olanak sağlıyordu.

Marshalllar ve Grangerlar okulun dışında buluştuklarında Sarah, Callum'un onayını almak için resmen gösteri yapıyordu. Üç çocuk ağaçlara tırmanıp o andaki ruh hâllerine göre karmaşık ve değişik oyunlar uyduruyorlardı ama bunları en çok Sarah önemsiyordu. Fakat buna rağmen Robin, Callum'un omuzlarının en çok kendisinin söylediği ve yaptığı şeylerde sarsıldığını

fark etmişti. Callum kendi annesi ve babası hakkında asla küstahça veya kaba bir şey söylememiş olsa da Robin ebeveynlerinin arkasından konuştuğunda Callum koca koca açtığı gözleriyle heyecandan resmen titriyordu.

Bu durum, Robin'in annesi ve Hilary'yle başlamıştı ama iki aile kısa süre içinde birleşmiş ve yeni bir şekle bürünmüştü. Robin kendisine rağmen, Grangerların evinde kalmayı, film seyretmeyi ve gece yarısı kısık sesle oynamak zorunda kaldıkları *Shithead* gibi kâğıt oyunlarını öğrenmeyi dört gözle bekler oldu.

Yetişkinlerin arasındaki sınırların da azaldığını fark ediyordu. Hâlâ her şeyi organize eden, birbirleriyle en çok görüşen anneler olsa da artık yetişkinler de kendi içlerinde bir gruptu. Hatta bazen Robin'in babası ve Hilary'nin eşleştiği zamanlar da oluyordu. Bir seferinde Hilary, üzerinde bir kot pantolon, kapüşonlu ve başına bağladığı bir eşarpla Marshallların evine gelmişti ve babası, onu tohumla toprak aldığı fidanlığa götürüp kadının bahçesine yardım etmişti. Drew ve Angie de kendi aralarında gülüşüp şakalaşmaya başlamışlardı. Robin, annesinin Drew'un söylediği şeyleri sanki kutsal kitapta yazıyormuş gibi tekrar etmeye başladığını fark etmişti. Ya da para ve alışverişle ilgili cümlelere artık "Drew diyor ki..." diye başladığını. Robin bundan hoşlanmıyor, babasının da hoşlanmamasını istiyordu ama görünüşe göre babası durumun farkında bile değildi.

7

SARAH | GÜNÜMÜZ

4. Öfke

Jim'in listesindeki dördüncü madde öfkeydi. "Herkes öfkelenir," dedim sessizce. Beni duymazdan geldiler. Haksızlıktı bu. Bu hislerimi bastırmak için herkesten daha çok çaba sarf ediyordum. Çocukken bile öfkelenmemek için çok çabalıyordum. Elimi sıkıyor, yanaklarımı ısırıyor, midillileri düşünüyordum. Benden her zaman "iyi bir kız" olarak bahsedilmesini istiyordum.

Fakat Violet, *Violet* iyi bir kız. Sonsuz sorularıyla damarıma bassa ve yersiz tepinmeleriyle sabrımı tüketse de beni öfkelendirmiyordu. Tam olarak değil.

Tam bir klişeye dönüşmemiz altı ayı buldu sanırım; eve geldiğinde biraz huzur ve sessizlik isteyen çok çalışan bir erkek, bir çocuğun sonu gelmeyen talepleriyle bütün gün tek başına uğraşan bitkin bir kadın. Bir yerlerde bir makale okumuştum, küçük bir bebekle uğraşmanın zihinsel işkenceyle birebir aynı olduğunu vurguluyordu. O şartlar altında insanın en iyi hâlini sergilemesi çok zor ve insan bunu en çok da o zamanlar yapmak istiyor.

Violet "zor bir bebek" değildi ama bütün bebekler zordur. Sürekli gürültü, aniden büyümeleri, hiç bitmeyen inişli çıkışlı istek ve ihtiyaçlar, tehlikeleri tartmak, ders vermek ve düşünebilmek için birkaç dakikalık bir sessizlik için yalvarmak. Çocuktan

önce düşünmek, öylesine yapılan bir şey. Sonrasında ise bir lüks.

Günümüzde ebeveyn olmak nazik ve mantıklı bir işbirliği gerektiriyor. Robin ve ben küçükken annemizin tek yaptığı bize çenemizi kapamamızı söylemekti. Mızırdandığımızda arabanın önünden elini arkaya atıp kimin dizi en yakındaysa bir tane indirirdi. Artık bu tarz şeyler işe yaramıyordu. Fakat Jim bu dengeleyici davranışları ve diplomatik çabayı hiç görmedi. İşe gitti ve pişmiş bir yemeğin, banyosu yaptırılıp karnı doyurulmuş ve oyuncakları toplanmış bir bebeğin olduğu eve geldi. Benim ne kadar bitkin olduğumun bir önemi yoktu, ikimizin de kendine göre rolleri vardı. Benimkisi günde yirmi dört saatlik bir bakımı üstlenmekti. Jim de duyarlı ve ilgili babaydı.

Jim iyi bir adam. Ona bugün ne kadar öfke duyuyor olsam da bunu hâlâ görebiliyorum. İlk tanıştığım Jim'le bugün kızımı benden ayıran Jim'e kadar hep iyi bir adam oldu. Doğru sebeplerle doğru şeyi yaptığını düşünüyor.

Jim'in belli belirsiz bir kamburu var çünkü boyundan utanıyor ve üstleri seyrelmeye başlamış, yanları beyazlamış koyu kahverengi saçları var. Yakışıklı biri bence, daha görmezden gelinen bir şekilde. Kinayeli bir iltifat mı bu? Belki.

Onun zayıf yönleri veya günün her saati ebeveynlik yapmanın zorlukları hakkında şikâyet etmeye hakkım yok. Bunu ben istedim. Bunu hâlâ istiyorum. Fakat mükemmel değildim, başarısız olduğum zamanlar oldu. Bağırdığım zamanlar. Yatıştırmak yerine zorladığım zamanlar.

"Violet, şu lanet ayakkabılarını giyer misin lütfen!"

Böyle dememem gerektiğini biliyordum, özellikle de Jim'in yanında. Jim bir anda hole gelip bardaki olay çıkaran müşterileri dışarı atan bir koruma edasıyla beni mutfağa götürmüştü.

"Özür dilerim," demiştim ayaklarıma bakarak. "Bir anda çok sinirlendim."

"Sen bir yetişkinsin, o da küçük bir kız. Kendini kontrol etmen gerek."

Bu kadar. Damgalı bir kart daha.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin'in evinin arka tarafının baktığı apartman, kırmızı tuğladan klasik bir Manchester binası. Kendi ritmi var, bir gelgit gibi. Her ay yüzlerce kahvaltı, yüzlerce akşam yemeği. Görünmeyen bir mıknatıs tarafından sabahları kapıdan çekilen demir tozları her akşam eve dönüyor. Yatma vakti geldiğinde sönen ışıklarla, aydınlık pencerelerin yerini teker teker karanlık apartmanlar alıyor.

Fakat geç saatlerde hâlâ yanan sarı ışıklar ve sabahın erken saatlerine kadar titreşen mavi ekranlar, Robin işte bunları fark ediyor. Yüzlerce endişe, yüzlerce kâbus. Bunları seyrederken, karanlık tuğla denizindeki ıssız renkler ve pencerelerdeki sessiz küçük yüzler, işte Robin'in âşık olduğu insanlar bunlar ve onları tedbirli bir mesafeden, endişeyle izliyor.

Bay Saksağan bir gece kuşu. Dün gece Robin, gözlerini yavaşça ve ağır ağır kırparken Bay Saksağan'ın salondan çıkıp oğlunun odasının kapısını yavaşça açtıktan sonra yatağının kenarında durmasını izlemişti. Adam yere çömelmiş, elini oğlanın başına yaklaştırmış ama dokunmamıştı. Muhtemelen onu uyandırmaktan korkmuştu; bunun yerine oğlanın yatağının yanında yere oturup sırtını duvara yaslamış, başını yastığın kenarına koymuş ve karısı iğne kadar ince topukların üzerinde sendeleyerek gelip kanepeye yığılana kadar da o şekilde kalmıştı. Bay

Saksağan sessizce odadan çıkmış, sarhoş karısının tepesinde dikilmişti. En sonunda onu kolundan çekip salondan çıkarmıştı. Yatağa götürdüğü kesindi.

Bay Saksağan'ın üzerindeki dairede, her gece kambur bir şekilde dizüstü bilgisayarının başında oturan ve arada sırada yerinden kalkıp elinde bir kâse mısır gevreğiyle dönen genç bir kadın yaşıyordu. Robin, kadının öğrenci olup olmadığını merak ediyordu. Pijamalı bacaklarından birini altına alıp klavyenin tuşlarına basarak saatlerce o şekilde oturuyordu.

Watkins/Saksağanların alt sağında yaşlı bir çift yaşıyor ve eve döndükten sonra uzun saatler paltolarını çıkarmıyorlar. Belki de oturma odalarının sıcaklığı kemiklerine işleyen Manchester soğuğunu çözmeye yetmiyor, diye düşünüyor Robin. Belki de paltolarını seviyorlar, o kadar. Kadının paltosu deniz mavisi ve şarap rengi eldivenlerle pembe bir şapka takıyor. İçeri girdiklerinde, Robin'in onu daha net görebildiği mutfağa gidiyor, şapkasını ve eldivenlerini çıkardıktan sonra ellerini ovuşturup su ısıtıcıya su dolduruyor.

Daha sonraki saatlerde yaşlı hanım, üzerinde paltosu olmaksızın tekrar mutfağa gelecek. Mavi uzun önlüğünü yavaşça omuzlarından geçirecek, sert sarı eldivenlerini takıp bir cerrah titizliğiyle ağır ağır bulaşıkları yıkayacak.

Robin'in bu eve taşınmasından sonraki birkaç ay, Bay ve Bayan Tavus Kuşu (adını paltosundan alıyordu) Robin'e soğuk, yaşlı insanlar gibi görünmüştü. Robin onları sadece yapacak başka işi, seyredecek başka kimsesi olmadığında ve günlük bütün işlerini tamamlamışsa seyrediyordu.

Baharın sonlarına doğru bir akşam, güneş hâlâ gökyüzündeki yerini koruyorken, gömleğinin kollarını dirseğine kadar çekmiş olan Bay Tavus Kuşu iki yemek masası sandalyesini teker teker taşıyarak ortak bahçeye çıkardı. Çift rahatça sandalyelere yerleşti, cin toniğe benzer bir içkiyi bardaklarını tokuşturarak içtiler. Bay Tavus Kuşu ilk yudumunu aldıktan sonra içkisini yere, terliğinin yanına bıraktı ve cebinden bir şey çıkardı.

Kocası mızıkasını çalar, ellerini ve ağzını bir fermuar gibi müzik aletinin üzerinde bir aşağı bir yukarı oynatırken, Bayan Tavus Kuşu genç kız gibi kıkırdamıştı.

Tavus Kuşlarını seyrederken Robin'in aklına sık sık kendi ailesi geliyor ve asla onlar gibi olamayacaklarını düşünüyor. Tavus Kuşları öyle çocuklar yetiştirmişler ki akın akın ziyaretlerine geliyorlar. Anne babalarına küçük bahçelerinde yardım etmek için orta yaşlı hâlleriyle avlunun kapısından çocuklar gibi itiş kakış dışarı dökülüyorlar. Robin ara sıra kardeşi Sarah'yla böyle temas içeren rahat bir anda olduklarını gözünde canlandırmaya çalışırdı. Fakat Sarah'nın şimdiki hâlini veya o andaki varlığını hayal etmek bir yana, yüzünü bile canlandıramıyordu hayalinde. Birbirleriyle konuşmayalı birkaç yıl olmuştu. İğneleyici kelimeler, onları bir arada tutan son birkaç ince bağı da koparmıştı. Anlaşılan o son birkaç ince bağ, Robin'i çocukluğuna bağlayan tek şeydi. Artık özgürdü, öyle hissediyordu ama yalnızdı. Tamamen yalnız. Belki kız kardeşi de öyleydi.

Arada sırada Robin'in yürüyüşü, etrafı kolaçan etmeye dönüşüyor. Evde sessizce dolanırken deli gibi aklına üşüşen fikirlerle boğuşuyor. Anılar birbiriyle zıt düşüyor, boğuşuyor ve hatalı bir şekilde birleşiyor. Kendini kaygılı, sabırsız ve yatışamayacakmış gibi hissediyor.

Bu tür bir huzursuzluğu stüdyoda yatıştırabiliyor veya şarkı sözü taslaklarını hazırlamaya yönlendirebiliyordu.

George Mews'teki şimdiki evine taşındığında, bunun sebebinin onu esir alan boğucu korkulardan kurtulmak olduğunu, iyileşmesinin müziğe döküleceğini düşünmüştü. Bon Iver gibi yapacaktı, sadece ahşap bir kulübe yerine Chorlton'daki üç yatak odalı sıralı evlerden birinde olacaktı bu. Bunun için bir sürü teçhizat almıştı, çoğu hâlâ kutularından çıkarılmamıştı. İnternette en mükemmel kalemle not defterini ve gitarı öğrenmeye ilk baş-

ladığı gitar dergilerinin ikinci ellerini araştırıp bulmuştu. Hiç söz yazmamış, kayıt yapmamış, aklına hiç fikir gelmemişti.

Bunun yerine gününü dolduran on bin adım, yüzlerce squat, burpee, şınav, halter ve göğüs presleriyle uzuvları titreyecek noktaya geliyordu.

Boş vaktinin geri kalanını sadece izleyerek geçiriyordu. Gördüklerini gün gün, daire daire listeliyor, değerlendiriyor ve karşılaştırıyordu. Çoğu zaman hiçbir şey olmuyordu. Her zamanki günlük hayat. Süzgeçte makarna veya patates süzmek. Bulaşıkları yıkamak. Karınlarını içe çekip sağa sola dönerek en yakındaki camdaki yansımalarına bakan kadınlar ve erkekler.

Dairelerde hareket olmadığında ve Robin'in kollarıyla bacakları ayakta duramayacağı kadar ağırlaştığında, yanında sessizce duran gitarı ve çok özel bir oyuncağa sarılır gibi üzerine bıraktığı eliyle televizyon seyrediyordu.

Bazen bir melodi çalarken buluyor kendini ama sonra gözünün önüne çocukluğundaki yüzler gelince birdenbire duraksıyor. Melodi, anılarla beraber ezilerek kayboluyor ve Robin kendini tekrar yürümeye ya da boş odada ağırlık kaldırmaya veriyor. Başka hiçbir şey işe yaramazsa internetten aldığı uyku haplarından bir tane içip bir koza gibi hissettiği yatağına giriyor. Kuşatılmış ve gizlenmiş olmanın verdiği güvenlik hissi son zamanlarda azalmaya başladı. İşaretleri göz ardı etmek gitgide zorlaşıyordu.

Kapı bugün yine deli gibi yumruklandı. Bunun sıradan bir ziyaret, komşuya gelen bir paket veya iyi niyetli biri olmadığını kabul edince boğazı keskin bir korkuyla kaplanmış gibi oldu. Yıllardır kendini eve hapsettiği için Robin tekrar eden motiflere karşı gözünü açık tutmayı öğrenmişti. Bu göz ardı edemeyeceği bir motifti. Biri onu bulmuştu ve sessizliği cevap olarak kabul edecek biri değildi.

8

SARAH | 1991

Alt kattaki yüksek sesli müzik ve kahkaha seslerini duyabiliyoruz. Coşan yetişkinlerin sıcaklığı. Her hafta sonu aynı şey oluyor, öyle ki Robin ve ben artık Callum'un odasını bizim odamız olarak görüyoruz. Callum buna aldırıyormuş gibi görünmüyor, gerçi Robin aşırı heyecanlandığında bir şeyleri kırmasın diye bazı eşyalarını elbise dolabının üzerine sakladığını gördüm. Nedense, suçlu kim olursa olsun, babasının gözünde her zaman Callum suçlu oluyor.

Bu gece Robin, bizim mutfak dolabından aşırdığı *Penguin* çikolatalarını, artan Paskalya çikolatalarını ve Golden Wonder cipslerini Callum'un odasına getirdi. Annelerimiz bizi yatırdıktan sonra sırt çantasını açıp içindeki her şeyi yatağın üzerine boşalttı. Callum hemen panikledi. "Odamda bir şey yemem yasak. Eğer babam bunları görürse beni öldürür!"

"Eğer hepsini yersek baban görmez," diye onu sakinleştirdi Robin. Yine de Callum her ihtimale karşı sessizce ayağa kalktı ve eğer gerekirse bunları saklamak için yeterince vaktimiz olsun diye sandalyesini kapı kolunun altına sıkıştırdı.

Robin çılgın gibi yemeye başladı. Boyut olarak benim üçte ikim kadar olsa da aslan gibi yemek yerdi. Ve şu anda, yedikten on dakika sonra karnını tutmuş inliyor.

"Buraya kusamazsın. Her yere bulaşır," diyor Callum.

"Onu banyoya götürmeme yardım et," diyorum.

"Hayır," diyor Robin hıçkırarak, "ben eve gitmek istiyorum." Şimdi daha ufaldı sanki, eski ölçülerine geri döndü ve elleriyle pijamasının altını çekiştirip sıska karnından uzaklaştırıyor. Arada sadece on altı dakikalık bir fark var ama sanki farklı bir jenerasyona aitmiş gibi görünüyor. Parlama sırası bana geldi. İnsanlarla ilgilenmeyi ve bu tür durumlarda sorumluluk almayı seviyorum. Callum'a hastalıkla ilgili görevler veriyorum. "Soğuk baskı uygulayabileceğimiz bir şey getir."

"Ne getireyim?" Suratını asıyor.

"Islak bir tuvalet kâğıdı rulosu," diye açıklıyorum anaç bir tavırla.

Sessizce hole, oradan da banyoya gidiyor ve elinde getirdiği suları damlayan tuvalet kâğıdı rulosunu sanki kızın yaşaması buna bağlıymış gibi Robin'in alnına dayıyor. Robin inlerken Callum'la ben, kardeşimin yaralı bir askermiş gibi yürümesine yardım ediyoruz, ellerini tutuyoruz ve onunla aynı seviyeye gelmek için kalın halıyla kaplı basamaklardan üçünü iniyoruz.

Kulağıma müzik, *"Midnight Train to Georgia"* ve babamın kısık horlama sesi geliyor. Tıpkı ölü bir balık gibi uyur; ağzı açık, nefesi genzine takılıp gürüldeyerek geri döner. Annem ona her çıkıştığında, "Kedi gibi mırlamamdan hoşlanıyorsun ama, Ang," diyor ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Salona geçiyoruz, yeni üçlü takımın bir parçası olan deri kanepede babam yatıyor, ayakları koltuğun kolunda, tek eli yere değiyor ve çırpınan açık balık ağzı soluk ışıkta görünüyor. Onu kaldırmaya çalışmanın hiç faydası yok, bu annemin alanı. Annem nerede? Ya da Hilary, o da olur. İhtiyacımız olan şey bir *anne*.

Mobilyaların çevresinden dolanıp salona bağlı yemek odasına geçiyoruz. Masada kimse yok, müzik seti hiçbir şeyden habersiz kendi kendine çalıyor, grafik ekolayzır şişiyor ve iniyor. Yeni bir aygıt bu, en önemli parçası da CD çalar. Anlaşılan CD'le-

re reçel* sürseniz bile çalarlarmış. Robin bu teoriyi denemek için yanıp tutuşuyor, ne zaman müzik setinin yanına yaklaşacak olsa Callum kâğıt gibi bembeyaz oluyor. Yemek odasına girdiğimizde Hilary hâlâ ortalıkta yok, ardından ışıldayan beyaz mutfağa geçiyoruz.

Odaları birbirine bağlayan kemerin altından geçerken ve Robin sanki yüksek dozda eroin almış gibi pat diye yere düşerken annemi görüyorum.

"Anne," diye mızırdanıyor Robin, karşımızdaki resmin tamamını gördüğünü sanmıyorum. Annem ve Drew bir fermuar gibi birbirlerinden ayrılırlarken Callum'la birbirimize bakıyoruz.

"Ne oldu?" diye soruyor arkamızdan bir ses. Hemen arkamı dönüyorum. Hilary holden mutfağa giriyor, saçlarında bigudiler ve üzerinde bir sabahlık var.

Robin inleyerek karnını tutuyor ve ben sadece şaşkın bir hâlde izliyorum, bu sırada iki anne deneyimli iki meslektaş gibi mutfakta yürüyüp biri Robin'i yerden kaldırırken diğeri de Callum'la beni tekrar yukarı yatırmaya götürüyor.

"Mide ilaçların nerede?" diye sesleniyor annem, Callum'la beni ite ite holden merdivenlere doğru götüren Hilary'nin arkasından.

"En sondaki üst dolap," diye sesleniyor Hilary.

Alacakaranlık Kuşağı'nda mı yaşıyorum? Biraz önce annemi, babam kanepede horlarken Callum'un babasına sarılırken gördüğümü hayal etmiş olabilir miyim?

---

* İngilizce'de "jam" hem reçel hem de hit şarkılar için kullanılan bir kelimedir. *–çn*

ROBIN | 1991

Sarah'yla Callum çoktan uyanmışlar ve Robin, ikisi sessizce konuşurlarken uyanıyor. Başını çevirince yatağın kendi tarafında duran kovayı görüyor. Bir önceki geceki karın ağrısını hatırlayarak ve çok acıkmış olarak uyanıyor.

"Saat kaç?" diyor uyku sersemi.

"Dokuz olmak üzere," diyor Callum, çalışma masasının üzerindeki radyonun alarm saatine bakarak.

"Siz ne konuşuyorsunuz öyle?" diye soruyor Robin, o olmadan konuştukları *ve* bu sırada da onu uyandırdıkları için sinirli.

"Dün geceyi," diyor Sarah.

"Ne olmuş dün geceye?"

"Hiç," diyor Callum. "Aşağıda bir sürü farklı mısır gevreği var, istersen *Frosties*'ı sen alabilirsin, Robin."

Robin neredeyse düşerek telaşla yataktan iniyor ve koşarak kapıdan çıkıyor.

Alt katta, kızların babasının üzerinde hâlâ dün gece uyuyakaldığı sırada giydiği kıyafetler var. Çoraplı ayakları hâlâ kanepenin kolunda ama başının altında artık bir yastık var. Anneleri üzerinde geceliğiyle, dibinde beyaz ve köpüren bir şey olan su bardağını babalarına vermeye çalışıyor.

"Günaydın," diyor Angie ama doğrudan kızlarına veya Callum'a bakmıyor.

"Günaydın," diye şakıyor üçü aynı anda, tıpkı okulda yaptıkları gibi ("günaydın Bayan How-ard; her-ke-se günaydın").

Hilary ve Drew mutfaktalar. Drew kahve içerek elindeki büyük gazeteye bakıyor, Hilary tavada cızırdayarak yağ sıçratan domuz pastırması ve sosisleri pişiriyor. Büyüklerin önceki geceden kalan şişeleri temizlenip düzgünce bir kutuya yerleştirilmiş çünkü Hilary kısa süre önce geri dönüşüm yapmaya başladı.

"Neden üzerini giymedin?" diye bir anda öfkeyle oğluna bağırıyor Drew Granger. Sarah ve Robin şaşkın şaşkın kendi geceliklerine bakıyorlar ve gergince ayaklarını bir çapraz yapıp bir açıyorlar.

"Gidip üzerimi değiştireyim," diyor Callum sessizce.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Robin?" diye soruyor Hilary nazikçe.

"İyi. Aç."

Robin yanlış olan ne söylediğini anlamıyor ama Drew Granger'ın çatık kaşlarla gazetesini kırıştırdığını fark ediyor. Anneleri kemerin altından mutfağı izliyor. Büyük bir hızla geceliğini çıkarmış, şimdi üzerinde vücuduna yapışan yazlık bir elbise var.

"Çok hoş," diyor Drew Granger annesine, kadın da gülümseyerek gözlerini kaçırıyor. Hilary sosisleri çevirirken Robin'in karnından yüksek sesli gurultular geliyor.

9

SARAH | GÜNÜMÜZ

5. Morluklar

Violet'ı ilk kez kucağıma aldığımda bu kadar taze bir cildi hayatımda hiç görmemiştim. Neredeyse transparandı ve o kadar yumuşaktı ki tenini zar zor hissediyordu insan. Süt ve pudra kokuyordu, aynı anda hem antik hem de uçucu bir kokuydu.

Kremaya benzer sütle doyurulana kadar Violet'ın bir kurbağa gibi kıvrılan incecik kırmızı bacakları vardı. En küçük bezi takıyordum ona ve onu giydirir, kumaşı minik sımsıkı yumruklarından geçirirken sanki yumurta kabuklarından yapılmış bir oyuncak bebeği giydiriyormuşum gibi hissederdim.

Küçük bir masumiyet yumağı gibiydi, onun herkese kolayca güvenmesini ve her yerde görülen kötülüğün kapının altından sızıp ona dokunduğunu düşünmek bile içimde beni bir katile dönüştürecek kadar güçlü bir öfkenin uyanmasına sebep oluyordu. Birbirimizi ilk anda sevmiştik. Şu anda nerede, hangi tanıdık odada uyanıyor olursa olsun beni hâlâ sevdiğini biliyorum. Ve hissettiği sevginin acı ve kafa karışıklığıyla yoğrulmuş olduğunu da biliyorum çünkü yanında değilim. Oysa hep yanındaydım.

Violet'a asla bilerek zarar vermedim. Son üç küsur yılımı, yaşayabileceğini düşündüğüm her türlü acıyı uzaklaştırmaya, önleyemediğimde ise en azından öperek iyileştirmeye çalışarak

geçirdim. Gözyaşlarının etkisiyle çırpınan minik bedenine sarılarak.

MORLUKLAR.

Yine hiçbir açıklama yok. Yüzünde kışkırtıcı bir ifade var. Kalkık kaşları, *İstersen inkâr et*, der gibi.

İnkâr edemedim. Morlukları vardı. Her çocukta olur. Bebekken yoktu bu morluklar. Yeni yeni yürümeye başladığında bacaklarında birkaç tane belli belirsiz leke vardı ama bahsi geçen morluklar bunlar değildi. Bahsettiği morluklar sanırım geçen yıl, Violet iki buçuk yaşındayken oluşmuş olanlardı. İşin aslı, bunların nasıl olduğunu bilmiyorum. Ve bunun kulağa ne kadar kötü geldiğinin farkındayım.

Mahalledeki aynı yaş grubundaki anneler ve çocuklarla beraber Bracknell Ormanı'ndaki büyük macera parkına gitmiştik. Violet ve ben, daha önce hiç konuşmadığım, büyük bir SUV'si olan bir kadının arabasında, yolun dörtte üçünde sessizlikle sonuçlanan bir sohbete girmeye çalışarak gitmiştik parka. Kadının ikiz oğulları vardı, Violet'tan yaş olarak biraz daha küçük ama boyut olarak büyük ve gürültücüydüler. Küçük Herküller. Tam otoparka girdiğimizde üçü de uykuya dalana kadar arabanın arkasında kavga gürültü eksik olmadı.

Macera parkı farklı bölümlerden oluşuyordu, oyun ekipmanlarının çevresindeki çitler boyunca sıralanan piknik masaları ve ellerinde termostan kahve veya çayla doldurdukları plastik bardaklar olan kadınlar ve birkaç erkekle dolu banklar vardı. Ben ayakta durmuş oyun alanının çitlerini tutarak ağlara tırmanıp kaydıraklardan kayan diğerlerinin peşinde çekinerek dolaşan Violet'ın her adımını izliyordum. Burası kasabadaki küçük parkımızdan o kadar farklıydı ki Violet heyecanlı değil de daha çok gözü korkmuş gibi görünüyordu.

Annelerden biri omzuma dokunup termosundaki çaydan ikram etmek istemişti. Nazik bir hareketti, bana çay koyarken dönüp ona gülümsedim ve aramızda bu aktiviteleri ne kadar tuhaf bulduğumuzla ilgili kısa bir konuşma geçti. "Biz utangaçlar bir-

birimize sahip çıkmalıyız," dediğinde içim bu yakınlığın verdiği hisle hafifçe ürperdi.

Sonra masasına döndü ama oyun alanına bakınca Violet'ı göremedim. Birkaç dakika önceki gibi ağların olduğu yerde değildi, kaydırağın olduğu yerde de. Dünya umurlarında olmayan sümüklü, iri ikizler oradaydı. Kızımın yanındaki diğer çocuklar da oradaydı, oynayıp kavga ediyorlardı ama Violet yoktu. Bir anda çılgına döndüm. Beynim korkuyla uğulduyordu. "Violet nerede?" diye bağırdığım ikizler beni duymazdan geldi. Annelerin toplandığı yere koşup birinin kolunu tuttum. "Violet'ı gördünüz mü?" diye sordum. Başlarını sağa sola salladılar, endişeli görünüyorlardı. Birkaçı benimle birlikte onu aramaya başladı. "Hangisiydi demiştiniz?" diye sordu kızıl saçlı bir anne. Onu tarif etmek benim için neredeyse imkânsızdı. Gözlerimi kapadığımda onu görüyordum. Onun için yaşıyordum. Bunların hiçbirini dile dökemiyordum.

"Endişelenmeyin," demişti annelerin hepsi, sırtımı sıvazlamış, beni enerjileriyle sarıp bir arada kalmamı sağlamışlardı. Her yere baktık. Ben çaresizce işe yaramaz bir şekilde oraya buraya gidip duruyordum. Kafeye doğru başımı çevirdiğimde birden Violet'a sıkıca sarılmış olan bir kadın gördüm. Kalbim çarparak ona doğru koştum ve Violet'ı kadının kollarından almaya çalıştım.

"Hey," diye bağırdı kadın, "ne yapıyorsunuz?"

"O benim!" diye haykırdım.

"Annesi misiniz?" diye sordu kadın. "Kaybolmuştu."

"Sadece bir saniye başımı çevirdim," dedim öfkeli bir şekilde ama rahatlamanın verdiği bir mide bulantısı da vardı. Violet'ın saçını okşadım, yanaklarından öptüm. Hâlâ titriyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Neredeydin, tatlım?" diye sordum. Onu kucağına almış olan kadın hâlâ tepemizde dikiliyordu ama onun orada olduğunun farkında bile değildim neredeyse. Violet bana sokuldu, montum kızımın gözyaşlarından sırılsıklamdı.

"Tek başına ortalıkta dolanıyordu, ağlıyordu, canı yanmıştı," dedi kadın, elleri kalçasında.

Violet yüzümü göremeyince gittiğimi sanmış olmalıydı. Adını bile bilmediğim bir kadınla yaptığım sohbeti daha çok önemsediğim için içimde dayanılmaz bir pişmanlık hissediyordum. Violet'ın ağlardan düşmesine, bir şeye çarpmasına ya da kaydıraktan düşmesine ve nerede olduğumu görmemesine yetecek kadar uzun süren bir sohbeti daha çok önemsediğim için. Bacaklarının her yeri ve bir kolunun yan tarafı morumsu yeşil morluklarla doluydu ama beni üzen morluklar değildi. İçimde kalan, herhangi bir şeyi veya herhangi birini ondan daha çok önemsemiş olmam oldu. Bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim. Sonuçta bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin bir önceki gece bacaklarının arasına sıkıştırdığı yorganla uyumaya çalışırken, Kapı çaldı hepsi bu, demişti kendi kendine. Sadece kapı çaldı. Kapıyı çalan biri ona nasıl zarar verebilirdi ki? Robin, Manchester'ın kalabalık bir banliyösünde yaşıyordu, otobüs yolu üzerinde olan evinin ön tarafı çok rağbet gören bir yeşil alana bakıyordu. Her taraf tanıklarla doluydu, bu yüzlerce insanın varlığı bile tehlikeli bir şeyler yapmayı düşünen birini durdurmaya yeterdi. Peki neden kapıyı açmamıştı o zaman?

Yarın, dedi kendi kendine, kapı çalacak olursa açacaktı. Hatta kapıyı sonuna kadar açıp, "Buyurun?" diyecekti, eğer ihtiyaç duyarsa diye polisi aramaya hazır bir şekilde cep telefonu elinde olacaktı. Ki buna kesinlikle gerek olmayacaktı.

Bu kararlılık onu ilk başta yatıştırdı ama kapıyı açmayı, içeriye gün ışığının girdiğini ve karşısında, muhtemelen hesaplaşmayı aklına koymuş kızgın veya çaresiz birinin yüzünü düşündükçe... Ne yaptığını bile anlamadan bir anda kendini yatağının altından çıkmış buldu, ardı sıra yorganını sürüklüyordu.

Kendini sık sık bu döngünün içinde buluyordu: Sorumluluk alan mantıklı tarafla, o mantığı bir gülleyle yerle bir eden kırık tarafın arasındaydı. Mantıklı bir insan olsa, tüm bu yıllar boyunca o kadar farklı şey yapmış olurdu ki. Mantıklı bir insan kendi postasını alır, kendi kapısını açar, kendi yatağının üzerin-

de uyur, kendi evinden dışarı çıkar, her gün adımlarını saymaz, normal yetişkin programları seyreder, rahatlamak için *CBeebies* kanalındaki bebek programlarını izlemezdi. Normal bir insan, diğer insanlarının ölüp kalmalarının ona bağlı olduğunu düşünmezdi. Sanki kaybettiklerini geri getirebilecekmiş gibi yabancıların sorumluluğunu üstlenmezdi. Fakat aynı şekilde, normal bir insan başka birinin ölümüne yol açmazdı. Normal bir insan, gerçek dünyaya uyum sağlayamayacak derecede suçluluk duygusuna boğulmuş olmazdı.

Robin ilk kattaki boş odalardan biri olan "spor salonu"nun kapısını açtı, ağırlık kaldırdığı banka uzandı ve göğsünün üstünde tuttuğu metal çubuğa odaklandı. En azından egzersiz yapmak oldukça normal bir şeydi, sayıları yuvarlamaya takıldığı ve her şeyi eşit yapmaya çalıştığı için kaslarını hissizleşene kadar yaktığı bu egzersiz saatlerce sürse bile.

Kendini içinde bulduğu delik L.A., Kaliforniya'da açılmıştı. Grupları beşinci albümleri üzerinde çalışmaya şehre gelmişlerdi, ilham vermesi için kendilerini şımarttıkları bir seyahat olacaktı.

Robin biraz temiz hava almak için dışarı çıkmıştı; hava, biraz önce çıktığı klimalı odanın havasından çok daha sıcak ve serti, bir gün önceki beklenmedik bir durum hâlâ zihnini meşgul ediyordu. Sonra onları gördü. Üçlü drenaj ızgara kapaklarını. Üç tanesi yan yana. Etraflarından dolanıp onlardan kaçmak için yola çıktı, tıpkı ergenliğinde L.A.'de değil de Berkshire'daki bir kaldırımda yaptığı gibi.

Eski fobisi neden şimdi su yüzüne çıkmıştı? Tam olarak bilmiyordu. Mektup yüzündendi belki de. Otel odasında duran, ucuz çizgili bir kâğıda yazılmış çirkin kelimeler yüzünden.

Şu ızgara meselesi doksanlardan kalan aptal bir alışkanlıktı, sosyal olarak bulaşan bir tür korkuydu. Hiç kimsenin açıklayamadığı veya sorgulandığında tarihsel bir açıklama bulamadığı, batıl inanç hâline gelmiş bir şehir efsanesi. *Peki banliyölerde yaşa-*

yan tüm gençler neden üçlü ızgaralardan kaçmak için yolun ortasından yürüyorlar? Peki ikili ızgaralar neden şans getiriyor? Bunun mantıklı bir açıklaması yok. Evet, yoktu. Bunun ne İngiltere'nin güneyinde ne de neredeyse yirmi yıl sonra, o stüdyonun yakınlarındaki sıra sıra dizilmiş üç rögar kapağından çok daha korkutucu şeyler olan San Fernando Vadisi'nde hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

Fakat bu kadarı yeterli olmuştu. Son tetikleyici. Parmak uçlarında yürümesine, panik ataklar ve tuhaf ritüellerle dolu bir heyelanın tepesine dikkatlice yürüyerek çıktıktan sonra delice bir kararlılıkla kendini hızla aşağıya atmasına sebep olan Pavlov'un zili. Kontrolü sağlamak için ne kadar uğraştıysa hayatı o kadar kayganlaşmıştı.

Üçlü ızgaralardan uzak durmakla başlamış ve sekerek, kaçarak, sıçrayarak kendini bir anda tuvalete her gittiğinde ellerini üç kez yıkarken, yanında antiseptik ıslak mendiller, spreyler, alkollü el jelleri (L.A. mikrop fobisi olanlar için müthiş bir yerdi, bundan daha iyi bir yerde olamazdı) taşırken bulmuştu. Sonra oteldeki güvenlik meselesini takıntı hâline getirmişti, odasındaki küçük balkonu sürekli kontrol ediyor, her seferinde karşında bir çift göz göreceğinden emin olarak, oraya gizlenmiş birini yakalamak için perdeyi hızlıca açıyordu.

Bir zamanlar, grubun bateristi Steve'in (kendi odasından her zaman daha büyük olan Robin'in odasına alınmak için, aç ve arzuluların kullandığı gizli bir işaretle) sadece çakırkeyif bir bakış atması veya ona atılan bakışı görmesi, bayıla bayıla ve gizlice (grubun bateristiydi alt tarafı) bu odaya alınması için yeterli bir sebepken Steve artık otelin koridorundan içeri giremiyordu.

Grup İngiltere'ye döndüğünde, piyasaya sürülmeye hazır üç buçuk yıldızlı albümleri ve ufukta görünen tur tarihleri yüzünden Robin herkesin hayatının kâbusu hâline gelmişti. Gerçekten de tam bir kâbustu. Manchester Apollo'daki kısa bir provayı bile zar zor atlatmıştı, bir yere kıvrılıp yatmamak için o kadar çaba sarf etmesi gerekiyordu ki diğerlerinin yüzündeki öfkeyi fark edecek hâlde bile değildi.

Steve, o aç bakışla karıştırmasın diye Robin'in gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Basçı ve solist Alistair onunla gittikçe azalan bir nezaket ve gittikçe artan pasif agresif soru işaretleriyle, çoğunlukla mesajlarla ya da otel odasının kapısının altından attığı notlarla iletişim kuruyordu.

Robin'in günleri el yıkama, yutkunma, kilit kontrolü, tırnak kesme ve diz kaşıma gibi katı ritüellerin çevresinde dönüp duruyordu. Her yanı kıpkırmızıydı ve tahriş olmuştu, parmak uçları sürekli sızlıyordu ve bir sonraki saat, gün, hafta ve ay ne yapacağını deli gibi zihninde planlamaktan bir sohbeti doğru düzgün sürdürmeyi başaramıyordu. Robin elbette bunlardan grup arkadaşlarına, menajerlerine, tur menajerlerine, şoförlerine, A&R* bağlantısına, basın mensuplarına ya da hiç kimseye bahsetmiyordu. Bunun yerine, hiçbir şey yapmıyordu. Otel odasından çıkmıyor, bütün bu şeyleri yapıyor, bütün bu şeyleri düşünüyordu, o kadar. Veya daha da kötüsü, herkesin yanında oturuyordu ama sıfır katılımla.

Grup, Birleşik Krallık turuna Manchester'da başladı.

Zincir en sonunda Machester'da koptu.

Robin oradan bir daha ayrılmayı başaramadı.

İlk performanslarının sabahında Robin saklanmıştı. Konserden olabildiğince az sorun çıkararak kaçmak istediği için birkaç kişiye mesaj atıp sesinin kısıldığını ve ateşinin çıktığını söyledi. Yerine birini bulmaları gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra odasının kapısının çalındığını duydu. Robin daha ayağa kalkacak fırsatı bulamadan grubun tur menajeri bağırmaya başladı. "Sıçarım bu işin içine, Robin, bugün bunu yapamazsın."

Robin hiç cevap vermeden yere uzanmıştı.

---

* Bir müzik şirketinde yeni yetenekleri keşfeden ve şarkıcı ve/veya söz yazarlarının sanatsal gelişimlerini denetleyen bölüm. *–çn*

"Yetti artık, Robin. Eğer mesaj atacak kadar iyiysen çalacak kadar da iyisindir."

Robin mesaj yazdı: "Söylediğim gibi, sesim kısıldı, cevap veremiyorum, lütfen bu kadar acımasız olma."

"Siktir git, Robin, kimsenin senden ağzını açmanı istediği yok ama sen bu makinenin bir parçasısın. Birkaç saat içinde sahneye çıkmanız gerekirken makinenin büyük bir parçasını kaybetmemiz mümkün değil."

Menajer durmuştu. Muhtemelen suni maun kapıya vuracağı sert darbelerle içeriye girip giremeyeceğini tartıyordu kafasında.

"Bak, hayatım, bu ilk gösteri, kendini biraz tuhaf hissetmen normal ama az kişi olacak ve çok sevimli bir kalabalık karşısına çıkacaksınız. Biraz rahatla, olmaz mı? Yenilerden birkaçını denedikten sonra favori parçaları çalacaksınız, o kadar. Endişelenecek bir şey yok, Robs."

Robin cevap vermemişti. Gitgide azalan sabırlı "müdahalelerden" sonra grubun ve personelin neredeyse tamamı ağız birliğiyle "siktir git o zaman", "ağzına sıçayım, Robin"lere geçmiş ve en sonunda ayak sesleri uzaklaşmıştı. Robin, üzerinden hâlâ çıkarmadığı oldukça kalın otel bornozuyla ve üzerlerinde otelin arması olan tek kullanımlık terliklerle tekrar ayağa kalktı. Üzerinde Alistair'ın yazısıyla otelin antetli kâğıdına yazılmış olan bir not halının üzerinde duruyordu: "Sen ne zaman büyüyeceksin, Robin?"

Gittikçe artan, dehşet verici, ciğerlerini tam olarak dolduramama duygusuyla hızlıa nefes alıp verdikten sonra tekrar yere uzanmıştı ve yanan ıslak gözleriyle uykuya dalana kadar kartonpiyerlerdeki süsleri tek tek saymıştı.

Herkesin ona kızgın olması ilk defa başına gelen bir şey değildi. Fakat çocukken başarılı olmasını sağlayan, aradığı ve yuvarlayarak kocaman bir kaya hâline getirdiği bu kızgınlık, şimdi onu eziyordu. Göğsüne oturmuş, sesini çalmıştı. Ve şu anda, nere-

deyse o olaydan üç yıl sonra, hâlâ bir sesi olup olmadığını kontrol etmek için bazen kendi kendine yüksek sesle bir şeyler söylüyordu.

"Günaydın Bay Saksağan."

10

SARAH | 1991

Babam arabayla bir saat uzaklıktaki büyük bir evdeki yaşlı bir meşe ağacıyla uğraşıyor. Bu özel iş yüzünden, benim istediğim kadar evde olmuyor. Geç saatlere kadar gelmediğinde evimizde bir dengesizlik oluyor. Sanki çadırın kazıklarından biri bağlı olmadığı için çadırın kumaşı havalanıyor ve içeriye rüzgârla yağmur giriyor. Annem en iyi gününde bile dünyanın en sabırlı insanı sayılmaz, onu her zaman sinirlendiren bir şeyler olur mutlaka. Robin ve o atışırlarken çapraz ateşte kalmamak için kendimi ortalıkta her zamankinden daha sessizce dolaşırken bulurum. Fakat annem bu sefer sakin. İçli içli iç çekerek karşımızda dikilip ağız dalaşlarımıza hakemlik yapmak yerine hayatıyla ilgili yapabiliyor olacağı şeyleri sıralamıyor örneğin. Arsızlık yaptığı için Robin'i bacaklarına bir şaplak atmakla tehdit edip merdivenlerden yukarı kovalamıyor. Çay saati gelene kadar her yarım saatte bir çayın yanında ne olduğunu sorduğumuzda şikâyet etmiyor. Sadece, "Hımm, bilmem ki," gibi şeyler söylüyor.

Hava bahar mevsimi için oldukça sıcak. Tepemizde alabildiğine uzanan, taze otların kokusunu taşıyan bulutlu, turuncu gökyüzü var. Tam burun kanaması havası; bugün üç kere kanadı burnum. Pamuklu kumaştan çizgili elbisemin her yerinde parlak lekeler var. Müdür odasında burun deliklerimin altına tuttuğum

sırılsıklam kâğıt mendille dikiliyorum, okul sekreteri bana başımı geriye yatırmamı söylüyor.

"Hayır." İlkyardım sertifikası olan öğretmen hızlı adımlarla yanımıza geliyor. "Sakın başını öyle tutma, şu şekilde hiç kıpırdamadan dur. Şu yeni kâğıt mendili al."

"Ben halıyı düşünüyordum." Sekreter Bayan Woolacombe'nin masasına otururken homurdanan sesini duyuyorum, sandviçinden bir ısırık alıyor.

Anneme ulaşmaya çalışıyorlar ama telefon açılmıyor. Onları, annemin bahçede olduğu için telefonu duymadığına ikna etmeye çalışıyorum. Sekreter bana, elbiseme ve halıya bakıyor. "Eğer annen evde değilse," diyor, "hemen geri gel."

Okuldan çıkmış olmanın sevinciyle başım dönüyor, öğle yemeği saati güneşi kollarıma vuruyor. Burnum zonklayarak eve doğru koşarken, etrafımı saran yetişkin dünyasına ait koşturmaca sesleri beni canlandırıyor.

Babamın kısa bir süre önce, annemin yıllar süren ısrarları sonucu yeşile boyadığı ön kapıya varıyorum. Kapı kilitli değil, annem muhtemelen güneş yağı sürdüğü bacakları ve Twix'iyle bahçede bir şezlongda yatıyordur, diye düşünüyorum.

Kapıyı sessizce kapatıyorum, elbisemdeki kan lekelerini açıklamak zorunda kalmadan odama gidip üstümü değiştirebileceğimi umuyorum. Merdivenlere doğru bir adım attığım sırada salondan sesler geliyor. Annem gülüyor sanki, belki de şarkı söylüyor ama sesi her zamankinden daha hızlı ve melodik değil. Sonra başka bir ses duyuyorum. Homurdanma gibi, gür çimenlerin arasında bir şeylerin kokusunu alan bir köpeğin etrafı koklarken çıkardığı sese benziyor biraz. Hiç kıpırdamadan duruyorum ve burnumdan akmak üzere olan minik damlayı yakalıyorum.

Üst kata çıkmak için tırabzana tutunuyorum ama kendime engel olamıyorum, bakmam lazım. Her şeyin yolunda olup olmadığına bakacağım, diyorum kendi kendime ama yaptığım şey o değil. Hem merak ediyorum hem de korkuyorum biraz ve

kendimi açık kapı ile çerçevesinin arasındaki boşluktan içeriye bakmaktan alamıyorum. İçerisi karanlık, evin önünden geçerken perdelerin kapatıldığını fark etmemiştim. Işık açık değil, sadece perdelerin çevresinde dışarıdan giren ışığın turuncu parıltısı var.

Kanepede Drew Granger uzanmış yatıyor, altında bir tutam sarı saç görünüyor. Üzeri çıplak, teni pembe ve pantolonu belinde gevşek duruyor. Annemin büyük bir kısmı görünmüyor, sadece Drew'un sırtına sıkıca doladığı elleri ve kolları, bir de yere atılmış yeni yazlık elbisesi.

Drew uzun boylu ve geniş biri, fıçı gibi bir adam ama şişman değil. *Kocaman* sadece. Babam ince, tığ gibi. Vücudunun bir maymununkine benzediğini söylüyor, ağaçlara tırmanmak için iyi bir şey. Drew Granger daha çok gorile benziyor: daha kıllı, daha iri, daha gürültülü. Güçlü.

Daha önce hayatımda böyle bir şey görmedim. Tek çıplak gördüğüm erkek babamdı, o da arada sırada. Çişim geldiğinde banyodayken veya bir pazar sabahın köründe bulaşık makinesi yüzünden mutfak su içinde kaldığında. Robin ve ben çığlıklar atmaya başladığımızda babam suyu kapamak için bir anda çırılçıplak belirivermişti. Drew Granger'ın boyutları hoşuma gitmiyor. Annemi bu şekilde eziyor olması hoşuma gitmiyor, üstelik annemin bundan çok hoşlanıyor gibi görünüyor olması hiç hoşuma gitmiyor. Zavallı ince maymun babam. Onun yaşlı meşe ağacına tırmanışı, bizim için bu kadar yoğun çalışıyor olması geliyor gözümün önüne ve gözlerimde yaşlar birikmeye başlıyor.

Hızla ön kapıya gidiyorum ve ön bahçeden çıkıyorum. Yoldan hızla koşarken Granger'ın BMW'sinin önünden geçiyorum, eve yürürken dikkatimi çekmemişti. Okuldan çıkarken burnuma tuttuğum kâğıt mendille okula geri gidiyorum.

"Evde kimse yoktu," diyorum Bayan Woolacombe'ye, gözlerinin içine bakmadan.

ROBIN | 1991

Sarah'nın bir şeyi var ama Robin nesi olduğunu bilmiyor. Kız kardeşinin dikkatini dağıtan bir sırrının olması onu kaygılandırıyor ve bu durum Robin'in zihnini tahmin edeceğinden fazla meşgul ediyor. Normalde Sarah bir eleştiri ve iyimserlik pınarı gibidir ama bu hafta onunla ne atıştı ne de onu annesine şikâyet etti. Hatta Robin, onun odasında her zamankinden daha fazla vakit geçirdiğini ve annesinden uzak durduğunu fark ediyor. Bunun yol açtığı ilginç sonuçlardan biri, ki Robin henüz bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyor, Angie'nin artık Robin'le daha fazla vakit geçiriyor olması.

Bu hafta Robin, annesi ilk kez saçlarını omuz hizasından daha kısa kestirmesine izin verdiği için saçlarını kestirdi ve her iki taraf ters laflar etmiş olsa da annesi onu haftalık alışverişi yapmak için Safeway'e davet etti. Kendi istediği bir çizgi romanla kasanın yanındaki şekerlemelerden biraz seçmenin ve bir sonraki hafta ne yiyeceklerine karar verecek olmanın illüzyonuyla yaratılmış, görev süsü verilmiş bir ikramdı bu.

"Sosisli sandviç nasıl, anne?"

"İyi fikir. Etli börek yaparım o zaman, Robin."

Babası da pek kendinde değil. Gözlerini televizyona dikmiş bakıyor ama komik yerlerde gülmüyor. Bu akşam yemeğinde tabağındakileri bitirmedi, üstelik yemekte karışık ızgara vardı. En

sevdiği yemek. Babasının tabağında kalan yemeği görünce Sarah bile Robin'e bakıp kaşlarını kaldırmıştı. Ayrıca Jack ve Angie artık didişmiyor, sanki sürekli nefeslerini tutuyorlarmış gibi görünüyorlardı. Normalde Robin'in annesi Jack'in tepesine dikilir ve onun şimdiye kadar hiç yapmadığı şekilde tabağında bıraktığı domuz pirzolaların, sosislerin ve tavada yumurtanın neyini beğenmediğini sorardı. Fakat annesi de hiç fark etmemiş gibiydi.

Babası, yanağını boş kalan eline dayamış, yemediği yiyecekleri çatalıyla tabağında gezdirirken Robin hafta sonu için ne planladıklarını sordu. Bira bahçesine gitmek istiyordu; orada o, Sarah ve Callum deli gibi koşturabilirlerdi veya bir elişi pazarı da kötü bir seçenek sayılmazdı.

"Şimdi bir şey diyemem, Robin," demişti Angie ve o anda Robin'le Sarah, babalarının yiyeceklerini iteklemeyi bırakıp annelerine döndüğünü fark etmişlerdi. Pek şaşkın görünmüyordu aslında ama yine de bir tuhaflık vardı.

Sarah yine odasına çekildi, erken yatacaktı. Bu fikir Robin'in midesini bulandırıyor; isteye isteye yatağa gitmektense, kendini kocaman açtığı gözleriyle kanepeye zincirler daha iyi. Kapı zili çalıyor, odada kalan üç Marshall birbirlerine bakıyorlar. En sonunda Angie dünyanın sonu gelmiş gibi dramatik bir iç çekişle zorla kanepeden kalkıp kapıyı açmaya gidiyor.

Robin annesinin, "Selaam, içeri gelmek ister misin?" dediğini duyuyor.

Sahte sahne öpücüklerin muah muah sesi duyuluyor uzaktan ama kulağa eskiden olduğu kadar neşeli gelmiyor. Şimdiki göstermelik sadece.

"Selam Jack." Hilary'nin yumuşacık sesi Robin'e kahve reklamlarındaki kadınların sesini hatırlatıyor.

"Hoş geldin, tatlım," diye cevap veriyor babası, Hilary'ye kısacık baktıktan ve gülümsedikten sonra gözlerini tekrar televizyona çeviriyor.

İki kadın konuşmak üzere mutfağa gidiyorlar. Mavi gri sigara dumanı kapalı kapının altından sızıyor ve sonraki birkaç saat

boyunca su ısıtıcısının sesi bir yükselip bir alçalıyor. Bu durum Robin'in işine geliyor çünkü yeterince sessiz olursa babası genelde onun yatması gerektiğini hatırlamıyor.

Hilary artık gitmek üzere ama önce salona gelip sessizce Robin'in babasına hafta sonu bahçe malzemeleri satan yere gitme planlarının hâlâ geçerli olup olmadığını soruyor. Robin özellikle kulak kesiliyor ve Jack'in, Evet, plan kesin, dediğini duyunca kulakları resmen dikleşiyor çünkü daha birkaç saat önce Robin'in hafta sonu planları sorusu geçiştirilmişti.

"Belki de sonrasında hep beraber öğle yemeği yeriz," diye ekliyor Hilary, Robin'e bakarak.

"Belki," diyor Jack.

Giderken kapıdan muah muah sesleri gelmiyor bu sefer.

Robin'in babası bir anda kanepenin köşesine kıvrılmış, anlamadığı televizyon programlarını seyreden küçük çocuğu fark ediyor. "Hadi bakalım o zaman, hemen yatağa," diyor, sanki o gün ilk kez hayata dönmüş gibi.

O hafta sonu birlikte öğle yemeği yenmedi. Angie vitrinlere bakmaya ve babaları da Hilary'le bahçe malzemeleri dükkânına gittiğinde Callum, Marshallların evine geldi, Robin ve Sarah'yla beraber evde kalıp *The Chart Show* ile *Carry On* filmlerinden birini izlediler. Angie ve Jack o zamana kadar hâlâ didişmemişlerdi. Bir şeyler dönüyordu.

11

SARAH | GÜNÜMÜZ

6. Aşırı Kontrol

Bu da ne demek böyle? Jim bunu söylediğinde Jim'in annesinin hafifçe başını sallayarak onu onayladığını fark ettim. Başını oynattığının farkında olduğunu bile sanmıyorum ama bu bir şeyler anlatıyordu. İradem hep güçlü olmuştu. Bunu aşağılayanın hep kadınlar olması da benim sık sık hayal kırıklığı yaşamama sebep olmuştu.

İştahım, eğilimlerim.

Bir tek başarısızlığın dışında, irademi geliştirmiş ve zor zamanlarımda işime yaradığı için gurur duymuştum. Acaba Violet'ı aşırı kontrol ediyor olduğumu mu ima ediyordu? Üç yaşındaki bir çocuğu kim aşırı derecede kontrol edebilirdi ki? Onlar çocukların Vahşi Batı'sıydı. Artık bebek değillerdir, artık onları bebek karyolasına ya da mama sandalyesine koyup bırakamazsınız ama mantıklı bir şekilde ikna edilmeyecek kadar da küçüktürler. Ayrıca Violet uslu bir kızdı, kontrol edilmeye ihtiyacı yoktu. Oğlumuz, benim oğlum, o yaramaz olacaktı. Onu kontrol edemeyecektim.

İki çocuk istediğimi her zaman söyler dururdum. Önce bir kızım, sonra da oğlum olmasını istiyordum. Jim de hep iki çocuk istemişti. Oğlan veya kız olmalarının onun için fark etmediğini söylemişti. Benim için de fark etmez demiştim. Babam da hep

aynı yalanı söylerdi ama aptalın biri bile onun bir oğlan istediğini hemen anlardı. Robin benim hiçbir zaman yapamayacağım bir şekilde onun bu arzusunu biraz da olsa gideriyordu. Robin'in de işine geliyordu bu.

Jim'le birlikte yaşamaya hazırlanırken öğrenmem gereken çok şey vardı. Daha önceden öğrendiğim birçok şeyi de unutmam gerekti.

Özenli olmaya çalışıyordum ama bunun nasıl göründüğünü bilmek benim için zordu. Hayat karşıma en iyi örnekleri çıkarmamıştı.

Jim işten eve döner dönmez Violet'la birlikte yemek istiyordu. Violet büyüdükçe banyo ve uyku saatlerini üstlenmek hoşuna gitmeye başladı, buna akşam vardiyası diyordu. İş kıyafetlerini çıkarıp günün yorgunluğunu duşla üzerinden attıktan sonra eşofman ve tişörtünü giyiyordu, yemeğe oturabilirdi artık. Ev üniforması. Başlarda kibarca belli ettiği üzere pişirdiğim yemekleri beğenmiyordu ve taleple uyarıların sayısı günbegün artmaya başlamıştı. Bu talepleri karşılamakta zorlanıyordum. Sık sık hata yapıyordum. Sadece yemek konusunda da değil.

Bazı şeyleri hâlâ yanlış anlıyorum, şu anda bile. Liste okunduktan sonra durumu düzeltmek için ne kadar uğraştıysam o kadar kötü oldu. En sonunda durmak ve yeniden organize olmak, yeniden odaklanmak zorunda kaldım. Fakat bunu fark etmem için belli bir sürenin geçmesi gerekti. Başlangıçta tekerlekleri döndürüp her tarafıma çamur sıçratmaya devam ettim.

Listenin okunmasının üzerinden dört gün geçti.

Evimden uzakta geçirdiğim ilk gece uykusuz ve sersemleticiydi. O sabah kalktığım yatakta değildim artık, hiçbir koku aynı değildi. Ertesi gün, Violet'ın ağlama sesine uyanmak zorunda değildim. İşe yaramazın tekiydim.

Fakat kızıma karşı hissettiğim çekim gücü her zamanki kadar güçlüydü. Günün büyük bir kısmında uzak durdum, bana söyleneni yapmaya çalıştım. Fakat yapamadım. Elimde bir oyuncak ayıyla evimize gittim. Işıklar kapalıydı, evde kimse yoktu. Anah-

tarım kapıyı açmıyordu. Bu projenin hızı bile tüylerimin diken diken olması için yeterliydi. Taksi yaşadığımız evin avlusundan geri geri çıkmaya başlamıştı ama neyse ki peşinden koştuğumu fark etti. Nerede oldukları aşikârdı. Acaba bunu ne kadar zamandır planlıyorlardı, Violet'ın Trunki bavulunu acaba ne kadar önceden gizli gizli toplamaya başlamışlardı? Ben Violet'ın kıyafetlerini yıkayıp katlarken Jim de onları çaktırmadan saklıyor muydu? Bunu düşünmemeye, göğsümdeki yakıcı öfkeyi yutkunarak bastırmaya çalıştım. Hatta taksi şoföründen benzin istasyonuna girmesini istedim, Jim'in annesine çiçek alacaktım. Alışkanlık işte.

Jim'in ebeveynlerinin evinin önüne geldiğimizde Jim'in arabasının garaj girişinde olduğunu gördüm. Acaba bugün için önceden mi izin almıştı, yoksa sabah arayıp mı söylemişti? Bu hesap kitaplı sorular beynimi eritmişti. Bu sefer şoförden beklemesini rica ettim, kapıyı istediğimden çok daha sert bir şekilde çaldığımı fark ettim. Jim'in annesi kapıyı açtığında içerideki bir odadan kızımın şen kahkahalarını duydum. Çiçekleri Jim'in annesine uzattım ve içeriye girmek için izin istedim. Bir zamanlar Jim'le ve Violet'la ilgilendiğim için bana ne kadar müteşekkir olduğunu söyleyen bu kadın, şimdi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sanki ondan böbreklerini görmeyi istemişim gibi gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Lütfen?" dedim tekrar, çatallanan sesimle.

Violet'ın kahkahası kesildi. Bana seslenerek, kapıya doğru koşmaya başladı. Üzerinde yeni, pembe bir elbise vardı, bana doğru koşarken altın rengi saçları hopluyordu, gözleri ışıl ışıldı. Tam ona sarılmak üzere hamle yapmıştım ki Jim birden hole çıktı ve kızımı arkasından yakalayıp başka bir odaya götürdü. "Hayır!" diye bağırdım arkalarından. "Lütfen!"

"Gitmen lazım, Sarah," dedi Jim'in annesi, başını öne eğmiş ayaklarımıza bakıyordu, bir yandan da kapının kenarlarından içeriye bakamayayım diye kapının çerçevesine biraz daha yaklaşmıştı.

"Ama onu benden ayırmayacağınıza söz vermiştiniz."

"Senin yardım almaya ihtiyacın olduğunu, ondan sonrasında belki..." diye konuşmaya başladı, kısa bir an başını kaldırıp yüzüme baktı. Yanaklarımdan sıcak yaşlar akıyordu. Söyleyecek kelime bulamadığım için ellerimi yumruk yaptım.

"Gitmen gerek, Sarah. Eğer gitmezsen," derin bir nefes aldı ve fısıldayarak devam etti, "işe polisi karıştırmamız gerekir, bunun olmasını istemeyeceğinden eminim."

"Ben sadece Violet'ı istiyorum! Ben yanlış bir şey yapmadım," diye haykırdım, sesim umduğumdan daha yüksek çıktı.

"Eğer yanlış bir şey yapmadığını düşünüyorsan," dedi Jim'in annesi, bir anda sesi benimkiyle aynı seviyeye gelmişti, "sandığımızdan da deli olmalısın."

Taksi şoförü sohbeti kesip beni kaldığım pansiyona götürdü. Başımı arabanın camına dayadığım için motorla beraber çenem de titreşiyordu ve gözyaşları zikzaklar çizerek aşağı doğru akıyordu.

Dün tekrar şansımı denedim. Ben kapıyı kilidinden hoplatacak kadar yumruklarken Jim ve ebeveynleri pencereden beni seyrettiler. Bugün tekrar gittiğimde Jim dışarı çıktı ve sanki zaptedilmesi zor bir ayyaşmışım gibi beni kolumdan tutup taksiye bindirdi.

Kendime vazgeçme fırsatı tanımamak için hemen bankaya gittim, Jim'in bana alışveriş için verdiği karttan hesabındakı parayı ve kendi hesabımda biriktirdiğim küçük meblağı çektim, tüm parayı seyahat çantama koydum ve Guildford'a giden otobüse bindim.

Tren istasyonuna gelince otobüsten indim, seyahat çantamla içeri girdim. Jim benim için ölmüştü artık, Violet'ı benden almışlardı, geriye tek bir kişi kalıyordu. Robin tarafından geri çevrilmek bir seçenek olamazdı. İkiz kardeşime ihtiyacım vardı.

Gişedeki adam bana gülümsedi, uzun süredir bana yöneltilmiş ilk gülümsemeydi bu. Gözlerimden sicim gibi akan yaşlar ve çatlayan sesimle, "Manchester'a tek yön gidiş lütfen," dedim.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin en üst kattaki yatak odasının perdesinin önünde durduğunda dört bininci adımındaydı. Hâlâ orada duruyor, molada. Bugün kapı hiç çalınmadı ve nedense beklenti gerçeğin kendisinden daha kötü. Kapı bugün çok daha sinirli mi çalınacak? Çalışlar daha uzun mu sürecek? Kapıyı çalan her kimse bu sefer arka kapıya mı gelecek? Havanın kararmasını bekledikten sonra mutfağın çatısına tırmanıp eldivenli parmaklarla misafir yatak odasının penceresini zorlayarak bir kedi gibi sessizce yere inip Robin uyurken evin içinde mi gezinecek?

Robin dün gece uyuyamadı. Sabahın erken saatlerine kadar geçmişe ait anılarıyla savaşarak ve bugüne ait korkularını kontrol altına almayı başaramayarak uyanık yattı. En sonunda kendini yataktan kalkmaya zorladı ve yatağın altına girmeyip kettlebell squatlar ve spor bisikletindeki kilometrelerle kendini yormak için spor salonuna gitti.

İşe yaradı, biraz. Hiçbir yere doğru yirmi beş kilometre katetmenin ardından, her yirmiden sonra kısa bir süre dinlenip son üç sette de gözlerini kapatarak iki yüz seksen squat yaptı. En azından çift sayıydı, yuvarlak ve pürüzsüz. Boş odadan bozma spor salonundan ayaklarını sürüyerek sıcak duşa girdikten sonra ikinci katın merdivenlerini çıktı ve en üst kattaki yatak odasına gitti. O noktada normal bir geceymiş gibi davranmaktan

vazgeçti ve yorganı kendi çevresine sarıp emekleyerek yatağın altına girdi.

Şimdi öğleden sonra. Dizleri hâlâ acıyor, tutulmuş bacak kasları sertleşmiş ve esnekliklerini yitirmiş. Robin pencereye doğru eğilip tek elini denizliğin üzerine koyuyor ve evinin arka tarafını seyrediyor. Saksağanların ikisinin de evde olduğunu görüyor ama küçük oğlan ortalarda görünmüyor. Saksağanların ikisinin de çay saatinden önce evde olmaları sıradışı bir durum. Sadece vücut dillerine ve birbirlerinin etrafında dönmelerine bakınca bile insan her şeyin ters gittiğini anlıyor.

Robin bakışlarını kaçırıyor, öğrenci kadının dairesini inceliyor ama evde kimse yok, bir gece önceden kalma boş mısır gevreği kâsesi hâlâ masanın üzerinde duruyor. İhtiyarlar, Bay ve Bayan Tavus Kuşu ortada görünmüyor ama Robin'in taşınırken gördüğü genç adam bahçe duvarına yaslanmış sigara içiyor. Sigarasını duvarın üzerinde söndürdükten sonra izmariti yere atıyor ve ağır ağır içeri giriyor.

Robin bakışlarını yine tam ortaya çeviriyor ve Saksağanları izliyor. Pencerenin tam önünde birbirlerinin etrafında dolanmaya devam ediyorlar, kâğıt parçaları ve ufak tefek şeyler oraya buraya atılıyor. Bayan Tavus Kuşu göründü şimdi, belki de Robin'e kadar ulaşmayan gürültü yüzünden. Elinde saplı süpürgesiyle, başını yana doğru uzatmış hareketsiz duruyor.

Yeni bir şey değil bu. Fakat canı sıkkın bir emekli için yeterince eğlenceli olabilir. Robin'in kimseyi yargılamaya hakkı yok. Karşıda oturan insanların yaşantılarını izleyen bir bekçi gibi davranıyorsun, diyor kendi kendine. Fakat bu iddiayı uzun uzun irdelediğinde paramparça oluyor. Eğer gerçekten de sadece ilgili bir tanık gibi davranıyor olsa, geceleri sabaha kadar tek başına dolanarak kırmızı suratlı ve çığlıklar atan bebeğiyle ilgilenen genç anne için endişeleniyor olurdu. İhtiyar insanlar için endişelenirdi; kendisine ve kocasına bakan yaşlı kadın için, gitgide daha zayıf gözüken ve evden kaçtıkça Bayan Tavus Kuşu tarafından son anda yakalanıp evine geri götürülen yaşlı adam için endişelenirdi.

Hayır, Robin'in ilgisi hayırseverlikten öte. Bay ve Bayan Saksağan onun başa çıkma stratejisi açısından önemli bir yere sahip. Onlar, Robin'in pusulasıydı. İyi ve sağlıklılardı, normal ailelerin nasıl göründüğünü ona hatırlatıyorlardı. Onları berbat durumda olan Henry ve Karen Watkins çifti olarak görmek istemiyor. Bu, Robin'in bütün sistemini altüst ediyor ve onu, belki de iyi bir ailenin olmadığı fikriyle yüzleşmeye zorluyor. Bir zamanlar, kendi ailesinin de mükemmel olduğunu düşünüyordu. Anne babasının iyi insanlar olduğuna, kardeş olmanın sonsuza kadar sürdüğüne inanıyordu. Fakat tüm iyi masallar gibi asıl hikâye bundan çok, çok daha karanlıktı.

12

SARAH | 1991

Annem ve Drew'u kanepede gördüğüm günden beri başımı nereye çevirsem bu görüntünün hayaleti karşımda beliriyor. Annemin giydiği yeni kıyafetler, Drew'un o kıyafetlere bakışı, Hilary'nin gitgide daha az makyaj yapıyor olması, babamın yüzündeki kilometrelerce uzak bakış. Belki de biliyor dedirten o bakış. Ailelerimiz hâlâ buluşmaya devam ediyor ama buna eşlik eden tuhaf bir his var, sanki bir bulutun ucundaymışız da yağmur hiç yağmıyormuş gibi. Herkesin köpekler gibi havlaması için tek bir kötü kelime edilmesi yeterliymiş gibi.

Robin'in çok yemekten midesini bozduğu, annem ve Drew'un mutfakta olduğu, babamın da kanepede uyuduğu o tuhaf geceyi düşünmeden edemiyorum. Büyüklerin içtikleri zaman sarmaş dolaş olmaya daha meyilli olduklarını biliyorum ama tüm parçalar zihnimde birleşmeye başlıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Callum da tuhaf davranıyor. Onu tanıdığımızdan beri hep sessiz ve biraz da gergin biriydi ama artık son viteste. Yerinden sıçraması için selam vermek yetiyor. Yanında büyüklerden biri sesini yükseltecek olsa ağlayacak noktaya geliyor. Geçen gün, Bayan Howard iğrenç bir şey yapan oğlanlara bağırdı diye sınıftan çıktı. O oğlanların yakınında bile oturmuyordu ama onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım altına kaçırdığını sanırdım.

Geçen hafta sonu Grangerların evine gittik ve her zaman ol-

duğu gibi kaldık. Normalde akşam yemeğini masada yetişkinlerle beraber yiyoruz. Yapılan şakaları, özellikle de konu Drew Granger'ın işine, paraya ve politikaya geldiğinde hiçbir şey anlamasam da sohbeti dinlemek hoşuma gidiyor. Sanki hemen gözümün ucunda olan başka bir aşamanın sınırındaymışım gibi. Ergenlik, yetişkinlik. Bir gün benim de birinci sınıf yemekler pişireceğimi, masaüstü tabak ısıtıcımın ve insanların ne iş yaptığını anlamadıkları bir kocamın olacağını düşünmek hoşuma gidiyor.

Fakat geçen hafta öyle olmadı. Birlikte yemek yemedik, ilk önce biz çocuklara yemek yedirildi. Yemekte *paella* vardı, Robin yemeğini şüpheyle didikleyerek uzaylı karidesleri tabağının kenarına sürükledi ve hepsini birer cinayet kurbanıymış gibi sıraya dizdi. Normalde bir hırsız gibi gizlediğimiz patlamış mısırları yukarı çıkarmamıza bile izin verildi. Drew önce Callum'u yanında çağırdı, kulağına hızlıca kuralları fısıldarken Callum donuk suratıyla öylece durdu. Patlamış mısırları tarih boyunca yaşamış bütün çocuklardan daha dikkatli ve daha yavaş yedik.

Labirent'i izledik, ben de Callum ve Robin gibi tüm şarkılara eşlik etmeye çalıştım ama sözlerin tamamını hatırlayamıyordum. Film bittiğinde, incinen gururum yüzünden hırçınlaşmıştım ve Callum büyüklerin üst kata çıkmalarına mahal vermeyecek kadar sessiz olalım diye kız kardeşimle benim aramda hakemlik yapmaktan kıpkırmızı oldu. Büyükler derken babasını kastettiğini düşünüyorum. Bunun sebebini bilmiyorum. Onun babası kesinlikle benim babamdan daha talepkâr, hatta Robin'in deyimiyle "küstah" ama bana her zaman samimi davranıyor. Hep espriler yapıp o gür kahkahasıyla gülüyor ve Callum'la annesini hediyelere boğuyor. Annesine mücevherler, ona bilgisayar oyunları ve yeni bilgisayarlar alıyor. Callum'un odası en son moda, en havalı oyuncaklarla dolu. Bence kural koymakta veya yeni eşyaları düzgün kullanmakta bir sorun yok. (Üstelik o kadar çok yeni eşyaları var ki.) Fakat bu çok popüler bir fikir olmadığı için kendime saklıyorum.

Birkaç ay önce sürekli burnumun kanadığı o günün görüntü-

sünü zihnimden atamıyorum. Annemle babamı bunu yaparken hiç yakalamamıştım. Görmek istediğimden değil ama en azından bu normal olurdu. Okuldaki öbür çocuklar anne ve babalarını duymuşlar, hatta oğlanlardan biri, oğlanın dışarıda oynadığını sandıkları bir sırada onları banyoda "yaparken" yakalamış ("Deniz canavarları gibilerdi,") ama içlerinden hiçbiri annelerini bir başkasının babasıyla yakaladığından bahsetmemişti. Ben de bunu birine söyleyip riske girmek istemiyorum.

Yarın cumartesi, Grangerlar bize kalmaya geliyorlar. Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum gerçekten çünkü bizim evimiz daha küçük ve bu durumda biz çocukların Robin'in odasında kalması ve Drew ile Hilary'nin benim odamdaki tek kişilik yatakta uyuması gerekiyor. İşin komik tarafı, annem de bunun iyi fikir olmadığını düşündü ama babam bunun güzel bir değişiklik olacağını söyleyip yaptığı yemekleri övdü. "Senin tek istediğin Hilary'yle bahçeye çıkmak," dedi annem daha sonra, topuz yaptığı saçları ve ellerinde kadife çiçekleriyle kapının önünde belirip. Evin durumu yüzünden paranoyak oldu.

"Bırak artık," dedi babam, bunu söylerken neşeli görünüyordu. Annem ona, sanki kavga çıkaracakmış gibi sert bir bakış attı ama babam gülümsemeyi bırakıp annemin yüzüne dik dik baktı. Annem odadan çıkınca da babam, "Umarım Kraliçe Hilary'ye layıktır," diye mırıldandı.

Cumartesi gecesi ve biz Robin'in odasındayız. Yatağının altında kırık oyuncaklar ve bir kenara attığı tozlu kâğıt parçaları var. Callum için üzülüyorum; bütün bu karışıklığın yanında, yerdeki bir uyku tulumunda yatıyor ve öksürüyor. Okul tatilinden ve yazı nasıl geçireceğimizden bahsediyoruz. Robin, Dorset'e gideceğimizi düşünüyor ama içimden bir ses bana gidemeyeceğimizi söylüyor. Büyükbabam geçen sene öldü, büyükannem hepimizle ilgilenemez ama kim bilir. Babası öldüğünde babam o kadar ağladı ki kusacağını sanmıştım. Onun adına utanıp üzüldüm,

sanki göğsümde kocaman bir kuyu açılmış da kendim de içine düşmemek için üzerini hızlıca ağır bir şeyle kapamak zorundaymışım gibi.

Callum tatillerde hep yurtdışına gittiklerini söylüyor, sıcaklık yirmi altı derecenin üzerinde değilse ve uçakla gidilmiyorsa babası bunu tatilden saymıyormuş. Annesiyle babasının bir yere gideceklerinden bahsetmemiş olmaları tuhafmış çünkü tatilden döner dönmez bir sonraki yaz için yerlerini ayırtırlarmış. Robin ona, babasına nereye gideceklerini veya en azından neden gitmeyeceklerini sorabileceğini söylüyor ve Callum da ona sanki bu hayatında duyduğu en acayip öneriymiş gibi bakıyor. "Babama bir şey soramazsın," diyor bir süre sonra. "Onun sana ne yapacağını söylemesini ve söyleneni yaptığını görmesini beklersin."

Pazar sabahı ve yatakta oturmuş *Boggle* oynuyoruz. Robin ben yendiğim için çok kızgın, gerçi okulda hiçbir zaman yazım kuralları üzerine düşünmüyor, bu yüzden benim ondan iyi olmam çok normal. Üç el oynayacaktık ama Robin bunu beşe çevirdi ve böyle devam ederse kazanan (yani ben) asla Callum'la oynayamayacak. Bu bir turnuva olması gerekirken bir sinir krizine doğru gidiyor.

Evin her tarafını domuz pastırması ve kızarmış ekmek kokusu sardı, gidip bir şeyler yiyebilelim diye beraberlik teklif ediyorum. Benim skorumun yakınından bile geçmeyen Robin, "Hımm, olur ama eğer devam etseydik benim kazanacağımı biliyorsun," diyor. Callum gülümseyerek başını çeviriyor.

ROBIN | 1991

Annem hakkında her şey söylenebilir ama kahvaltı hazırlamayı gerçekten biliyor, diye düşünüyor Robin. Hilarylerdeki gibi sosyetik yemekler yapamıyor olabilir ama domuz pastırması ve yumurtası efsanedir.

Drew Granger önüne konan mükemmel İngiliz kahvaltısı için övgüler yağdırırken annem kıkırdayıp karşılık olarak damak tadıyla ilgili iltifat ediyor. Jack bir an duraksıyor ama bir şey söylemiyor. Eğer Angie'yi övecek olsa artık numara yapıyormuş gibi olacak. Drew ondan önce davrandı. Robin, acaba babası bu kızartılmış yiyeceklere çok alışkın olduğu için ne kadar harika olduklarını unutmuş mudur diye düşünüyor. Yıllardır yiyor sonuçta. Robin çatal bıçağını masaya bırakıp parmaklarıyla sayıyor, bir, iki, üç... "On iki yıl!" diye haykırınca ağzındaki çiğnenmiş fasulyeler ve yumurtalar önündeki masaya sıçrıyor.

"Robin!" diye bağırıyor annesi, kızgın değil de daha çok ağlayacakmış ve utanmış gibi bir hâli var.

"Hadi ama bücür, nasıl yemek yeneceğini biliyorsun," diyor Jack.

Robin kazanma şansı olmadığına karar vererek özür diliyor, bir yandan da kazağının koluyla ağzını silerken Drew Granger'ın dudaklarının kenarlarının aşağıya sarktığını ve Callum'un kızardığını görüyor.

"Babamla on iki yıldır birlikte olduğunu hesaplıyordum," diye ekliyor, sıcak bir tepki görme beklentisiyle anne babasına bakarak. Normalde ebeveynler, yaptıkları bir şeyin ne kadar sıradışı olduğunu duymaktan hoşlanırlar. On iki yıl boyunca aynı kişiyle aynı odada uyumak, her geceyi ve her hafta sonunu biriyle birlikte geçirip arkadaş kalmak, işte *bu* sıradışı bir şey. Sarah ve Robin aynı yatakta bir gece geçirdikten sonra kavga ediyorlar, Callum bile bir ara onlarla yakın mesafede olduğunda ikisiyle de atışmıştı. Fakat büyüklerin hiçbiri onun söylediğinden hoşlanmış gibi görünmüyor, bu yüzden Robin farklı bir şey denemeye karar veriyor çünkü hiç kimse bir şey söylemediği için kendini tuhaf hissediyor.

"Siz ne kadar zamandır berabersiniz?" diye soruyor Hilary'ye ama sorusuna bir şakayla karşılık veren Drew oluyor. "Çok uzun zamandır!" Hilary ve Jack'in ağzından birkaç kibar "hı hı" sesleri çıkarken Angie başını geriye doğru atıp gülüyor. O kadar yüksek sesle gülüyor ki sanki bir kitaptaki karakterin konuşma balonunun içindeki *"ha-ha"*yı yüksek sesle söylüyormuş gibi. Bunun üzerine çocuklar yiyeceklerini büyük bir hızla mideye indirdikten sonra Callum babasından izin alıyor ve sandalyelerinden inip yukarıya çıkıyorlar.

Callum aşağıdan çağrıldıktan ve Grangerlar gittikten sonra Jack, Robin'e kendisine yardım etmek için onunla garaja gelmek isteyip istemediğini soruyor. Robin aşağıya, oradan da arka kapıya öyle bir hızla koşuyor ki ayağı kayıp düşüyor ve çakıl taşları dizlerini sıyırıyor. Ağlamıyor bile, babasının onun ne kadar cesur ve sert olduğunu fark etmiş olmasını umuyor ama babasının suratında yine o uzak bakış var. Tam garaja gireceklerken Robin'in elini tutup, "Sessiz ol bakalım, bücür. Şuraya bak, birkaç tane kuş yavrusu var," diyor. Robin gözlerini kısıp bakınca çimenlerin üzerinde hoplayan kahverengi iki şekil görüyor, bir de yüksek bir dalda onları endişeyle izleyen daha büyük bir kuş. "Sığırcıklar," diyor babası ama Robin bunu zaten biliyordu. "Zavallı yaşlı anneleri," diye ekliyor babası.

Garajda babası, eskiden diğer sandalyelerle beraber mutfakta duran bir sandalyenin ayaklarını sökmeye başlıyor. Sandalyeler zamanla eskidi, hem de hepsi, bu yüzden babası her sandalyenin tüm parçalarını teker teker zımparalıyor ve tekrar cilalıyor. Ahşapsı ve tatlı kokusuyla toz, Noel gibi kokuyor ve Robin bu yarı karanlık tozlu odada en sevdiği ebeveyninin yanında olduğu için kendini daha sakinleşmiş hissediyor. Sessizce çalışıyorlar, Robin bir tahta parçasının etrafına sardığı zımpara kâğıdını kendi sandalye parçasına büyük bir titizlikle sürtüyor. Babasının birkaç kez ağzını açtığı duyuyor, kuru dudakları birbirinden ayrıldığında duyabileceği bir ses çıkıyor ama Robin beklentiyle başını her kaldırdığında babasının dudakları tekrar kapanıyor.

En sonunda sandviç yemek için çağrılıyorlar. Babası aletleri özel kutularına ve kanvas torbalarına kaldırırken başını kaldırmadan şöyle diyor: "Annenin üzerine çok geldiğini düşündüğünü biliyorum ama bunu seni çok sevdiği için ve iyi biri olmanı istediği için yapıyor."

"Sarah'nın üzerine gitmiyor ama," derken boğulur gibi çıkan kendi sesini duyunca Robin de şaşırıyor.

"Evet ama annenle Sarah tencere kapak gibi, öyle değil mi kızım? Sen de bana benziyorsun. Bu da annenle fikir ayrılıkların olacak demek. Ama bu, seni sevmediği anlamına gelmiyor, sadece şu demek, onun Sarah'yı anlaması daha kolay, benim de seni. Ama sen kendine göre çok iyi bir kızsın, Robin," diyor, ellerindeki derin bir kesiğe bakarak, "bunu sakın unutma."

Dönemin sonu gelmek üzere, okul kuralları diye bir şey kalmadı. Cuma öğleden sonra bütün okul konferans salonunda toplandı, kutudaki kibritler gibi bacak bacak üstüne atıp muntazam sıralar hâlinde dizildi. Okul müdürü, projektörle onlara eski bir Disney filmi seyrettirdi, hiçbir şeyi doğru düzgün duyamamalarına rağmen heyecanları, kablolardan geçen elektrik gibi bütün salona yayıldı.

O gece kızlar yine Callumlarda kaldı, büyükler de evin kurallarını resmen unuttular. Üçü, babalardan birinin bir İtalyan restoranından aldığı pizzayı kutudan yediler. Uyuyana kadar Callum'un odasında film izlediler, kimse kapıyı çalıp beş dakikaları kaldığını söylemedi, anneler iyi geceler öpücüğü vermeye gelmedi.

Ertesi gün büyükler özel bir filtre kahve makinesinin başında toplanmış, akşamdan kalma kısık seslerle konuşuyorlardı. Çocukların başlarında kimse olmadan oturma odasına ekstra yatak yorgan taşıyıp yaptıkları kalenin içinde televizyon seyretmelerine izin verildi. Callum'un, filmi Sarah'nın seçmesine izin vermesi Robin'i iğrendirdi. Neyse ki Sarah vıcık vıcık bir romantik film değil de *Hiç Bitmeyecek Öykü*'yü seçti. Robin'in daha önceden fark etmediği bir şey vardı; Callum, diğerlerinin isteklerini yerine getirerek herkesi memnun etmekten oldukça zevk alıyormuşa benziyordu. Kaleye geri geri ilk önce kızların girmesine izin verdi, istedikleri yere yerleşmelerini bekledikten sonra battaniyeyi düzeltti ve bir şekilde kendini de içeriye sıkıştırdı.

Her zaman içecek bir şeyler getirmeyi teklif ediyordu. Kavgalarını sabırla dinliyor ve hiç taraf tutmadan ikisinin de ilgilendikleri şeyleri pohpohlayacak önerilerde bulunuyordu. Fakat kendininkileri değil. İlk başta Robin, onun Sarah'ya yağ çekmek ya da büyüklere hava atmak için yalakalık yaptığını düşünüyordu ama onun özellikle üçü yalnız olduğunda böyle davrandığını fark etmeye başlamıştı ve herhangi bir konuda ona teşekkür edilecek olsa, tıpkı şimdi olduğu gibi, kıpkırmızı olup konuyu hemen değiştiriyordu.

"İçeride bir şeyler oluyor," dedi mutfağı işaret edip sesini alçaltarak. "Babam anneme bağırıyordu, annem de ağlayarak babamın bir hata yaptığını söyledi, bunu *asla* söylemez, özellikle de babam... Her neyse, anne ve babanızın isimlerinin geçtiğini duydum ve..."

"Ne diyorlardı?" diye sordu kızların ikisi birden, ikisinde de bir merak ve korku uyanmıştı. Yetişkinlerin kavga etmesi çocuk-

ların arasındaki düşmanlığa benzemiyordu, her zaman daha tehlikeli ve sertti. Böyle bir şey olduğunda iki kız da kendilerini ateşe yaklaşan pervaneler gibi hissediyorlardı. Barların önünde kavga eden sarhoşları ağızları açık seyrederken oradan zorla uzaklaştırılmaları gerekiyordu, dünyanın sonu gelmiş gibi restleşen yeniyetme sevgililere doğru otomatik olarak çekiliyorlardı, otoyoldaki kazaları, hangi tarafa daha yakınsa oraya doğru kayıp ellerini cama dayayarak merakla seyrediyorlardı.

Kızlar, Callum'un onları durdurmasına fırsat vermeden yatak yorganın arasından çıkıp konuşulanları dinlemek üzere mutfak kapısına doğru gittiler. Callum'un bu konuyu açmasının tek sebebi ona nezaketi için teşekkür etmelerini önlemekse de çok fena geri tepmişti.

"İkiniz de zır delisiniz," diyordu Jack, sadece yetişkinlerin yapabildiği o tuhaf fısıldayarak bağırma sesiyle.

"Jack," dedi Angie, "alçak sesle konuş, bağırıyorsun."

"Bağırdığım falan yok. Sen bağırmak nedir duymamışsın. Üstelik bunun şu boktan konuyla ne ilgisi var? Biraz önce söylediklerinden sonra nasıl tepki vereceğimi söylemen büyük cesaret."

"Bak, Jack..." diye söze girdi Drew.

"Sakın." Jack'in tepkisi fırlatılmış bir bıçak kadar hızlı ve keskindi.

"Jack." Kızlar Hilary'nin ne dediğini duymakta zorlanıyorlardı. "Benim biraz hava almam lazım. Benimle bahçeye çıkmak ister misin?"

Sandalye çekme sesleri duyuldu, kelimeler değil. Arka kapı kapandı, sessizlik büyüdü. Kızlar nefeslerini tutmuş, arkalarında gergince kıpırdanan Callum'a baktılar.

"Kafam çatlayacak gibi," dediğini duydular annelerinin en sonunda.

"Hımm," diye homurdandı Drew, "dün gece zilzurna sarhoştun, öyle değil mi?"

Belli belirsiz bir gülüş, bir iç çekiş.

"Doğru olanı mı yapıyoruz?" diye sorduğunu duydular annelerinin, posta deliğinden ödenmemiş fatura zarfları atılırken kullandığı sesiyle.

"Sakın tırsıp beni yarı yolda bırakayım deme," dedi Drew sert bir sesle. "Şu dışarıdakilere bir baksana. Şu lanet güllere."

Bu, ikisi için de bir anlama geliyor olmalıydı ki birlikte gülüp sonra da iç çektiler. Sonra yine sessizlik.

"Çok sıkıcı," dedi Robin, midesinde bastırmak istediği bir huzursuzlukla. "Kaleyi tamir edeceğim."

Rahatladıkları için içlerini çeken diğer ikisi de onun peşinden gitti, sessizce ve büyük bir dikkatle kaleyi eski hâline getirene kadar uğraştılar.

13

SARAH | GÜNÜMÜZ

7. Kan

Manchester'a, ikizimin kalbinin attığı şehre geldim. Daha önce buraya hiç gelmemiştim, gelmem için bir sebep yoktu ama Robin'in burada yaşadığını öğrenir öğrenmez zihinsel haritam genişledi ve üzerindeki raptiye beni çağırmaya başladı. Kendimi bir trene atıp bitmek tükenmek bilmeyen kini ardımda bırakmam çok uzun zaman aldı. Bu kararı verebilmek için Violet'tan korkunç bir şekilde ayrılmam gerekmişti ama nihayetinde buradayım. Bu kadar yağmurlu bir şehre göre sanki bir ışık havuzunda yüzüyormuş gibi hissediyorum. Umut bu olmalı, diye düşünüyorum.

Fakat şimdi yapılacak çok şey var. Öncelikle, kız kardeşimin nerede yaşadığını bilmiyorum. İkincisi, beni gördüğüne sevineceğini sanmıyorum. En son cenazede konuşmuştuk. Canı yanıyordu ve kafası karışıktı, benim de canım yanıyordu ve kafam karışıktı ve birbirimizi, çoğu zaman olduğu üzere iki zıt kutup gibi itmiştik.

Uzun bir yolculuktu ve seyahat etmekten kaynaklanan beynimdeki sisi, bedenimin bu kadar kolaylıkla katettiği mesafeyi kapamak için zihnimin mücadelesini hissedebiliyorum. Godalming'den Londra'ya giden ilk tren yarı yarıya boştu. İlk on da-

kika boyunca koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyerek oturacağım yeri dikkatle seçtim. Fakat Londra'dan Manchester'a giden, kurşun şeklindeki hızlı tren hınca hınç doluydu. Ne zaman kafa yapan tuvaletin kapısının önünden geçsem iki kişilik sıra oluşturmuş, ayaklarını sürüyen insanlar oluyordu.

Londra'nın kuzeyine daha önce hiç gitmedim. Çocukken en fazla babamın anne ve babasında, büyükanne Mary ve büyükbaba Joe'da kalmak için, emekli oldukları şehir Dorset'e giderdik.

İçtiğimiz mide bulantısı önleyici haplara rağmen köpekler kadar midemiz bulanmış olarak eski Rover'ımızla giderdik. Eve varır varmaz büyükanne Mary bize sıkıca sarılır, mide bulantısına iyi gelen içecekler hazırlar, Robin'le benim ne kadar uzadığımızı (gerçi Robin hayatı boyunca hiç uzamadı) söyleyip gözlerini silerdi.

Dorset'te geçirdiğimiz günlerde suda taş kaydırır ve tadı Berkshire'dakilerden tamamen farklı olan patates kızartmalarından yerdik, babam bunun sebebinin ozon olduğunu söylerdi. Deniz havası yüzünden Robin'in saçları o kadar kıvırcıklaşırdı ki tam bir lolipopa benzerdi ve sürekli hıçkırırdı. Deniz kenarında olmayı seviyordum. Denizde oynadığım zaman bacaklarımda oluşan tuz lekelerini seviyordum, tatlı küçük deniz kabukları ve taş toplayıp eve geldiğimizde onları penceremin denizliğine dizmeyi ya da küçük şişelere doldurmayı seviyordum. Toplamaktan en çok hoşlandığım en değerli şeyler, dalgaların kalp veya baklava şekline dönüştürdüğü küçük cam parçacıklarıydı.

Jim ve Violet'la ilk tatilimizi de Dorset'te geçirmiştik. Sazdan bir barı ve kumsalda haftanın sadece dört öğleden sonrası açık olan bir dondurmacısı olan, Charmouth yakınlarında küçük bir köyde. Bu elbette kasıtlı olarak çocukluğuma verilmiş bir selam değildi, internette yazlık evlerden birinde ucuz bir fiyat görmüştük ve trafik saatinden sonra çıktığımızda evimizden birkaç saat uzaklıktaydı. Denizde oynadığımızı ve yeni yeni yürümeye baş-

layan Violet'la kumda yürüdüğümüzü hayal ederek tatili dört gözle beklemiştik. Kendime ve Violet'a limon sarısı yazlık elbiseler almıştım. Yola çıkmadan önceki hafta sonu, üzerine olup olmadığına bakmak için elbiseyi zorla Violet'a giydirmiştim. Üzerinde o elbise varken çektiğim fotoğrafı hâlâ saklıyorum. Şu anda bakamıyorum.

Gitmeden bir önceki akşam Violet yaz nezlesi oldu. Ertesi günkü yapış yapış araba yolculuğumuzun sonlarına doğru sümük ve gözyaşı fışkırtan kırmızı bir küreye dönmüştü. Tatilimiz, gerekli eşyalarımızın olmadığı ve yakınında bir eczane bulunmayan bir dairede, yeni yürümeye başlamış hasta bir çocukla uğraşmak zorunda kaldığımız uzun bir haftaya döndü. Tylenol bulunan ve özlemle denizi anacağımız evimize dönmeyi dört gözle beklediğimiz bir haftaydı bu.

Aslında sadece son gün dışarı çıktık. Jim sazlarla kaplı bara gidip güneşli bira bahçesinde bir bira içmek istedi ısrarla. Ben hiç gitmek istemiyordum ama neden istemediğimi anlatacak hâlim yoktu. Kim bira bahçelerini sevmez ki? Muhtemelen bir tek ben ve kız kardeşim. Ayrıca ona bunu da söyleyemezdim. Bir banka oturup portakal suyumu yudumlarken bir yandan da hâlâ tam iyileşmemiş Violet'a bir şeyler içiriyordum.

Fakat her neyse, kana gelelim. Birçok hikâye gibi bu da annemle başlıyor.

Biz küçükken annem hep pop ya da eski klasikler çalardı. Bunun Robin'in kariyerini etkilediğini düşünmeden edemiyorum ama cesaret edip hiç söyleyemedim.

Yazları annemiz barakadan dikkatlice çizgili bir şezlong çıkarıp bir kasa hırsızı gibi açısını ayarlayarak açardı. Mutfaktaki radyoyu pencereden çıkarır, kablo sallanır, geri kalanı beyaz piknik masasının üzerine konurdu. Radyonun sesini açar ve eteğini yukarı çekip ışıl ışıl yağladığı bacaklarıyla şezlonga uzanırdı. Typhoo çayı ya da 7UP içerek dergisini okumayı bitirdiğinde

ayağa fırlar ve en yakınında hangimiz varsa onu dizine koyup dans ederdi.

Robin onu tekmeleyerek aşağıya inmeye çalışırdı ama ben kollarımı sallar, saçlarımı savurur ve kıkırdardım. O anları çok severdim. O zamanlar dünyanın en eğlenceli insanı olurdu, sarı saçlarımız ve kahkahamız birbirine karışırdı. Benim de tek istediğim Violet'ın da benim hakkımda böyle şeyler hissetmesiydi, o kadar.

Bu yüzden bir gün, benim onlarca yıl önce dans ettiğim seksenler şarkıları çalan bir müzik kanalı buldum. Kanepeden kalkıp şaşkın şaşkın bana bakan Violet'a el sallayarak dans etmeye başladım. Kim Wild'dan "Kids in America" çalmaya başlayınca oyun halısında oyuncak ayılarıyla bebeklerini dizen Violet'ı oturduğu yerden kaldırdım. O da buna razı oldu ve gülmeye başladı. Sağa sola ve aşağı yukarı sıçramaya başladık. Benim abartılı hareketlerimi taklit ediyordu. Ben de onunkileri.

Gamzeleri o kadar derin ve gülümsemesi o kadar kocamandı ki ben yüzüne bakıp gülerek burnunu, o küçük burnunu öperken sanki bütün yüzü bir anda şekil değiştirmişti. Birlikte dönüp durduk. Şarkı değişti, Glenn Medeiros'un tek ünlü şarkısı "Nothing's Gonna Change My Love for You" çalmaya başlayınca onun küçük ayaklarını kendi ayaklarımın üzerine koydum ve daha hızlı sallanmaya başladık, bunu aşırı komik bulmuştu. Başını geriye doğru atmış kahkaha atıyordu ve uzamaya başlayan parlak sarı saçları sağa sola savrulup duruyordu.

Eğlencemizin en tepe noktasında yüzünü kapıya çarptı. Sert bir şekilde ahşaba çarpmasa da başı köşeye gelmiş ve dudağında bir kesik oluşmuştu. Yüksek sesle çalan müzik yerini reklamlara bırakırken kandan ince kırmızı bir çizgi suçlarcasına kapıdan televizyona doğru işaret ediyordu.

Ben ona sarılıp üstünü başını temizlerken neredeyse ağlamadı bile ama ben yüksek sesle ağlıyordum.

Ağlıyordum çünkü ufak bir yara izi kalabilirdi, minik dudakları çok hassastı. Ağladım çünkü Jim sinirlenecekti ve muhteme-

len birbirimize kısa ve sert sözler sarf edecektik ve bu da her zaman sinirlerimi bozardı. Fakat en çok da çok eğleniyor olduğumuz için ağladım. Ve kendimi çok özgür hissetmiş olduğum için.

Şaşırtıcı bir şekilde, Jim eve geldiğinde birbirimizi terslemedik. O gece Jim, Violet'ı dişlerini fırçalamaya götürürken dudağını fark edip bana ne olduğunu sordu. Ben anlatırken Violet'ın saçlarını okşayarak beni dinledikten sonra onu yatırmaya gitti. Merdivenlerden çıkarken Violet'tan olanları tekrar anlatmasını istedi. "Dans ediyorduk baba. Çok komikti..."

Kısa bir süre sonra Jim aşağıya indi. "Güzelce yattı," dedi. Sonra televizyonu açıp işle ilgili birkaç evrak çıkardı.

Ve bundan birkaç ay sonra, işte listede bu da vardı. Anlattıklarımıza inanmamıştı. Yedi numara: Kan.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Saksağanlar son günlerde çok sık kavga ediyordu. Özellikle hafta sonları çok kötüydü, evleri düdüklü tencereye dönüyordu. Küçük oğlan ne zaman ortalıktan kaybolacağını çok iyi biliyordu, tıpkı küçükken Robin ve kız kardeşinin yaptığı gibi ama öfke patlamaları sıklaşmıştı.

Belki de, diye düşünüyor Robin, *Bay Saksağan'ın gözlerinin önünde olanları anlaması için biraz yardıma ihtiyacı vardır.* Onu aldatan karısından kurtulmak ve çocuğuna babalık yapabilmek için. Şu anda yönsüz ve acı verici bir çember içinde kavga ediyorlar. En iyisi olayı kökünden temizleyip kurtulmak. Ne kadar uzun sürerse herkes için o kadar kötü, bunu en iyi Robin biliyor. Yönlerini felaketten çevirmeye çalıştığı en son sefer her şeyi beceriksizce darmaduman etmiş, sonuçları ise tam bir facia olmuştu. Bu sefer kusursuz olacak.

Robin, ikisinin de evde olacağını bildiği bir saatte gelecek şekilde bir hediye siparişi vermişti. Bay Saksağan'ın şaşırtmacalı sorular sormasına fırsat verecek, Bayan Saksağan için bir hediye. Seksi ama asil bir iç çamaşırı. "Gelişigüzel sikiş için teşekkürler" değil de "oteller ve ümitler" mesajı veren bir şey. Arzu ve arzulanmakla ilgili hatırladıklarını ve hediye için yazacağı mesajı bulmak için anılarını didik didik taraması gerekmişti. "Seni bunun içinde düşününce deliriyorum, X."

Sahte e-posta adresine mesaj biraz önce gelmişti; paket teslim alınmıştı. Şimdi Robin perdelerin arkasından mutfakta paketin açılışını ve kavganın başlamasını seyrediyor.

Çayını yudumlarken keşke konuşulanları duyabilseydim diye düşünüyor. Oğlanın odasında kulaklarını kapattığını görünce içi hafif bir suçluluk hissiyle doluyor.

Fakat işe yaramadı. Hâlâ bir pürüz var. Bay Saksağan karısından uzaklaşıyor, onun kendisine tuhaf bir şekilde sarılmasına yalnızca bir an için izin veriyor ama kadın hâlâ orada. Hâlâ birlikteler. Şampanya rengi ipekliler tekrar kutunun içine kondu, paket kapatıldı. Robin bakmadan bile bir iki hafta içinde kartına geri ödeme yapılacağını biliyor, sanki başka birine gönderilmiş numarasıyla paket geri gönderilecek.

Belki de Bay Saksağan doğru soruları sorup doğru sonuçlara ulaşamadı. Belki de acı verici gerçektense uyduruk bir yalanı tercih etti. Sebebi her neyse, yaptığı yine Bayan Saksağan'ın yanına kâr kaldı. Yalanlar gittikçe derinleşiyordu ve Robin, onları kaçınılmaz olandan kurtarmayı başaramamıştı. Zavallı Bay Saksağan: Her şey çok daha kötü olacaktı.

14

SARAH | 1991

Birkaç hafta pek bir şey yapmadan geçti, nihayet Callum ve ailesiyle buluşacağız. Yaz tatilinin yarısı bitti, Robin ve ben günlerimizi parkta oynayarak ya da kasabanın çevresindeki ormanda bisikletimizle turlayarak geçiriyoruz. Ormanın ortasında bir köylünün yaşadığına dair bir söylenti var, dediklerine göre bir seferinde bisikletli bir çocuğu tavuklarını yemeye gelen bir köpek sandığı için vurup öldürmüş. Robin bir gün, bu olayı anlatan hiç kimse çocuğun adını bilmediği için durumun şüpheli olduğunu söyleyene kadar bu beni çok korkutmuştu, her neyse zaten köylü böyle bir şey yaptıysa bile şu anda hapistedir büyük ihtimalle.

Kasabanın oyun parkına her gidişimizde Callum'u görürüm diye umutlanıyorum ama hiç görmüyoruz. Bu yüzden üç kişilik karmaşık oyunlarımızı hiç oynayamıyoruz ve bu oyunların daha basit versiyonlarıyla yetinmek zorunda kalıyoruz. Bazen okuldan başka çocuklar da parkta oluyor, o zaman gözlerimizi kısıp birbirimizin suratına bağırarak oyunların kurallarını açıklıyoruz ya da salıncaktan en uzağa kimin atlayacağını görmek için yarışıyoruz. En uzağa atlayan hep Robin oluyor. Çocukların onunla neden yarışmaya uğraştığını hiç anlayamıyorum.

Fakat bugün nihayet daha farklı bir şey yapıyoruz. Günlerden cuma ama babam evde, bu çok tuhaf ve annemle sabahtan

beri kendilerini odalarına kilitlediler. Dışarı çıktıklarında annemin üzerinde güzel elbiselerinden biri olduğunu görüyorum ama sanki ağlamış gibi bir hâli var. Üstelik babam da ağlamış gibi görünüyor. Benim baktığımı görmedikleri bir anda birbirlerinin ellerini sıkıyorlar hafifçe ve sonra arabaya binip yakındaki kasabalardan birindeki bir bira bahçesine gidiyoruz.

Vardığımızda, otoparkta Grangerların BMW'lerinin karşı tarafında bir yere park ediyoruz, gerçi arabalarının yanındaki yerler de boş. Ahşap çitten geçip bahçeye giriyoruz, bir gömlek ve kot pantolon giymiş, saçları jöleli Callum'u görüyorum. Kola içiyor, pipetini çıkarıp bardağının yanına koymuş.

Robin'e bakıyor ama Robin kola ve bir paket cips istediği için mızırdanarak babamın dikkatini çekmeye çalışıyor ve bu yüzden Callum'un ona baktığını görmüyor. Callum bir an için bana bakıyor, bu bakış karnımda huzursuz kıpırtılara neden oluyor. Ona şöyle sormak istiyorum, "Ne var? Ne oldu?" ama o dudaklarını ısırıyor, babasının ona baktığını görünce oturduğu yerde küçülüyor.

Annem ve babam masanın başında tuhaf tuhaf dikilirken Robin'le ben banka tırmanıp Callum'un yanına sıkışıp oturuyoruz.

Bu durumda annemle babamın bizim sağımıza ve solumuza oturmaları gerekiyor, bu yüzden tek bir kelime etmeden yetişkinler yer değiştiriyorlar ve en sonunda annemle Drew karşımıza, babamla Hilary de bizim sağımıza ve solumuza oturuyor.

"İyi misin?" diye soruyorum Callum'a. "Biraz tuhaf görünüyorsun."

Callum tekrar babasına bakıyor. "İyiyim," diyor. "Bak, size bunları getirdim." Masada önünde durduğunu fark etmediğim kâğıt havluyu açıyor ve lezzetli sularıyla kâğıdı pembeye boyayan minik çilekleri gösteriyor. "Bunları evde annemle yetiştiriyoruz." Çilekleri dikkatlice aramızda paylaştırıyor, kardeşler arasındaki tüm kavgaların kökeninde haksızlık algısı olduğunu biliyor artık, bu yüzden meyveleri eşit sayıda ve yaklaşık olarak eşit boyutta olacak şekilde ikimiz arasında bölüştürmek için uğ-

raşıyor. Robin hepsini tek seferde ağzına atarken ben çileklerimi ağır ağır yiyerek ne kadar memnun olduğumu belli etmeye çalışıyorum.

İçkileri kimin alacağı konusunda bir anlaşmazlık yaşanıyor, babalar birbirlerini bakışlarıyla alt etmeye çalışıyorlar. En sonunda Drew Granger ısrar etmekten vazgeçip içeriye gidiyor, babam da peşinden. Annelerin birbirleriyle konuşmadıklarını fark ediyorum, oysa normalde ikisi de aynı anda konuşur. Bunun yerine Hilary bana, çok sevdiğim krem rengi işlemeli ve bana artık neredeyse küçük gelen elbisemle ilgili sorular soruyor ve Robin'in kot pantolon ve üzerinde dinozor olan bir tişört giydiğini fark edince ona dinozorları sevip sevmediğini soruyor. Robin ona, sanki çok saçma bir soru sormuş gibi bakıyor. "Dinozorları herkes sever," diyor. Şimdi sıra annemde: Callum'a saç kesimiyle ilgili iltifat ediyor, Callum kıpkırmızı parlıyor. Babalar ellerinde iki tepsiyle döndüklerinde hepimiz rahat bir nefes alıyoruz.

"Kim başlamak ister?" diyor annem. Hepimiz ona bakıyoruz. Babam bakışlarını kaçırıp ellerini incelemeye başlayınca Drew Granger, sanki bir öğretmenmiş edasıyla hafifçe doğruluyor ama sonra tekrar yerine oturuyor. "Ben başlarım," diyor.

Biz çocuklar içeceklerimizden bir yudum alıyoruz. Ben de Callum gibi pipetimi çıkardım ama Robin pipetle içtiği için içeceğinin çizgisinin ne kadar aşağıya indiğini görünce vazgeçip pipetimi tekrar geri koyuyorum. Hâlâ bekliyoruz.

"Şimdi," diyor Drew Granger, sanki bir toplantıya başlıyormuş gibi. "Hepimizin size bazı haberleri var."

Hilary bir parça titriyor sanki, uzanıp Callum'un elini tutuyor. Her zaman rahat bir insan olan babamın huzursuzca kıpırdandığını fark ediyorum. Ahşap masadaki bir çıkıntıyla oynuyor, ayaklarını oynatınca fitilli kadife pantolonundan hışır hışır sesler geliyor. Annem ona bir bakış atıyor ama yine de durmuyor. Hışırtı sesleri artıyor.

"Bir süredir hepimiz arkadaşız," diyor Drew, "bu sürede bir-

birimizi daha iyi tanıma fırsatımız oldu. Ve bazen, insanlar arkadaş olduklarında birbirlerini daha yakından tanıdıkça birlikte daha fazla vakit geçirmek istediklerini fark ederler."

Bu bana çok tuhaf geliyor çünkü son haftalarda birlikte çok az zaman geçirdik ama annemle Drew'un kanepedeki görüntüsü aklıma gelince midem yanıyor. Drew'un ne diyeceğini bilmesem de konuşmanın gidişatından hoşlanmıyorum. Robin'in en ufak bir fikri bile yok. Kolasının son yudumunu da içtikten sonra geğiriyor.

"Annemle senin birbirinize yumulmanızdan mı bahsediyorsun?" diye soruyor Robin ve herkesin ağzı açık kalıyor.

"Ne dedin?" diye bağırıyor babam.

"Mutfakta, midem bulandığı zaman," diyor Robin, bardağındaki buzları pipetiyle yakalamaya çalışıyor. Büyükler birbirlerine bakıyor. Babam patlamak üzereymiş gibi görünüyor.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye haykırıyor babam ve ayağa kalkıyor. "Çocukların önünde böyle şeyler de mi yaptınız?" Parmağıyla annemi gösteriyor ve Drew'un ayağa kalkıp babamın gözlerinin içinde bakmadan önce anneme bir an için sarıldığını görüyorum.

"Sakin ol, Jack," diyor Drew. Callum annesinin kolunu tutup elini kendi elinin üzerine koyuyor.

"Detayların üzerinden geçmek için çok geç," diyor annem. "Lütfen sakin ol, Jack."

"Sakin mi olayım?" Babamın gözleri bir anda yaşlarla doluyor, hazırlıksız yakalanmış gibi bir hâli var çünkü kendini bir anda bırakıyor ve gözlerini anneme dikmekle yetiniyor.

"Evet öyle, Robin," diyor Hilary en sonunda pamuk gibi reklamcı sesiyle. "Konu bu. Annenle Drew birbirlerinden hoşlandıklarını ve birçok ortak noktaları olduğunu fark etmişler." Derin bir nefes alıp bir an için babama bakıyor. "Bu yüzden *en sonunda* bundan babana ve bana bahsettiler. Biz de çok şaşırdık." Hilary bakışlarını önüne eğiyor.

"Burnumuzdan soluduk," diye kükrüyor babam, Drew

Granger'ın gözlerine baktıktan sonra bakışlarını anneme çeviriyor. Babam devam ediyor: "Çok kızdık çünkü arkamızdan iş çevirmişlerdi."

Hilary hepimizin üzerinden uzanıp babamın ellerine hafifçe dokunuyor, babam bacaklarını oynatmayı bırakıp bakışlarını tekrar önüne eğiyor, gözleri iyice dolu dolu.

"Neyse," diyor Hilary, onun gözyaşları da makyajıyla beraber akmaya başlamıştı. "Hepimiz bu konuyu konuştuk. Çok zor oldu. Yapılacak en iyi şeyin ne olduğundan emin değildik. Ve ne yapacağımıza karar vermek için Jack'le ben birlikte daha fazla vakit geçirmeye başladık."

Midem tekrar bulanmaya başlıyor. Robin pipetiyle oynamayı bırakıp anneme bakıyor. Callum biraz önce tişörtüyle gözlerini silmişti, şimdi aynı şeyi tekrar yapıyor. Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum, kalbim şimdi güm güm çarpıyor.

"Kime âşık olacağını seçemiyor insan!" diye dramatik bir şekilde haykırıyor annem, hepimiz ona bakıyoruz.

"Hayır," diyor Drew Granger, babama yönelttiği kavgacı bir homurtuyla. "Seçemiyor, Angela."

"Bundan sonra ne yapacağımızı ve bunu yapmanın en iyi yolunun ne olduğunu konuştuk," diye tekrar ediyor Hilary onları duymazdan gelerek. "Ve Jack'le birlikte vakit geçirmeye başladıkça, ne kadar kızgın ve üzgün olduğumuzu konuşmayı bırakıp birbirimizden hoşlandığımızı fark ettik. Çok ortak noktamız var, bahçe sevgisi falan..." Annemin hafifçe gözlerini devirdiğini görüyorum ve *Hayır, buna hakkınız yok,* diye düşünüyorum ama bu düşünceyi bastırıyorum.

"Bu ne kadar zamandır devam ediyor?" diyor Robin. "Bütün bu âşık olmalar ve birlikte vakit geçirmeler filan?" Gözleri kapkara ve kısık, anneme sanki masadan üzerine atlayıp onu ısıracakmış gibi bakıyor.

"Önemli olan bu değil," diyor Drew Granger.

"Tabii ki değil," diyor babam alaycı bir sesle.

Drew tam başka bir şey demek için ağzını açıyor ama annem

masanın altından bir şey yapmış olsa gerek ki bir anda ona bakıp hızlıca gülümsüyor.

"Asıl mesele," diyor annem, "karar vermemiz gereken çok şey var. Ama bu şekilde devam edemeyeceğimize ve Drew'la beraber olmak istediğimize karar verdik." Dehşet içinde Robin ve Callum'a bakıyorum, onlar da beti benzi atmış yüzleriyle bana. "Ve babanızla Hilary de birlikte mutlu olup olmayacaklarına bir bakmak istediklerine karar verdiler," diyor annem sanki bir senaryodan okuyormuş gibi. "Bu yüzden bazı değişiklikler yapmamız gerekiyor." Callum annesine sarılıyor. Artık alenen ağlıyor ve Drew'un ona, sanki dilinde ekşi bir tat varmış gibi baktığını fark ediyorum.

"Sorun yok, tatlım," diyerek Callum'un kolunu okşuyor Hilary. Callum ona babasıyla ilgili bir şey söylüyor ve Hilary de ona bir şeyler söyleyip koluyla sırtını daha sıkı okşuyor.

ROBIN | 1991

Robin sabah uyandığında, tatilin diğer sıkıcı günlerinden birini daha yaşıyormuş gibi hissetti. Fakat şu anda en çok istediği şey karnının üstünde sürünerek zamanda geri gitmek ve geceliğiyle kanepede oturup *Neden Televizyonu Kapatıp..?* çocuk programını seyrederken her şeyin yine eskisi gibi olduğu hissinin tadını çıkarmak.

Fakat artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ebeveynleri biraz önce burada, bira bahçesinde, her şeyin değişeceğini söylemişlerdi. Annesi gidip Callum'un babasıyla yaşayacak ve Callum'la annesi gelip babamla yaşayacaktı.

"Ama o nerede yatacak?" diye sordu Robin, o kadar da kesin bir planmış gibi görünmemesi için Callum'un adını kullanmayı reddederek. "Hiç yer yok."

Ve işte o anda ikizlerin dünyası ikiye ayrıldı.

"Bunu yapmasına izin verecek misin?" diye haykırıyor Robin babasına, buruşturduğu yüzünden sümük ve yaşlar fışkırırken. "Sarah'yı bizden alamaz. Eğer annem *onunla* kaçıp gitmek istiyorsa bırak gitsin. Ben annemin gitmesini istiyorum! Ondan nefret ediyorum! Ama kardeşimi alamaz."

Yeni evi, yeni odası, yeni hayatı, birbirlerini görecekleri hafta sonları, alınma ihtimali olan midilli, katalogdan seçeceği olası yeni yatak odasından bahsederlerken Sarah elleriyle kulakları-

nı kapıyor. Robin kız kardeşinin kolunu çekiştiriyor, "Gitmek istemediğini söyle!" diyor, Sarah daha da büzüşüp küçük bir yumağa dönüşüyor. Angie masanın karşı tarafından ona doğru uzandığında Sarah omzunu silkip annesinin elini itiyor. Babası oturduğu banktan ona uzanıp başını okşadığında Robin birden bağırıyor: "Çek elini!" Robin ağlamaya ve çırpınmaya başlıyor. Callum kalkıp annesinin diğer tarafına geçiyor, bir deniz salyangozu gibi annesine yapışıyor. O, istediğini elde etmişti. Babasından uzaklaşıyordu.

Jack, Robin'i bileğinden tutup kendisine doğru çekiyor, sarılırken aynı zamanda onu kontrol etmeye çalışıyor. Yan masadaki insanlar konuşmayı bırakıp alenen Marshall ve Grangerlara bakıyorlar. Bunu fark eden bir tek Drew anlaşılan, o da onlara bakıyor.

"Anlamıyorsun," diyor Angie, oturduğu banktan kalkıp Robin'in yanına gidiyor ve onu omuzlarından tutuyor. Robin silkinip kurtuluyor ve babasına dönüyor, yüzünü babasının göğsüne gömüp üzerindeki kıyafetin kumaşını sıkıca yumruklarının arasına alıyor. Hayatında hiç bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyor ve bu sinirin kızıl sıcaklığı gözlerinden ve kalbinden fışkırıyor.

Bir süre sonra Jack onu nazik bir şekilde kendinden uzaklaştırıp yüzüne bakıyor. "Bu sadece annenin verdiği bir karar değildi," diyor ama gözyaşları irileşiyor, tıpkı babası öldüğü zaman olduğu gibi ve kızının yüzüne baktığı anda gözyaşları akmaya başlıyor.

"Uzun zamandır bu hâldeyiz, tatlım. Bir şeylerin ters gittiğini, mutlu olmadığımızı fark eden sadece annen değildi. Çok uzun zamandır mutlu değiliz, gerçekten."

"Mutluymuş gibi yaptınız o zaman! Korkunç yalancılarsınız!" diye bağırarak babasının kollarından kurtuluyor. Robin onun destek almak için Angie'ye bakmak yerine, onun arkasında Callum'la beraber dikilen Hilary'ye baktığını fark ediyor. Fakat konuşan Drew oluyor.

"Şimdi, Robin," diyor, "bu konuda büyük bir kız gibi dav-

ranman gerekiyor. Hep beraber oturup her şeyi konuştuk ve bu şekilde olmasının herkes açısından daha iyi olacağına karar verdik."

"Bu seninle annem için en iyisi. Sarah ve benim için değil. Veya babam için değil. Veya Callum. Veya Hilary. Bu yüzden siktir git!" diye bağırıyor Robin ve o anda Drew Granger sanki beyninden vurulmuşa dönüyor. Sonra da öfkelenmiş gibi görünüyor. Yandaki masalardan birinde üzerlerinde boya lekeli tulumlar olan bir grup genç adam gülüyor.

"Siktir git! Siktir git! Siktir git! Siktir git! Siktir..." Babası onu tutup kendine çekene kadar bağırmaya devam ediyor Robin ve bitap düşüp esnemeye başlayana kadar da ağlamayı kesmiyor. Adamlar daha çok gülüyorlar ve Drew Granger'ın yüzü kıpkırmızı parlıyor. Saçlarının sarısı yüzünden kırmızılık daha belirgin. Yüzü gözü seğiriyor ve dudaklarını büzüştürüyor. Callum sanki fark edilmeden uzaklaşmak istermiş gibi annesinin arkasına saklanıyor.

"O sizinle kalsın, Sarah da bizimle, neden böyle olmuyor?" diye soruyor Robin, hıçkırarak ayaklarına bakan Callum'u başparmağıyla göstererek.

"Onun annesiyle kalması gerek, Robin," diyor Drew.

"Neden?" diye haykırıyor Robin.

"Eğlenceli olacak," diyor Angie, Robin'e. "Hep bir erkek kardeşinin olmasını istediğini söylemez misin?"

"Evet ama kız kardeşimin yerine değil!"

"Arada bunu da söylerdin," diyor Angie ve gülmeye çalışıyor ama Jack ona sanki korkunç bir insanmış gibi bakıyor ve Hilary, Callum'u bırakarak gidip Robin'in önünde çömeliyor. "Bunu anlaması zor, biliyorum, Robin. Annenin gitmesine kızdığını biliyorum," diyor.

"Kızmıyorum," diyor Robin. "Annemden nefret ediyorum. Bütün bunları o başlattı ve şimdi Sarah'yı da alıyor." Angie dudaklarını ısırıyor, gözleri yaşlarla dolu.

"Sarah'yı yine sık sık göreceksin zaten," diye devam ediyor

Hilary, Robin'in kolunu tutmaya çalışıyor ama Robin kollarını çekiyor. "Sen de orada kalacaksın, o zamanlar Sarah..." durak-sıyor, "*bizimle* kalacak ve elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Ayrıca Callum'la da çok iyi anlaşıyorsun, öyle değil mi ve birlik-te de çok eğleneceksiniz."

"Onu istemiyorum, kız kardeşimi istiyorum ben," diyor Ro-bin, artık biraz daha sakin ama göğsünden hıçkırmaya devam ediyor. "O yabancı bir oğlan. Onu evimde istemiyorum."

Robin'in yanından, Sarah alçak sesle babasıyla konuşuyor. "Lütfen beni gönderme, baba. Lütfen kalmama izin ver."

"Benim odamda kalabilir," diyor Robin daha yüksek sesle, "o zaman Callum da gelebilir, umurumda değil." Jack, Angie'ye bakıyor, yüzünde yalvaran bir bakış var ama annemin ağzından, "Üzgünüm," lafı çıkıyor ve Drew başını olmaz der gibi sallıyor. "Bunu konuştuk," diyor. "Tekrar karmaşa çıkarmayalım."

Robin o zaman eğer "karmaşa" çıkaracak olursa, belki farklı bir çözüm bulurlar diye düşünüyor. Bu yüzden çığlıklar atma-ya ve ağzına geleni söylemeye devam ediyor. Bütün gün böyle yapmayı başarabilirse evlerine gidip her şeyi baştan düşünmek zorunda kalırlar. Fakat işler o şekilde gelişmiyor. Bunu yerine, sanki önceden kararlaştırılmış gibi Angie, Drew'un arabasına binip o gecelik tek başına Grangarların evine gidiyor ve Hilary ile Callum da Rover'a binip Marshalların evine dönüyor. Araba-lar hareket etmeden önce bir gecelik hazırlanmış çantalar değiş tokuş ediliyor. Sarah değiş tokuşu yapılanlardan biri değil, ge-lecek hafta sonuna kadar evde kalıp eşyalarını toplayarak yeni evine gitmeye hazırlanacak. Robin bunun olmaması için elinden geleni yapmaya hazır. Fakat kimsenin umurunda değilmiş gibi görünüyor.

15

SARAH | GÜNÜMÜZ

8. İnternet Aramaları

Kalbimi durduran madde buydu. Listedeki son madde: İnternet aramaları. Boş bir odanın verdiği sahte güven hissi. Çocuğun uyku saatini, arkandan bakan bir çift göz olmadan değerlendirme özgürlüğü. Kendini gerçekten kaptırmak, beynine istediği yöne gitme şansı vermek, merakını gidermek, aradığın cevapları bulmak ve doygunluğa eriştiğinde bilgisayarı kapamak ne kadar da özgürleştirici.

Bunun geri tepeceğini, gerçekten de bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Ortada bir kayıt olacağını, düzeltmeye ve çözmeye çalıştığım her çarpık çurpuk, düğüm olmuş fikrin kod satırları tarafından kaydedileceğini hiç düşünmemiştim.

Jim'in internet geçmişine bakmak hiçbir zaman aklıma gelmemişti. Umurumda bile olmazdı. Şimdi bile bakmazdım, belki sadece niyetini anlamak için.

Demek ki o benimkilere bakmıştı. O, anne babası, kardeşi. Bir anda aklıma gelen, ani bir kararla dalgın dalgın baktığım her şey detaylı olarak incelenmişti. Kasıtlı ve kendimden emin baktıklarımı saymıyorum bile.

"Pandispanya tarifi"

"Uyurken yakılan kaloriler"

"E Vitamin eksikliği"
"Evde yapabileceğiniz yüz maskeleri"
"Çocukluk travmalarını saklama yöntemleri"

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Saksağanlar yine kavga ediyor. En az bir saattir. Bu öylesine bir atışma değil, savaş baltalarıyla yapılan türden. Duvarları titreten türden.

Robin bu durumun Bayan Tavus Kuşu'nun da dikkatini çektiğini fark ediyor. Dairesinin bahçeye açılan kapısından içeriye girip girip çıkıyor, titreyerek kilimlerini çırpıyor, fırçalardan avuç dolusu saç temizliyor, kuşlar yuva yapmak için kullansınlar diye saçları havaya bırakıyor.

Saksağanların kavgası pencere kenarındaki masada başladı. Sakin bir dağ zirvesiyken çığ gibi büyüdü ve gitgide hareketlendi, ileri geri yürümeler ve el kol sallamalar en sonunda boyunlardaki damarların şiştiği ve geri alması mümkün olmayan hakaretlerin söylendiği bir bağırma yarışına döndü.

Bayan Saksağan şimdiye kadar birkaç kez avuç içlerini yukarı çevirdi, bu barış teklifi kocası tarafından hızlıca bertaraf edildi. Bir noktada Bay Saksağan, karısının ellerini sanki buruşturup atacakmış gibi tuttuktan sonra kızgın bir şekilde serbest bıraktı.

Bay Saksağan birkaç dakikalığına mutfaktan sinirle çıktığında kadın hemen çılgına dönmüş gibi telefonuna bir şeyler yazdıktan sonra mutfak kapısının açılması üzerine telefonu hızla cebine soktu.

Seyrederken Robin'in kalbi güm güm atıyor, bu kadar değerli

bir şeyle, oğlunun ve kocasının mutluluğunu duyarsızca tehlikeye atacak bir oyun oynadığı için Bayan Saksağan'a karşı hissettiği öfke gitgide büyüdükçe adrenalin sarıyor her yanını.

En sonunda Saksağanlar mutfağın farklı köşelerine çekilip öfkelerini yaşıyor. Onların alt katında Bayan Tavus Kuşu tekrar içeri giriyor ve kendi dairesinin ortasında kayboluyor.

Robin'in düğüm düğüm olmuş kaslarındaki adrenalin ve öfke hâlâ çatırdıyor, spor salonunun kapısını hızla açıp banka uzanıyor. Başının üstündeki askıda bir önceki seansın ağırlıkları var, halteri kurtarmak için kaldırıyor ve göğsüne doğru hızla indiriyor. Sonra tekrar kaldırabildiği kadar yükseğe kaldırıyor. Halteri vücudunun üstünde birkaç saniye kadar tutunca kaslarına iğneler batıyor, sonra tekrar aşağıya indiriyor. Karnı guruldu-yor, en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyor.

Günün yirmi dört saatini evde geçirmek, Robin'in vücut saati üzerinde tuhaf bir karışıklık etkisi yaratıyor. Yüzünde güneşi hiç hissetmediği için Robin'in günleri ve geceleri sanal renklerden ibaret. Günlük D vitamini takviyesi alıyor, normal uyku ve öğünlere sadık kalmaya çalışıyor.

Manchester, dört mevsim gibi bir saçmalığa pabuç bırakacak gibi değil. Yılın üçte ikisinde gri. Fakat yaz yapış yapış pencere camlarına vurduğunda bile içerideki klima sıcağı içeri sokmuyor. Sıcak gecelerde bir yoldaş gibi klik sesleri çıkarıp çağıldıyor.

Geceye saygı duymak, gece boyunca uyumak için çok uğraşıyor. Yoksa onu ağır bir katrana bulayacak, tenine endişeli bir karalık katacak. Uyuyamadığında ve antrenmanın bir faydası olmadığında gergin bir şekilde dolanıp bir film seti kadar durağan evi izliyor.

En çok geceleri yalnız olduğunda zor geliyor unutmak. Eşyaları beyaza boyayacak güneş ışığı olmadığında, her anı siyah bir fonla çerçeveleniyor. Geçmişten gelen yüzler yanına oturuyor, sessiz ve suçlayıcılar.

Ailesiyle yaptığı en son konuşma zihninde gerçekleşti, durdurabilecek gibi değildi. Sarah'yla yaşadıkları son anlarını yeni-

den, tekrar tekrar izlemek zorunda kalıyor. Yorgun zihnini öfke, suçluluk, pişmanlık duygularıyla sonsuz bir devreye sokuyor bunlar ve sonra her şey yeni baştan başlıyor.

Belki bir gün, diye düşünüyor Robin, bu hayaletleri uyutmayı başarabilirim. Fakat şimdilik, kendini bile uyutmayı başaramıyor.

16

SARAH | 1991

Bira bahçesi cezası kesildikten sonraki hafta sonu annemle Drew'un yanına taşındım. O zamana kadar Callum, şimdi kendisinin olan, benim odamda kaldı ve ben de Robin'le yattım. Halının üzerinde bir uyku tulumu vardı ama sıcaklayıp yapış yapış olana veya Robin kıpırdanıp uykulu uykulu konuşmaya başlayana kadar yatakta kıvrılıp birlikte yatıyorduk, sonra ben sessizce yorganın altından süzülüp yere iniyordum.

Benim taşınmamdan önceki cuma gecesi, Robin bana sarılıp bacağını üzerime attı ve o evde kalırken ben gitmek zorunda olduğum için çok üzgün olduğunu söyledi. Ben de ona yanında yaşayacak bir oğlan olduğu için üzgün olduğumu söyledim. O gece birlikte uykuya daldık ve uyandığımda acaba annemin karnındayken de böyle mi uyuyorduk diye merak ettim ama bunu çok uzun süre düşünemedim çünkü kalbim bir bardağın yere çarptığı andaki hisle doluydu.

Daha önce hiç taşınmamıştım. Bütün hayatım boyunca aynı evde yaşamıştım. Odamı toplamak istemiyordum. Küçüklüğümden beri sahip olduğum oyuncaklarımı ve oyuncak ayılarımı almak istemiyordum. Babam yardım etmeye çalıştı ama bu durumu daha da zorlaştırdı. Eşyalarımı katlarken oldukça yardımsever ve tuhaftı.

Robin gelip biraz yatağımda oturdu, Callum da eşyalarının

geri kalanını toplamak için annesiyle gitti. Döndüklerinde, ben gidene kadar kendi eşyalarını babamın, daha doğrusu babamla Hilary'nin demeliyim, odasına sakladı. Düzgün bir takas.

Beni BMW'yle aldılar. Beş dakika erken geldikleri için kendimi aldatılmış gibi hissettim. Annemle ben valizleri bagaja ve ayak koyma yerlerine yerleştirirken Drew motor açık olarak, sürücü koltuğunda oturmaya devam etti. Robin, Callum, Hilary ve babam öndeki çimenlikte durup el sallayarak beni uğurladılar. Araba uzaklaşırken babam ağır ağır öne eğildi.

O kısa yolculuk iki önemli şeyi öğrenmem için yeterliydi. Bir: Babam birimizin yanında kalması için diğerinin gitmesini kabullenmişti, eğer bunu yapmasaydı mahkeme muhtemelen ikimizi de anneme verecekti. İki: Hilary, Callum'u alabilmek için Granger evi üzerindeki haklarından vazgeçmişti. Anladığım kadarıyla beni alabilmek için hiç kimsenin bir şeyden vazgeçmesi gerekmemişti. Her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan iyi kız olmama rağmen. Ertesi hafta boyunca annem bana, olmasını istediği şeyin bu olduğunu anlatmaya çalıştı. Sanırım o gün bira bahçesindeki davranışının ne kadar korkunç göründüğünü fark etmişti ve Drew dışında yanında kalan tek müttefikini de kaybetmek istemiyordu.

Okul gelecek hafta başlıyor ve ben yazın geri kalanını yeni odamdaki her şeyi düzene sokarak, bence annemin rüşvet olarak Drew'a aldırdığı yeni mobilyalarımı seçerek ve sonra her şeyi tekrar düzenleyerek geçirdim. Geçen hafta sonu babama kalmaya gittim. Gerçi böyle demek doğru değil. Babamla kalmıyorum, babam tek başına değil. O, annem ve Robin birbirimize bağlıyız. Hepimizin aynı kanepede oturması, aynı çayı içmesi gerekiyor. Fakat artık benim eskiden oturduğum yerde Callum oturuyor. Benim yerim neresi şimdi?

ROBIN | 1991

Robin ve Callum'un Granger evinde Sarah'yla kalmaya gittikleri ilk sefer korkunç geçti. Anneleri o kadar diken üstünde ve gergindi ki sonunda, Robin'in öğürmesine sebep olan iğrenç bir kişten oluşan akşam yemeğini yaktı ve yemek servisini yaptıktan sonra herkes yemeğe şüpheli gözlerle bakınca da hepsine bağırdı. Drew Granger da onları azarladı: "Angela bu yemeği yapabilmek için çok uğraştı," dedi.

"Özür dilerim," dedi Callum, bardağı tutan eli titriyordu.

"O zaman uğraşmasaydı," dedi Robin. Drew'un siyah gözleri kapkara oldu. "Üstelik onun adı Angela değil, Angie. Ona Angela denmesinden nefret eder."

Bu düzen birkaç hafta sonu daha devam ettikten sonra büyükler her zamanki gizli toplantılarından birini daha yaptılar ve şuna karar verdiler: Bir hafta sonu üçü Marshall evinde, bir hafta sonu boş, sonra bir hafta sonu üçü Granger evinde, sonra bir hafta sonu boş olarak devam edecekti. Robin, Drew Granger'ı o kadar sık görmek zorunda kalmayacağı için çok seviniyordu ama annesinin yakmaya devam ettiği tuhaf sosyetik yemeklerden ne kadar nefret etse de annesini görmek istiyordu. Onunla konuşmak veya onu gülümsetmek istemiyordu. Kendisini azarlamasını veya kendisine sarılmasını istemiyordu, bunlarla ilgili kafası

hâlâ karışıktı. Fakat onun yanında olmak istiyordu, kısacık bir süre için bile olsa. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

Sarah'yla da olmak istiyordu. Sadece yanında olmak, her zaman yaptıkları gibi kanepeye oturup televizyon seyretmek ya da anne babalarına bir şey almak için dükkâna gidip paranın üstüyle, paylaşmak için on penilik şekerlerden almak istiyordu. Granger evi bunu yapamayacak kadar kasabanın merkezinden uzaktı ama en azından mahallede bir oyun parkı vardı.

Yeni planın uygulandığı ilk birkaç aydan sonra her şey oturmaya başladı. Çocuklar hâlâ üzgünlerdi, kafaları hâlâ karışıktı. Her şey tekrar ne zaman değişecek diye hâlâ kendi aralarında fısıldaşıyorlardı ama zamanla alıştılar. Birlikte yaşadıkları büyüklere isimleriyle hitap etmeye alıştılar. Anne ve Drew. Angie ve baba. Jack ve anne. Baba ve Hilary. Asla sadece "anne ve baba" değil.

İlkokulun son senesiydi. Oyun parkının kral ve kraliçeleriydiler. Her zamanki gibi yine birbirlerinden kaçıyorlardı ama birbirilerini suçlamadan birlikte çalışma ya da oynama fırsatı buldukça kızlar bunu yapıyordu. Okuldan sonra Callum ve Robin, eskiden ikizlerin yaptığı gibi eve yürüyorlardı, Sarah ise annesi tarafından üstü açık yeni BMW'siyle alınıyordu. Drew'dan, kendi BMW'sini tamamlayan bir hediyeydi bu.

İlk başlarda, Callum'la eve yürüyüşlerinde bir yapmacıklık vardı. Eskiden Robin duvarın üzerindeki parmaklıklara tırmanıp yürürken şimdi sadece gürültülü bir ses çıksın diye parmaklıklara beslenme çantasını sürtüyordu. Hiç konuşmuyorlardı, sanki aynı vardiyaya denk gelmişler gibi sessizce yürüyorlardı.

Sonra bir gün, Bayan Howard kalp krizi geçirdi. Tam sınıfın ortasında. Filmlerdeki gibi değildi. Mosmor bir suratla göğsünü tutup büyük bir olay yaratmadı. Yaptığı işi bıraktı, sıcaklamış gibi eliyle yüzünü yelpazeledi, sol kolunun üzerine dayanıp hafifçe eğildi. Kendini masasının arkasındaki, kumaşı eskimiş koltuğuna bırakıp bir süre oturdu ve Sarah'yı yanına çağırıp ambulans çağırmak için müdüriyete gitmesini söyledi.

Emekliliğine bir yıl kadar kalmış olan ve on, on bir yaşındaki yirmi beş çocuğun önünde ölebileceğini düşünen öğretmenleri gibi şaşı gözlerle birbirine bakan sınıfa büyük bir heyecan dalgası yayıldı. Ambulans gelmeden önce müdür hızla sınıfa girdi ve öğrencileri yemek salonuna götürdü. Öğle yemeği malzemelerinin toplanmaya devam ettiği salonda ilahiler söylerken bir yandan da pencereden bakıp okul bahçesine sirenleri bağırarak giren ambulansın yanıp sönen ışıklarını görmeye çalışıyorlardı.

O gün eve yürürlerken Robin ve Callum daha fazla susamadılar.

"Sarah'ın hoşuna gitti, fark ettin mi?" dedi Robin, Callum'a.

Callum hafifçe gülümsedi. "Evet, gerçekten."

Robin ikiye bölünmüştü. Sarah her türlü drama dahil olmaktan hoşlanan, hep iyi davranışlar içinde olması gerektiğini düşünen biriydi. Fakat Robin yine de hiç kimsenin ikiziyle dalga geçmesini istemiyordu.

"Sakın onunla dalga geçeyim deme," dedi Robin sinir içinde.

Callum şaşkınlıkla geri adım attı. "Geçmiyordum."

"Sen yine de dikkat et." Robin kendini kötü hissediyordu ama yine de yakması gereken bir enerjiyle dolup taşıyordu. Bu yüzden kriket sahasının yanındaki parka geldiklerinde Callum'u montundan çekiştirerek salıncaklara götürdü ve orada Sarah yanlarında olmasa da birlikte eğlenip oynayabildiklerini fark ettiler.

17

SARAH | GÜNÜMÜZ

Kuzeye gelmek için Surrey'deki pansiyondan ayrıldıktan sonra Cornell Pansiyon adındaki benzer bir yerde kalıyorum. Eskisine göre daha temiz ve daha küçük bir yer ve burayı işleten çift çok daha samimi. Surrey'deki odayı Jim'in annesi ayarlamıştı ve oradaki boncuk gözlü pansiyon sahibinin ona her şeyi yetiştirdiğine dair güçlü şüphelerim vardı. Üzüntü ve şok yüzünden mi paranoyak davranıyordum yoksa ben dışarı çıktığımda kadın gerçekten eşyalarımı karıştırıyor muydu, bundan emin olamıyordum. Ne olur ne olmaz diye, benim için önemli olan her şeyi sürekli yanımda taşıyordum. Odamda bırakmamaya özellikle dikkat ettiğim bir şey vardı. Jim'in varlığından bile haberdar olmadığı bir şey, iş işten geçene kadar asla öğrenemeyeceği bir şey.

Manchester'da kaldığım odanın duvarları soluk limon sarısı ve pencereden içeri güneş doluyor. Oldukça hoş bir yer ve çoğu sabah her şey üzerime üzerime geldiğinde kusabileceğim küçük bir banyosu var. Odamda bir yığın pastel renkli havlu, bir su ısıtıcısı, bir sürü poşet çay, tek kullanımlık *Nescafé* paketleri ve raf ömrü uzun süt paketleri var. Günde bir kahveyle sınırladım kendimi. Bu işi düzgün yapmak istiyorum.

Sakinleştim, doğru düzgün düşünebiliyorum. Tam olarak rahatlamış sayılmam. Violet olmadığı için göğüs kafesimin içinde hâlâ buruk ve kırık bir şeyler var ama tüm bu olanlar mümkün-

müş gibi hissetmeye başladım. Sanki burada, daha önce yaşamayı hiç düşünmediğim bu kalabalık şehirde kalabilirmişim gibi. Sanki Violet da buraya gelebilirmiş gibi.

Bir planım var. Planımın ilk ve en zor kısmı kız kardeşimi bulmak. Bundan sonra yaşanacak olan her şeyin anahtarı Robin. Onun parası, enerjisi ve beni saklayacak bir yeri var.

Burada olduğumu hiç kimse bilmiyor, bu önemli. İzimi süremezler. Yarın kendime ucuz, kontörlü bir telefon alacağım.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

İki Saksağan da evde ama oğulları ortalarda görünmüyor. İkisinin de bu kadar erken evde olması normal değil ve karşısındaki manzara biraz pürüzlü ve rahatsız edici. Robin sessizce seyrediyor ama Saksağanların sol tarafındaki dairedeki kadın duyuyor. Kadın, Saksağanların dairesine yaklaşmış, kucağında bebeğiyle ayakta duruyor, boynunu hafifçe uzatmış – yeni bir olay olduğu çok belli.

Bay Saksağan, Robin onların mutfaklarını pahalı iç çamaşırı bombardımanına tuttuğu sırada karısının yaptığı açıklamalara inanmış gibi görünüyordu ama o günden beri neredeyse her gün kavga ettiler. Robin kocanın, başını öne eğdiren yenilgiyle göğsünü yumruklayan öfkenin arasında gidip gelişini seyretti. Belki de Bayan Saksağan doğru olanı yapmış ve ona sadık olmadığını söylemiştir.

Bay Saksağan bir anda yumruğu havada karısının tepesinde beliriyor, tam o sırada sert bir şekilde Robin'in kapısı yumruklanıyor. Robin sızlayan dizlerinin üzerine çömelip yatağının altına giriyor, nefes almakta zorlanıyor.

Robin aslında Bay Saksağan'ın yumruğunu karısının suratına geçirdiğini görmedi ama midesi bulanıyor, gördüğü şeyi yeni baştan yaşıyor. Bay Saksağan en sonunda gözünün önünde, kendi evinde neler döndüğünü fark ettiği için bulanıyor mide-

si. Belki de Robin'in hediyesi yüzünden tartışıyor oldukları, bu hediyenin bardağı taşıran son damla olma ihtimali olduğu için bulanıyor. Olaya karıştığı için, başka bir adamın yumruğunu alıp başka bir kadının yüzüne indiren pekâlâ Robin'in kendisi de olabilirdi.

Robin yatağın altına saklanıp sahneyi tekrar tekrar zihninde canlandırıyor, bu durum kapının yumruklanma sesini de engelledi neyse ki.

Birkaç dakika sonra yatağın altından çıktığında fazla bir şey göremedi. Robin boş mutfağa bakarken Bay Saksağan birden kendini bahçeye attı, bu sırada apartmanın arka kapısını o kadar hızlı çarptı ki Robin, sanki kapı havaya sıçrayıp ona çarpabilirmiş gibi tekrar eğildi.

Nefesinin normale dönmesi için yere oturdu, hayal gücünü kontrol altına almaya çalıştı. Yarım saat kadar sonra dışarıda küçük oğlanın melodik kıkırdamasını duydu, başını kaldırınca Bay Saksağan'ın asık suratını gördü. Oğlan, her şeyden habersiz scooter'ıyla eve doğru gidiyordu, babası her zamanki gibi onu hafifçe tutup çekmiyordu. Küçük oğlan scooter'ı yere attı ve babasıyla beraber arka kapıda gözden kayboldular, Bay Saksağan kapıyı kapamadan önce çevresine endişeli gözlerle baktı.

Artık akşam oldu ama kalbi gün boyunca deli gibi çarpmaya devam etti. Her küçük sesle beraber içinde ağır ağır yükselen panik duygusu arttı.

Bu kişi –artık ona Kapı Tıklatan diyordu– onu kandırmak için günün değişik zamanlarında tekrar tekrar geliyordu. Bu, Robin'in günlük rutinini etkiliyordu ve Robin'in hayatla başa çıkabilmek için bu rutine ihtiyacı vardı.

Eskiden müzik fayda ederdi. Panik duygusu onu sarıp bir battaniye gibi üzerine kapandığında, bütün evi ses ve öfkeyle doldurabiliyordu. Davul ve yaylardan oluşan bir duvar örebili-

yordu. Fakat artık sokaktan duyulma ihtimali olan seslerle, evde olduğunu belli etmeyi göze alamaz.

Onunla bu kadar acil konuşması gereken kim? Robin'in bir tahmini var ama bunun peşinden gitmek istemiyor. Bilmek daha kötü olurdu; hep öyle oldu.

Önünde uzanan boşluğu doldurmak için gitarlarından birini de çalamazdı, kendi müziği anılarıyla zehirlenmişti çünkü. Bin dokuz yüz ellilerin Hayride Tupelo'sunu eline bile alamazdı, gitarın ince akçaağaç sapı biri ona dokunsun diye ağlıyordu. Ya da yıllarca Çalışan Eşler şarkılarının tamamını yazdığı, o net ve tatlı sesi duyduktan sonra kirli elektrogitara aktardığı, akustik Eastman'ı da öyle. Aynı şekilde, Berlin'den aldığı, deli kovboy şapkası ve tropik bir kuşu andıran muhteşem Duesenberg, "Caribou Narvik Blue"yu da öyle. Acı içinde tozlanıyordu. Fender '56 Strat da kesinlikle olmazdı. Onun o güneş yanığı gövdesine dokunmayı kesinlikle hak etmiyordu. Notaların keskin çığlığını, basılan akorları duymayı hak etmiyordu. Ya da onun, adını anamadığı *o*'nun, çalmak bir yana buna dokunmaktan bile ne kadar hoşlanacağını düşünmeyi. Kendisinden daha çok bunu onun hak ettiğini. Onu son görüşünden on yıl sonra, telif ücreti için verilen bir çekle başka bir kıtadan alınmış bir şeyin, nasıl olup da onu daha çok özlemesine sebep olduğunu ve bunun zalimliğini.

Robin gitarlarını dünyanın dört bir yerinden, insanların kartpostal topladığı gibi toplamıştı. Şimdi suçluluk, korku ve sessizlik, onun bu zavallı güzel şeyleri bir hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi hapsetmesine sebep oluyordu.

Özellikle bu akşam müziği çok özlüyordu. Yağmur pencerelere çarpıyordu, dışarıda şehir hiddetli ve diken üstündeydi. Şoförler korna çalıyor, ergenler kavga ediyor, çocuklar çığlık atıyordu. İçeride bulaşık makinesi bipliyor ve hayali saatler tik tak ilerliyordu. Her şey rahatsız ediciydi. Merdivenlerde ayağını yanlış yere attı, ayak başparmağını çarptı. Çamaşır sırasını karıştırdı, sırada açık renk gecelik ve pijamalar varken koyu renk kıyafetleri yıkadı. Bunu çok geç fark etti, kapıya elini attığında

makinenin içine su hızla dolmaya başlamıştı. Makineyi çarptığı parmağıyla tekmeledi. Ağlamayacaktı. Ağladı.

İçine dolan karanlık duyguların sesini bastırabilmek için, sesten yapılmış bir battaniyeye ihtiyacı vardı ama kulaklıklar aynı işi görmüyordu, üstelik bu Kapı Tıklatan olduğu sürece güvenli değildi. Kocaman kirli bir hoparlörden yayılan geniş bir bas sesi, ihtiyacı olan buydu. Ve bir karatahtanın üzerinde birer pençe gibi ses çıkaran gitarlar. Fakat bu azalmıyor, sadece soluyor.

Şimdi sol kolunu yedi kez kaşıyor, güzel, kaşıdıkça tatmin oluyor. Dengeli olsun diye aynı şeyi sağ koluna da yapmak istiyor ama sol kolu o kadar güçsüz ki kaşımalar titrek ve teni işi yavaştan alıyor. Yedi kez iyice kaşındıktan sonra sağ kolu pembeleşiyor ve çizgi çizgi oluyor. Hissettiği acı Saksağanların mutfağında gördüklerini, zihninin üst kısmının her şeyi kaydeden kâğıt şerit gibi ona sürekli hatırlattığı görüntüyü bloke ediyor. Bay Saksağan'ın yumruğu. Bayan Saksağan'ın korkusu. Kaşı. Kaşı.

Robin dişlerini fırçalarken aynaya bakıyor.

Her zamankinden daha farklı görünmüyor. Kulaklarını açık bırakacak şekilde kısa kesilmiş siyah kıvırcık saçlar. Annesinin abartarak, Tıpkı Elizabeth Taylor gibi, dediği koyu renk kaşları ve koyu kahverengi gözleri var. Hayatında gördüğü en açık renk ten kendisininki.

Üzerinde koyu gri bir Motörhead tişörtü ve siyah bir forma şortu var, ayakları çıplak. Sağ eli fırçalarken sol eli aşağıya doğru sarkıyor. Kısa kollu tişörtünden bir dövme gözüküyor, erken dönem rock müziğinde kullanılan kâküller ve gitarıyla kırklar modasına uygun bir poster kızı. Tek görünen kızın çoraplı ayakları.

Sağ kolundaki ilk dövmesi oldukça net görünüyor. En çok canını yakan. *Labirent*'ten bir alıntı: "Sadece sonsuza kadar, o kadar da uzun sayılmaz."

18

SARAH | 1992

Annem, onun kabul edileceğini Drew'dan önce biliyordu. Drew gergindi, onu daha önce hiç gergin görmemiştim ve reddedilme ihtimaline karşı zemin hazırlıyordu. "O işi zaten istemiyordum," gibi şeyler söylüyor ama daha yoğun ve iş konuşması ağzıyla.

"Personel avcısı" onu aylar önce aradığı zaman sürekli bu konudan bahsediyordu. Belli ki avlanan bir personel olmak, üstelik de Amerika tarafından, kendi başına bile kazançlı bir şeydi.

"Fırsatlar ülkesi, Sarah," demişti ilk seferinde, sanki beni bir yere çekip bana fırsatlar çizelgesini gösterecekmiş gibi elini belime koyarak. Haftalar boyunca tek konuştukları, konuştuğumuz, bu konuydu.

"Ama olduğum yerde de önüm açık," dedi anneme M25'e dönerken. "Genel müdür yardımcısı olmak için gerekli alt yapıya sahibim, bu yüzden tekrar başka bir yerde başlamak sorumsuzluk sayılır."

"Peki ya Amerikalılar da seni genel müdür yardımcısı pozisyonundan almak istiyorlarsa?" demişti annem, kaşları heyecanla hafifçe yukarı kalkarken. Drew'un yanına taşınana kadar genel müdür yardımcısının ne iş yaptığıyla ilgili en ufak bir fikri bile yoktu, eminim. Ben müdür diye bir şeyin olduğunu bile duymamıştım.

Drew bu fikirden hoşlanmışa benziyordu. Annemin birkaç

yıl önce açıldığından beri gitmek istediği, şehrin dışında, Essex'te bir alışveriş merkezi olan LAKESIDE tabelasından dönerken bu fikri zihninde evirip çevirdi. "Hımm," dedi tekrar. "Çok zekisin, Angela. Annen çok zeki, Sarah. O zaman ne istediklerini öğrenmeye değer, değil mi?"

"Evet," dedi annem, sesinde kendinden memnun bir sıcaklıkla.

O gezinti boyunca, Amerika'daki mega alışveriş merkezlerinin ne kadar büyük olduğu hayaliyle konuşa konuşa kendilerinden geçtiler. *Ya şöyleyse, ya böyleyse,* gibi şeylerle. Ne zaman Amerikan mağazalarından veya fast food restoranlarından birinin önünden geçsek birbirlerini dirsekleriyle dürtüklediler, oysa Drew böyle bir yerde yemek yemeyi asla kabul etmezdi. Aksine, nerede olursak olalım her zaman içeride bitkiler, büyük bir sigara içilmeyen alanı olan, içi fasulye ve peynirle değil de "karides hazzı" gibi sosyetik malzemelerle doldurulmuş kabuklu patates satan, "Ferns" gibi tuhaf adlı kafelerden birini arıyor olurduk.

Sonuçta, annemin başından beri tahmin ettiği gibi Drew işi aldı. Kim bilir, belki de bu işi beceremeyecekti. Annem, Drew'un yaptığı işi yapan birini hayatında hiç görmemiş olduğu için onu yönetici ve iş adamlarının gelebileceği en üst noktada görüyordu. Ve belki de annemin ona olan kesin inancı ve hayranlığı, Drew'un özgüvenini şişirdiği için kendini gerçekleştirmesine yol açmıştır. Kim bilir?

ROBIN | 1992

Ona tuvalet kuralından bahsetmişlerdi. Robin tuvalet kuralını unutmuştu. Robin'in babasıyla yaşadıkları evde, eğer içlerinden biri gece çişini yapmaya giderse sifon çekilmiyordu. Küçük bir ev olduğu için eski su deposunun motor sesi ve tangırtısı evdeki herkesi uyandırıyordu. Granger evi modern tuvaletlerle dolu olduğundan kural farklıydı. Tuvalete her gittiğinde sifonu çekmen gerekiyordu. Robin'in onlarda kaldığı ilk sefer, Angela onu sabah kenara çekmiş ve bu kadar önemsiz bir konu üzerine o kadar büyük bir telaş ve ciddiyetle konuşmuştu ki Robin kahkaha atmıştı.

"Ciddiyim, Robin, gece çişe gidersen sifonu çekmen lazım, anladın mı?"

"Tamam."

Fakat unutmuştu. O aptal sifonu çekme kuralını unutmuştu. Gece yataktan sürünerek kalktığını, geceliğiyle klozette oturduğunu, banyonun ışığında gözlerini kırpıştırdığını, ellerini yıkadıktan sonra hışırtılı kuş tüyü yorganın altına sessizce girdiğini zar zor hatırlıyordu.

Ertesi sabah Drew'un haykırışına uyandı.

"Kahrolası hayvan!"

Robin, hayvanın kendisi olduğunu fark etmedi.

Annesi koşarak Drew'un yanına gitmişti. "Neler oluyor?"

"Şuna bak," diyordu Drew. "İğrenç!"

"Üzgünüm, ebeveyn banyosundaydım..." diye söze başlayacak oldu Angela ama Drew onun sözünü kesti.

"Sen üzerine alınma, güzelim, bu senin suçun değil. Sen ona kuralı söyledin, değil mi?"

"Evet," dedi Robin'in annesi sevecen bir sesle, "söyledim, biliyorsun."

"Bu korkunç bir saygısızlık."

"Özür dilerim."

"Sana söylüyorum, özür dilemesi gereken sen değilsin. Robin!"

Robin ağır ağır banyoya gitmiş, öylesi bir dram ve aşırı reaksiyonla karşılaştığı için yüzündeki alaycı gülümsemeye engel olamamıştı. "Neden ikiniz de benim çişime bakıyorsunuz?"

Drew ona şaşkınlıkla baktı, sonra ağzı açık hâlde başını Angela'ya çevirdi. "Demek kabul ediyorsun?"

"Neyi kabul ediyorum?" diye sordu Robin, yüzündeki alaycı gülümseme yok olmak üzereydi.

"Her yere işeyip biz görelim diye böyle bıraktığını?"

"Ben... hayır, gece tuvalete gittim... ben..." Robin bu kadar net bir şeyi açıklayacak kelimeleri bulamakta zorlanıyordu.

"Robin," dedi annesi, ebeveynlerinin akşam kullandıkları ses tonuyla. "Bu kuralı kesinleştirmiştik, öyle değil mi?"

"Evet, sanırım."

"Geceleri sifonu çekecektik, hatırladın mı?"

"Evet, şey, unuttum işte. Evde öyle olmuyor."

"Lanet olsun!" Drew bağırmıştı, kapalı yumruğunu sert bir şekilde duvara indirince Angela ve Robin yerlerinden sıçradılar. "Özür dilerim bile demedin, lanet olsun!"

"Özür dilerim," diye geveledi Robin. "Unuttum işte."

"Neyse," dedi annesi, ondan çok Drew'a hitap ederek, "bir dahaki sefere unutma, olur mu? Yoksa kural ihlalini cezalandırmak zorunda kalırız."

Ben burada olmak bile istemiyorum zaten, diye düşündü Robin

eve gitmek için hazırlanmak üzere eşyalarını toplamaya odasına geçerken. Ev. Yürürken Drew'un ona "Tembel götlü bok," dediğini duydu. Drew'un hakaretinden çok annesinin susması onu yaraladı.

Bu yüzden Drew ve Robin'in annesi birkaç gün sonra onlara uğrayıp uğrayamayacaklarını sorduğunda Robin bunun, başını derde soktuğu için artık onun evlerine gelmesini istemediklerini babasına söylemek için olduğunu düşündü.

Eğer beni orada istemiyorlarsa çok sevinirim, diye düşündü Robin, gerçi bunun doğru olmadığını biliyordu.

Fakat konuşmak istedikleri konu bu değildi. Büyükler salona geçip Hilary'nin seçtiği yeni kanepelere kuruldular. Artık Hilary de fatura kesip "müşterilerle" konuşarak ona yardım ettiği için bahçe işleri çok daha iyi gidiyordu. Bunu Reading'deki büyük bir mağazadan aldıkları bir çift ikili koltuk ve kaynadığında ışığı yanan bir su ısıtıcısıyla kutlamışlardı.

"Bunlar yeni," diye bir yorum yaptı Robin'in annesi ellerini kanepelerin yumuşak dokumalarında gezdirerek. "Çok hoşlar," diye ekledi, eski arkadaşına hızlıca ve samimiyetsizce gülümseyerek.

"Teşekkürler," dedi Hilary.

Büyükler konuşmaya başlayınca Callum ve Robin kapıda onları dinlediler. Eski kahkaha dolu sohbetler artık çok geride kalmıştı. Artık hepsi her zaman kibar bir tonda konuşuyorlardı.

Drew, Hilary ve Robin'in babasına ona teklif edilen işi anlatırken dinlediler.

Robin ve Callum birbirlerine baktılar. Onlara neden bundan bahsediyordu? Bunun onlar için ne önemi vardı?

Ne önemi olduğu hemen anlaşıldı.

"Bizden Atlanta'ya yerleşmemizi istiyorlar." Bir sessizlik oldu.

"Amerika'daki Atlanta," diye ekledi Robin'in annesi.

Kapının arkasında Callum Robin'e, Robin de Callum'a baktı. Bu ne anlama geliyordu? Sarah eve geri mi dönecekti? Nerede

uyuyacaktı? Ama ne önemi var, diye düşündü Robin, bir yolunu bulurlardı.

İçerideki odaya ağır bir sessizlik çöktü.

"Peki ya Sarah?" diye sordu babası en sonunda.

"Şirket harika bir okulun masraflarını karşılayacak..." diyecek oldu Drew.

"Amerika'da?" diye onun sözünü kesti Jack.

"Evet," dedi Drew ve Angie aynı anda.

"Ama onu götüre–"

"Götürebiliriz, Jack. Götürebileceğimizi biliyorsun." Drew artık daha yüksek sesle konuşuyordu. Telefonda "işlerini halletmek için" kullandığı iş ses tonuyla konuşuyordu.

Robin odaya daldı.

"Kardeşimi Amerika'ya götüremezsiniz," dedi, parmağını Drew'a uzatarak, gözleri yaş içinde. Arkasını döndü. "Baba! Onlara izin veremezsin. Zaten ilk başta onlarla kalmasına izin vermen yeterince kötü değilmiş gibi bir de bunu yapmalarına izin veremezsin."

Callum sessizce odaya girdi ama bir şey söylemedi.

"Bunu daha sonra konuşuruz, bücür," dedi babası sessizce. Fakat Robin odadan çıkmadı. Babası başını tekrar Drew ve Angie'ye çevirdi. Yani Angela'ya, görünüşe göre artık ona bu şekilde seslenilmesinden hoşlanıyordu.

"Kızımı bir anda ülke dışına çıkaramazsınız," dedi babası en sonunda, Robin de deli gibi başını sallıyordu. "Peki Robin ne olacak? Ve Callum da aynı şekilde. Sarah'yı ne zaman görecekler? Siz ikiniz onları ne zaman göreceksiniz? Çocuklarınızı nasıl bırakırsınız?" Sorular devam ettikçe konuşma sesleri yükselip daha karmaşık hâle geldi. Çocukların daha önce hiç duymadığı şeyler söylendi; suçlamalar, tehditler. Olay şu şekilde sonuçlandı: Eğer Robin'in babası Sarah'nın yurtdışına çıkmasına engel olmaya çalışırsa iki kızını da kaybetmeyi göze almak zorunda kalacaktı. Çocuklar her zaman annelerine verilirdi, bunu herkes biliyordu.

"En azından bu şekilde," dedi Hilary, Jack dışarı çıktığında,

"Sarah'nın tatillerde yanımıza gelmesini ayarlayabiliriz ve siz ikiniz de arada gidip bir süre orada kalabilirsiniz." Callum'un yüzündeki bakışı gördü. "Belki," diye ekledi, "sen de istersen."

"Ben istemem," dedi Callum hemen. "Ama benim endişelendiğim şey bu değil. Sarah'ya ne olacak, anne? Kimse onun iyi olup olmadığını bilemeyecek."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Robin, bir ona bir annesine bakarak ama ikisi de onu görmezden geldiler.

"Cal..." diye söze başladı Hilary ama Callum başını hayır der gibi salladı.

"Gelip burada bizimle kalamaz mı?" dedi, kocaman açtığı gözlerinde çaresizlik vardı. "Burası onun da evi, öyle değil mi? Ben kanepede uyurum veya... veya o benim odamda kalabilir! Jack'le sen onun gitmesine neden izin veriyorsunuz?"

"Her şey o kadar basit değil, tatlım. Jack onun gitmesini hiç istemiyor ama Angela, Sarah'nın annesi ve..."

"Onun güvende olmasını sağlayacak mı o zaman?"

Robin, Callum'u hiç bu kadar üzgün görmemişti, daha önce ebeveynlerini sorguladığını veya onlarla tartıştığını kesinlikle hiç duymamıştı. İlk kez araya girmedi. Sadece izledi.

"Babanı bilirsin, Callum," dedi Hilary, yüzü kızarmıştı, kelimeler ağzından hızla çıkıyordu. "Sonuna kadar savaşacaktır..."

"O zaman Jack de daha çok savaşsın!"

"İşler bu şekilde *yürümüyor*, Cal!" Hilary'nin gözleri yaşlarla doluydu ve gözünden akan ilk yaştan sonra Callum onunla tartışmayı bıraktı ve özür dileyerek hızlıca odadan çıkıp merdivenlere yöneldi.

Robin peşinden onun odasına gitti ve kapıyı çaldı. Callum yatağına oturmuş, sivri bir üçgen oluşturur gibi kollarını dizlerine dolamıştı.

"Bu da neydi böyle, Cal?" dedi Robin.

"Önemli değil." Başını kaldırmadı.

"Önemli aslında. Sarah benim kardeşim!"

"Bunun seninle bir ilgisi yok, Robin." Callum yavaşça başını

kaldırdı ve ona baktı. Robin tek kelime etmeden bir adım geri gitti.

"Buna inanmakta zorlanıyor olabilirsin ama dünya senin çevrende dönmüyor." Sonra başını indirdi ve dizlerine daha da sıkı sarıldı.

SARAH | 1992

Drew "zorunlu ücretli izne" ayrıldı. Bizi Amerika'ya götüren rakip firma için çalışmaya başlamadan önce iki ay boş. Böylece gitmeden önce iki ay vaktimiz olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Bu akşam bir emlakçı ve evle ilgilenen bir aile odama girdiler. Annem geleceklerini söylememişti. Emlakçı benim odada olduğumu görünce aileden özür diledi. Daha bu yeni eve, yeni hayatıma yeni yeni alışmaya başlıyordum, şimdi her şey yeniden değişecek. Ve kimse bana bu konuda ne hissettiğimi sormadı bile. Babam bile. O da her şeyi oluruna bıraktı. Kimsenin bir kez bile ona Callum'u *isteyip istemediğini* sormadığı gözümden kaçmadı. Drew, onu özleyeceğini hiç söylemedi bile. Drew, "Şimdi sen varsın," diyor bana.

Annem akşamlarını Atlanta'daki "emlakçıları" arayarak geçiriyor ama şimdiye kadar, ona birçok kez sormuş olmama rağmen, tek bir okulu bile aramadı. "Drew'un şirketi bununla ilgilenecek," diyor. "İyi bir okulun ücretini ödeyecekler. Şu anda gittiğin gibi boktan bir okulun değil." Ona, diğer kızının o okula gittiğini ve hiç kimsenin onun okul ücretini ödemeyi teklif etmediğini hatırlatmıyorum.

Hangi okula gideceğime bir kola şirketinin karar vermesini istemiyorum. Ben bu "altın fırsatlar"ın hiçbirini istemiyorum. Tek istediğim eski evime dönmek ve her şeyin yine eskisi gibi olması.

Bir akşam, evdeki bu baş döndürücü heyecan canıma tak etti-ği için çantama birkaç parça kıyafet atıyorum ve parmak ucumda merdivenlerden inip evden çıkıyorum. Not filan bırakmıyorum. Bırakmama gerek yok, nereye gittiğimi aptalın biri bile anlar.

Eski evime giden yolda, çevreme yepyeni gözlerle bakarak yürüyorum. Bütün bunların kısa bir süre sonra bir anıya dönü-şeceğini bilmek her şeyi yeni ve önemli kılıyor. Şekerci dükkânı-nın, eski ilkokulumuzun, tribünü beyaza boyanma işi yarı yarıya bitmiş kriket sahasının yanından geçiyorum.

Eski caddemize döndüğümde evin eskiye göre daha küçük gözüktüğünü görüyorum. Hilary ön bahçede, elinde gül buda-ma makasıyla dizlerini ufak bir yastığın üzerine koyup çömel-miş. Başındaki ipek bir eşarpla başka bir zamana ait görünüyor. Çok daha görkemli bir zamana, elinde bahçe eldivenleri olsa bile.

"Merhaba Sarah," diyor, beni fark ettiğinde hafifçe irkilerek. "Burada ne yapıyorsun? Gerçi seni gördüğüme çok sevindim," diyor aceleyle.

"Ben sadece..." Sesim yok oluyor, boğazımın düğümlendiğini ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum. "Babam evde mi?" Hilary başını hafifçe sağa sola sallıyor. "Ya Robin?" Başı tekrar sağa sola sallanıyor, mükemmel eşarbı bir milim kadar kayıyor. "Üzgünüm, tatlım, Callum'la Robin dışarıdalar. Belki de kriket sahasındalardır? Gelip seninle bakmamı ister misin?"

Eve bakarak orada öylece dikiliyorum. "İstersen eve de gele-bilirsin?" diyor temkinli bir sesle. Bir süre konuşmuyoruz ama içeriye girmekten başka seçenek yokmuş gibi görünüyor.

Hilary konuşurken annem kadar çok kelime kullanmıyor. Annem sürekli kendini tekrar eder, detaylı tekrarlarını süsler ve insanlarla aynı anda konuşup bir sıfatın yeteceği yerde üç sıfat kullanır. Hilary oturuyor, dinliyor ve öyle bir boşluk bırakıyor ki insanın içinden bunu utanç verici gündelik konuşmalarla dol-durası geliyor neredeyse, en sonunda ise küçük ve net bir soru soruyor ya da küçük ve net bir saptamada bulunuyor.

Birkaç nefes kadar sessizce oturduktan sonra: "Amerika'ya gitmekle ilgili gerçekten ne hissediyorsun?" diye soruyor.

O "gerçekten" yüzünden ağlamaya başlıyorum.

"Gitmem gerektiğini biliyorum," diyorum en sonunda, o da beni düzeltmiyor. "Keşke her şey daha basit olsaydı."

Sanki biraz önce söylediğim cümleyi çiğneyip tadına bakıyormuş gibi dudaklarını büzüyor ve sonra başını anladım der gibi sallıyor. "Evet," diyor, "ben de öyle."

Ben deli gibi ağlarken karşılıklı oturuyoruz. Gözyaşlarım dindiği için neredeyse mutsuzluktan (çünkü o kadar tatlı bir rahatlık hissediyorum ki) gözlerimi kurularken bana şöyle diyor: "Babanın burada kalmanı ne kadar istediğini bil, bu çok önemli."

"İstedi mi?" diye bir anda sinirle patlıyorum. "Çünkü bana gitmek isteyip istemediğimi sormadı bile."

Sessizlik uzuyor, iki nefes, üç. "Hayır, sormadı. Sormadı çünkü alması muhtemel cevaplar çok acı vericiydi. Eğer ona onunla kalmak istemediğini söyleseydin kalbi kırılacaktı. Kalmak istediğini söyleseydin, annenin senin için savaşıp bu savaşı kazanacağını bildiği için kalbi kırılacaktı."

Konuşmak için, karşı çıkmak için ağzımı açıyorum ama söyleyecek bir şey olmadığı için tekrar ağlıyorum. Fakat bir önceki sefer gibi rahatlık filan hissetmiyorum.

Hilary beni eve bırakmak için ısrar ediyor. İçi dolu sırt çantamla ilgili bir şey sormuyor ama istediğim zaman yine gelebileceğimi söylüyor. Burası hâlâ benim evim. Fakat değil. Şu anda yaşadığım evin arka kapısından içeri giriyorum. Annemle Drew hâlâ mutfakta oturmuş Atlanta'daki yeni evlerin broşürlerine bakıyorlar.

"Bahçede oynamaya mı gitmiştin?" diye soruyor annem başını kaldırmadan. Hilary kadar bir boşluk bırakmaya çalışıyorum ama boşa gidiyor. "Evet," diyorum en sonunda. "Bahçede oynamaya gitmiştim."

"Bu kahvaltı tezgâhına bayıldım," diyor annem, Drew'a elindeki parlak kâğıdı göstererek. Ben odamın yolunu tutuyorum.

ROBIN | 1992

Sarah'nın ülkeden ayrılacak olması düşüncesi çok gerçekdışı geliyordu. Robin bunu hayal bile edemiyordu. Sarah'ın uçağa bindiğini veya dolar kullandığını veya Robin hâlâ uyurken, çay yerine Amerikan yiyecekleri yediğini gözünde canlandıramıyordu.

Robin hiç yurtdışına çıkmadı. Okuldaki sosyetik çocuklardan birkaçı Algarve veya Costa del Sol'a gitmişlerdi ama Marshall ailesinin tatil mekânı Dorset'ti ve bunun dışındaki her yer onlar için yabancıydı.

Hayaletlerin ve dev *Stay Puft Marshmallow Adamları*'nın yaşadıkları New York'u duymuştu. Filmlerin yapıldığı ve bütün ünlülerin yaşadığı Hollywood'u duymuştu. Savaşa düşkün Başkan Bush'un yaşadığı Washington D.C.'yi duymuştu. Fakat Atlanta'yı duymamıştı. Georgia'yı bile duymamıştı.

Robin, Amerika'da yaşamak istemiyordu ve kardeşinin de Amerika'da yaşamasını kesinlikle istemiyordu. Kız kardeşinin Amerika'nın o her şeyi silip süpüren kocaman ağzında kaybolmasını istemediği kadar annesin ona hiç sormamış olmasının canını yaktığını kabul etmek de istemiyordu. Annesinin en sevdiği çocuğu olmadığını ve aslında onu hiç sevmediğini düşünerek geçirdiği onca yıl boyunca aslında bunun hayalinde yarattığı bir durum olduğunu düşünmüştü çünkü herkesin annesi kendi çocuğunu severdi sonuçta, öyle değil mi? Fakat hayır, bu konuda

nokta atışı yapmıştı. Ve annesi bunu kanıtlamak için onca yolu gidip Atlanta, Georgia'ya yerleşecekti.

"Bizi ziyaret etmeye gelebilirsin," demişti annesi ama bu bir tekliften çok bir tehdidi andırıyordu.

Drew, "Zaten yeterince stresli olacak. İyi bir fikir değil," gibi cümlelerle her ne kadar onları caydırmak için uğraştıysa da bir sonraki ay onları uğurlamak için hep beraber Heathrow'a gitmişlerdi. "Ölümü çiğnersiniz," demişti Jack, ona dik dik bakarak, "kızıma veda etmeyecek miyim?"

Jack, Hilary, Callum ve Robin sabah altıyı biraz geçe terminale vardıklarında Drew, Angela ve Sarah çoktan *check-in* işlemlerini yapmış, güvenlik kontrolüne girmek üzerelerdi. Sarah'nın beti benzi atmıştı. Annesinin yeni kabin bagajıyla bir örnek yeni kabin bagajını sıkıca tutuyordu, öyle ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Kalçasındaki bel çantası kalkış ve iniş için alınmış "emme şekerler" yüzünden tam kapanmamıştı.

Şirket onların birinci sınıf uçuşlarını karşılamıştı, daha önce hiç uçağa binmediklerinden bu, Robin ve Sarah için hiçbir anlam ifade etmiyordu ama belli ki anneleri için taşınmaktan bile daha heyecan verici bir olaydı.

Filmlerdeki her veda sahnesi, diye düşünmüştü Robin, son dakikada gerçekleşen beklenmedik sürprizlerle doludur. Bir aşk itirafı veya fikir değişikliği. Belki de anneleri fikrini değiştirirdi. Belki de Sarah'yla beraber babalarının yanına taşınırdı tekrar! Fakat annesinin yüzündeki Noel sabahı neşesine bakınca bunun filmlerdeki gibi olmayacağına ikna oldu.

Annesi Robin'e sarılmaya çalışırken Drew, Callum'un sırtını pat patlayıp elini sıktı; bu, Robin'in şimdiye kadar bir babanın yaptığını gördüğü en tuhaf şeydi. Bunun ardından Callum, annesinin arkasına saklandı ve Drew kahve almayı gittiğinde Marshallar vedalaşırken anne oğul gidip bir bagaj taşıma arabasının üstüne oturdular. Sarah babasına sarıldı, Robin ikisine sarıldı. İlk başta, sabahın erken saatlerinin tuhaflığı ve adrenalin artışı yüzünden kızlar kahkahalar attılar ama bu kahkahalar kısa bir

süre sonra hıçkırığa dönüştü. Ulumalı hıçkırıklara. Robin başını kaldırıp hemen yanda duran annesine baktığında onun da en az onlar kadar yüksek sesle hıçkırdığını gördü, yüzünden yol yol akan rimeller çenesinden aşağıya, karamel rengi yeni montuna damlıyordu. Robin, annesinin montunu umursamadığını görünce yumuşadı ve ona uzandı. Angela, Angie kızlarına yapışıp sarıldı. Jack ve Angela, daha önceden de hep yaptıkları gibi kızların arkasından el ele tutuştular. Ancak Drew elinde iki küçük kâğıt bardak kahveyle –Angie "ekspresso" diyordu bu kahvelere, Drew da onu düzeltiyordu, *"espresso"*– döndüğünde ayrıldılar.

Angie ve Sarah yürüyen merdivenlerden çıkıp kabin bagajlarını güvenlikten geçirmeye giderken Jack ve Robin arkalarından baktı. Daha sonra bitkin bir hâlde arabaya binip Little Chef'e kahvaltıya gittiler ama kimse doğru düzgün bir şey yemedi.

İşte bu kadardı. Robin'in kardeşi gerçekten gitmişti.

19

SARAH | GÜNÜMÜZ

Kız kardeşimi arayabilseydim her şey daha kolay olurdu. Bende adresi olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Bir zamanlar bende telefonu olduğunu biliyorum ama bendeki son numarası çalmıyor ve ben de Jim'in yanına taşındıktan sonra ona numaramı vermedim. Jim'le olan hayatımda kullandığım telefonu kapadım ve SIM kartını çıkarıp çantama koydum, içinde sadece Violet'ın yüzlerce fotoğrafı olduğu için atmıyorum. Bakmaya kıyamadığım yüzlerce fotoğraf olduğu için.

Yeni telefonumu aldım bile ve dükkândaki genç adam arama yaparken numaramı nasıl gizleyebileceğimi gösterdi, her ihtimale karşı.

Yanımda getirdiğim kıyafetlerin hiçbiri amacıma uygun nitelikte değildi, bu yüzden daha çok kıyafet almam gerekti. Yeni cep telefonumu aldıktan sonra, telefoncunun karşısındaki hayır kurumu mağazasına gitmem gerekti. Mağazadan iki poşet dolusu üzerime bol gelen kıyafetle çıktım. Onları giyince içlerinde kayboluyorum. Fiyatlarını, kolay yıkanabilir ve kuruyabilir oluşlarını göz önünde bulundurarak seçtiğim kıyafetler bol ve koyu renkli. Planımı uygulayana kadar idare ederler.

Planımın bir sonraki aşamasına geçmeden önce pansiyonda kaç gece daha kalabileceğimi hesapladım. Planı bir mantra gibi

zihnimde tekrar edip duruyorum, uykuya dalmadan önce beni rahatlatıyor.

Bu sabah kendimi daha iyi hissettim ve kusmadım. Gece boyunca deliksiz uyudum sayılır ve sadece tuvalete gitmek ve zarftaki paramın yerinde olup olmadığına bakmak için uyandım.

Raftaki soğuk kızarmış ekmeği didikledim ve bu yeri işleten hanımlardan birine kızarmış ekmeğimin üzerine biraz "iyi pişmiş" çırpılmış yumurta alıp alamayacağımı sordum. Fakat sonra karnım guruldamaya başlayınca kadının kolunu tutup, "Aslında komple bir İngiliz kahvaltısı alabilir miyim?" diye sorunca kadın beklenmedik bir şekilde gülümsedi.

Saat öğleden sonrayı biraz geçti. Evde, eski evimde olsaydım Violet'ı öğlen uykusuna yatırıp öğle yemeği sofrasını toplamaya ve akşam yemeğini hazırlamaya başlayacaktım. Televizyondaki yemek programları gibi bütün malzemeleri doğrayıp hazırlamış olarak bilgisayarımın başına oturacak ve Violet'a hamile olduğumu öğrendiğim zaman üye olduğum *Anne Sohbetleri* sitesine girecektim. Gönderilerin arasında gezinecektim. Evde yapılmış oyun hamuru reçetelerini not alacak ve gözlerimi devirerek tembel kocalar, erkek arkadaşlar, her işe burunlarını sokan kayınvalideler ve kardeş kavgalarıyla ilgili şikâyetleri okuyacaktım. Bazı cümleleri, endişeleri ve hoş sözleri ezberleyecektim. Doktorun muayenehanesinde veya Violet'ın yaşıtlarının olduğu gruplarda kullandığım zaman ağzımdan doğal bir şekilde dökülsünler diye bunları yüksek sesle söyleyecektim.

Violet'ı düşünmemeye çalışıyorum. Ne yediğini, ne giydiğini. Jim'in tekrar çalışmaya başlayıp başlamadığını, iş arkadaşlarına neler söylediğini. Jim'in Violet'ın ağzından laf almaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Violet ne demiştir? Bence gerçeği söylemiştir. Ona her zaman, zor olduğu zamanlarda bile gerçeği söylemesini öğütlemiştik.

Onlara gittiğimde beni duydu, sesimi duyduğunu biliyorum.

Tıpkı benim yaptığım gibi onlar da bir sonraki aşamayı hemen planlamışlardır. İlkini planladıkları gibi. Bana karşı açacakları davanın kaba hatları şimdiden belli. Şimdi onun yeni hayatını ve rutinini planlıyorlar, böylece *ben* mevcut durumunun bir parçası değil, mevcut durumu bozan biri konumunda olacağım.

Evde bakımını üstlenen kişi Jim'in annesi olacak, güvenilir ve mantıklı Jim böylece güvenilir ve mantıklı işine ara vermek zorunda kalmayacak. Paraları var. Ev Jim'in üstüne.

Bunların hiçbiri için hak iddia edemem. Elimdeki değerli tek belge Violet'ın doğum belgesi, o da eski evimde, kilitli kapılar arkasında. Sanki bu, beni dışlamaya yetecekmiş gibi. Desteğim olduğunda işler değişecek. İkizim tekrar yanımda olduğunda her şey değişecek.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin çeşitli pencerelerden dışarıya bakarken Saksağanların evinde telaşlı değişiklikler oldu. Alevli tartışmalardan sonra Bayan Saksağan nihayet küçük oğlunu da alıp kocasını terk etmiş gibi gözüküyor. Birkaç kez eve döndü ama çok kısa süreliğine. Birlikte geçirilen bir hayattan sonra yapılan temkinli ziyaretler. Her ayrılışlarında Bay Saksağan evde kalıyor. Robin'in anladığı kadarıyla artık işe de gitmiyor.

Robin bu adama, kadınları döven bir adama acımamak için kendisiyle mücadele ediyor. Adamın sabahlığının altındaki vücudunun şekline bakıyor, oğlunun yatağına oturduğunu görüyor. Robin, görmüş olduğu şeylerin çok tehlikeli bir buzdağının üstte kalan kısmı olabileceğini hatırlatıyor kendi kendine. Ailenin ayrılmış olmasının iyi bir şey olduğunu. Fakat oğlunun her evden çıkışında bütün ışığını kaybettiğini görmezden gelmek çok zor. Özellikle de Robin'in gönderdiği hediyenin bu işte rol oynamış olacağını, özellikle de istemediği bir rol oynamış olacağını düşününce. Robin sadakatsizlikten, sınırların kaybolmasından nefret ediyor ama en çok da şiddetten.

Robin'in normallik ve iyilik sembolü olmayı o istemedi. Fakat Robin, onun boş dairesinde tıkır tıkır sesler çıkararak odaları sırasıyla dolaştığını, hiç uyumuyormuş gibi görünen hâlini, geç saatlere kadar –hatta bazen hiç– giyinmeyişini düşündükçe

bunu kendi yarasıymış gibi hissediyor. Kendisiyle beraber onu daha da aşağılara çekiyormuş gibi hissediyor.

Bay Saksağan'ın, karısını döven biri olma ihtimalinin dışında kim bilir daha ne özellikleri var. Yine de hâlâ her gün, "Günaydın Bay Saksağan," diyor.

Mutfaktaki tartışmadan sonra Saksağan ailesinin üzerinde asılı kalan kocaman bir soru işareti var. Kendi yoğun endişelerini bastırınca, özellikle de kapının çalınmasından bahsediyor, Robin zihninin içinde eski film makaralarını oynatırken buldu kendini. Saksağanların son olaylarla tadı kaçmış evinde şahit olduğu sahneler. Robin bu aileyi iki yıldan fazla bir süredir izliyor. İlk başlarda kucaklarında bir paket gibi taşıdıkları oğullarının sokakta scooter'a binen, kahkahalar atan bir renk cümbüşüne dönüşünü izledi. Hayatlarındaki özel günleri, dönüm noktalarını seyretti.

Yetişkinliğinde kendisi bir dönüm noktası yaşamadı, müzik gruplarıyla içip sarhoş olmak sayılmazsa tabii. Geçen Noel'de birinin elini tutmayı, başka birinin teninin o uyku dolu kokusunu içine çekerek uyanmayı özlediğini fark ettiğinde çok şaşırdı. Saksağanları sert ve kıskanç bir huzursuzlukla izledi.

Robin kendini böyle bir tehlikeye asla atamazdı. Bu yakınlık, bir bütünün iki yarısı olmak çok tehlikeli bir şeydi. Erkek arkadaşın olması demek güven demekti ve karşındakine inanmayı göze almaktı. Sonra onlar senin o güven dolu kalbini alıp yepyeni bir şeye dönüştürüyorlardı, kolay kolay çözemeyeceğin bir şeye.

Robin yıllar önce bu riski almamaya karar vermişti. Başka birininkinin içine sürüklenip onunkini zorla kabul etmek yerine kendi aklına güvenmeyi, kendi pisliğinde eşinmeyi tercih ederdi. Bir oğlanın, *bir erkeğin* ne tür hasarlara yol açabileceğine şahit olmuştu.

Fakat bunca zaman Bay Saksağan'ı seyretmiş ve her seferinde onun ne kadar ilgili ve iyi bir baba olduğunu düşünmüştü. Bayan Saksağan'ın ne kadar şanslı olduğunu, sonra da ne kadar aşağılık birine dönüştüğünü hayretle izlemişti. Robin aylar bo-

yunca sinirden kudurarak Bayan Saksağan'ın böyle bir adama nasıl olup da ihanet edebildiğine şaşırmıştı. Robin'in aslında çok da iyi tanımadığı bir adama. Şu anda mutfakta durmuş, büyük mutfak bıçağının ağırlığını elinde tartan adama. Bıçağı geniş avuç içine yerleştirdikten sonra kaldırıp ışığa tutuyor ve sanki ona bir tür çözüm öneriyormuş gibi gözlerini dikmiş bıçağa bakıyor.

20

SARAH | 1993

Atlanta'ya geleli altı ay oldu. Bunun ilk üç ayında şirket tarafından ödenen, "hizmet sunulan yönetici dairelerinde" kaldık. Hizmet, her gün birinin gelip çöpleri boşaltması anlamına geliyordu ve bodrum katında, Drew işe gittiğinde annemin vaktinin büyük bir kısmını geçirdiği bir spor salonu vardı. Annem diğer yöneticilerin eşleriyle tanışmış ve çocukluğunda ona öğretildiği gibi tüm Amerikalıların aşırı kilolu olmadıklarını görünce şaşırmıştı.

Atlanta'nın tamamı bir inşaat alanına benziyor. Olimpiyatlara hazırlanıyorlar, oysa buna daha yıllar var. Daha büyük evler, daha büyük kuleler inşa ediyorlar. Drew buranın "patlamaya hazır bir şehir" olduğunu söylüyor, bu kulağa tehlikeli geliyor. Sonuç olarak, Birch End artık çok uzaklarda kaldı.

Kaldığımız daireyi seviyordum. Sırf buz yapmak için özel bir bölmesi olan dev buzdolabını seviyordum. Binanın on altıncı katında olmamızı –daha yükseğe hiç çıkmamıştım– ve özel bir düğmeye basarak elektronik perdeleri açtığımda ışıl ışıl camlar, çimento karıştırıcıları ve kepçelerle karşımda uzanan şehri görmeyi seviyordum.

Taşınırken üzüldüm ama Sandy Springs'teki yeni evimizi görünce gözlerime inanamadım. İçine eski evimizden iki tane koysak geriye yine de yer kalırdı. Beş yatak odasından üçünün kendi banyosu var. İçinde yürüyebildiğim bir elbise dolabım

var, bütün kıyafetlerimi asınca bile demirde üç buçuk metrelik bir boşluk kalıyor.

Kola şirketinin benim için ayarladığı okul çok küçük. Dünyanın değişik yerlerinden gelenlerin okulu burası ve on iki kişilik sınıfımda benden başka üç kola çocuğu var.

Bazı şeyleri yanlış anladığım için azar işitirken diğer kola çocuklarının pişmiş kelle gibi sırıttıklarını fark ediyorum. Eski okulumdaki bütün kuralları biliyordum. Ansiklopedi gibiydim. Yeni öğrenci adaylarına etrafı ben gezdirirdim.

Fakat burada her şeyi yanlış anlıyorum.

İki hafta önce İngiltere'ye gidecektim. Anlaşılan mart ayı Atlanta'da genellikle soğuk ve yağmurlu geçiyormuş. Fakat tam yola çıkacağım –bu benim hayatımdaki ikinci ve tek başıma ilk uçuşum olacaktı– günden bir önceki sabah kar yağmaya başladı. Durmaksızın yağdı. Havalimanına gitmek için erkenden yola çıkmayı denedik, annem direksiyon sağda araba kullanmayı sevmediği için Drew istemeye istemeye de olsa arabayı kullanmayı kabul etti. Ön bahçemizde, komşularımızın deyimiyle "evin bahçesinde" en az altmış santimetre kar vardı. Drew'un arabasına ulaşmaya çalıştık. Gittikçe yükselen beyazlığın arasında bavulumu sürükleyemedim bile.

Sonra içeri girip haberleri izledik ve ne yapacağımızı düşündük. Haber spikerinin söylediğine göre havalimanında kar sadece on santimetreymiş ama yollar "tehlikeliymiş". Uçuşum iptal edilmiş. Elektrikler kesildi. Elektrikler tekrar geldiğinde televizyonda, yolda kalmış motorculara meyve poşetleri dağıtan Ulusal Muhafızlar'ı seyrettik. Günün sonunda kar fırtınasında ölenlerin sayısı on beşe yükseldi.

Annem uçuş tarihimi bir sonraki okul tatiline aldığını söyledi, bu da bana bir yıl uzakta gibi geliyor. Babamı arayıp kar fırtınasını ve uçuşumun iptal olduğunu söylemek istedim ama telefon hatları kesikti.

En sonunda bağlanmayı başardığımda telefonu Robin açtı.

"Neler oldu?" dedi. "Karda mahsur mu kaldınız?"

"Tam olarak öyle olmadı," dedim, onun gerginliğine eşlik edemeyecek kadar üzgündüm. "Ama çok kötü kar yağdı ve uçaklar kalkamadı."

"O kadar üzgünüm ki," dedi.

"Ben de öyle," diye fısıldadım. Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi, annem telefonun yanına geldiğinde hıçkırığımı geri yutmaya çalıştım.

"İngiltere'yle mi konuşuyorsun?" dedi. "Ben de onlarla konuşmak istiyorum." Fakat telefon kablosuna dolanarak sırtımı ona dönünce geri çekildi.

"Babamı hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim," dedi Robin, sesi biraz daha sakin geliyordu. "Erkenden havalimanına gittik."

"Üzgünüm," dedim. Hava için, elektrikler için, babam için, Robin için, kendim için.

Kar fırtınasından sonraki gün, Drew'la annem çocuksuzken yapacakları planlarını iptal etmek zorunda kaldığından başımın belaya gireceğini düşünüyordum. Drew yatak odamın kapısını çaldığında, yatağımın üzerinde oturmuş cebir çalışıyordum ve oturduğum yerde biraz geriye gittim.

"Seni havalimanına götürmek için evde olmasaydım," dedi, ciddi bir ses tonuyla, "işe arabayla giderken yolda kalacaktım. Ölmüş bile olabilirdim." Ne diyeceğimi bilemiyordum ama bu fikre iyice ısınmışa benziyordu ve ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Sen benim koruyucu meleğimsin, Sarah. Uğurumsun."

O günden beri bunu söyleyip duruyor ve benim de hoşuma gitmeye başladı. İyi bir kız olduğumu en sonunda fark etti.

"O bileti alan bendim," dedi annem gücenmiş gibi, Drew'un iltifat nöbetlerinden sonra ama Drew onu duymazdan geldi.

Drew uzun boylu, Callum gibi. Benim gibi. İriyarı, güçlü biri. Golf oynuyor ama yaptığı başka bir spor yok, sanırım şans. Annemin bunun için çalışması gerekiyor. Drew'un saçları açık kahverengi ve gözleri koyu renk. Babam olsa hiç şaşırmazdım. Belki

de böyle olmasına izin verirsem her şey daha kolay olur. Belki artık benim babam odur.

Okulda adım artık Sarah Granger ama bundan Robin'e veya babama söz etmem yasak çünkü "Jack duysa aklını kaçırır." Amerikalılar çok daha geleneksel, diyor annem ve Drew'un işyerindeki herkes onları evli sanıyor. "Evli sayılırız," diyor annem Drew'a gözlerini dikerek, onun babama böyle baktığını hiç görmemiştim. Bu daha çok babamın anneme bakışını andırıyor. Özlem dolu.

Sarah Granger. Yeni bir isim. Yeni bir baba. Yeni bir hayat.

ROBIN | 1993

"Sarah ve Robin günün kutlu olsun!"

Sarah için saat sabahın altısıydı ama Robin uyanalı tam beş saat olmuştu ve doğum günü coşkusuyla dolup taşıyordu.

"Teşekkür ederim. Sarah ve Robin günün kutlu olsun," dedi Sarah, sesi boğuk ve hafif uyku sersemi geliyordu.

"Sana ne hediye almışlar?"

"Bilmem," dedi Sarah ve hafifçe güldü. "Annem spor salonunda ve Drew işe gitti."

"Ya." Robin merdivenlere tünemiş olan Callum'a bakarak gözleriyle bir işaret çaktı ama Callum onun surat ifadesini nasıl yorumlayacağını bilemedi.

"Sana ne almışlar?" diye sordu Sarah bu sırada oluşan boşlukta.

Robin derin bir nefes alıp konuya girdi. "Babam ve Hilary birkaç tişört almışlar, Cal'den Lemonheads CD'si ve dün gece Phil'in barda babama verdiği on pound ama babam bunun için teşekkür etmemi istemiyor yoksa parayı geri istermiş. Bir de annemden makyaj seti," diye homurdandı Robin. "Ona bunu almasını sen mi söyledin?"

"Sence?"

"Bir daha soracak olursa ona..."

"Asla sormaz. Ona ne istediğini söylemelisin."

"Evet, tabii."

"En iyi kısma geldik... trampet sesi... Cal!"

"Ne?" diye cevapladı Cal yumuşak bir sesle.

"Trampet sesi yap, lütfen," diye emretti Robin ve Callum hızlı hızlı dizlerine vurarak tempo tuttu.

"Artık biiiiiir..."

"Evet?" dedi Sarah söylenerek, memnuniyet ve sinir arasında gidip geliyordu.

"Gitarım var."

"Ne güzel. Ama zaten bir gitarın yok muydu senin?" diye sordu Sarah.

"Evet, babamın eski akustik gitarı bende ama bu gerçek bir gitar. Bir amplifikatörü, dikkatini çekerim ve... tekrar trampet sesi, Cal... bir yaylandırma çubuğu olan bir elektro gitar."

"Harika. O ne peki?"

"Gitara vidalanmış bir çubuk düşün, akor basarken bunu çektiğin zaman o akor var ya..." Robin rock gitar sesleri çıkarıyormuş gibi taklitler yapmaya başladı ve Callum kendi kendine gülümseyerek mutfaktan çıkıp onu yalnız bıraktı.

Callum, Robin'den biraz daha uzun zamandır gitar çalıyordu.

Dik oturmayı öğrenir öğrenmez piyano dersleri almaya başladığı ve müzikle erken yaşlarda tanıştığı için, işkence gibi geçen piyano egzersizlerinden sonra Callum'a başka enstrümanları çalmayı öğrenmek daha kolay gelmişti. Gitar çalmayı da düzenli çalışarak öğrenmişti, tıpkı piyanoda olduğu gibi. Tıpkı her şeyde olduğu gibi. Robin de çalmayı denemek istemişti. Babasının garajdaki eski püskü akustik gitarını almış, Callum'a akort ettirmiş ve sırf kulak dolgunluğuyla, Callum'la beraber çalarak gitar çalmayı öğrenmeye başlamıştı.

O günden itibaren yaptıkları her telefon görüşmesinde Sarah onun ne kadar öğrendiğini sesli olarak dinlemek zorunda kalmıştı ama bu görüşmeler arasındaki sürede Robin kendini geliştirmeyi başarmıştı.

Sarah, Georgia'daki kar fırtınası yüzünden gelemeyince Ro-

bin'in babası çok sarsılmıştı. Pek çaktırmamaya çalışsa da, Robin'le konuşurken bir anda Sarah gelmiş olsaydı neler yapabileceklerinden bahsediyor, Hilary'nin yardımıyla ona hediyeler alıyor, geldiği zaman kendine ait doğru düzgün bir yatağı olsun diye Robin'in yatağının altından çıkan tekerlekli bir yatak yapıyordu. Pratik baba işleri. Arabayı Robin'in alışkın olduğundan çok daha hızlı sürerek havalimanına vardığında, resmen neredeyse arabayla Gelen Yolcu kısmına girecekti. Sarah'nın uçağı inmemişti. Jack yanlış terminale geldiğini düşünerek endişelenmiş ve orada çalışan birini bulup sormaya gitmişti. Sarah'nın hiç gelmeyeceğini öğrendiğinde dehşet içinde Robin'e bakmıştı, sanki ne demesi veya ne yapması gerektiğini kızının ona söylemesini bekliyormuş gibi. Robin ne yapabilirdi ki? Kim ne yapabilirdi?

Havalimanından döndüklerinde Robin, Hilary'nin onları beklediğini görünce sevindi. Bu tip dramları yatıştırmalarda Hilary'nin üstüne yoktu. Jack ve Robin'e sarılmış, çay yapmış ve havayolu şirketini aramıştı.

Robin banyoda havlusuna sarılıp bir saat kadar ağladıktan sonra ıslak saçlarıyla kanepeye oturup suratını asmıştı. "Hadi gel," demişti Callum kolunu Robin'in koluna sokup, montlarını giysinler diye onu koridora doğru çekiştirirken. "Benzin istasyonuna gidiyoruz."

"Neden?"

"Bir saniye dur." Merdivenlere sığmayan çıplak ayakları ve uzun bacaklarıyla güm güm merdivenlerden çıkmıştı. Birkaç dakika sonra, arka ceplerini pat patlayarak aşağıya inmişti.

Ağır adımlarla sessizce kasabada yürümüşlerdi, Robin'in boynundan buz gibi su akıyordu. Robin başını ne yana çevirse Sarah gittiğinden beri değişen şeylere, ona gösterebileceği şeylere takılıyordu gözü. Kriket sahasının yeni ahşap tribününün üzerine biri keçeli kalemle penis ve taşak çizmişti bile. Yolun aşağısındaki taş ocağından tesadüfen çıkarıp belediye binasının önüne koydukları büyük kaya. Önünde de MUHTEMELEN BİR MİL-

YON YIL ÖNCESİNE AİT yazan bir tabelayla. Robin ve Callum, bu yazıyı ne zaman okusalar yazıdaki belirsizlik onların kahkahalar atmasına sebep oluyordu. "*Sen* muhtemelen bir milyon yıl öncesine aitsin," diyorlardı birbirlerine birdenbire. Sarah olsaydı o da bu şakaya katılabilirdi.

Rüzgâr tenlerini ısırıyordu ama burada kar fırtınası yoktu. Kendileri bir milyon yıllık kayanın yanından ağır ağır yürürken, kız kardeşinin acayip bir tür maceranın içinde olması ona çok anlamsız geliyordu.

"Şimdi," dedi Callum, benzin istasyonunun minik dükkânının kapısını iterken.

Robin ona dik dik baktı. "Evet?"

Callum arka cebinden ikiye katlanmış banknotlar çıkardı.

"Bu kadar nakit parayı nerede buldun?" diye sordu Robin onu suçlar gibi.

"Noel harçlıklarımdan kalan tüm para," dedi Callum ve onun daha fazla soru sormasına fırsat vermeden ekledi. "Ellerindeki bütün gitar dergilerini alacağız ve geri kalanlar da kusana kadar yiyebileceğimiz kadar şeker almaya yeter. Anlaştık mı?"

Robin gülmüştü, Heathrow'a gidişlerinden sonra ilk kez.

"Bunu yapmana gerek yok."

"Biliyorum. Yapmak istiyorum."

"Çok iyisin, gerçekten."

"Ve sen de muhtemelen bir milyon yıl öncesine aitsin."

21

SARAH | GÜNÜMÜZ

Cam kapılı büyük, kırmızı tuğlalı bir bina olan Sale Kütüphanesi'ndeki bilgisayarı kullanıyorum. Otuz dakika iznim var ve bu süreyi olabildiğince mantıklı bir şekilde kullanmak istiyorum.

İnternette Robin'i ismen aratıyorum ama yeni bir şey çıkmıyor karşıma. Benim için tamamen yabancı bir dünya olan Twitter'a bakıyorum, benzer isimli insanlara ait benzer hesaplar çıkıyor karşıma, bunların birçoğu ya yeni ya da uzunca süredir faal olmayan hesaplar. Adı "RobMarshallGuitar" olan bir hesap ümit vadediyor ama sahibinin kız kardeşim değil de orta yaşlı, göbekli, heavy-metal hayranı bir erkek olma ihtimali daha yüksek.

"Birinin adresini bulmak" diye arama yapıyorum ama çoğunlukla Amerika'yla ilgili sonuçlar çıkıyor veya IP adreslerinden bahsediyorlar. Tam kalkmak üzereyken "RobMarshallGuitar Manchester" diye arama yapıyorum ve karşıma şikâyet yorumları olan bir internet sitesi çıkıyor. Chorlton'daki, Baharat Salonu isimli bir Hint lokantası hakkında yazılmış iğneleyici bir yorum, sipariş teslimindeki özel istekler yerine getirilmemiş. Olabilir mi?

Kütüphane bilgisayarımın saati dolmak üzereyken Baharat Salonu'nun adresini buluyorum ve kaldığım pansiyona dönüp üzerime fazladan bir kazak daha giydikten sonra resepsiyondan Chorlton'ın nerede olduğunu öğreniyorum.

Eğer bu Hint lokantası şikâyetini yazan kişi gerçekten Robin ise lokantadan memnun kalmadığı için bir daha sipariş vermemiş olma ihtimali sinirlerimi bozuyor. Robin Marshall'mışım gibi arayıp her zamanki siparişimi ısmarlayıp ellerindeki adresi kontrol edemem. Tanrı bir lütufta bulunmuyor, daha fazla çaba sarf etmem lazım. Yemek yemeyi, kan şekerimi dengelemeyi unutmamam lazım, bu yüzden bir büfeden bir paket Mars çikolata alıyorum kendime, çocukluğumdan beri yememiştim.

Chorlton'a yürüyerek en az bir saatte gidiliyor. "Olsun," diyorum pansiyondaki endişeli hanımlara, "bugün yapacak daha iyi bir işim yok nasıl olsa." Yapacak daha iyi bir işim yok, nokta, bir sonraki aşamaya geçene kadar.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Bugün martın yirmisi. Son yedi yıldır bunun bir anlamı var. Ve yedi yıldır ilk kez Robin çok dalgın ve şimdiki zamanın hayaletleri tarafından ele geçirilmiş olduğu için yıldönümünün yaklaştığını hissedemedi.

Dün gece, karanlık yatak odasında perdeler açık oturdu. Yatak odasının kapısı, kapının açılmaması için arkasından bir sandalyeyle desteklenmişti. Çocukken, "müdür olmanın stresini" küçük oğlundan çıkarmak isteyen babasının içeriye girmesinden korktuğu için Callum'un kullandığı eski bir numaraydı bu. Işıklar kapalı ve perdeler açık olduğu için Robin çatıyı ve karşısındaki tüm dairelerin içlerini net bir şekilde görebiliyordu.

Ayakucunda bir termos kahve, telefon şarjı ve el feneri vardı.

Pencere denizliğinde kıvrılmış oturuyordu, ona sadece karşı dairelerdeki yabancılar eşlik ediyordu. Bay Saksağan sadece bir kez onun olduğu tarafa bakmıştı. Robin de çenesini kaldırmış ve çelik gibi bir öfkeyle gözlerini dikip adama bakmıştı ama adamın, oğlunun oyuncağını bir bebeği kucaklar gibi tuttuğunu görünce öfkesi azalır gibi oldu.

Robin saatler sonra uyandığında alnı cama yapışmıştı ve sabah güneşi gözkapaklarının altından içeri giriyordu.

İrkilerek doğruldu, kendi vücudunun aldığı şekil yüzünden bir an kafası karıştı. Onu çevreleyen pencere pervazı karşıdan

net olarak görülebilirdi, tıpkı tura çıktıklarında güldüğü, kendilerini camların arkasında sergileyen Amsterdamlı orospular gibi. Kenara çekilip telefonunu kontrol etti. Altıyı on bir geçiyordu. Günlerden pazardı, 20 Mart.

Binlerce yıl önce ya da yedi. Aradan ne kadar zaman geçtiğinin bir önemi yoktu, suçluluk ve üzüntünün yaraları kalıcıydı. Telefonundaki tarihe bakarak yere çöktüğünde hatıraları ona yine her zamanki kadar sert çarptı.

Telefon geldiğinde Melbourne'de sahneden inmek üzereydi. Avustralya'da hâlâ yaz mevsimi olduğu için her yer pembe, turuncu ve yapış yapıştı. Anneler, babalar ve yeni yürümeye başlamış çocukları –asıl eğlence başlamadan önceki nazik sabah seyircileri– onları güneş şemsiyelerinin gölgesi altından izlemişlerdi.

Hâlâ adrenalinle dolu olan Robin tişörtünü bir eliyle kıvırırken diğeriyle de mesajlarını kontrol ediyordu. İngiltere'den birkaç cevapsız arama ve kardeşinden gelen, onu geri aramasını isteyen mesajlar vardı telefonda. Robin, Sarah'da telefon numarası olduğunu bilmiyordu.

Adrenaline karışan mide bulantısıyla Robin eski evlerini arayıp telesekreterlerine bir mesaj bıraktı. Sarah birkaç dakika sonra onu geri aradı. Berkshire'da gece yarısı olmalıydı.

"Selam Robin," demişti Sarah.

"Selam," demişti Robin. Kötü bir haber olduğunu anlamıştı. Nadiren gördüğün bir aile üyesinin birçok kez araması ve mesaj atması iyi haber olamazdı. "Babam mı?" diye sormuştu.

Sarah'nın sesi bir parça boğuk çıkmıştı. "Üzgünüm, Robin. Öyle. Babam." Daha fazla açıklama yapmadan ağlamaya başladı. "Sen uzaktayken sana bir şey söylemek istemedik ama zatürre oldu ve her şey çok hızlı gelişti."

Hilary telefonu onun elinden kaptı ve boğuk bir sesle devam etti.

"Tatlım, bu şekilde sonuçlanacağını düşünmemiştik. Çok üzgünüm."

Çok bir şey bilmemesine rağmen Robin topuklarının üzerine

çöküp ileri geri sallanmaya başladı. "Ne oldu?" diye sordu, cevabı gerçekten bilmek isteyip istemediğini düşünmeden. Tekrar sahneye çıksa, orada sonsuza kadar kalıp Hilary'nin söylemek üzere olduğu şeyi hiç duymasa olmaz mıydı?

"Birkaç hafta önce solunumunda bir sorun olduğunu fark etti. Çok kötü öksürüyordu ve bir türlü geçmedi. Babanı biliyorsun, doktora zorla götürdük ve şey, bir şey buldular."

"Kanser mi?"

Hilary bir süre sustuktan sonra çatlak bir sesle cevapladı, "Evet, kanser. Ciğerlerindeydi."

"Ciğerlerindeydi, yani geçmiş zaman? Yani aldılar mı? Ameliyat mı oldu, onu görebilir miyim?"

"Ah," dedi Hilary. "Üzgünüm."

Hattın diğer ucunda Robin'in duyamadığı kısa bir konuşma oldu.

"Robin." Kız kardeşi Sarah. "Dinle, sen hep uzakta olduğun için endişelenmeni istemedik. Geri döndüğünde seni hemen arayıp çağıracaktık, her şeyi sana kendisi anlatsın diye."

"Çağıracak mıydınız?" dedi Robin, bir yandan da pembe güneş gözünü almasın diye elleriyle gözlerini kapadı.

"Hastalığı çok hızlı ilerledi. Önce soğuk algınlığı olduğunu, bir süre sonra iyileşeceğini sandık. Ama..." Sesi kesildi, Robin onun başka birine doğru bir şeyler söylediğini duyabiliyordu, "Yok, önemli değil, ben hallederim, ben söylemek istiyorum."

Sarah çatlak bir sesle devam etti. "Babam öldü, Robin. Çok üzgünüm."

"Babam öldü ve şimdi onunla vedalaşamayacak mıyım yani? Babam öldü mü? Babam öldü mü?"

Sarah sadece "evet" diyebildi. Robin tekrar ayağa kalktı ve botuyla toprağı tekmeledikten sonra gözlerini kısıp gökyüzüne çevirdi başını, bu sırada insanların ona baktığını fark etti. "Gitmem gerek."

Adrenalin tamamen kaybolmuştu, Robin bir anda kendini bir sıcaklık dalgasının içinde, VIP bölgesindeki çatlak pembe kırmı-

zı toprakta, elinde sıcak bir telefonla yürürken buldu. Babası ölmüştü. Çok kötü bir tepki vermişti. Hemen ağlamamış, yerde bir süre oturduktan sonra toprağın çok sıcak olduğunu fark edip ayağa fırlamıştı. VIP bira çadırını bulmuş, bir şişe su isteyip suyu kafasına dikmiş, sonra bira isteyip birayı kafasına dikmiş ve kusmuştu. Gece olana kadar gruptakilere bir şey söylememiş, söylediğinde de gruptakiler ona ne yapacaklarını bilmez bir şekilde sarılıp içki ısmarlamışlardı. Babasını en uzun süredir tanıyan Alistair, yanında kalıp onunla içki ve sigara içmeye devam etmişti. Hatta birkaç damla gözyaşı bile dökmüştü.

Sonraki birkaç gün boyunca, Robin daha önceden planlanmış olan gazete fotoğrafları ve röportajlarına sessizce katılmıştı, tarih ve ayarlamalarla ilgili mesajlaşmalar olmuştu.

Cenaze. Bir hafta sonra. Molalar dahil yirmi dört saat sürecek uçuşu hesaba katana kadar bu süre ona asırlar kadar uzun gelmişti.

Robin basınla olan planlara katılmaya devam ediyordu çünkü kimse ona isterse katılmayabileceğini söylememişti ve kendisi de bunu sormayı akıl bile edemeyecek kadar hissizleşmişti. Diğerlerinin yanında oturup boş boş bakıyor, robotumsu kahkahalar atıyor ve sorulara ağır ağır, duraksayarak cevap veriyordu. Bir radyo programı sırasında, Melbourne'deki festivali sevip sevmediği sorulduğu zaman ağlamaya başlayınca Alistair sesi duyulmasın diye koluyla ağzını kapatmıştı.

Melbourne'den Sydney'ye uçuş iyiydi. Sydney ile Hong Kong uçuşu iyiydi. Sonraki birkaç saatlik boşlukta Robin kendine cenaze için siyah bir kostüm seçecek zaman bulmuştu. Daha önceden kendine hiç böyle bir şey almamıştı. Terminal Bir'deki ana alışveriş alanına girince paniklemişti. Her yerde özel tasarım kıyafetler, mağazaların ortasındaki sütunların üzerinde güzel çantalar, kendisinden başka hiç kot pantolonlu müşterisi olmayan, hafif ışıklandırılmış mini butikler vardı. Gucci'ye girdi çünkü hayal meyal bu markanın siyah kıyafetler ürettiği gibi bir bilgisi vardı.

Siyah bir elbise ve ceket buldu, bunları denemeden aldı ve ayakkabıya da ihtiyacı olduğu o anda aklına gelmedi. Kahve ve öğle yemeği (veya kahvaltı veya artık günün hangi öğünüyse artık) ararken ayakkabı satın alabileceği tek yerin Jimmy Choo olduğunu gördü. Çok abartılı ve rahatsız da olsa, en azından doğru düzgün bir kıyafetim var, diye düşündü.

Hong Kong ile Heathrow uçuşu rötar yaptı. Kapı açılış saati ertelenip durmaya devam etti ve en sonunda Robin ile diğer bekleyenler, terminal yakınlarındaki otellere yerleştirildiler. Bazılarının yüzünde bu otel sürprizinin yarattığı neşeyi net olarak görebiliyordu. Robin gibi seyahat etmekten ölümüne sıkılan bazıları da sanki idam sehpasına gidiyormuş gibi ağır adımlarla yürüyordu minibüse.

Robin sonraki on iki saat boyunca eski bir tişört ve külotla yatakta yatıp odaya sipariş ettiği yiyecekleri yedi, mini bardan bira içti, televizyonda tuhaf programlar seyretti ve ağladı.

Babasının, yetişkinlik hayatının büyük bir kısmını geçirdiği gibi bir ağacın tepesinde olduğunu düşündü. Kendini işine verdiği zamanki yüz ifadelerini, iş pantolonundan hiç eksik olmayan yeşil lekeleri, gri kıvırcık ama gür saçlarını düşündü. Nadir rastlanan bir kuş gördüğü zamanki sevincini, onun gibi kuşlara düşkün olmamalarına rağmen onları dışarıya sürükleyişini düşündü. Şu mavi baştankara, bu büyük baştankara* diye gösterirken nasıl güldüklerini ve onun hiç fark etmemiş gibi yaptığını.

Robin babasını kaç haftadır, kaç aydır görmediğini hesaplamaya çalıştı. Aylar yıllara döndü. O kadar çok ağladı ki migreni tuttuğu için ertelenmiş uçağını da neredeyse kaçıracaktı.

Nihayet İngiltere'ye ayak bastığında, cenazeye bir buçuk saat kalmıştı. Pasaport kontrolündeki uzun sıraya girdi ve tam taksi çağıracakken yerel numaralardan hiçbirini bilmediğini fark etti. Çaresizlik ve migren sonrası hissettiği bitkinlik yüzünden müzik şirketindeki asistanlardan birini arayıp bir araba ayarlamalarını

* "Tit" kelimesi İngilizcede hem baştankara adlı bir kuş hem de meme anlamına geliyor. *–çn*

istedi. Babasının cenazesi için olduğunu, geç kaldığını ve hemen hızlıca gitmesi gerektiğini söyledi. Birch End'e gitmek için kırk beş dakikası kalmıştı, Gelen Yolcu salonuna adım atar atmaz, elinde isminin yazılı olduğu kalın pembe bir karton tutan şoförü gördü.

Valizlerle dolu çekme arabayı elinden almış, otoparka giden açılır kapanır kapıya doğru hiç konuşmadan itiyordu. Dondurucu soğuk yanaklarına çarptı.

Kahretsin, limuzin göndermişlerdi.

Diğer arabalara kıyasla daha havalı ve daha az güvenli olmaları dışında Robin'in limuzinlerle ilgili bildiği bir şey varsa o da bu arabaların yavaş olduğuydu.

Başka bir seçeneği olmadığı için, M4 otobanının yavaş akan bir şeridinde giden limuzinin arkasında zar zor elbisesini ve ayakkabılarını giydi. Onda telefon numarası olan herkese mesaj atıp durumu açıkladı ve onu beklemeleri için yalvardı. Limuzinin cenaze arabasını geçerek kilise kapısının önüne yanaştığı sırada Sarah ve Hilary tam da ondan ümidi kesmiş içeri giriyorlardı. Robin sivri topuklu ayakkabılarıyla dikkatlice arabadan indi ve parke taşlarıyla döşeli yolun kalan kısmını da ağır ağır yürüdü.

"Çok üzgünüm," dedi Hilary'ye yaklaşıp beceriksizce sarılmaya çalışırken. Bu sırada kadının omuzunda asılı siyah çantasının eline takıldığını fark etti.

"Sarhoş musun?" Sarah'nın gözleri büyümüştü.

"Hayır, ayakkabılar yeni," dedi Robin. "Hazırlanacak fırsatım olmadı," diye ekledi Hilary'ye bakarak, haftalardır ona bir şey söylemediği için kadına kızgınlığı hâlâ geçmemişti. Sarah'nın, Robin'in dışlandığı ve artık bir yerinin olmadığı ortak bir geçmişte rahat rahat yaşıyor olmasına kızgındı. Sarah'nın bir kez bile olsun Robin'e nasıl olduğunu sormamış olmasına kızgındı, özellikle de artık babasıyla vedalaşmak için son şansını da kaçırmış olduğu için.

"Artık buradasın," dedi Hilary. Yanaklarının keskin köşe-

lerinde allık vardı, açık renk bir ruj sürmüş, göz makyajı yapmamıştı. Gözlerinin kenarları kıpkırmızıydı. Robin, Hilary'yle tanıştıklarında onun nasıl göründüğünü düşündü ve geçirdiği değişimleri nasıl olup da fark etmediğini merak etti.

Robin çevresinde gördüğü her şeye dikkatle bakıyor. Pek fazla bir şey göremiyor olsa da sanki işi buymuş gibi inceliyor. Gözlerini kapadığında ne kadar çok şeyi yitirebileceğini, her şeyin nasıl da paramparça olabileceğini öğrendi artık. Robin son birkaç gündür boş dairesinde volta atan Bay Saksağan'ı gözlemeye devam etti, gözlerini hiç kapamadan, başını çevirmeden.

Daireyi sessizde seyrederken, Bayan Saksağan'ın küçük oğlanı bırakırken aralarında geçen tuhaf diyaloğu hayalinde canlandırdı, oğlu oradayken adamdaki değişiklikleri gördü.

Bay Saksağan zayıflıyor, yavaşlıyordu. Gün ve gece boyunca evde sürekli ışık yanıyordu. Bazen, küçük oğlan orada olmadığında bile onun odasında bir adamın siluetini görüyordu.

22

SARAH | 1994

Atlanta'daki her şey kocaman. Süpermarketlerdeki raflar o kadar yüksek ki yukarı baktığımda başım dönüyor; içine yedi sekiz kişi sığan arabalar, yüksek binalar var. Ve yemeklerdeki porsiyonların büyüklüğü, aman Tanrım. İnsan başından büyük burgerler. Yanında kovalarca sosla gelen tavuklar ve küçük ekmekler. Hatta timsah biftekleri.

Benim en sevdiğim yerlerden biri, dünyanın en büyük arabalı restoranı olduğunu iddia eden Varsity. Varsity'ye ne zaman gitsek acaba Robin olsa ne yerdi diye düşünüyorum. Büyük olasılıkla üç katlı domuz pastırmalı çizburgeri seçerdi çünkü gözü her zaman karnından daha aç. Yanına da Sprite ve kızarmış şeftalili turta.

İlk başlarda Robin'le her pazar telefonda konuşuyorduk ve genellikle yiyeceklerden bahsediyorduk. Bu sırada annem diken üstünde merdivenlere oturup babamın beni İngiltere'ye götürmesine sebep olabilecek bir şey söylediğimi düşündüğü her seferinde araya girerdi.

Artık daha çok iki haftada bir konuşuyoruz. Günlerimiz uymuyor, İngiltere'de öğle yemeği vaktiyken biz daha kahvaltımızı bile yapmamış oluyoruz ama aradan uzun zaman geçtiğinde konuşacak konu bulmak daha kolay oluyor.

"Öğle yemeğinde ne yedin?" diye başlıyor konuşmalarımızın çoğu.

"Sandviç," diyor Robin genellikle. Bunu demesi bile yeterli. Bunun üzerine gözümün önüne hemen mutfak masamız, masanın kenarında havadaki kızartma yağından yapış yapış olmuş radyo canlanıyor. Babamı iki eliyle çayını tutarken gözümde canlandırabiliyorum, Robin ve Callum o sırada televizyonda kafayı neye taktılarsa onun taklidini yapıyorlar. Hilary'yi pek fazla bir şey yemeden ortalıkta koşuştururken hayal edebiliyorum.

"Kahvaltıda ne yedin?" diye soruyor Robin.

"Domuz pastırması ve akçaağaç şuruplu krep, Froot Loops ve taze sıkılmış portakal suyu," diye yalan söylüyorum. Sürekli kızarmış ekmek yiyoruz, o da kahvaltı olursa.

Robin'den sonra babamla konuşuyorum. Bana bahçede gördüğü kuşlardan bahsediyor veya radyoda duyduğu bir fıkrayı anlatıyor. Okul nasıl diye soruyor, idare eder diyorum. Çok arkadaşım olduğunu söylüyorum, gerçek hayatta benden nefret eden ya da ben hiç yokmuşum gibi davranan insanların isimlerini sıralıyorum.

Son konuşmamızda, onunla vedalaştıktan sonra telefonu anneme verdim, sessizce yukarıdaki banyoya çıktım ve tuvaletteki telefondan konuşmalarını dinledim.

"Geçen tatilde onu göndereceğine söz vermiştin, hâlâ gelmesini bekliyorum." Babamın sesi annemle konuşurken sürekli değişiyor.

"Burada para basmıyoruz, Jack."

"Drew çok para kazanıyor ve oğluna beş kuruş bile göndermiyor, yani bu durumda en azından Sarah'nın bilet parasını ödeyip onu buraya gönderebilir."

"Demek para gönderme konusunu açmak istiyorsun, öyle mi? O zaman sen de biraz elini *cebine* sokmaya ne dersin, Jack?" Annem, babamın ismini hakaret edermiş gibi söylüyor. "Sarah'nın *evi* burası, bu arada. Bunu sen de kabul ettin."

"Biz Robin *ve* Callum'a bakıyoruz ve kazandığım her kuruşu onlara ve bu aileye harcıyorum. Benim uçağa verecek param olmadığını biliyorsun, Angie; saçmalıyorsun, kızım."

Bu tartışmayı o kadar çok duydum ki kendi kendilerine bunu atlatmalarına imkân yok. Birkaç gece önce Drew beni yatırmaya geldiğinde, yeni bir taktik denemeye karar verdim.

"Saçların ne kadar uzamış baksana," dedi Drew yatağıma otururken. "Annenin saçlarını kesmesine çok üzüldüm. Yoksa kardeş gibi olabilirdiniz."

"Drew?" dedim ama o çoktan beni yatırdığı zamanki rutinine geçmişti bile.

"Kimmiş benim kızım?" diye sordu.

"Benim." Hiç istemesem de gülümsedim.

"Sen benim *koruyucu meleğimsin*," dedi kelimelerin üstüne basa basa, her zamanki gibi. "Bunu sakın unutma."

"Ben senin kızınım," dedim dikkatli bir şekilde. "Ve burada olmayı seviyorum. Ama kız kardeşimi yakından görmeyi çok istiyorum, birazcık da olsa." Babamı özlediğimi söylememeye çok dikkat ediyorum. Yoksa ardından duymak istemediğim rasgele söylenmiş çirkin sıfatlar gelecek. Drew başını eğip bana baktı ve bir an için haddimi aştığımı sanarak endişeye kapıldım. Gözlerinde sık karşılaştığım kızgın şimşeklerin ciddi bir fırtınaya dönüşmesini göreceğimi sandım.

"İngiltere'yi mi özledin?" diye sordu.

"Kardeşimi özledim," diye vurguladım tekrar, belki tuzaktır diye.

"Ben tek çocuktum," dedi, gözlerini odanın köşesinde bir yere dikerek. "Kendim dışında güvenebileceğim hiç kimse yoktu." Hayatının zor dönemleriyle ilgili o şaibeli hikâyelerden birini anlatmaya başlayacağından ve benim İngiltere'ye gitme meselesinin böylece unutulacağından endişelendim ama o iç çekti. "Kardeşini görmen için sana uçak bileti alacağım," dedi. Tam teşekkür edecekken hemen ekledi, "Ama karşılığında senden tek bir şey istiyorum."

"Ne istersen," dedim ama benden ne gibi bir şey isteyebileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Gel kucağıma otur ve bana sıkıca sarıl."

Oldukça adil bir istek gibi geldi bana. Üstümdeki yorganı açtım, kucağına oturdum ve ona sarıldım. Her zamanki gibi kokuyordu. Sandal ağacı ve viski karışımı bir koku, bir parça arabasındaki araba spreyini andırıyordu. Bana sıkıca sarıldı, sert yüzünü benim yumuşak yüzüme sürttü. Beni yanağımdan öpeceğini sandım ama başımı hafifçe aşağıya eğip başımın tepesinden öptükten sonra beni kucağından kaldırıp yatağın üzerine bıraktı ve telaşla odadan çıktı.

Ertesi sabah anneme, artık benim İngiltere'ye gitme vaktimin geldiğini söyledi. Bana hiç bakmadan kapıdan çıkarken anneme gold kartını verdi ve en kısa sürede bana bir İngiltere bileti almasını istedi.

ROBIN | 1994

Sarah yarın sabah Heathrow'a inecek ve Robin iki saattir odasını topluyor. Babalarının yaptığı özel yatağı koymak için yer açması lazım ve odada yürüyecek kadar bir yer açmak bile oldukça zor.

Callum, odasını toplamak zorunda olmamasına rağmen "dayanışma olsun diye" topladı. İşini yıllar önce bitirdiği için şu anda Robin'in yatağında yüzükoyun yatıyor, uyuyor muhtemelen. Son birkaç ayda çok büyüdü. Uzadı. Çoraplı ayakları yatağın çerçevesine değiyor, başı da diğer uca çok yakın. Okuldaki yaşça ondan daha büyük oğlanların onu aralarına almak ve özel şakalarına dahil etmek istemelerinin bir sebebi de boyu. Küçük gösterdiği hiçbir dönem olmadı sanki.

Robin hâlâ küçük. Robin hep küçük kalacak. Tek yaptığı bağırmak, hiç kimse onu görmezden gelmesin diye. Callum ona cankurtaran düdüğü diyor.

"Yardım edecek misin etmeyecek misin?" diye bağırıyor Callum'un hafif hafif inip kalkan sırtına doğru.

"Hangi konuda?" diyor Callum, başını kaldırmadan yastığına bastırıp gülerek. "Kendi kendine de etrafı yeterince dağıtıyorsun zaten."

"Ay, siktir git, Cal," diye huysuzlanıyor Robin ama sesinde ağladı ağlayacakmış gibi bir tını var. Callum yatakta doğrulup oturuyor, başını bir yana doğru eğip etrafı inceliyor.

"Durum o kadar da kötü değil," diyor. "Bak şimdi, önce çöpleri çöp torbalarına doldurup çöpe indirelim, böylece biraz yer açılmış olur. Sonra kirlileri kirli sepetine atarız ama dur bir saniye, senin kirli sepetin var mı?"

"Buralarda bir yerlerde olacaktı," diyor Robin.

"Buralarda bir yerlerde mi?" diyor Callum, ikna olmamış gibi. "Tamam, neyse, biz en iyisi kirlileri kapının önüne yığalım, sonra bakarız. Tamam mı?"

"Olur, teşekkür ederim."

"Böylece biraz yer açılmış olur, kitapları ve kasetleri ortadan kaldırırız ki *sen* yeri süpürebilesin."

"Süpürmek de biraz fazla olmuyor mu?"

"Şaka yapıp yapmadığından bile emin olamıyorum."

Robin şaka yapmıyordu.

Radyoyu açıp özenli bir şekilde çalışıyorlar. Robin, odada bir gitar dergisinden koparılmış bir şarkının notalarını ya da bir kâğıda karalanmış akorları bulduğu her seferinde içgüdüsel olarak elini gitarının eskimiş sapına uzattığında Callum onun eline bir şaplak atıyor. "Sonra," diye gülüyor, Robin homurdansa da onun haklı olduğunu biliyor.

O gece gözüne uyku girmiyor, kız kardeşi geldiğinde ona göstereceği şeyleri düşünüyor tek tek. Robin son zamanlarda uyumakta çok zorlanıyor, bütün yarınlar ve bütün dünlerle ilgili düşünceler birbirine karışıyor ve Robin'in bunları birbirinden ayırıp düzenlemesi gerekiyor. Robin plan yapan biri değil, şimdiki zamanda yaşayan ve içgüdüsel olarak fikir değiştiren biri. Fakat geceleri beyni o kadar çalışıyor ki bazı şeyleri düzene sokması gerekiyor. Cevaplanması gereken bir sürü soru da var ayrıca. Sarah'ya soracağı sorular ama aynı zamanda Robin'in çok daha önceden sormuş olması gereken sorular. Örneğin babasına sormuş olması gereken "Sarah'nın gitmesine nasıl izin verebildin?" sorusu gibi. Callum'a "Baban seni terk ettiği için neden hiç kızgın değilsin?" gibi. Fakat sabah olduğunda, bunların hepsi başka günlerde açılmak üzere zarflara konuyor.

Robin en sonunda sabaha karşı uykuya dalıyor ve babası onu elinde bir fincan çayla omzundan telaşla sarsarak uyandırıyor.

"Hadi kalk bakalım, uykucu, birazdan çıkıyoruz."

Robin yerdeki Metallica tişörtünü almak için kolunu yere uzatıyor ama eline birkaç toz topağından başka bir şey gelmiyor. Off, odasını bu kadar da iyi toplamasa ne olurdu sanki? Şu anda neyin nerede olduğunu hiç bilmiyor.

Rover'a binip emniyet kemerlerini takıyorlar: Callum ve Robin arkada, Jack önde, arka koltuklardaki homurtulara rağmen Radyo 2 açık. Hilary fırında et pişirmek için evde kalıyor. Uzakta yaşayan kızları için yapabilecekleri en İngiliz yemeğin bu olduğuna karar verdiler.

Sarah, Gelen Yolcu salonuna yarı koşar adımlarla, arkasında pahalı bir tekerlekli bavulu çekerek giriyor. Amerika'ya gitmeden önceki hâline göre saçları daha uzun ve açık renk, bronzlaşmış. Boyu uzamış, hareket edişinde kadınlara özgü bir şeyler olduğunu düşünüyor Robin. Anneleri gibi. Robin babasının yanında duruyor ama daha fazla dayanamayacağını anladığında kız kardeşine doğru koşuyor, birbirlerine çarptıktan sonra onu tutup havada döndürüyor.

En sonunda utandıkları için durmak zorunda kalıyorlar.

"Selam," diyor Robin.

"Selam." Sarah gülümsüyor. Robin, kardeşi Amerikalılar gibi konuşmadığı için rahatlıyor. Kızlar Jack ve Callum'un yanına gidiyorlar, Sarah babasına sarılırken Jack onun saçını ve kollarını okşuyor. "Selam kızım," diyor, gözlerinin kenarları kıpkırmızı ve ıslak.

Sarah, Callum'u gördüğü için şaşırmışa benziyor. Buna Robin'in kendisi de şaşırıyor çünkü artık üvey erkek kardeşiyle ikili olarak takılmaya o kadar alışık ki havalimanına onsuz gelmek aklına bile gelmedi.

"Seni gördüğüme sevindim," diyor Callum.

"Ben de seni," diyor Sarah ve sonra bu kadar resmî oldukları için kahkaha atıyorlar.

"Hadi gidelim o zaman," diyor Jack telaşla, "burada park etmek dünyanın parası."

Eve dönüş yolunda hep bir ağızdan konuşuyorlar. Telefondan daha akıcı bir konuşma oluyor ve uçuşun yorgunluğuna rağmen Sarah da en az Robin kadar heyecanlı.

"Annen nasıl?" diye soruyor Jack, Birch End'e dönerlerken, gerçi Robin de Sarah da babalarının bunu havalimanından beri sormak istediğini düşünüyorlar.

"Artık kendinden iş kadını olarak bahsediyor," diye mırıldanıyor Sarah. Bir an hiç kimseden ses çıkmıyor ama sonra hepsi kahkahayı basıyor.

"Ne?" diyor Robin tükürükler saçarak. "Çalışıyor mu bari?"

"Mary Kay kozmetik ürünleri satıyor ve kendine bir takım elbise aldı."

"Hadi be, siktir," diyor Robin, babasının cık cıklamalarını duymazdan gelerek.

"Aynen." Sarah gülüyor. "Hem de ne hadi be." Sarah hiç küfür etmez.

En azından değişmeyen bazı şeyler var, diye düşünüyor Robin kendi kendine gülümseyerek.

Robin, yola çıkmadan bir gece önce, yeni okul arkadaşlarına (o kadar çoklar ki, Sarah onlarla hava atıp duruyor) götürmek üzere içini şeker çikolatayla doldurduğu bavulu hazır Sarah'yı bulamıyor. Yatak odasında, banyoda değil. Mutfakta kimse yok, televizyonu sadece Hilary ve Jack seyrediyor.

"Sarah nerede?" diye soruyor Robin sabırsızlanarak.

"Ah," diyorlar birbirlerine bakarak, "Callum'la kriket sahasına gittiler. Sana söylemediler mi?"

Robin evden çıkıyor, küçük çimenliği geçip çıkmaz sokaktan çıkıyor. Ellerini sıkıca yumruk yapmış yürürken bir yandan da ona bunu yapmış olmalarının tamamen kabul edilmez olduğuyla ilgili aklına gelen bütün sebepleri bir bir sıralıyor. Arkasından

iş çevirmeleri, onu dışlamaları. Sarah geleli alt tarafı bir hafta oldu ve şimdiden eski patronluk taslayan kişiliğine büründü. Böyle yapacaksa gitsin daha iyi zaten.

Robin kriket sahasına dönüyor, çimen sulama sisteminin sesi düşüncelerini bölüp onu şimdiki zamana geri getiriyor. Tribünün beyaz ahşabına yaklaşırken sahtekâr ikiliyi görmek için gözlerini kısıp bakıyor. Hiçbir şey görünmüyor, tribün boş. Belki Hilary ve Jack'e de yalan söyleyip başka bir yere gitmişlerdir.

Robin tribünün ön tarafına geldiğinde telaşlı bir sohbete kulak misafiri oluyor. Sakin kalmaya çalışarak ve konuşulanları duyabilme ümidiyle sessizce tribünün çevresinde dolanıyor. Belki de onun hakkında konuşuyorlardır. Başını arka taraftan, yani Callum'la Robin'in takılmaktan hoşlandıkları yerden içeriye doğru uzattığında, sırtını duvara yaslamış olan Sarah'yı ve onun önünde elini kardeşinin koluna koymuş olarak duran Callum'u görüyor.

"Emin misin?" diyor Callum. Sarah huzursuz görünüyor; dudaklarını büzmüş ve kolunu silkerek Callum'un elinden kurtulmaya çalışıyor.

"Evet. Deminden beri evet diyorum. Kapat artık bu konuyu, tamam mı?"

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum, o kadar." Callum üzgün sanki, elini Sarah'nın kolundan çekmiyor.

"Tamam," diyor Sarah. "Ben iyiyim. O kadar korkunç bir insansa eğer, artık onunla geçinmek zorunda olmadığın için, onun yerine *benim babamla* vakit geçirebileceğin için sevinmelisin." Callum elini Sarah'nın kolundan çekiyor ve arkasını dönüyor. O anda kenara kaçmaya çalışan Robin'i görüyor.

"Ne konuşuyorsunuz siz?" diye soruyor Robin, bir yandan da elinden geldiği kadar umursamaz bir şekilde sigara sarmaya çalışıyor. "Neden beni de yanınıza almadınız ayrıca?" İçindeki alev orta şiddetli bir merak duygusuna bıraktı yerini.

"Merak edecek bir şey yok," diyor Callum.

Sarah elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor gibi, en sonunda, "Ben gidip toparlanmaya devam edeyim," diyor.

Onun gitmesine ses etmiyorlar.

"Cidden, ne konuşuyordunuz?" diye soruyor Robin, acı sigaradan bir nefes çekiyor, sigaranın sert tadı öksürmesine sebep oluyor.

Callum iç çekiyor, ayaklarını çimenlerin ve iri taneli kumun üzerine sürtüyor.

"İyi olup olmadığını merak ettim sadece. Yani babamla yaşamaktan bahsediyorum. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Nasılmış?"

"Sarah onun harika biri olduğunu düşünüyor. Onun mükemmel bir herif, mükemmel bir baba, mükemmel bir koca, tüm erkekler içinde bir tanrı olduğunu düşünüyor."

"Gerçekten mi?" Robin ıslak küçük sarma sigarasını dudaklarının arasına alıyor.

"Aynen. Üstelik ne var biliyor musun? Belki de öyledir. Belki de gerçekten harika bir baba, müthiş bir herif falandır. Belki de sorun bendedir. Belki de birlikte yaşaması zor olan benimdir..."

"Kes şunu, Cal," diye onu azarlıyor Robin. "Haklı olduğunu biliyorsun. Herif dallamanın önde gideni."

"Belki de yaşadığımı sandığım her boku kafamdan uydurmuşumdur," diye homurdanıyor Robin'i duymazdan gelerek. "Belki de her şey benimle başlayıp bitmiştir. Belki sorun bendedir."

"Ay, yeter ama Callum," diyor Robin ama Callum arkasını bile dönmeden eve doğru yürümeye başlıyor.

23

SARAH | GÜNÜMÜZ

İyi sır saklarım. Pansiyonu işleten April ve Eve, bana benimle ilgili sorular soruyorlar, uydurduğum hikâye hem çok sıradan hem de karmaşık. Bunu üzerimde bir deri gibi taşıyorum.

Dün en şık Surrey kıyafetlerimden birini giydim ve en pahalı görünen emlakçıdan içeri girip kocamla yeni bir yere taşınmayı düşündüğümüzü söyledim. En seçkin cadde ve bölgelerin neresi olduğunu sordum. Robin'in babamın cenazesinde söylediklerini düşünüp paranın sorun olmadığını söyledim. Benim için en uygun yerlerin, Chorlton'ın Didsbury'e en yakın bölgesindeki, yeşillikler içindeki evler olduğunu söylediler. Bütün günümü bu sokakları gezerek geçirdim ama ne yazık ki kız kardeşim, önünden tesadüfen geçtiğim evlerden birinden pat diye karşıma çıkmadı.

Odama geri döndüğümde ayaklarım ve sırtım ağrıyordu. Yatağa uzandığımda aklıma Twitter geldi. Birkaç gün önce bulduğum, uzak bir ihtimal de olsa Robin'e ait olabileceğini tahmin ettiğim şu hiç kullanılmamış hesabı düşündüm. O anda önümde tüm çıplaklığıyla duran bir şeyi göz ardı ettiğimi fark ettim: Robin'in grup arkadaşları. Onlarla bir iki kez karşılaşmıştım, beni hatırlıyor olmaları gerekirdi.

Onları Twitter'da kolayca buldum ve telaşla direkt mesaj gönderebileceğim bir hesap açtım ama sonra onlar beni takip

etmediği için onlara mesaj atamayacağımı fark ettim, her ihtimale karşı kim olduğum ve nerede olduğum konusunda açık açık mesaj da atamazdım. Böylece kendimi tekrar bir kısır döngünün içinde buldum.

Müzik şirketine bir e-posta gönderebilir ve onlardan bunu gruba iletmelerini isteyebilirdim. Fakat daha önceden onlardan Robin'e bir mesaj iletmelerini istemiş ve hiçbir sonuç alamamıştım. Ayrıca muhtemelen böyle isteklerle sık sık karşılaşıyor ve görmezden geliyor olmalılardı.

En sonunda şansımı denemeye karar veriyorum. Aynı mesajı hem Alistair hem de Steve'e atıyorum. "Size mesaj atabilir miyim? Robin'le ilgili. Onu bulmaya çalışıyorum. Kardeşiyim." Jim'in benim gerçekte kim olduğumu veya kiminle akraba olduğumu bilmediğini düşününce bunun önemli olmadığını düşünüyorum.

Uzak bir ihtimal ama en azından, yarın Chorlton civarında yorucu bir araştırmaya daha başlamadan önce bir şey yapmışım gibi hissediyorum.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin gecenin bir yarısı çığlık sesini duyduğunda uyuyordu. Ses evin arka tarafından geldi, bilinci yerine gelirken bunun gördüğü rüyanın bir parçası olup olmadığından emin olamadı. Sonra sesi bir daha duyana kadar.

"Hey, sen, in aşağı!" diye bağırıyordu bir adam, kulak tırmalayan ağır bir Manchester aksanıyla.

Robin otomatik olarak doğrulunca başını yatağın alt tarafına çarptı. Acıyan kafatasını saran şüpheyle yatağın altından güç bela çıkıp güm güm atan kalbiyle kendini yatak odasının ortasında buldu. Çift kişilik yorganına dolanmış olmasına rağmen şortu ve ince atletiyle tüm çıplaklığını hissedebiliyordu.

Başını çarptığı için mi yoksa korktuğu için mi olduğunu bilmeden Robin karanlıkta odayı turladı, ışığı açmaya korkuyordu. Bu yüzden teri yorgana geçerken, kafatası kasılıp başı zonklarken öylece, hiç kıpırdamadan ayakta durdu.

"İn aşağı dedim!" diye bağırıyordu adam tiz sesiyle. Robin dizlerinin üzerine çöktü ve emekleyerek kapıdan geçip yumuşacık bir ışık yayan lambası hep açık olan hole çıktı ve yolluğun üzerine oturdu.

"İşte böyle, yaylan bakalım!" diye bağırdığını duydu adamın, daha güçlü ve eskisine oranla daha az titreyen bir sesle. Sahan-

lığın duvarına yaslandı, kalp atışlarının sesi yüzünden duyabilmek için uğraşarak.

Her yer sessizdi ama bir iki dakika sonra, "Ah, Albert!" diyen bir kadın sesi duydu.

Robin tekrar emekleyerek yatak odasına geçti ve perdelerin arasındaki boşluktan dikkatlice dışarı baktı. İlk başta her şey bulanık bir karanlıktan ibaretti ama sonra bahçe kapılarından birinin kapandığını duydu ve apartmana doğru ağır ağır yürüyen ve dairelerden birinin veranda kapısına çıkan iki siluet gördü: Bay ve Bayan Tavus Kuşu.

Birisi, bir çift yaşlı insandan korkup kaçmış mıydı yani? Yoksa yaşlı adam keçileri kaçırmaya mı başlamıştı? Robin onu bahçede sanki yerde bir şey arıyormuş eğilmiş dolaşırken görmüştü. Karısının onu içeriye götürüp koltuğa oturtturduğunu ve dikkatlice nemli terliklerini çıkardığını görmüştü.

Şu an saat sabahın ikisi ve yaşlı adamın dışarıda olması için bir sebep yok. Ama yine de... sırf bir iki tahtasının eksik olması, bir şey duymadığı veya görmediği anlamına gelmiyor. Robin'in kararlı ziyaretçisi bu sefer farklı ve daha tehlikeli bir yol denemiş olabilir mi?

Robin ışıkları açıp tekrar yatağın altına girdi.

Bu sabah her zamankinden daha geç bir saatte uyandı ve başının üstündeki, gece uyandığı sırada çarptığı yer hâlâ hassas.

Robin kendini dalgın ve uyuşuk hissediyordu. Ayaklarını sürüyerek pencerenin yanına gidip perdeleri parmağıyla tek tarafta topladı. Eve zorla birinin girmeye çalıştığını gösteren bir belirti yoktu, bir şey kırılmamıştı, duvarların herhangi birinde kesin delil sayılabilecek neon ayak izleri yoktu. Ne aradığını tam olarak bilmiyordu ama zaten bir şey görünmüyordu. Belki de Bay Tavus Kuşu gece yarıları olmayan şeyler gören yaşlı, deli adamın biriydi. Kendini buna inandırmaya çalıştı.

Karşı tarafta, kollarını bacaklarını açmış, göğsünde uyuyan

bebeği minik minik öpücüklere boğan genç kadını görebiliyor. Sadece vücudunun sığabileceği kadar açık veranda kapısında dikilen yeni kiracıyı görebiliyor. Adamın üzerinde bir kapüşonlu ve eşofman –günlerden pazar olmalı– ve kalın çoraplar var. Bir elinde dumanı tüten büyük bir kupa, diğerinde sigara var. Robin sigara içmeyi hâlâ çok özlüyor. Sigara içmeyi ve müzik yapmayı, ikisi bir arada iyi gidiyordu.

Bir süre daha onu izliyor, sonra sigara özlemi arttıkça gözlerini Saksağanların evine çeviriyor.

"Günaydın Bay Saksağan."

Küçük oğlan evde. Masada haşlanmış yumurtasını ve kızarmış ekmeğini yiyor. Babası da yanında oturuyor, yemek yemiyor, kupadan bir şey içiyor sadece. Kupasını özenle tutup kaldırıyor ve yemeğini yiyen oğlunu izliyor.

Oğlan yemeğini bitirince Bay Saksağan tabağını kaldırıyor, sonra oğlanı sandalyesinden kaldırıp onu odadan dışarı çıkarıyor, gerçi oğlan artık yeterince büyüdü. Bir eliyle oğlanın başının arka tarafını tutuyor ve iki Saksağanın iç içe geçmiş görüntüsü gözden kaybolduktan sonra küçük yatak odasında tekrar ortaya çıkıyor. Oğlan masaya oturuyor ve LEGO'lardan bir şeyler yapmaya başlıyor. Babası yine sadece izliyor. Birkaç dakika sonra Bay Saksağan kendini yatağa hızla bırakıyor, hiç kıpırdamadan oğlanı izleyip gözlerini sabahlığına siliyor.

Bir anda ikisi de başlarını kaldırıyorlar. Bay Saksağan cebinden telefonunu çıkarıyor, ekrana baktıktan sonra tekrar cebine sokuyor. Oğlanın saçını karıştırıp odadan çıkıyor, dakikalar sonra o ve Bayan Saksağan tekrar mutfaktalar.

Robin tam gidip kendine bir bardak çay yapacak, kilitlerini kontrol edip geç kaldığı günlük işlerine başlayacaktı. Fakat şimdi hiçbir yere gidemiyor, gözlerini kapamaya cesaret edemiyor.

Saksağanlar birbirlerinin karşısında tuhaf açılarla duruyorlar, kadın geriye doğru çekilmiş, adam parmağıyla onu gösterip el kol hareketleri yapıyor. Adam hızlı adımlarla ona yaklaşıyor, bağırıyor sanki. Bayan Saksağan onun suratının ortasına bir tokat

atıyor ve hızla odadan çıkıyor. Adam kadının peşinden koşuyor. Robin olanları görmek için uğraşıyor ama görünürde yoklar, bu sırada küçük oğlanın elleriyle kulaklarını kapatarak kıvrılıp yatağına yatmış olduğunu fark ediyor. Neler duyuyor acaba?

Bu kadarı da yeter.

Kendine kararını değiştirecek fırsatı vermeden internette bölge karakolunun numarasını buluyor ve numarayı tuşluyor.

"Umarım yardımcı olabilirsiniz," diyor karşı taraftan ses gelince. "Bana yakın oturan bir kadın ve çocuk için endişeliyim."

24

SARAH | 1994

"Bana kahvaltı hazırlamak ister misin?" dedi Drew yorgun argın yürüyerek bu sabah mutfağa girdiğinde. "Angela grevde."

Annesi ilişkilerini tarif etmek için "tutkulu" kelimesini kullanıyor. Ben olsam "yanardöner" derdim.

Drew'a kızarmış ekmek ve yumurtalarını uzattığımda tabağı öyle hızla elimden kapıp yemeye başladı ki yumurtanın sarısı patladı. Daha önce onu hep restoranlardaki gibi terbiyeli bir şekilde yerken gördüm ama, "Teşekkür ederim, meleğim," diyerek beni öpmek için eğildiğinde boğazımın arka tarafına güçlü ve ekşi bir koku çarptı, o zaman bir önceki gece içtiğini fark ettim. Belki de hâlâ sarhoştu.

Annem, Drew evden çıkana kadar bekledikten sonra parlak Lycra ve makyajdan oluşmuş bir leke gibi bir hışım mutfağa daldı. "Gitti mi?" diye sordu, cevabın ne olduğunu bilerek.

"Evet," dedim, kahvaltı bulaşıklarını makineye yerleştirirken.

"Ona kahvaltı mı hazırladın?" diye sordu ve ben "evet" cevabının yanlış olduğunu biliyordum.

"Hayır," dedim, makineye koyduğum tabaklara ve öbek öbek sabunladığım çatal bıçağa odaklanarak.

"Onun için yalan söyleme, Sarah."

Onun için yalan söylüyorum. Böylesi daha kolay. Böylece

en baştan olabilecekleri engellemiş oluyorum. Aslında annemin gerçeği duymak istediğini de hiç sanmıyorum.

"Dün gece saat kaçta geldin?" diye soracak ona kahvaltıda. Bunu Drew gelir gelmez, birlikte yattıkları yatakta sormak yerine herkesi ilgilendiren bir soruya dönüştürecek.

"On bire geliyordu," diyecek Drew, kahvesini yudumlayıp bir yandan da bir poker oyuncusu gibi bakışlarını annemin gözlerinden çekmeden. "Seni uyandırmamak için misafir odasında yattım."

"Yalancı," diyecek annem ve her zamanki gibi kahvaltısını bitirmeden kalkacak.

"Doğru söylüyor," diyeceğim rahat bir tavırla. "Geldiğini duydum."

Daha sonra annem, şüphelendiği değil, duymak istediği cevabı alarak spor salonuna gittiğinde Drew dizimi sıkacak. "Meleğim, kurtardın beni. Bizim bölümden arkadaşlarla içmeye gitmiştik ama anneni biliyorsun. Sana borcum olsun."

Bu borçları aylardır biriktiriyorum, bakımlarını yapıyorum, sayıyorum ve en sonunda bir gün yeterince beklediğime karar veriyorum.

İşten eve geldi ve küçük odada banttan Amerikan futbolu izliyor. Kravatını çıkarmış ve elinde koca bir bardak viski var.

"Drew?" diyorum en nazik sesimle. Eliyle yanındaki koltuğa hafifçe vuruyor, dizlerimi altıma alıp oturuyorum ve isteği üzerine beceriksizce ona doğru eğiliyorum.

"Bir şey sormak istiyorum." Konuşurken ellerime, uzun parmaklarıma, özenle kesilmiş tırnaklarıma bakıyorum. Bir seferinde annemin cilasından sürmüştüm ama Drew bundan nefret etmişti.

"Ne istersen, meleğim," diye mırıldanıyor, gözleri ve aklı oyunda.

"Şey..." Kasıtlı olarak bekliyorum, dikkatini çekebilmek için. "Kız kardeşimi özledim," diyorum, "onun buradaki hayatımı görmesini istiyorum." Bana bakmıyor ama dediklerimi dinler-

ken sırtı dikleşiyor. "Bize harika bir hayat sundun," diye ekliyorum, daha ileri gitmeden önce samimi bir hava yaratmak için. "Bunu ona göstermek istiyorum."

"Hımm," diyor içkisinden büyük bir yudum alarak. "Onu görmeyeli epey zaman oldu sanırım. Ama buraya gelmek isteyeceğinden emin misin?"

"Kim istemez ki?"

Onun cevaplanmasını istediği sorular sormasına alışık değilim, genellikle ben susarken o konuşur ama bu sefer öyle olmayacak gibi.

"Callum gelirse onun da geleceğinden eminim." Bu daha da az hoşuna gidiyor. Bu, benim hiç anlamadığım ve sormaya da cesaret edemediğim bir şey. Büyüdüğümde çocuklarım olursa eğer, ki umarım olur, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onları benden ayırmalarına izin vermeyeceğim. Fakat nedense Drew ve Callum hiç anlaşamıyorlar; Callum, Drew'un ona küçükken kötü davrandığını söylüyor ama ben buna hiç şahit olmadım ve Callum son derece hassas biri. Daha önce Drew'un ona "Nancy" dediğini duymuştum.

"Annenle bir konuşayım önce, bakalım o ne diyecek, olur mu?"

"Teşekkür ederim, Drew," diyorum, süremin dolduğunun farkında olarak. Onu yanağından öpüp yalnız bırakıyorum.

ROBIN | 1994

Robin birkaç saat önce komşu kasabadaki bir dükkândan bir şişe Mad Dog 20/20 şarabı çaldı. Şişeyi pantolonun belinden karnına doğru soktu ve dikkatlice yürüyerek dışarı çıktı. Callum'la oyun parkındaki salıncaklara oturup hava kararırken gizli gizli kafayı çektiler. Robin'in okulda hoşlandığı çocuktan bahsettiler. "Yani tek başınayken ondan hoşlanıyorum ama arkadaşlarının yanında tam bir pislik."

"Çoğu insan öyledir," dedi Callum, sesi bir bilgeninki gibi çıktığı için ikisi de deliler gibi gülmeye başladı.

"Sen kimden hoşlanıyorsun?" diye sordu Robin, hâlâ kıkırdamaya devam ediyordu.

"Hiç kimseden," dedi Callum temkinli bir tavırla.

Hiç konuşmadan, yan yana salıncaklarda sallandılar; Callum en sonunda, "Oğlanlardan da hoşlandığımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Robin bacaklarını hızlı hızlı sallayarak daha yükseğe çıktı ve yalan söyledi. "Evet, tabii ki."

Robin sallanırken dudaklarını ısırdı. Yaşadığı hayal kırıklığını Callum'un görmesine izin veremezdi. Oğlanlardan da hoşlandığı için değil çünkü onu o şekilde sevmiyordu ama bunun farkına varmadığı için. Ona kendi sınıfından ayarlamayı düşündüğü bir iki kız bile vardı. Bu konuda bir adım atmamıştı çünkü

Callum'un kız arkadaşı olduğunda dışlanmak istemiyordu ve ayrıca hiç kimse ona layık değildi.

Ama tamam, geydi demek ki. Erkek kardeşi geydi. Bunu beklemiyordu. Televizyondaki gey insanlar çok gösterişli ve komiklerdi ama Callum'da bu iki özellik de yoktu. Geyler disko ve Europop türü müzikten hoşlanıyorlardı, öyle değil mi? Fakat Callum, Manic Street Preachers, Alice in Chains ve Nine Inch Nails seviyordu. Rock ve alt türleriyle ilgili ansiklopedik bilgiye sahipti. Gitarı inim inim inletiyordu.

Robin'in, ayaklarını tüm gücüyle hızlı hızlı ileri geri sallarken anlayabildiği tek şey, bundan sonra anladığından daha çok şeyi anlıyormuş gibi görünmesi gerektiği oldu. Sormak için can attığı soruların hepsi boğazında düğümlenmişti. Robin, Callum'un bunu itiraf etmesinin bile yeterli olduğunu düşündü.

Mideleri bulanana kadar sallandıktan sonra mis gibi kokan akşam havasında çimenlere uzandılar ve şişenin dibinde kalan tortuları içerken sanki çok önemli bir tartışma dönüyormuş gibi bir ses tonuyla sohbet ettiler, oysa sadece saçmalıyorlardı.

Sağa sola yalpalayarak ve kıkırdayarak eve vardıklarında onlardan oturma odasına gelmeleri istendi.

"Siktir," dediler birbirlerine bakarak.

Hilary ve Jack, reşit olmayan çocuklarının gözle görülür bir şekilde sarhoş olduklarını görmezden gelerek oturmalarını istediler.

"Annen aradı," dedi Jack.

"Ee?" diye homurdandı Robin, biraz fazla öfkeli bir sesle.

"Onları ziyarete gitmeni istiyor."

Robin hiçbir şey demeden yan gözle Callum'a baktı. O da gergin görünüyordu.

"Baban da seni görmek istiyormuş, Cal," dedi Hilary, onunla göz göze gelmekten kaçınarak. Callum bir şey söylemedi. "Robin'le birlikte olacaksın," diye ekledi Hilary.

"Sarah da orada olacak," dedi Jack.

Robin kanepeye yığıldı, gözkapakları yavaş yavaş kapanır-

ken mide bulantısını ve ağzındaki ekşi portakal tadını bastırmaya çalıştı.

"Babam beni görmek mi istiyormuş?" dedi Callum, Hilary ayağa kalkıp sebepsiz yere mutfağa giderken. "Neden?"

"Ne demek neden?" Hilary gergin görünüyordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kanındaki alkol onu kışkırtıyordu sanki, Robin'in bile sinirleri bozulmuştu. Callum, annesi bakışlarını ondan kaçırana kadar gözlerini dikip ona baktı.

"Gitmek zorunda değilsin, Callum," dedi annesi.

"Güzel! Zaten neden gideyim? Ona on bir yıl dayandım ve şimdi beni de yanına mı göndermek istiyorsunuz, tıpkı Sarah'yı gönderdiğiniz gibi?"

Hilary başını sağa sola salladı. "Hayır, bununla hiç ilgisi yok. Ben sadece senin kendini dışlanmış hissetmeni istemedim, bu yüzden..."

"Yani beni *görmek* bile istemedi, öyle mi?" Callum'un ağzının kenarları seğiriyordu ve kaşları tıpkı ödev yaparken olduğu gibi çatılmıştı.

"Şey, baban..."

"Unut gitsin." Callum'un uzun bacaklarının merdivenlerde güm güm çıkardığı sesle ve kapısının çarpılmasıyla her yer inledi.

Ertesi gün kahvaltıda Robin'le göz göze gelmemeye çalışarak annesinden özür diledi.

"Atlanta'ya gideceğim," dedi asık bir suratla. "Ama sadece Robin'e göz kulak olmak ve Sarah'nın iyi olduğundan emin olmak için."

"Bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok benim," dedi Robin, aslında rahatlamış olmasına rağmen kızgınmış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Emin misin?" diye sorarken bir yandan da oğlunun suratını inceledi Hilary ama Callum çayından son bir yudum aldı ve Robin'i beklemeden otobüse doğru yürümeye başladı.

• • •

Birkaç hafta sonra kendilerini gergin bir şekilde sıkıca emniyet kemerlerini bağlamış olarak uçakta buldular. Robin daha önce hiç uçağa binmemişti, Callum da yıllar önce babasıyla gittikleri en son aile tatilinden beri ilk defa uçağa biniyordu. Güzel bir anısı yoktu.

Robin, uçağın kanatları çatırdayarak kalkış için açılırken ve koca canavarın gövdesi hızlanarak bir aşağı bir yukarı oynarken Callum'un elini bulup tuttu. Uçağın burnu yukarı kalktığında ve artık geriye dönüşü olmayan bir noktaya geldiklerinde koltuklarına gömüldüler ve yerden gitgide uzaklaşırken dehşet içinde pencereden dışarıyı seyrettiler.

Heathrow'dan bir poşet dolusu dergi ve bir poşet dolusu da karamelli şekerle bonbon almışlardı.

"Film ne zaman başlayacak?" diye sordu Robin, en yakındaki televizyon ekranına bakarak.

"Daha değil. Başlamadan söylerler," dedi Callum sabırlı bir sesle.

"Ne zaman yemek verecekler?" diye sordu Robin.

"Birazdan! Tanrım!"

İkisinin de normalde seyretmeyeceği, aşırı sansürlenmiş bir romantik komedi filmi en sonunda başladı.

"Kulaklığım bozuk," dedi Robin, kulaklığını öndeki koltuğa o kadar sert vurdu ki önde oturan adam koltukların arasından başını çevirip ona baktı.

"Özür dilerim," dedi Callum adama. Robin gözlerini devirdi ama o da özür diledi.

Uçak Atlanta'ya yaklaştığında hızla inişe geçti. Robin'in hiç beklemediği kadar korkunç ve gürültülü bir iniş oldu bu. Tekerlekler, önce korkutan sonra da güven veren bir gümbürtüyle yere değdiğinde arka tarafta sigara içen insanlardan bazıları alkışladılar, Robin alkışlayıp alkışlamayacağından emin olamadığı için Callum'a baktı. Callum başını sağa sola salladı. "Sakın alkışlama," dedi.

Dokuz saatten fazla bir süredir uçuyorlardı, içtikleri mini kolalar yüzünden içleri şeker ve kafeinle doluydu ve havalimanının çıplak ışıkları yüzünden bakışları deli gibiydi.

Banttan bavullarını çekerek aldılar ve Gelen Yolcu alanına kadar çekerek tanıdık yüzler aradılar.

Birden onlara doğru koşan Sarah'yı gördüler.

"Robin!" diye bağırdı Sarah ama ikisine birden sarıldı. Robin bunu beklemiyordu, hazırlıksız yakalanmıştı.

"Selam," dedi Robin.

Sarah kıpkırmızı bir suratla bir adım geriledi. "Uçmak hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Kulaklığım bozuk çıktı," dedi Robin. "Ama eğlenceliydi," diye ekledi, Sarah'nın üzüldüğünü görünce.

"Onlar gelmedi mi?" diye sordu Callum.

"Baban evde ama annem şurada." Sarah gergin gergin parmaklıkları tutan kadını gösterdi. Angela artık, İngiltere'den taşınmadan önceki uzun platin saçlarının aksine kısa sarı saçlıydı ve üzerinde kot pantolon ve pahalı görünen spor bir ceket vardı. Dal gibi incecikti.

"Neden Prenses Diana gibi giyinmiş?" diye sordu Robin.

"Neye gülüyorsunuz siz?" diye sordu Angela yanlarına geldiğinde.

"Hiç," dedi Sarah.

Çıkışa doğru yürürlerken anneleri Robin'i tutup hızla ve sıkıca sarıldı, Robin bir bez bebek gibi havada savrulduktan sonra kendini bıraktı ve o da annesine sarıldı. Uzun bir süre o şekilde kaldılar, Angela kızının saçlarını okşarken Callum ve Sarah kenarda ayaklarını oynatarak beklediler.

Birbirlerine son sarılışları olduğu da düşünülürse, oldukça iyi bir kucaklaşmaydı.

25

SARAH | GÜNÜMÜZ

Cornell Pansiyon'daki odamda bir Chorlton haritası var, gittiğim sokakların üzerini çiziyorum. Haritanın üzerindeki her anlamsız çizgi, planıma olan güvenimi biraz daha azaltıyor. Yeni bir yol denemem gerek, bu şekilde çok uzun sürecek.

Bu sabah –bir ihtimal– Robin'in olumsuz bir yorum yaptığı Baharat Salonu'nu denemekten bir zarar gelmeyeceğini düşündüm. Belki Robin onlara bir şans daha vermiştir.

Kütüphanede, Robin'in müzik şirketinin web sayfasındaki bir fotoğrafını bastırmıştım.

Fotoğrafta saçları, kendimi bildim bileli Robin'in kullandığı şekildeydi. Kısacık kesilmiş, her yöne dağılmış siyah bukleler. Sabit fotoğrafta bile gözlerinde hep var olan aynı güçlü öfke vardı, kameraya bakarken müzik şirketinin ondan yapmasını istediği şekilde kaşları çatıktı, sanki objektife bakmayı reddedişini yakalamaları için onlara meydan okuyormuş gibi. "Ben kahrolasıca gitaristim, striptizci değil," demişti babamın cenazesinde bir iki kadeh içtikten sonra ikinci derece kuzenlerin hevesli sorularını cevaplarken.

Ona deli gibi kızgındım. Geç kaldığı için kızgındım, yine de geldiği ve *kendisi* gibi olduğu için daha da kızgındım. Herkesin gözünü dikip baktığı, dinlediği, hakkında konuştuğu karizmatik biri olduğu için. *Ne hakla?* diye düşünmüştüm. *Ben zar zor hayatta*

kalmaya çalışırken o nasıl olur da bu kadar başarılı olur? Ne hakla kaçıp gider? Ne hakla bizim hayatımızdan çıkarak istediği her şeye sahip olabilir? Anlamlı hiçbir şey konuşmadan sohbet etmiştik. Hayatlarımızdaki zıtlıkları daha da vurgulamaktan öteye gitmeyen, hayatımla ilgili sorular sormuştu bana. "Demek Hilary ve babamla birlikte çalışıyordun?"

"Hepimiz rock yıldızı olamayız," demiştim, sesimde yalandan şakacı bir tonlamayla.

"Peki artık bir işiniz olmadığına göre ne yapacaksın?" diye sormuştu.

"Aile kurmak istiyorum," demiştim, önceden hazırlanmış bir yalan yerine gerçeği söylemiştim. Kızarmış, başını anladım der gibi sallamıştı. Benden ve sıradan arzularımdan utandığı için büyük olasılıkla. Sonra ikinci derece kuzenlerimizden birine dönmüş ve yolda geçen hayatıyla ilgili başka hikâyeler anlatmaya devam etmişti.

Elimdeki çok net olmayan fotoğraf çıktısında, dudaklarında üzerinde çalışılmış alaycı bir gülümseme var. Baharat Salonu başka bir sipariş hatası yaptıysa eğer, muhtemelen karşılarında bu görüntüyü bulmuştur.

Baharat Salonu, gözlerini iPhone ekranlarından ayırmadan bebek arabalarını iten annelere bakmamaya çalıştığım, güzel üçgen parklardan birkaç dakikalık yürüme mesafesinde. Violet yanımdayken gözümü ondan hiç ayırmazdım. Onlara seslenip bu anların tadını çıkarmaları için yalvarmak istiyorum.

Saat sabah on bir buçuk. Planı iyice düşünmemiştim ama saat daha çok erken ve kapının üzerindeki tabelada KAPALI yazıyor. İçeride boş bir masada peçeteleri kuğu şeklinde katlayan genç bir adam görüyorum ve insanlar geçtikçe mutfak kapısı sürekli açılıp kapanıyor. Kuğu oğlan bana bakıyor ve şaşkın şaşkın başını yana eğiyor. İçgüdüsel olarak ilk hissim utanç içinde oradan uzaklaşmak ama cesaretimi kaybetmeyip gülümsemeye çalışıyorum. Ağır ağır bir tane daha kuğu yapıyor, bir yandan da gözlerimi üzerinden çekmediğim için kıpırdanıp duruyor ve

istemeye istemeye kapıya doğru yürüyor. Kilidini çevirip kapıyı açıyor, içeride hoparlörlerden yayılan hip hop bir anda dışarıya dökülüyor ve gafil avlandığım için kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Daha açmadık," diyor nazikçe ben sessizce orada dikilirken. "Öğlen açıyoruz," diye ekliyor. "Eğer çok açsanız."

"Ben, şey..." Gözlerinin içine bakıyorum, bir yandan da hiçbir açıklama yapmadan geçen süre beni kaygılandırıyor. "Birini arıyordum."

"Tamam?" diyor, sanki soru sorar gibi. Çantamdan kardeşimin katlanmış fotoğrafını arayıp buluyorum ve ona uzatıyorum.

"Bu benim kız kardeşim, Robin. İletişimimizi kaybettik ve onu bulmam gerek."

"Hint yemeği hayranı mıdır?" Gülümseyip tekrar fotoğrafa bakıyor. "Biraz tanıdık geliyor," diyor, "ama müşterimiz olduğunu sanmıyorum." Gülüyor. "Ünlü biri değil, değil mi?"

"Aslında biraz öyle. Bir grupta çalıyor, yani çalıyordu. Şu anda emin değilim." O anda biraz manik ve kafası karışık biri gibi gözüktüğümü fark ediyorum, ben olsam bana herhangi bir şey söylemezdim.

"Şaka yapıyordum," diyor daha öncekine göre daha koyu bir Manchester aksanıyla. "Ama ünlü biri, öyle mi? Yani," diye ıslık çalıyor, "öyleyse keşke kim olduğunu bilseydim."

"O hâlde ona daha önce burada servis yapmadın mı hiç?"

Başını sağa sola sallıyor. "Sanmıyorum ama... diğerlerine de bir sorayım."

Arkasını dönüp içeriye sesleniyor, sesi hip hop müziğinin temposuna karışıyor. "Rav! Bir dakika gelebilir misin acaba?" Oğlan geri çekilip içeri girmem için bana işaret ediyor. "Biraz içeri gelmek ister misin?"

Masalardan birine oturup, beyaz masa örtülerini arka arkaya eliyle düzelten başka bir garsonu seyrediyorum. Zaman içinde

bir grup insan geliyor yanıma; bazıları utangaç ve gergin gözüküyor ama birkaçı çok eğleniyormuş gibi.

"Kız kardeşini mi arıyorsun?" diye soruyor düzgünce bir bıyığı olan gri saçlı adam ciddi ve sakin bir sesle.

"Evet." Başımı aşırı bir coşkuyla aşağı yukarı sallıyorum ve bastırdığım fotoğrafı önüme koyuyorum, bizimkine kıyasla Robin'in suratı orantısız derecede büyük.

"Bu o mu?" diye soruyor adam, gözlerini Robin'e çevirerek.

"Evet," diyorum ve daha yaşlı olan dışında diğerleri eğilip fotoğrafa bakıyor.

"Onu görmüş olabileceğimizi de nereden çıkardın?" diye soruyor adam şüpheyle.

"Senin genç kadınlardan hoşlandığını anlamış, Rav," diyor grubun arkasındaki adamlardan biri yüksek sesle. Kahkaha sesleri yükseliyor ama Rav onu duymazdan geliyor ve bana bakmaya devam ediyor.

"Bu civarda yaşıyor. Sizden paket servis istemiş olabileceğini düşünüyorum."

"Hımm," diyor daha yaşlı adam, Robin'in fotoğrafını kaldırıp ışığa tutarak. "Hımm."

"Ben böyle birini görmedim, ahbap, üzgünüm," diyor arka taraftaki uzun boylu adam, arkasını dönüp mutfağın yolunu tutarken arkadaşı da onun peşinden gidiyor.

"Bana biraz tanıdık geldi," diyor kuğu oğlan tekrar, ümit dolu bir sesle.

Daha yaşlı adam başını sağa sola sallıyor. "Üzgünüm," diyor ve bunu kelimenin üzerine bastıra bastıra söyleyip elime pat pat vuruyor. "Bu hanımı hiç görmedim. Ama umarım kız kardeşinizi bulursunuz, bol şanslar."

Kuğu oğlan hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. Sabah vardiyasında peçete katlarken pek fazla heyecanlı olaylar yaşanmıyor sanırım.

"Yine de teşekkürler," diyorum yerimden kalkmaya hazırlanırken. Bunun uzak bir ihtimal olduğunu bilmeme rağmen

gözlerime iğneler batıyor. Öksürerek durumu savuşturuyorum. "Sana telefon numaramı verebilir miyim, belki aklına bir şey gelir."

Genç oğlanı elinde, arkasına yeni telefon numaramı yazdığım paket servis menülerinden biriyle bırakıp gidiyorum. Kaldırıma çıktığımda gri saçlı adam gelip kapıyı tekrar kilitliyor ve arkamdan büyük bir ciddiyetle elini sallıyor.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Polisi aradığı günün ertesi sabahı Robin uyandığında Yavru Kuş'un odasında olduğunu ve Bay Saksağan'ın mutfakta çamaşır yıkadığını görüyor. Bayan Saksağan oğlanı almadan gitmiş.

"Günaydın Bay Saksağan," diye fısıldadı, gerçi artık ona Henry Watkins demesi gerekirdi. Bay Saksağan diye biri yoktu.

Robin evi turlayıp toplarken ve kaldırabildiği kadar ağırlık kaldırırken sabah boyunca yer yer adamın dairesini gözlüyor.

Bir şey yapmıştı. Ciddi ciddi bir şey yapmıştı.

Mektup deliğinden patır kütür sesler geldi. Derin bir nefes alıp basamakları sayarak alt kata indi ama çift sayı olsun diye son basamağı saymadı.

Gaz idaresinden fatura, bankadan hesap özeti ve kimden geldiği belli olmayan parlak beyaz bir zarf. Eğilip zarfları becerikli elleriyle yerden aldı. Zarfları orta kattaki çalışma odasına götürdü. Bahçeye bakan pencerenin kapalı kalın perdelerine asla dokunmuyordu. Evin ön tarafı Robin'e ait değildi, ona aitti. Kapı Tıklatan'a.

Zarfları açmadan faturaları dosyaladı. Beyaz zarfı, kenarı masanın kenarıyla tam olarak aynı çizgide olacak şekilde masanın üzerine koydu. Bir dakika kadar zarfı inceledi. Zarf ince ve çok hafifti. Bulaşmış posta damgasının üzerinde "Maidenhead" gibi bir şey yazıyordu ama emin değildi. Robin'in kısa süre içinde

aramayı bıraktığı bir terapiste göre kelimeler onun tetikleyicilerinden biriydi. Patlama noktasından önce L.A.'de aldığı mektup bu teşhisi kanıtlar nitelikteydi.

"Yalancısın," diye başlıyordu mektup.

Bu eve taşındıktan sonraki bir iki hafta hoş bir dönemdi, adres değişikliği işleme konduktan sonra posta kutusu yine pat pat etmeye başlamıştı.

Beyaz zarfın arkasını çevirdi. Arka taraftaki yapışkanlı kapağa baktı. Kâğıt o kadar inceydi ki. Yanması birkaç saniye sürerdi, yırtılması ise çok daha kısa. Halletmesi gereken bir şey vardı. Robin parmağını aşağıya doğru inen yapışkanlı çizgideki boşluğa soktu.

İki yıldan daha uzun bir süredir, L.A.'deki mektuptan sonra, açmaya cesaret ettiği ilk mektup olacaktı bu.

Zarfın kapağındaki pütürler onu şimdiki zamana getirdi, şimdiki zamanı küçültüp o ânı oluşturdu. Robin gözlerini kapadı, açtı, parmağını biraz daha içeri soktu delikten ve tam zarfı açacakken kapı yeniden çalmaya başladı. Sanki hissetmiş gibi.

Kapı Tıklatan dönmüştü. Şimdi geriye dönüp bakınca güçsüz ihtiyar bir adamın bağırmasının her şeyi sona erdireceğine dair hissettiği ümit kırıntısı son derece saf geliyordu.

Donup kaldı, parmağını zarftan çekti ve yere oturduktan sonra yavaşça masanın altındaki geçici sığınağa girdi.

Kapı çalma sesi zirveye ulaştıktan sonra bir anda durduğunda saklandığı yerden çıktı. Masanın üzerinde öylece duran mektubu açmak bir seçenek değildi artık. Onu elbise dolabının üzerinde duran diğerlerinin yanına attı, kapıyı çarparak odadan çıktı ve üst kattaki yatak odasına gitti.

Perdenin arasındaki aralıktan Henry Watkins ve oğlunun hâlâ oğlanın odasında oynadıklarını gördü. Normal ve mutlu bir sahne gibi görünüyordu ama Robin kendini her zamankinden bile daha kötü hissediyordu.

Çocuğuyla arası o kadar iyiydi ki adamın kötü bir koca ve iyi bir baba olması, bu ikisinin birbirlerinin etkisini azaltması diye

bir şey olabilir miydi? Bayan Saksağan'ı olası bir tehlikeden korumak için bu küçük oğlanın hayatını mahvetmeye değer miydi?

Bu aile senin sorunun değil, diye ikna etmeye çalıştı kendini; olaya müdahale edip etmeme kararı artık polisindi. Bu sefer olaya daha fazla karışmadan adaletin doğal akışında ilerlemesine izin vermesi gerekiyordu.

Öğle yemeğinden sonra baba oğlu ara sokakta gördü, küçük oğlan scooter'ında ne olduğunu pek anlaşılmayan bir şarkı söylüyordu. Henry Watkins de yanında, kollarını sallayarak seke seke yürüyordu. Daha sonra dairelerinin mutfağında karısı belirdi. İki yetişkin ellerinde fincanlarıyla mutfak masasında keyif içinde oturuyorlardı. Bu huzur dolu ev ortamının karşısında Robin zihnini kenarlardan kemirmeye başlayan suçluluk duygusunu hissedebiliyordu. Polisin soruşturma yapmak gibi bir niyeti olmadığını anlayınca neredeyse içi rahat etmişti.

Gökyüzü kararıyordu. Robin banyo yapmak için tam odadan çıkacakken Saksağanların dairesinde üniformalı bir polis gördü.

26

SARAH | 1994

Robin'e Atlanta'da sevdiğim her şeyi göstermek için o kadar heyecanlıydım ki.

Havalimanından eve döndüğümüzde Drew bizi içeride bekliyordu. Callum'un elini kuvvetli bir şekilde sıktı.

"Büyümüşsün!" dedi, neredeyse gurur duyarmış gibi.

"Evet," dedi Callum, gergin bir sesle.

"Artık seni gerçek bir erkeğe dönüştürme vaktimiz geldi!" diye ekledi Drew. Callum cevap vermedi ve geri kalan herkes nefesini tutarken Drew yeni makinesinde köpüklü bir kahve yapmaya gitti.

İlk öğleden sonra Callum ve Robin uyumak istediler. Onlar yattıktan sonra ben her zamanki gibi annem ve Drew'la yemek yedim. Gelişleri hayalimde canlandırdığım gibi gitmiyordu.

Ertesi sabah Callum ve Robin, yine İngiltere saatine göre, erkenden ve çok daha neşeli kalktılar. Drew işteyken şehir turuna çıkmayı kabul etmişlerdi. Her şeyle dalga geçiyorlardı. Robin ve Callum sürekli birbirlerini dürterek sağı solu gösteriyorlardı. Ben, "Ne oldu?" diye sorunca da, "Yok bir şey, affedersin," dedikten sonra kıkırdamaya devam ediyorlardı.

O gece Varsity'ye gittik ve cızırtılı ses, "Ne isterdiniz?" diye sorduğunda gülmekten yerlere yattılar; ben sinirden çıldırıyordum.

Robin'e bir sürü mektup yazmıştım, karşılığında çok az mektup almıştım. Onun beni görmeye gelmesini o kadar çok istiyordum ki güllük gülistanlık bir tablo çizmiştim. Okuldaki itibarımı abartmış, Drew'un ödediği binicilik ve bale derslerinden bahsetmiştim. Arada sırada Robin'e, eğer burada yaşasaydı gitar dersleri alabileceğini ve on altı yaşına geldiğimizde ortak bir arabamızın olabileceğini söylemiştim. Bunlara hiç cevap vermemişti.

Gelişlerinin üçüncü gününde annem bizi alışveriş merkezine götürdü ve Robin'e ısrarla yeni kıyafetler almak istedi. Robin elbette herhangi bir şeyi üzerine denemeyi reddetti ve annemi Callum'a da bir sürü tişört almak zorunda bıraktı. Annem kredi kartını ararken, "Kocanın ona borcu var," deyip duruyordu.

Eve dönüş yolunda, Robin benim şehrimdeki tatlı ve bir alçalıp bir yükselen aksanların kötü taklitlerini yaparken annem WSB radyoyu açtı, dosdoğru karşıya bakarken gözlerinden makyajını yol yol akıtan yaşlar süzülüyordu.

ROBIN | 1994

Robin, Sarah'nın burada yaşamaktan neden bu kadar hoşlandığını anlamıyor. Her şey o kadar adi ve gürültülü ki, tekdüze aksanlar kulağa sahte geliyor ve her şey kocaman ve gülünç. Anneleri hariç. O hâlâ gülünç ama Amerika onu küçültmüş.

O kendi kararını verdi, diye düşünüyor Robin ama annesine baktığında karnında bir şey burkuluyor. Sarah'nın karar verme gibi bir seçeneği olmadı. Fakat anlaşılan sadakatinin sarsılması için gereken tek şey yeni birkaç elbise ve havalı bir okulmuş. Drew'un esareti altında yaşıyordu. Anasına bak kızını al.

Drew birkaç kez yemeğini onlarla yedi, sonra hep beraber küçük odadaki rahat kanepelere oturup televizyondaki mekanik kahkaha sesleriyle dolu komedi programlarını izlediler.

"Seni görmeyeli bir yıldan fazla oluyor," dedi Robin, Callum'a dün. "Seninle daha fazla vakit geçirmesi gerekmez mi?"

"İnan bana, böyle olmasını tercih ederim," diye cevabı yapıştırdı Callum, gözlerine giren saçları çekerek.

Bu son geceleri ve Robin'in kendisine rağmen sevdiği, şehir merkezindeki İtalyan lokantasındaki yumuşak pizzadan sonra Drew, Callum'a onunla beraber "maçı izlemek" isteyip istemediğini soruyor.

"Ne maçı?" diye soruyor Callum.

"Amerikan futbolu. Gerçek erkeklere göre bir spor."

"Ragbi gibi bir şey, öyle değil mi?" diye soruyor Callum temkini elden bırakmadan.

"Bence daha iyi," diyor Drew. "Ragbiyle ilgilendiğini bilmiyordum, Callum."

"İlgilenmiyorum zaten." Callum omuzlarını silkiyor.

"Ben ragbi seviyorum," diye ekliyor Robin ve onların peşinden küçük odaya gidiyor.

"Bu kızlara göre bir spor değil," diyor Drew. "Bu kız hariç." Şaka yapar gibi parmağıyla, ona dik dik bakan Callum'u gösteriyor.

"Öyle deme," diyor Robin gözlerini kısarak.

"Boş ver, Robin," diye fısıldıyor Callum.

"Tıpkı bir Jack Russel gibisin sen, değil mi?" diyor Drew, Robin'e ve büyük ekranın karşısındaki deri televizyon koltuğuna kuruluyor. "Ama onu savunmana gerek yok, şaka yapıyordum."

"Ne demezsin, geldiğimizden beri iğneleyici laflar edip duruyorsun," diyor Robin. "O da onunla konuşmaya tenezzül edersen tabii." Drew uzun boyuyla ayağa dikilip gözlerini ayırmadan ona bakarken bile hiç kıpırdamıyor Robin.

"Sen ne dedin?" diye soruyor.

"Robin, lütfen," diye fısıldıyor Callum kapıya bakarak.

"Callum oğlun olduğu için mutlu olacağına ya onunla dalga geçiyorsun ya da görmezden geliyorsun dedim."

"Haddini aşıyorsun, küçükhanım. Burada *benim evimdesin*, bana *oğlumla* ilgili ders veriyorsun..."

"Peki sen annemi sikmeye başladığında kimin evindeydin? Babamın mı? Yoksa Hilary'nin mi?" diye bağırıyor Robin.

"Sen ne ağzı bozuk bir pislikmişsin öyle," diyor Drew, başını sağa sola sallarken boynundaki damarlar şişiyor.

"Baba!" Callum kendini Robin'in önüne atıyor. "Onunla böyle konuşamazsın." Callum titriyor. Drew'un burun delikleri şişiyor ama bir şey söylemiyor.

"Buna nasıl cesaret edersin? Sizi buraya davet ettik, evimizde misafirsiniz..."

"Evinizde misafir miyiz?" diyor Callum tükürür gibi. "Ben senin *oğlunum*! Senin evinde bir misafir değil, ailenin parçası olmam gerekiyor."

"Cal," diyor Robin onun kolunu çekiştirerek, hissettiği öfke başka bir şeye dönüşüyor. "Hadi gidelim," diyor sessizce oğlanın omuzuna doğru. Callum eliyle Robin'in omzundaki elini itiyor.

"Ama beni asla kendi ailenden biri olarak göremedin, değil mi baba?" Callum hızını alamıyor, daha hızlı nefes alıp veriyor, ellerini öfkeyle yumruk yapıyor. "Benim gibi birinin oğlun olmasını kabullenemedim. Ama benimle yetinmek zorundasın. Tebrikler. Bunu da gey olduğumu açıklama partisi sayarsın artık." Callum hızlıca Robin'e dönüyor. "Şimdi gidebiliriz," diyor ve Robin başını olur der gibi sallıyor.

"Ne partisi dedin sen?" diye bağırıyor Drew. "Ne partisi dedin? Burada benim evimde durmuş bana bir sapık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Artık senin ne düşündüğün umurumda değil," diyor Callum başını sağa sola sallayarak. "Gerçekten hiç umurumda değil."

Bir an için kimse bir şey söylemiyor. Angela ve Sarah yükselen sesler yüzünden endişeyle kapı eşiğine yaklaşmışlar.

"Ben toplanmaya gidiyorum," diyor Callum.

"Olduğun yerde kal," diye kükrüyor Drew ve oğluna doğru hızlı adımlarla yürüyor. "Biliyordum. Lanet olsun, böyle olduğunu biliyordum. Seni düzeltmek için elimden geleni yaptım," diyor sessizce. "Ama hepsi boşunaymış."

İkisi de daha fazla bir şey söylemiyor ve Callum arkasını dönüp gidiyor.

"Sen tam bir yüzkarasısın," diyor Drew merdivenlerden hızla yukarı çıkan Callum'un arkasından.

Drew küçük odadan çıkıp antredeki dolabın üzerindeki anahtarlarını alıyor ve ön kapıyı o kadar hızlı çarpıyor ki duvardan alçı tozları düşüyor.

Robin annesine öfkeyle bakıyor. "Böyle bir adamı nasıl seçer-

sin?" diyor. "Bize bunu nasıl yaparsın?" Ağlamaya başlıyor ve bunu yaptığı için vücuduna kızıyor. "Babamı böyle biri için nasıl terk edersin?"

"Üzgünüm," diyor Angela sessizce. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Sarah ortadan kayboldu. Basamakları ikişer ikişer çıkarak kapıyı çalmadan Callum'un odasına dalıyor. Kıyafetlerini bavula doğru fırlatan ama çoğunu tutturamayan Callum'u seyrediyor.

"Callum," diyor, bir süre bekledikten sonra tekrar devam ediyor.

"Callum, çok üzgünüm, ne diyeceğimi bilemiyorum." Sonra odadan çıkmak üzere arkasını dönüyor.

"Sana iyi davranıyor mu?" diye soruyor Callum. Titrek bir sesle sorulmuş soğukkanlı bir soru bu.

"Evet," diyor Sarah.

"Sana hiç zalimce şeyler söyledi mi? Ya da seni haksız yere cezalandırdı mı?"

"Hayır." Sarah başını sağa sola sallıyor.

"Gerçekten mi?" diyor Callum. "Lütfen Sarah, doğruyu söyle."

"Gerçekten," diye cevap veriyor Sarah. "Kılıma bile dokunmadı."

"O zaman sadece bana karşı böyle demektir." Callum başını anladım der gibi sallıyor ve eşyalarını bavulun orasına burasına atmaya devam ediyor. "Anladım," diyor. Sesinde yeni bir canlılık var, öfkeden kaynaklı bir sertlik.

"Gideyim ben," diyor Sarah.

Callum bir şey söylemiyor.

Ertesi sabah Sarah ve Angela, Robin ve Callum'u havalimanına götürüyor, radyoda kısık sesle bir şeyler çalıyor, kimsenin bir

şey söyleyecek hâli yok. Drew yataktan çıkmadı. "Onun izin günü ve çok yoğun çalışıyor. Babanın işi şu sıralar çok stresli," diyor Angela, Callum'a, arkasına dönmeden. "Bu yüzden biraz gergin."

"Biraz gergin. Anladım," diyor Callum. Havalimanı yolculuğu boyunca başka bir şey söylemiyor, Sarah ve Angela onunla vedalaşırken beceriksiz hareketlerle sarıldığında onlarla göz göze gelmekten kaçınarak karşılık verdikten sonra iki bavulu da eline alıyor.

"Seni özleyeceğim, tatlım," diyor Angela.

"Hayır, özlemeyeceksin," diyor Robin gülümsemeden.

27

SARAH | GÜNÜMÜZ

Dün gece rüyamda Violet'ın beni unuttuğunu gördüm. Bir başka ailenin yanında yaşadığını öğreniyordum. Ona, "Seni bulduğuma çok sevindim," diyordum. Bana o pırıl pırıl küçük gözleriyle bakıp, "Selam, sen kimsin?" diyordu.

Gecelerim buna benzer rüyalarla bezeli ama bu seferkinin yoğunluğu sabah boyunca peşimi bırakmadı. Zombi gibi masaya oturup öğürerek soğuk ve kuru kızarmış ekmeğimi yedim. Bir şeyler yapmam lazım.

Bozuk parayla çalışan bir telefon kulübesi buldum, artık nadir bulunuyor bunlardan. Jim'in annesinin telefon numarasını not etmiştim, numarayı soğuk çelik tuşlara basarak giriyorum. İdrar kokusu midemi altüst ediyor ama duramam.

Jim'in annesi telefonu açınca Georgia aksanıyla konuşuyorum, kendiminkinden başka bildiğim tek aksan bu. Düşündüğümden daha da zor olacak. Sırf sesini duymak bile son görüşmemizdeki görüntüsünden kurtulmak için gözlerimi kapamama sebep oluyor.

"Merhabalar, Bayan Galway'le mi konuşuyorum?"

"Evet, ben kiminle görüşüyorum?" Güzel, ben olduğumu anlamadı. Derin bir nefes alıp konuşurken gülümsemeye çalışıyorum. Rolüne odaklan. Sadece rolüne odaklan.

"Adım Crystal, Atlanta'daki Robinson's Oyuncak Şirketi'nden arıyorum. Özel bir yarışmaya katılmak için seçildiniz..."

"Neye seçildim?" Telefondaki ses hayatım boyunca duyduğum en kulak tırmalayıcı ve kibirli ses ama bunu dikkate almamaya çalışıyorum. Ne olur ne olmaz diye telefona biraz daha para atıyorum, telefondan bip sesi gelirse yakalanmak istemiyorum.

"Mahallenizdeki Marks and Spencer ekibi sizi en iyi müşterileri arasından seçerek bize yönlendirdi."

"Ah, anlıyorum," diyor, sesindeki buzlar biraz çözüldü şimdi.

"Yüz katılımcı arasında şansınız oldukça yüksek sayılır. Size ödülün ne olduğunu söylemiş miydim?" diye soruyorum, onu henüz tam olarak ikna edemediğimi ama neşeli bir sesle ikna etmeye çalıştığımın farkında olarak.

"Hayır, ama bir saniye, siz..."

"Ödül, şanslı bir çocuk için bir sepet dolusu oyuncak ve çok güzel kıyafetler."

"Ya?"

"Evet, muhteşem bir ödül. Size en uygun olan tercihleri yapmak için birkaç soru sormam gerekiyor sadece."

"Şey, tamam ama bilgilerimi paylaşmayacaksınız, değil mi? Gereksiz reklam postası almak istemiyorum."

"Hayır, asla. Bunu çok sadık bir müşterimize teşekkürlerimizi iletmenin özel bir yolu olarak görün, hepsi bu."

"Tamam, şey, sanırım..."

"Bu ödülü bir oğlan için mi yoksa bir kız için mi kazanmak istiyorsunuz?"

"Kız için." İlk defa bocalıyorum. Konuşma soyutken durumu kontrol etmem daha kolaydı ama artık resmen Violet'tan bahsediyoruz. Derin bir nefes alıyorum, burnumu sıkıyorum ve devam etmek için gereken azmi toplamaya çalışıyorum.

"Alo?" diyor. "Orada mısınız?"

"Hatlarda bir sorun var sanırım," diyorum, akmaya başlayan gözyaşlarımın arasından aksanımı kaybetmemeye çalışarak. "Küçük kızınızın kaç yaşında olduğunu sormuştum."

"Dörde basacak," diye cevap veriyor, beni düzeltmeden. *O benim küçük kızım!* diye bağırmak istiyorum. *Senin değil!*

"Çok tatlıdır eminim. Sizinle aynı adreste mi yaşıyor?"

"Evet." Ne kadar kesin bir cevap. Hepsinden nefret ediyorum.

"Peki okula gidiyor mu?"

"Bu sorular... Neden böyle..."

"Ben sadece ödülün içinde kitap olsa sevinir mi ondan emin olmaya çalışıyorum..."

"Tam bir kitap kurdudur, tıpkı babası gibi."

"Babası da sizinle mi yaşıyor peki?" diye soruyorum, sesim tahminimden daha enerjik çıkıyor.

"Özür dilerim ama bu çok kişisel bir soru. Adınız ne demiştiniz?"

"Ah, çok üzgünüm, sizi incitmek istememiştim. Belki de Violet'la konuşup onun neleri sevdiğini anlamaya çalışsam daha iyi olur." Yaptığım hatayı ondan önce fark ediyorum. Siyah ağır ahizeyi yerine koymaya çalışırken kalbim deli gibi çarpıyor. Onun, "Size adının... Sarah? Sarah sen misin? Şimdi beni iyi din–"

Utanç, çaresizlik ve öfke bir çığ gibi üstüme düşüp beni eziyor. Ahizeyi kaldırıp kaldırıp çarpıyorum, telefon kulübesinin plastik camlarını tekmeliyor ve avazım çıktığı kadar bağırıyorum. En az üç kişi geçiyor önümden, hızlanarak. Umurumda değil. Hayatımı geri almaktan başka hiçbir şey umurumda değil.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin pencereden uzak durabilmek için elinden geleni yapıyor. Onun yarattığı Bay Saksağan aslında yok ve Robin gerçek Henry Watkins'i görmek istemiyor, ayrıca geçen gece karanlıkta saklanan her kimse, onun tarafından görülmek de istemiyor.

Spor odasında kafasını dağıtmaya çalışıyor. Daha sıkı çalışıyor, daha çok ağırlık kaldırıyor, her gün kasları acıdan bağıracak hâle gelsin diye uğraşıyor. Hazır, güçlü, kendini koruyabilecek durumda olsun istiyor.

Protein, tam tahıllar ve geldiklerinde yemek istemeyeceği lezzetsiz yeşil sebzelerle dolu bir sipariş veriyor. Biraz önce aldığı neşeli mesaja bakılırsa siparişi beş dakika sonra gelecek. Teslimat aralığını ekstra para ödeyerek özenle seçti. Fakat buna değer.

Tık tık.

Robin perdenin arasındaki boşluktan bakıyor. Yolun biraz yukarısındaki kamyonetin ucu görünüyor. Ön kapıya gidip teslimatçıyı duymak için kulak kabartıyor, kaba ayakların geldiğine işaret eden sesleri duyunca rahatlıyor. Kapının zincirini çekip açıyor, kilidi açıyor, derin bir nefes alıp, alışveriş kasalarını tutan adamdan çok kendisi için bir anlamı olan haftalık havadan sudan konuşmaya hazırlıyor kendini.

Kapıyı ağır ağır dikkatlice açmaya başlıyor, cesaretini toplamaya çalışarak önce azıcık açıyor.

Bir anda kapının aralığına kalın, siyah bir bot giriyor ve dışarıdaki kişi kapıyı itmeye başlıyor. "Neler oluyor?" diye geveleyerek tüm gücüyle kapıyı arkasından itiyor.

Bot kıvrıla kıvrıla içeriye girmeye çalışıyor ve kapı arkadan sert bir şekilde itilmeye devam ediyor, kapı Robin'e çarparken arkasındaki adamın homurtuları geliyor. Vücudundaki tüm kasları kullanmasına rağmen kapı her seferinde sadece bir milim oynuyor, çıplak ayakları kilimde kayıyor.

"Hayır!" diye kükrüyor Robin, kalan son enerjisini de kullanarak kapıyı bir klik sesiyle kasasına oturtturup el yordamıyla zinciri kapamaya çalışırken.

Dışarıdaki her kimse kapıyı son bir kez tekmeledikten sonra Robin onun koşarak uzaklaştığını duyuyor.

Robin kapalı kapıyı yine de itmeye devam ediyor, kolları ve omuzları acıdan kilitlendi, ayaklarında sıyrıklar ve yaralar var. O kadar hızlı nefes alıp veriyor ki bir içeri bir dışarı girip çıkan havanın sesinden düşünemeyecek hâlde. Bir dakika kadar sonra kapıyı itmeyi bırakıyor ve oturma odasına girip perdelerin arasındaki en minik boşluktan dışarıya bakıyor. Teslimat kamyonu sandığı beyaz kamyoneti görüyor. Araç geri geri giderken kamyonetin tamamı gözüküyor, üzerinde bir kiralama şirketinin adı var. *Siktir. Siktir.* Saçlarını çekiştiriyor, yere doğru eğiliyor, doğru düzgün düşünemiyor. Hissettiği bütün paranoya gerçekmiş. *Siktir.*

Birkaç saniye sonra süpermarket kamyoneti evinin tam karşısındaki boşluğa park ediyor, burası normalde park etmemesi gereken bir yer. Daha önceden birçok kez konuştuğu şoför, iki kasayı üst üste koyup yoldan geçen arabaların arasından karşıya geçerken kendi kendine ıslık çalıyor.

Robin kapının çalındığını ilk önce duymazdan geliyor ama sonra cep telefonu titreşiyor. Açıyor telefonu, kimin aradığını biliyor. Kalbi güm güm atıyor, ter içinde kaldı.

"Robin Marshall'la mı görüşüyorum?"

"Evet," diye fısıldıyor Robin, kendi adı ona yabancı ve tehlikeli geliyor.

"Evinin önündeyim, tatlım. Siparişini getirdim."

"Üzgünüm, kendimi iyi hissetmiyorum," diyor Robin telaşla.

"Şey, bütün bu şeylerin parasını ödedin, artık bunları geri götüremem. Eğer istersen mutfak tarafına getirebilirim. Gelip bana kapıyı açar mısın lütfen?"

"Açamam."

Bir duraksama oluyor. "Dinle, bunları bırakıp hemen gitmem lazım. Yoksa diğer müşterilere geç kalırım."

"Dışarıya bırak."

"Böyle bir şey yapamam. Çalarlar."

"Sonuçta benim şeylerim, öyle değil mi?" diye ters ters cevap veriyor Robin.

"Ama imzana ihtiyacım var." Sesinde yeni bir sertlik var; Robin bu sesi oturma odasının penceresinden de duyabiliyor. Adamın kalın kolları, ağır botları geliyor aklına. Kapısında daha fazla bot görmek istemiyor.

"Hastalığım bulaşıcı. İmzalayacağım şeyi posta deliğinden içeri uzat da imzalayayım."

"Tamam, olur, nasıl istersen."

Telefon kapanıyor ve adam elindeki hantal makineyi posta deliğinden içeriye beceriksiz hareketlerle sokuyor. Robin aleti tutuyor ve tırnağının ucuyla imzaladıktan sona tekrar geri itiyor.

"Senin iyiliğin için," diye ekliyor, samimi bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

"Aynen," diyor adam. "Sağ ol." Sağ ol demek istemiyor.

Robin salona geçip perdelerin arasından bakıyor, adam boş sandıkları aracına yükledikten sonra tekrar yola koyuluyor. Çevresine bakıyor ama ne onu izleyen birileri ne de siyah botlar çarpıyor gözüne.

Yoldan geçenler onun sütünü, muzlarını ve yulaf ezmelerini alıyor. Birisi çantaları karıştırıp içki arıyor ama Robin içki almamıştı. Adam yüksek sesle arkadaşına şikâyet ediyor bir de. Kapının önünde, eşiği tamamen dolduran güven verici küçük bir

kalabalığın toplanması beş dakikadan kısa sürüyor. Kazara oluşan bir güvenlik alanı. Kapıyı açıyor ve alışverişinden kalanları alırken insanlar hemen oradan sıvışıyorlar.

Robin kapıyı tekrar kapayıp etrafı yırtık pırtık torbaların içindeki meyve, şişe su ve sebzelerle çevrili hâlde antrede yere oturuyor.

Nefes alışı nihayet yavaşlayıp kalbi deli gibi çarpmayı bıraktığında Robin olanları düşünüyor. İki önemli çıkarımda bulunuyor:

Bir, paranoyak değilmiş; gerçekten de peşinde biri var. Ve bu konuda haklı olmak ona kendini iyi hissettirmiyor.

İki, bu kişi en iyi ihtimalle, polisi onun aradığını anlamış olan Henry Watkins olabilir. Tanımadığın dosttansa tanıdığın düşman yeğdir. Görebildiğin düşman yeğdir.

Robin, sıyrıklarla dolu yaralı ayaklarıyla büyük bir dikkatle yukarı koşturuyor. Yatak odası penceresine gidip perdeyi azıcık aralıyor. Gözünü ışık giren deliğe yaklaştırıp Saksağanların dairesine bakıyor. İlk önce adamı göremiyor. Yavaş yavaş üzerine gelen bir dehşet duygusuyla, adamın siyah botları içinde fırsat kollayarak evin dışında bir yerlerde sinirle bekleyip beklemediğini düşünüyor.

Fakat sonra adam pencerede görünüyor. Beline bir havlu dolamış, ıslak saçları karmakarışık. Göğsü dar ve içe göçük. Havlu aşağıya kayınca eskiden otuzlu yaş dolgunluğundaki pörtlek kalçaları gözüküyor.

Süper kahraman hızında koşuyor olsa bile önce kapıya gelip bu kadar kısa sürede geri dönmüş, soyunup duş almış olamaz.

Demek ki o değil. Peşinde biri var ve o değil. Siktir.

Gözlerinden yaşlar akmaya başlıyor, Robin'in kendinde nefret ettiği bir özellik bu. Sokağın karşısındaki, en az kendisi kadar yenik düşmüş bu adamın önündeki içi dolu kupayı eline alışını, bir süre baktıktan sonra duvara fırlatışını izliyor.

Kupa patlıyor, kırıklar her yere dağılıyor ve adam bu sırada yere çömelip sarsılan omuzlarıyla dizlerine sarılıyor.

Robin bunu görmüyor. Çoktan emekleyerek yatağın altına girdi bile ve çığlık atmamak için yatağın altındaki çıtaları sayıyor.

28

SARAH | 1996

Annemin yatak odasının kapısında durmuş onu uyurken seyrediyorum. Öğlen olduğu için Drew işte ama okulum bahar tatili olduğu için kapalı ve evde terleyip yapış yapış olmuş hâldeyim.

Cuma günü okul dağılmadan önce kızlardan bazıları alışveriş yapmak için Lenox Meydanı'na gitmekten bahsediyorlardı ama yüzümdeki hevesli ifadeye rağmen beni davet eden olmadı.

Atlanta'daki bahçemiz Birch End'deki iki bahçemizden de daha büyük. Ayrıca daha karmaşık. Çok fazla çim yok ama kayaların, üstü ışıklarla süslenmiş ahşap döşemelerin ve modern heykellerin olduğu bölümler var. Küçük bir alandaki çimenler için bir sulama sistemi ve saat çevresinde köpürerek dolanan bir su öğesi var. Gece ortalık sakinleşip sessizleştiğinde sesini yatağımdan duyabiliyorum.

Aklıma babam geliyor, böyle bir bahçe görse kim bilir ne kadar üzülürdü. "Burada hiçbir şey yetişmiyor. Hiç kuş yok," derdi. Bahçede neredeyse çiçek bile yok; çiçek yerine birkaç kamış ve ot var, bunlar yüzünden bahçe daha çok bir çölü andırıyor.

Annem otuz yaşından sonraki her yılı, aynada karşılaştığı görüntü karşısında gittikçe artan bir kaygıyla geçirdi. "Yaşına göre harika görünüyorsun," diyor Drew, "özellikle de ikiz çocukların olduğu düşünüldüğünde."

"'Düşünüldüğünde' filan duymak istemiyorum," diyor an-

nem ve Drew şaşkın şaşkın bakıyor. Bu gece olduğu gibi sık sık, annem spor salonundayken, evde olanlardan akşam yemeği hazırlama işi bana düşüyor. Daha iyi yemek pişirmeyi öğrenmeye çalışıyorum. Drew'un sevebileceği yemekleri yapmayı öğreniyorum. En son, peynirli makarna yapıp televizyonda gördüğüm gibi içine tonbalığı koydum.

Drew saçlarımı karıştırarak, "Harika bir İtalyan yemeği," dedi. İngiltere'de tanıdığım Drew günün birinde bu kadar parlak turuncu bir yemeği yiyeceğini asla hayal bile edemezdi. Bu kadar esnek olması beni duygulandırdı. "Sakın annene söyleme," dedi, bardağıma biraz kırmızı şarap koyarken. "Makarnayla çok iyi gider."

O birkaç bardak, ben de bir kadeh daha kırmızı şarap içtikten sonra üvey babamın çenesi düştü ve yanakları pembeleşti.

"Angela'nın hiç keyfi yok, Sarah. Onun için endişeleniyorum."

Bir şey söylemedim.

"Konuştuğu tek konu dış görünüşü. Aslında hâlâ çok çekici bir kadın o, Sarah. Yani onu tanıdığımdan beri birkaç yaş yaşlandı ama çok güzel giyiniyor ve her zaman makyaj yapıyor. Geçen gün ona, 'Şu anda o kadar güzelsin ki Angela,' dedim, 'çocuk doğurmadan önce ne kadar muhteşem olduğunu düşünemiyorum bile.' Onu bir görseydin, sanki hakaret ettim sanırdın."

Sonra daha da heyecanlandı, suratı biraz daha kızardı ve kaşları çatıldı. "Kendi evimde diken üstündeyim," diye patladı bir anda ve ben yerimden sıçradım.

"Ah," dedi kolumu okşayarak, "sen bana bakma, sen bana bakma. Annen için endişeleniyorum, hepsi bu."

O sırada bir şişe daha şarap açmıştı, kendine büyük bir bardak daha şarap doldurduktan sonra bir yudum içti.

"Belki de memleketini özlüyordur," dedim.

Dudaklarının iki köşesi aşağıya doğru sarktı ve başını sağa sola salladı. "Ama bence sebep bu olamaz, bu olduğunu hiç sanmıyorum."

"Belki de Robin'i özlüyordur ve..." Orada durdum.

"Kız kardeşini seviyor ama Robin gittikten sonra annen de ben de çok rahatladık. Zor bir çocuk," dedi, "senin gibi değil. Ve benim oğlum olacak o, neyse..." Drew büyük bir yudum daha aldı, bardağı ağzından çektiğinde dudakları kıpkırmızıydı. "Her neyse, sen meraklanma. Annen toparlar, eminim. Sadece ona biraz zaman tanımamız lazım."

ROBIN | 1996

En sevdikleri yerdeler: Kriket sahasındaki tribünün arkasındaki duvara, elektrik tellerine dizili kargalar gibi dizilmişler. Alistair, Robin, John ve Callum. Sıkı saramadıkları için her yana dağılan yeşil otu içip saçma sapan şeylere gülüyorlar.

Callum, John'un annesinin az kalsın ikisini nasıl yakaladığıyla ilgili bir hikâye anlatıyor.

"Biz tam, işte şey, işimizi bitirmiştik, birden merdivenden yukarı çıkan ayak sesleri duyduk." Callum'un omuzları titreyince anlatmayı John devralıyor.

"Cal birden şöyle oldu," John abartılı bir tonla alay eder gibi konuşuyor, "'Bana söz vermiştin John! Annenin dışarıda olacağına söz vermiştin!' ve ben gerçekten de bu kadar kısa sürede döneceğini düşünmemiştim. Neyse, ben salak gibi yatıyorum, çırılçıplak, bir yandan da kıyafetlerimi arıyorum, Cal giyinmeye çalışırken zıplayıp duruyor ve kapı açılmadan hemen önce komedi şovlarındaki gibi, bir ayağı pantolonunun içinde gardıroba doğru atlıyor ve yerdeki kıyafet yığının üzerine düşüyor."

"Kalbim deli gibi atıyordu," diyor Callum, sözü ondan alıp, "kirli kıyafetlerin arasına saklanmıştım ve annesi John'un yanına gidip, getirdiği çay bardağını komodinin üzerine koyarken çıtımı çıkarmamaya çalışıyordum ama annesi onun öğleden sonra saat üçte üzerinde bir tişörtle belden aşağısını bir yastıkla ka-

pamış yatakta yatıyor olmasını görmezden geldi." Kahkahayı basıyorlar, Callum başını John'un inip kalkan göğsüne yaslıyor hafifçe.

"Benim cidden deli olduğumu düşünüyor," diye ekliyor John.

"Gençler!" diyor Callum tiz, alaycı bir sesle.

Alistair ve Robin gülüyorlar ama gözlerini ilk kaçıran Alistair oluyor. O ve Robin henüz "o işi" yapmadılar ama şimdi bu konuyu açmanın sırası değil. Özellikle de onlardan bir sınıf büyük olan John'un yanında.

"Cidden soruyorum, sizi yakalasa ne yapardı?" diye soruyor Robin. "Yani aslında yetişkin sayılırsınız."

"Evet, ama o değil." John artık gülmüyor, Callum'un elindeki sarmayı alıp derin bir nefes çekerken kaşları çatılıyor. "Üstelik annem çok geleneksel biri," diyor ve dumanı üflüyor. "Öğleden sonra oğlunun yarı çıplak olmasına aldırmayabilir ama iki erkeğin birlikte olması fikrini kaldıramaz. İki *oğlanın*. Her neyse işte."

"Tam bir homofobik," diye ekliyor Callum omuz silkerek.

"Aynen öyle."

Robin, kendisine uzatılan nemli kâğıdı alıp dumanı ciğerlerine dolduruyor, öksürerek dumanı geri üflerken Alistair ona yardımcı olmak için sırtına vuruyor. Birkaç aydır çıkıyorlar, Callum ve John'un ilişkisinden birkaç hafta daha az.

Callum ve John'un arkadaşlıkları ortak kitaplar ve filmler sebebiyle gittikçe derinleşip filizlendi. Toplum içinde el ele tutuşamıyorlar, öpüşemiyorlar, Robin ve en yakın arkadaşları dışında hiç kimseye söyleyemiyorlar.

Callum, John'la olan ilişkisinin başlarında, saatlerce yatakta uzanıp Robin'e John'un yaptığı veya söylediği şeyleri anlatırdı. Sohbet sırasında kendi performansını analiz edip John'dan küçük olduğunu belli edecek veya onu kendinden uzaklaştıracak şeyler yapmış olabileceğinden endişe eder dururdu. Haftalar

geçtikçe, Callum'un analizleriyle beraber Robin'le birlikte geçirdiği zaman da azalmaya başladı. Birlikte daha az gitar çalmaya başladılar, Robin çoğunlukla tek başına çalışıyordu. İncinmemeye çalıştı ve artık harekete geçmesinin zamanı geldiğine karar verdi. Kendine bir erkek arkadaş bulmasının vakti gelmişti.

Alistair, Callum ve Robin'le aynı dönemde okuyan, ciddi ifadeli, bebek yüzlü kibar bir çocuk. Tam olarak Robin'in tipi sayılmaz; Robin tip olarak daha çok Michael Hutchence'e yakın olanları beğeniyor ama Alistair mütevazı, uyumlu bir oğlan, komik, güvenilir ve değişime açık. Robin önerdi diye gitar derslerine başladı ama sonra basgitara geçti. Bu şekilde Robin'e daha kolay ayak uyduruyor.

Parktan eve kol kola yürüyorlar, kafaları iyi ve uykulular, şarkıları yarım yamalak söylüyorlar. Üçlü drenaj kapaklarına gelince hepsi yana kaçıyor. Uğursuzluk getiriyor. Gerçi bunun neden olduğunu hiçbiri bilmiyor.

Robin, Alistair'in yüzündeki ifadeyi daha önce de görmüştü. Bir süredir görmezden geldiği bir ifade bu. Peki ama neden şu işi bir an önce halletmiyorlar?

"Sanırım anahtarımı tribünün arkasına düşürdüm," diye mırıldanıyor Robin.

"Benimki var," diye cevap veriyor Callum.

"Evet ama benim kendiminkini yine de bulmam gerek yoksa başım derde girer. Benimle gelir misin, Al?"

"Olur. Ama birazdan eve dönmem gerek yoksa..."

"Benimle gelecek misin gelmeyecek misin?" diye sözünü kesiyor Robin alçak sesle, adımlarını yavaşlatıp diğerlerinin arkasında kalıyorlar. "Kararımı değiştirmeden önce."

"Ah," diyor oğlan.

"Aynen," diyor Robin. "Neden olmasın?"

Alistair onun elini sıkıca tutuyor ve kıkır kıkır gülerek birlikte parka geri gidiyorlar.

• • •

Bir hafta sonra her şey yerle bir oluyor. Callum yüzünü gizleyip yaşananları yeniden anlatırken Robin şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Yani eve kadar koştun mu?" diye soruyor.

"Konu bu değil," diyor Callum sertçe. "Kahretsin!"

O akşam Callum ve John, Johnların bahçesinde yakalanmışlar. John'un annesiyle babası dışarıdalarmış ve oğlanlar da arka bahçede ağaçların ve çiçeklerin arasına uzanmış sigara içiyor, konuşuyor ve öpüşüyorlarmış. İkisi bir şezlongda dip dibe oturuyormuş.

Hava kararmaya başlamış, koyu gri gökyüzü bahar güneşinin varlığını korumaya devam ettiği köşelerde hâlâ sarıymış.

Tamamen giyinik bir şekilde şefkatle öpüşüyorlarmış, sonra bir anda John'un eve erken dönen annesini tepelerinde dikilip onlara çığlık çığlığa anlaşılmaz şeyler söylerken bulmuşlar.

"Kaçtım," demişti Callum, Robin'in dehşet içindeki yüzüne, "sokağın öbür ucuna geldiğimde bile hâlâ bağırdığını duyabiliyordum."

Bunu takip eden günlerde, Callum ve John'un büyüttüğü sessiz ve nazik şey çok çabuk çözülüp gitti. John'un ebeveynleri görüşmelerini yasaklamıştı ve bu kararı destekleyen müdür yardımcısı, oğlanları odasına çağırıp buna hiçbir şekilde göz yummayacaklarını, bu tip bir densizlik daha yaşandığında hemen Callum'un anne babasına haber vereceklerini söylemişti. *Densizlik.* John dosdoğru karşıya bakıp başını anladım der gibi sallamıştı. Odadan çıktıktan sonra Callum, John'un elini tutmaya çalışmıştı ama John elini çekmişti.

Bu "müdahale"den sonra John bir hafta okula gitmemiş ve bu boşlukta tüm duygularından kesin bir biçimde kurtulmuştu ya da çok güzel kurtulmuş taklidi yapabiliyordu. Eskiden ondan büyük arkadaşları onu üst-altıncı sınıfların dinlenme odasına gelmesi için teşvik ederlerken şimdi alt-altıncı sınıfların içeri girmesiyle ilgili bir öğretmenin getirdiği kısıtlama yüzünden orada

istenmiyordu. John okula arabayla gelmeye başlamıştı ve öğle saatinde arkadaşlarını Ford Fiesta'sıyla şehre götürüyordu. Callum onu görmemek için okulu asmaya başlamıştı.

Başa çıkılması mümkün olmayan, sert bir ayrılıktı bu.

Callum ve John'un ayrılmalarından sonra Robin, Alistair'i aramıştı. "Aslında biz sadece arkadaş sayılırız, öyle değil mi?" Alistair olacakları hissetmiş, onun yerine konuşmuştu. "Ama çalmaya devam edeceğiz yine de, değil mi? Bahsettiğimiz grubu kuracağız?"

O akşam kriket sahasında, birbirlerinde kalan eşyaları vermek ve planlarını sağlamlaştırmak üzere buluşmayı kararlaştırmışlardı. Hava kararırken taş basamakların üzerinde kasetlerden ve birbirlerinden ödünç aldıkları kapüşonlulardan iki ufak yığın oluşturdular.

Vedalaşıp arkadaş olarak hayatlarında açacakları yeni sayfanın planlarından bahsettikten sonra, şans getirsin diye işte, bir kez daha yapmaya karar verdiler. Tribünün arkasında şevkle vücutlarını birbirlerine sıkıca bastırdılar. Alistair'in pürüzsüz yüzünden hiç ihtiyacı olmayan bir tıraş losyonu kokusu geliyordu, sırf bu çaba bile Robin'in gözlerinin hiç beklemediği kadar sulanmasına yetti. Gerçekten de arkadaş olarak görüşmeye devam edebilirlerdi, kendine bunu söyleyip durdu; hep konuştukları müzik grubunu kurabilirlerdi.

Üstlerini başlarını düzeltip bir yandan da onlar için sıradışı olan bu tutkuya gülerken Robin eve dönmek için şiddetli bir arzu duydu. Ona yine ihtiyaç duymaya başlayan Callum'un yanına.

Callum'la benzin istasyonuna gidip gitar dergilerinin son sayılarını montlarının koluna gizleyecek, müzik notalarının olduğu sayfayı koparıp çalmaya başlayacaklardı. Tıpkı Sarah onları ziyarete gelemediği zaman Robin'in üzgün olduğunda yaptıkları gibi.

Belki de *Labirent*'i arka arkaya bin kez izlerlerdi ya da saçma sapan şiirler yazıp bir film senaryosu yazmaktan bahsederler

ama çok fazla ot içip hiçbir şey yapmadan gülerlerdi. Her zaman olduğu gibi. *Şu anda üzgün olması normal tabii*, diye düşündü, *ama yakında geçer*. Normale döner.

Ayrılmalarının üzerinden iki ay geçmişti ve Robin'in sabrı yavaş yavaş azalmaya başlıyor. Callum kanepede yanına oturmuş PlayStation kumandasının canına okuyor. İç çekerek kumandayı fırlatıp atınca kablosu kement halkası gibi kanepenin koluna dolanıyor.

"Oyunu baştan başlatmayı istediğin hiç oluyor mu senin de?" diyor Callum düşen kumandayı öfkeyle alırken.

"Bu oyunu mu diyorsun? Başlatabilirsin istersen. Gerçi iyi gidiyorsun." Robin üvey kardeşinin, sırf Resident Evil'ı kötü oynadığı için yaptığı aksiliklerden bıkıp usandı.

"Bunu demiyorum. Sanki hangi yöne dönersen dön işleri daha da kötüleştiriyorsun. Sanki kötü bir hamle yapıyorsun ama aslında çok daha iyi bir hamle her zaman var. Bütün paraları alabileceğin, bütün ışıkların yeşil olduğu veya her kötü adamı yenebileceğin bir hamle yok mu..."

"Hayır," diye sözünü kesiyor Robin.

"Boş ver gitsin o zaman."

Callum kumandayı kanepenin kolundan aşağıya sarkmış olarak bırakıyor, oturma odasından çıkıp mutfağa giriyor. Teneke tütün kutusunu alıp yeni maun görünümlü masaya oturuyor ve kendine incecik bir sigara sarıyor, tek tük birkaç ot kenarlardan çıkıyor.

"Çok acıklı," diyor Robin onun peşinden mutfağa gidip kendine bir fincan kahve hazırlarken.

Callum yine ona kaldı ama hurdası çıkmış ve yaralı olarak. Ve çok, çok sinirli olarak.

29

SARAH | GÜNÜMÜZ

Uyandığımda telefonuma bir bildirim geldiğini görüyorum, daha önce hiç gelmeyen türden bir bildirim. Robin'in grup arkadaşı ve eski erkek arkadaşı Alistair, bana Twitter'dan direkt mesaj göndermiş.

Birinci mesaj: "Selam Sarah, seni hatırlıyorum. Üzgünüm ama Robin'i görmeyeli birkaç yıl oldu. Manchester'da ortadan kayboldu."

İkinci mesaj: "E-posta adresi robinmarshall762@gmail.com. Benim yerime de ağzına sıç, yeniden çalışmaya başlamamız lazım. Bol şanslar."

Ona cevap verip teşekkür etmek istiyorum ama beni takip etmediği için ona mesaj atamıyorum. Gerçi bunu çok umursamıyorum çünkü kız kardeşimin Manchaster'da *olduğunu* biliyorum. Hilary kesin konuşmamış olsa da haklıymış. Üstelik daha da iyisi artık e-posta adresini biliyorum.

Telefonumdan e-posta yazmam saatler sürüyor. Duruyorum, yeniden başlıyorum, siliyorum. Duşa giriyorum, sonra tekrar başlıyorum. Söyleyecek o kadar çok şey var ki ama bu her şeyin söyleneceği anlamına gelmiyor, daha değil.

En sonunda, kusup başımı camdan çıkarıyorum ve tatlı şehir havasını içime çektikten sonra yakınlardaki bir internet kafeye

gidip kendime bilgisayarda otuz dakikalık süre ve açık bir çay alıyorum.

Yeni bir e-posta yazıyorum:

Selam Robin, ben Sarah. E-posta adresini Alistair'dan aldım. Umarım sorun olmaz ama bendeki numarana ulaşılamıyor.

Bir süreliğine Manchester'da olacağım, seni görmeyi çok isterim. Çok uzun zaman oldu.

Son cümleyi siliyorum, çünkü suçlar gibi geliyor kulağa. Kızgın olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Bir süreliğine Manchester'da olacağım, seni görmeyi çok isterim. Konuşacak çok şeyimiz var. Lütfen beni 07654 227536'dan ara veya bu e-postaya cevap ver, bir plan yapalım.

Kendine iyi bak,

Kardeşin, Sarah

Derin bir nefes alıyorum, çayımın son bulanık kısmını bir yudumda içip gönder tuşuna basıyorum.

Birkaç saniye sonra cevap geliyor.

"Bu alıcıya gönderdiğiniz ileti başarısız oldu," diye başlıyor. Kendime engel olamayıp klavyeyi kablosuyla çekip yere atıyorum, ardından da boş çay bardağını fırlatıyorum.

"Hey!" diye bağırıyor kasanın arkasındaki sakallı herif, içeriye girdiğimden beri ilk kez çevresinde olan bitenle ilgileniyor.

Göğsümde biriken buz gibi bir öfkeyle söyleniyorum, "Doğru düzgün çalışmıyor."

Hızlı adımlarla pansiyona dönüyorum. Çok ümitlenmemiştim ama ümidim boş çıktı. Bir an için beni kız kardeşime bağlayan ince bir ipin olduğunu hissetmiştim; sokaklardan, parkların çevresinden kıvrıla kıvrıla dolanan ve bizi birbirine bağlayan bu ipi çekerek onu bulacaktım. Fakat o ip koptu artık.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin, ağır botlu adamın sığınağına girmeye çalıştığı günden beri deliksiz bir uyku uyumadı. Uyumak yerine, ter içinde yatağında yatıp kendi kendine, "Sakın gözlerini kapama," diye fısıldayıp duruyor. Gözlerini kırpmakta biraz geç kalacak olsa tokat atarak kendini uyandırıyor. Tekrar o derece zayıf olmaktansa uyanık kalması daha iyi.

Her gece termosla üst kata kahve götürüyor ama ne kadar çabalarsa çabalasın, sabah olmadan önce huzursuz bir uykuya yenik düşmüş buluyor kendini.

Bu gece, ilaç dolabında bulduğu, grupla çaldıkları zamanların bir hatırası olan Pro-Plus enerji tabletlerinden bile çiğnedi. O günlerdeki uyku öncesi aktivesi, seyircilerden biriyle şafağa karşı yapılan çılgın ve düşüncesiz seksten ibaretti. Şu anda bunu düşünmeye bile dayanamıyor.

Aldığı ekstra kafeine rağmen başarısız olmuş ve yatakta oturduğu yerde uyuyakalmıştı. Fakat şu anda yine uyanık. Sebebini bilmiyor.

Saat sabahın üçünü gösteriyor, dışarıda hiç ışık yok. Sonra sesleri duyuyor.

Gırç gırç gırç.

Karanlığın içinden ince ama tiz bir ses geliyor kulağına.

Gırç gırç gırç.

Tıkır tıkır tıkır.

Ses yoğunlaştıkça ne taraftan geldiği de daha netleşiyor. Yatak odası penceresinin dışından. Hemen dışından.

Robin donup kalıyor.

Sesler o kadar yakın ve tiz ki sanki bir yankı odasıymış gibi doluyor odanın içine.

Savaş ya da kaç.

Robin yerine kök salmış gibi, ona ne yapması gerektiğini söyleyecek olan düşünce zincirini bir yerinden yakalamaya çalışıyor. Aşağıdaki kiremit döşeli çatının üzerinde yürüyen ayak sesleri var. Çatı katındaki yatak odası alttaki kata göre daha geride kalıyor, köşeli bir şekil gibi bir çıkıntı oluşturuyor. En üst katta olmasına rağmen en kolay ulaşılabilen pencere burası. Yüksek çatıya rağmen, buraya kadar çıkıp deli gibi miyavlamalarına rağmen içeriye alınmayan birkaç kedi oldu.

Bu sesi hayal ediyor olamaz. Bunların hiçbirini hayal ediyor olamaz.

Savaş ya da kaç.

Hiç miyavlama sesi yok. Gelen ses, bir kedinin kiremitlerde gezinen patisinin çıkaracağı sesten daha derin ve ağır. Robin uzaktan gelen ayak seslerinin döndüğünü, manevra yaptığını duyabiliyor. Kapısının eşiğindeki ağır kalın bot geliyor aklına, o botların kapısına kustuğu öfkeyi, kapıyı arkasından iterken hissettiği hayvani gücü. Robin harcadığı bu güç yüzünden hâlâ bitkin, günlerdir doğru düzgün uyuyamadığı için bitkin. Fakat adam daha fazlasını elde etmek için şimdiden geri mi gelmiş?

Savaş ya da kaç.

Telefonu alt katta şarj oluyor ama bir an için bile olsa, değil korunmasız bir şekilde alt kata inmek, bir an için sırtını döneceği düşüncesi bile onu dehşete düşürüyor. Robin, adamın kendi boğazını sıkan, ağzını sıkıca kapayan ellerini düşününce donakalmış gibi duruyor.

Sokağın bu kadar yukarısındayken çığlık atsa bile kimse duymaz.

Düşün, düşün. Kulaklarına dolan soğuk kanı susturmaya, seçeneklerini gözden geçirmeye uğraşıyor. Sadece iki seçeneği var, ikisi de güvenliymiş gibi gelmiyor: Odadan sessizce çıkmak ve alt kata inip polisi aramak –bu, polisler gelene kadar pencereyi savunmasız bırakacağı anlamına geliyor– ya da adamı korkutup kaçırmak. Gürültü çıkarıp gözdağı vermek.

Kaçmak istiyor ama aslında tek seçeneği savaşmak.

Kendine vazgeçecek fırsatı tanımadan ışıkları ve perdeyi açıyor. Dışarıda görünen tek şey bir levha gibi uzayan karanlık gece. Avazı çıktığı kadar bağırıyor, "Benden uzak dur yoksa seni öldürürüm!" Hızlı hızlı nefes alıyor, dizleri birbirine çarpıyor, elleri terliyor. Bir saniye, iki, üç.

Bir anda pencerede beliren figürü görünce Robin geriye sıçrıyor. Koyu renk kıyafetler, soluk ten rengi ve göz yerine siyah çukurlar. Korkunç bir görüntü. Ayak sesleri gümleyerek uzaklaşıyor, adam yukarı tırmandığından daha büyük bir hızla aşağı inerken eski yağmur olukları gıcırdayıp tangırdıyor.

Robin birkaç dakika bekliyor ama adamın gerçekten gidip gitmediğinden emin olmak zorunda. Karşı taraftaki daireleri görebiliyor, Watkinslerin evinden limon sarısı bir ışık süzülüyor hâlâ ama Henry ortalıklarda görünmüyor. Bebekli kadın mutfakta biberon sallarken kucağında bebeğiyle kendisi de sağa sola salınıyor. Robin sessizce karanlığa saklanıyor. Bütün bu normallik sahne dekoru gibi duruyor, ona gerçekçi gelmiyor.

Ufak bahçesi sessiz. Gecenin lacivert karanlığına karışan siyah şekillerle dolu. Büyük çöp tenekeleri, duvarlar, mutfak çatısı. Başka bir şey yok. Robin geçide göz gezdirdiğinde yolun en uç sağ noktasına doğru koşan birinin net olmayan hareketlerini görüyor. Adam gitti. İyi ki kaçmayı seçti. Bu seferlik.

30

ROBIN | 1998

Callum ona sormaya çekiniyor, spor ayakkabısının burnunu süpürgeliğe sürterken bir yandan da izliyor, Robin'le göz göze gelmekten kaçınıyordu. Robin bunu fark etmemiş gibi yapsa göğsü gururla kabarmıştı. Galibiyetin heyecanıyla.

"İster misin yani?"

"Ne ister miyim?" dedi Robin hiç umursamıyormuş gibi bir tavır takınarak, peynirlerin üstüne dikkatli bir şekilde domuz salamını yerleştirdikten sonra en üste rendelenmiş çedar peyniri koymanın sırası geldi.

"Onunla tanışmak ister misin? Rez'le? Benim..." Sesi azalarak kayboldu, yüzündeki hafif gülümsemeyle bir Levi's reklamını andırıyordu.

"Erkeeek arkadaşııın!" diye dalga geçti onunla Robin, kelimeyi ninni söyler gibi uzatıp Callum'un dar göğsünü tek parmağıyla iterek. Callum neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle kıkırdadı.

"Aynen," dedi Callum, bir seksen iki boyuyla dimdik ayağa kalktıktan sonra bir tellal gibi gürledi, "erkek arkadaşım!" Güldüler; Robin bir süre hiçbir şey söylemedi ve Callum sebebini biliyordu. Mükemmel çıtırlığa ulaşmak için dışı yağlanmış üstteki ekmek dilimini yerleştirip tost makinesinin kapağını kapamak hassasiyet gerektiren bir işti.

"Evet," dedi Robin kapak hızla kapanırken, kapağın altındaki tereyağı ânında cızırdamaya başladı. "Tabii ki erkeeek arkadaşıınla tanışmak istiyorum!" Callum artık gülmüyordu, sadece hafifçe gülümsedi, yüzündeki gülümseme hızla kayboldu.

"Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum," dedi, sesi yumuşacık ve her zamanki gibi kısıktı.

"Güzel. O hâlde ben de ondan hoşlanacağım demektir. Değil mi?"

"Öyle."

Callum, John'dan ayrıldıktan sonra o kadar üzgün, o kadar içi boşalmış gibiydi ki o boşluğun biraz bile dolduğunu görmek Robin'i rahatlatıyordu. Fakat Callum eskisi gibi değildi. Bazı yerlerinde pürüzler kalmıştı. Sinirleri yıpranmıştı. İnce zekâsı o kadar kıvraktı ki hayatlarında ilk kez bu zekânın acımasızlığa dönüşüne şahit oluyorlardı. Bu da yerini suçluluk duygusuna bırakıyordu. Ve insan doğasının yetiştirilme tarzı üzerindeki galibiyetinden kaynaklanan korkuya.

Callum onun kontrol grubuydu. Pusulasıydı. Robin kendi sınırlarını zorlarken kendini güvende hissediyordu çünkü Callum'un, Robin'in şeridinin kopuşunu göreceğini biliyordu.

İlk sigaralarını birlikte içmişlerdi; Jack'in yanlışlıkla üzerine oturup garajın bir kenarına attığı ezik bir paketteki kuru bir John Player Special. Yüzlerini acıyla buruşturup öksürerek, gözlerinden akan yaşlarla.

"Hiç sevmedim," demişti Robin, dudaklarının iki yanı aşağıya sarkmıştı, sonra kararsız bir nefes daha çekmişti sigaradan.

"Ben de öyle." Callum küçük bir kuş gibi minik minik nefesler almıştı sigaradan.

İlk içkilerini birlikte içmişlerdi. Noel yemeğinde bir şişe Babycham, ikisi de on üç yaşındalardı. Robin'in yanakları parlak kırmızıya dönmüştü; tıpkı Callum'un kulakları gibi. "Müthiş!" diye dalga geçmişlerdi, "kesinlikle mükemmel!" Hilary'nin çektiği, o yemeğe ait bir fotoğraf olmalıydı bir yerlerde. Jack başında kâğıt şapkası, endişeli gözlerle bakmıştı objektife. Robin ve Cal-

lum deli gibi gülüyorlardı, yiyecekler ağızlarından dökülüyordu, alev alev yanan yüzleri kıpkırmızıydı.

İlk sigara, ilk içki, ilk ot, küçük bir kâğıt parçasının üstündeki tozları ilk çekiş.

John'dan önce Callum, her zaman Robin'in içten içe onun dur demesini istediği yerde durdururdu onu. Robin'in iç çekip gözlerini devirmesine, ona "koca kız" veya "eski kafalı" demesine izin verirdi ve Robin de ona içinden sessizce teşekkür ederdi. Sonra gecenin ikinci aşamasına, Robin'in paranoya aşamasına geçilirdi.

"Sen yine de gözbebeklerimi kontrol et."

"Bir şeyin yok, Robin."

"Kalbim çok hızlı çarpıyor, Cal."

Callum istemeye istemeye ama nazikçe bileğine parmağını koyar, sessizce zaman tutar ve onu teskin ederdi. "Bir şeyin yok, biraz uyuman lazım o kadar."

"Uyuyamıyorum! Keşke yapmasaydım! Her seferinde daha kötü oluyor. Senin gözlerin neden normal? Cal? Senin gözlerin neden normal – yoksa sadece içiyormuş gibi mi yaptın?"

"Yeter ama, Rob."

Gözyaşları. "Neden kızıyorsun bana?"

Robin ne alırsa alsın tam bir kâbustu ama bu şey ne kadar kimyasalsa durumu da o kadar kötüleşiyordu. Callum ne içerlerse içsinler bir sorun yaşamıyor gibi görünüyordu, belki boyu ya da doğasında olan sakinliği yüzünden vücuduna giren her türlü yabancı maddeyi içine çekip eritiyordu. Robin bitkinleşirken o kıkır kıkır gülüyor, Robin telaşlanırken onun çenesi düşüyor, Robin deli gibi paranoyaya kapılırken o huzursuzlaşıyordu.

Fakat John'dan sonra eski kontrol duygusunu kaybetmişti. Kendi sınırlarını aşmaya başlamıştı. Ya gürültücü ve sinirli oluyordu ya da ağlamaklı olup kendini bırakıyor, etrafındaki eşyalara yaslanıyor ve merdivenlerden yukarı çıkarılması veya zorla yatağa sokulması gerekiyordu. Hilary, her zaman yaptığı gibi durumu görmezden geliyordu ve Jack de bu aşamada çoktan horul horul uyuyor oluyordu.

Robin onun yine biriyle çıkmaya başladığını biliyordu. Daha fazla dışarı çıkıyordu. Eve çoğu zaman, belki de her zamankinden daha sık kafası bir milyon geliyordu ama buna rağmen daha mutlu görünüyordu. Ve Robin, o kişinin Rez adında bir oğlan olduğunu şu anda öğreniyordu. Rez, Reading'de yaşıyordu, okula gitmiyordu ve Callum ona kafayı takmıştı. Tek bildiği buydu.

Hilary ve Jack dışarıdayken Callum, Rez'i Robin'le tanıştırmak için eve çağırdı. Planları buydu ama son dakikada Callum, Robin'i kolundan tutup kulağına, "Bunu planlamamışız gibi yapalım, tamam mı? Sen tesadüfen evdeymişsin gibi? Kendimi çocuk gibi hissediyorum," demişti.

"Tabii olur," demişti Robin şaşırarak.

Kapı zili çaldığında Robin camın arkasında net olmayan koyu renk bir şekil görmüştü.

"Ben açarım," dedi Robin neşeyle, Callum'un, "Hayır, dur, geliyorum," demesini umursamadan.

Robin kapıyı yüzünde kocaman, muzip bir gülümsemeyle açtı.

"İyi misin?" dedi Rez.

"Ah," dedi Robin, durduğu yerde gözlerini ona dikip bakarak. Böyle yapmak istememişti aslında. O şekilde bir tepki vermek istememişti. Karşısında daha çok Callum veya John gibi, pürüzsüz yüzlü, gözleri pırıl pırıl ve hafifçe kızarmış bir çocuk göreceğini sanmıştı. Karşısındaki adam pürüzsüz tenli bir delikanlıdan çok bir kargaya benziyordu.

"Robin," dedi Callum, Robin'in arkasından, kelimenin ortasında azalan bir sesle.

"Ben, yok, şey," diye cümleye başladı Robin ve Rez onun arkasından ona içeri girmesini işaret eden Callum'a baktı.

"Özür dilerim, ben... selam, ben Robin," dedi Robin, Rez yanından geçerek Callum'un yanına gidip durdu.

"Selam Robin," dedi Rez. Rez'in omuz uzunluğunda siyah saçları ve köşeli yüz hatları vardı. Gözleri tetikteydi, her şeyi iyice süzerek koridorun sağına soluna bakıyordu. Görülecek pek

fazla bir şey yoktu: üzerinde telefon olan küçük bir masa, üstünde Telefon Rehberi ve BT Telefon Rehberi olan bir raf. Merdivenlerin yanında oturma odasına çıkan küçük hol, ondan sonra da mutfak. Koridora taşacak kadar acayip büyük montlardan ağırlaşmış bir askılık. Rez, daracık yerden zar zor geçerek Callum'u takip etti.

"Çay?" diye sordu Robin ortaya.

"Rez kahve içer," diye cevap verdi Callum, sanki Robin'in bunu bilmesi gerekirmiş gibi.

"Pek iyi geçmedi," diye olanları Sarah'ya telefonda anlattı Robin ertesi gün. Callum eskiden pazar telefon görüşmelerinde yanlarında olur, bazen de Sarah'ya merhaba derdi. Fakat bugün ortada yoktu. Dünkü olaydan beri Rez'in evindeydi.

"Ne yaptın ki?" diye sordu Sarah.

"Bir şey yaptığımı da kim söyledi?"

"Yapmadın mı?"

"Yani aslında... evet, yaptım. Ama işin aslı şu Sarah, onu görmen gerekirdi. Sanki panayır yerinde çalışıyormuş gibi görünüyor. O kadar çok sigara içiyor ki leş gibi kokuyor. Ve hiçbir özelliği yok, anladın mı? Hem de hiç. Ve Cal... Cal özel biri. Özel birine layık." Robin ağlamaklı olduğu için kendine çok öfkelenmişti.

"Sen onu kıskanmadığından emin misin?" diye sordu Sarah.

"Siktir git!" diye cevabı yapıştırdı Robin. "Rez götün teki ve benim tek yaptığım erkek kardeşimi korumak. Sen de kim oluyorsun?" Telefonu hızla kardeşinin suratına kapadı, üstelik de arayan Sarah'ydı ve daha babalarıyla konuşmamıştı bile.

Robin mutfağa gitmek için arkasını döndüğünde Callum'un kapının eşiğinde durduğunu gördü.

"Evde olduğunu bilmiyordum," dedi Robin sessizce.

"Belli oluyor." Callum montların yanından geçerken birkaç tanesini yere düşürdü ve Robin'i dirseğiyle itip merdivenlerden koşarak yukarı çıktı.

"Bilmiyordum!" diye bağırdı Robin onun arkasından.

"Konu bu değil," diye onu tersledi Callum, odasının kapısını çarptıktan hemen sonra müzik açarak. Manic Street Preachers'tan "From Despair to Where*".

"Biraz bariz sanki, Cal!" diye bağırdı Robin kendine engel olamayarak.

Yanında duran telefon çaldı. Sarah arıyor olmalıydı. Robin abartılı bir tepki gösterdiğini ve hıncını yanlış insandan çıkardığını kabul etmeye hazır değildi. Bunu yapmak yerine telefonu açtı ve Sarah'nın tek bir kelime etmesine fırsat vermeden, "Babamı çağırayım," diye tersledi.

* (İng.) Çaresizlikten Sonrası. –*çn*

SARAH | 1998

Robin'in sınavları geçen hafta bitti. Nasıl geçtiğini sormak için telefon etmedim, neden edeyim ki? Fakat babam bana söylediği için biliyorum. Babam pazar günü aradı beni. Annem ahizeyi eline alır almaz bana uzattıktan sonra sanki birisi ona yanlış bir şey yapmış gibi mutfaktan çıkıp gitti.

"Demek," demişti babam başlangıçtaki rutin naber nasılsınlardan sonra, "haftaya mezun oluyorsun."

Babamın ağzına "mezuniyet" veya "metro" veya "gazoz" gibi kelimeler hiç yakışmıyor. Bunları sadece ben kullandığım için kullanıyor ve bu çabası beni rahatsız ediyor, elimde değil.

"Evet," dedim, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Cüppem yukarıda."

Altın sarısı püsküllü lacivert bir kepi olan koyu mavi buruşuk kadife bir cüppe. Koruyucu kılıfının içinde elbise dolabımda asılı duruyor. Onu orada görmekten hoşlanmıyorum, kapıyı ne zaman açsam koca ağır cüssesiyle bir canavar gibi karşımda duruyor. Fakat onun orada olduğunu bilmek, sonuna geldiğimi ve hayatımın yeni aşamasına başlayacağımı bilmek bana iyi geliyor. Sırf bu yüzden kapıyı açmaya değer. Beni aslında hiç sevmemiş ve ileride hiç hatırlamayacak olan bir insan deniziyle çevrili olarak sahnede durmak hiç istemiyorum. Fakat bunu, okulun parasını ödeyen Drew için yapacağım. Beni güzel giyinmiş gör-

meyi seven, masasının üzerine koymak için fotoğraflarımı çeken Drew için.

"Peki gideceğin üniversitenin adı ne?" diye sormuştu babam. Bir parça homurdandım çünkü eğer Robin üniversiteye gidecek *olsaydı* eminim onun gittiği okulun adını asla unutmazdı. "Georgia State. Trenle sadece yarım saat sürdüğü için evde yaşamaya devam edebileceğim."

Ev. Bunun hâlâ canını yaktığını biliyorum.

"Robin ve Callum'un sınavları geçen hafta bitti," dedi babam kısa bir duraksamadan sonra.

"Ah, doğru ya," dedim, derin bir ilgisizlik ve kör bir öfke arasında bocalayarak.

"Robin'le konuşmak ister misin? Onu aşağı çağırabilirim..." diye başladı söze.

"Yok, şimdi gitmem lazım. Seni seviyorum."

Mezuniyet yarın. Birkaç sokak ötedeki eczaneden kendime yeni bir ruj aldım, şimdi eve dönüyorum. Koyu mavi buruşuk kadife ve altın rengi püsküle uygun bir renk seçmek hiç kolay olmadı, evden çıkalı bayağı olduğu için eve yaklaştığımda Drew'un arabasını garaj girişinde görünce şaşırıyorum.

Antreye girince annemin sesini duyuyorum.

"Her şey boka sardı," diyor, "bizi de kendinle birlikte aşağı çekiyorsun!"

Üstümü değiştirmek için üst kaça çıktım ve aşağı indiğimde ortalık sessizleşmişti.

"Hey," diyorum mutfağa girerken. Annemin sırtı bana dönük, lavabonun kenarlarını sıkıca tutuyor, tehlikeli bir biçimde çöp öğütücüsünün yakınında. Saçlarını bir bantla arkaya almış ve üzerinde sporda giydiği kıyafetler var. Normalde şimdiye kadar çoktan gidip dönmüş, duş almış, giyinmiş ve makyajını yapmış olması gerekirdi. Yüzünü bana dönmüyor. "Selam Sarah," diyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Hayır, Sarah. Hayır, hiçbir bok yolunda falan değil," diyor annem, eski günlerdeki gibi küfrederek. Akşam yemeği davetleri vermeye başlamadan önceki günlerde.

Drew'un onun yanında, masaya dirseğini dayamış oturduğunu fark ediyorum. Kol düğmeleri açık, dertop olmuş kravatı önünde duruyor. Ağzını bıçak açmıyor, beni gördüğünü belli etmek ister gibi kaşlarını kaldırdıktan sonra bakışlarını yine aşağıya çeviriyor. Saat daha beş ve elinde büyük kesme cam bardakta birkaç parmak kalınlığında viski var. Gözlerinin kızarıklığına bakılırsa bu ilk içkisi değil.

"Neler oluyor?" diye sormaya başladığımda annem sözümü kesip, "Drew işinden atıldı," diyor.

"Hayır, olamaz," diyorum ve başımı tekrar üvey babama çeviriyorum. "Neden?"

"Evet, ona sor," diyor annem kızgın bir sesle. Ben bir şey demeyince annem ekliyor, "Ona 'densizliklerini' sor." Parmaklarıyla havada tırnak işareti yapıyor.

Tekrar Drew'a bakıyorum, Drew omuz silkince bir dirseği masada kayıyor. "Bir yanlış anlaşılma oldu," diye iç geçiriyor.

Annem, sanki biri içindeki tüm nefesi çekmiş gibi nefes veriyor.

"Ben spor salonuna gidiyorum," diyor, tam olarak ne ona ne de bana söylenmiş bir cümle bu.

Drew'un yanına oturuyorum. "Kahve ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, ama yine de sağ ol, meleğim," diyor bana doğru dönüp elime hafif hafif vurarak. "Ama bu tam viskilik bir gün."

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum. "Şimdi nerede çalışacaksın?"

Başını ağır ağır kaldırıp bana bakıyor, elini çekip dizine koyuyor. "Bilmiyorum," diyor, gözleri üzgün ve ümitsiz bakıyor. "Burada işim bitti. Kesinlikle yanlış anlaşılma ama bu şehir bitti benim için."

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama onu dinlememden hoşlandığı için ilgili görünmeye çalışıyorum.

"Ama ne var biliyor musun? Meleğim? Benim güzel meleğim?"

Tanrım, tahminimden daha da sarhoş. Suyuna gidiyorum. "Ne var?"

"*Seninle* o kadar gurur duyuyorum ki." Elinin tersiyle göğsüme hafifçe vuruyor. "Bir şey daha. Burada çok iyi vakit geçirdik ama artık senin okulun bitti ve ben o bok çukuru şirketten kurtuldum, artık eve dönmemizin zamanı geldi bence. Ne dersin? Adam gibi bir şeyler içip akşam yemeğinde iyi bir rosto yiyebileceğimiz İngiltere'ye dönme vakti. Çok güzel olmaz mıydı? Ha?" Onu desteklemekte yeterince hızlı davranmadığım için eliyle dizimi sıkıyor. "Olmaz mıydı?"

"Evet," diyorum ve ona bakıp gülümsüyorum. Sanırım iyi olurdu. En azından babamı daha çok görmeyi isterdim ama Robin'i düşünmek istemiyorum. Öfkesini benden bu kadar kolayca çıkarabildiği için canım hâlâ yanıyor.

"Peki nerede yaşayacağız? Evimizde kiracılar var."

"Kovarız onları. Zaten burayı satarsak çok daha iyi bir ev alabiliriz."

Mutlu görünmeye çalışıyorum. "Evet," diyor, daha güçlü bir sesle, "bu iyi bir şey. Zamanlama olarak bundan daha iyisi olamazdı."

Kızarmış peynirli sandviç yapıyorum ikimize, sessizce yiyoruz. Kendimi bu sefer bir İngiliz üniversitesinde hayal ediyorum, Reading'deki gibi mesela. Georgia State'teki yeni başlangıcımı o kadar uzun süre gözümde canlandırmıştım ki farklı bir yepyeni başlangıcın fikri bile son derece yorucu geliyor.

"Ben de deneyebilir miyim?" diyorum viskiyi göstererek. Daha önce de biraz içki içmiştim, evde biraz şarap, gittiğim partilerdeki kırmızı bardaklarda sıcak bira. Fakat ciddi bir içkinin tadına hiç bakmamıştım daha önce. Ama şok geçiren insanların içtiği içki bu ve ben burada oturmaya devam ettikçe hissettiğim şok da giderek artıyor.

Drew bardak setinden bir bardak alıyor ve karaftan bol miktarda içki koyuyor. Bir yudum alınca gözlerimin arasından başıma doğru yakıcı bir his yayılıyor.

"Viski içmek sana çok yakışıyor," diyor Drew. "Tam Vahşi Batı. Kovboy kız tarzı. Siz genç kızların dediği gibi, 'çok havalı'."

Hiçbir şeyin "çok havalı" olduğunu söylemediğime eminim ama onu bozmuyorum. Daha fazla içmek istemiyorum ama içkiyi ziyan etmek de istemediğim için viskiyi içine çekip tadını bastırsın diye ağzımdaki sandviç parçalarıyla beraber yutmaya çalışıyorum. Biz küçükken annem, tadını almayalım diye ilaçları bir tatlı kaşığı reçelle birlikte verirdi bize. Robin her türlü öğürürdü ama ben doğru şeyi yapıyor olmanın bilinciyle bu keskin tadın keyfini çıkarmaya çalışırdım. Evin büyüğü olmaya.

Biraz daha içtik. Miktarı kontrol edebilmek için karafın kontrolünü elime aldım ama hâlâ sarhoş ve biraz da terlemiş hissediyorum kendimi. Ayağa kalktığımda tökezleyecekmişim gibi.

"Hadi oturma odasına gidelim," diyor Drew. "Uzanmam lazım."

Kanepeye geçiyoruz, ayaklarımı altımda topluyorum ve düzgün bir hat üzerinde bakabilmek için gözlerimi bir şeye odaklıyorum. Oda bir gemi gibi sağa sola yatıyor.

"Bana o kadar anneni hatırlatıyorsun ki," diyor Drew, sık sık söylediği gibi. "Senden bir şey rica edebilir miyim? Annenin eskiden benim için yaptığı bir şeyi?"

"Neymiş?" diye soruyorum, gergin bir şekilde.

"Biraz omuzlarımı ovar mısın? Bugün o kadar gerildim ki biraz rahatlayıp dinlenmek istiyorum."

Bunu yapmayı istemiyorum, hem de hiç. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ama, *Olsun*, diye düşünüyorum.

Omuzlarını sakarca biraz ovuşturup yoğurduktan sonra Drew derin bir iç çekiyor. "Dokunuşun harika, Sarah," diyor Drew. Ellerim omuzlarında donup kalıyorum. Oda o kadar dönüyor ki bu şekilde yana yatmaya devam ederse denize düşeceğim.

Bu şekilde kıpırdamadan ne kadar süre kaldığımı bilmiyorum. *Donup kaldım, donup kaldığımı biliyor, ne yapacağım şimdi?* gibi şeyler düşünecek kadar uzun bir süre olmalı. En sonunda, "Teşekkür ederim," diye söze başlıyorum ama kelimeler kaybolup gidiyor, Drew kanepede kollarını arkaya, benim olduğum yere doğru uzatmış kollarımı okşuyor.

"Buraya gel," diyor. "Sıra sende."

"Yok, böyle iyi," diyorum. "Yine de teşekkürler." Fakat o, yanındaki minderi pat patlıyor, ben de denileni yapıyorum.

Kaskatı bir hâlde kanepede oturuyorum. Bunu yapmaması gerek bence ama sorumluluk onda olduğu için normal bir şey olmalı. Başımı ovuşturuyor ama bir köpeği sever gibi. Avuç içleri açık, elleri ağır. Oradan sırtıma geçiyor. Biri bana dokunmayalı o kadar uzun zaman oldu ki vücudum bana ihanet ediyor. Bir ürperti hissediyorum, omurgamın başladığı yerde. Onun *tamamen* durmasını istemediğimi fark ediyorum. Yani, bu dokunuşun bitmesini istemiyorum ama keşke bana dokunan o olmasaydı.

Hâlâ sırtımı okşuyor, külotumun üst tarafından sutyenimin üst tarafına doğru gidip gelirken erkek arkadaşım olup olmadığını soruyor. Drew'a erkek arkadaşım olmadığını söyleyince seviniyor. "Güzel," diyor. "Kendini senin kıymetini bilecek birine saklamışsın. Senin ne kadar özel olduğunu bilecek birine."

Elini kendi kucağına götürüyor. Yutkunduğunu duyuyorum. Tenim parmaklarının yoksunluğu içinde. "Sen gerçekten de çok özelsin," diyor yüzümü ona dönerken. Yanaklarımı okşarken gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda bana hüzünlü gözlerle bakıyor. Bulanık görüyorum, başım bir parça dönüyor ama bakışlarının yoğunluğu hoşuma gidiyor, özellikle de bugünkü olaydan sonra benden başka düşünmesi gereken daha önemli şeyler varken.

Şu anda bana sanki dünyada bir tek ben varmışım gibi bakıyor. Sağ eliyle çenemi tutup yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdığı sırada onu durdurmuyorum.

Kokusunu o kadar iyi biliyorum ki. Burnuma buram buram sandal ağacı tıraş losyonu ve viski kokusu geliyor.

Oda sağa sola sallanıyor, aniden dönüyor, ona bakarken tavan dalgalanıyormuş gibi geliyor bana ve Drew'un kocaman elleriyle atkuyruğumu açtığını ve saçlarımı savurduğunu hissediyorum. Onun bana "İyi misin?" veya "Durmamı ister misin?" diye sormasını bekliyorum. "İyi değilim," ve "Gerçekten durmak istiyorum," demek için bana izin verilsin istiyorum ama öyle bir şey olmuyor. Üzerime çıktığında altımızdaki kanepenin içe göçtüğünü hissediyorum ve gitgide artan bir panik duygusu sarıyor her yanımı. Onun altında bu şekilde yatıyor olmak istememenin ötesinde hiç istemediğim bir şeyi yaşamak zorunda olduğum hissi kanımı donduruyor. Ve o an geldiğinde ne yapacağımı bilmiyor olmak beni dehşete düşürüyor. Daha önce bir oğlanla buna benzer şeyler yaptım ama ikimiz de o kadar tecrübesizdik ki çok ileri gidemedik. Drew benim çabalarıma gülecek mi? Hayal kırıklığı içinde durup başını sağa sola sallayacak ve oturma odasından çıkıp gidecek mi? Başım derde girecek mi?

Kot pantolonumun düğmelerini açmaya çalıştığını hissediyorum. Şu âna kadar benden beklenen, bu alkolün etkisiyle gevşemiş bedenin burada olması dışında pek fazla bir şey olmadı. Kotumu bacaklarıma doğru indirdiğini hissediyorum. Hareket etmek artık çok fazla çaba gerektiriyor. Bir süredir bir yudum bile içmedim ama nedense kendimi daha sarhoş hissediyorum.

Tekrar yukarı doğru çıkıyor, serbest kalan eli vücudumun yan tarafını okşayarak kalçama iniyor. Bacaklarımı ayırıyor, ağır kalçalarıyla bacaklarımın arasına giriyor. Korkumu heyecan sanıyor belki çünkü sert bir şekilde içime girerken kendini olduğu gibi üzerime bırakıyor, bu ağırlık yüzünden kesik kesik soluklar dışında nefes almak mümkün değil. Kulağımı yalıyor, bunun bir şehir efsanesi olduğunu düşünürdüm. Ne tür bir tepki vermem gerektiğini bilmiyorum bu yüzden hiçbir şey demiyorum, hiçbir şey yapmıyorum. Yüzümü ekşitiyorum. Ne kadar kaygan olduğunu kulağımla duyabiliyorum. Buna odaklanıyorum. Ka-

nepeye yapıştırıldığım için herhangi bir şey yapmam mümkün değil ve nedense bu dönen odanın içinde sabit kaldığım için seviniyorum. Ağzı hâlâ kulağıma çok yakın, sıcak nefesi saçımda dolaşıyor. Sanki korkunç bir transa girmiş gibi. "Ah, Tanrım," diye mırıldanıyor ve sertçe ileri geri gitmeye devam ediyor, en sonunda duruyor, kasılıp kalıyor, bir anlık ürpertiden sonra tekrar üzerime yığılıyor.

Etrafımda dönen karanlıkta yatıyorum. Gözlerimin kenarlarından sıcak yaşlar akıyor ve altımdaki yumuşak minderlere tüm ağırlıklarıyla düşüyorlar. Odanın karanlığı yüzünden tenim üşüyor, sanki dışarıda toprağın üzerinde yatıyormuş gibiyim. Kendimi hiç olmadığı kadar ağırlaşmış hissediyorum.

Drew üzerimden kalkıp tökezleyerek merdivenlerden çıktıktan ve yarı giyinik vaziyette annemle birlikte yattıkları boş yatağa kendini bıraktıktan sonra bile uzun süre kanepede yatmaya devam ediyorum.

31

SARAH | GÜNÜMÜZ

Odama döndüğümde, sokakları işaretlenmiş Chorlton haritasına bakıyorum tekrar. Her çizik kız kardeşimi bana bakarken göreceğimi umarak içlerine baktığım pencereleri gösteriyor. Şu meşhur samanlıkta iğne arama hikâyesi.

Daha ne olduğunu anlamadan kendimi ağlarken ve kâğıdı yırtarken buluyorum, yırtıyorum ve ağlıyorum, ta ki ellerimde kâğıt kesikleri oluşana ve Chorlton haritası paramparça bir hâlde yeri boylayana kadar.

Tam o sırada telefon çalıyor. Bu numarayı bilen tek bir kişi olmasına rağmen telefonu büyük bir temkinle açıyorum.

"Alo?" Telefonun gerçekten çaldığına inanamıyorum.

"İyi misiniz?" diyor karşıdaki ses.

"Kimsiniz?" diye soruyorum kimin aradığını bilmeme rağmen.

"Ben Ryan," diyor, "Baharat Salonu'ndan. Bakın, sanırım kız kardeşinizin nerede yaşadığını biliyorum."

Anladığım kadarıyla Ryan, lokantada çalışan herkese ve oraya gelen tüm müşterilere benden ve benim lokantaya gidiş sebebimden bahsetmiş. "Sizin durumunuza çok üzüldüm," diyor ve bunu söylerken omuz silken hâli geliyor gözümün önüne.

"Şey, şoförlerimizden Dev'a anlattım durumu. Bıraktığınız fotoğrafı gösterdim. Onu gördüğünü hatırlıyor."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum nefes nefese.

"Evet," diyor. "Öyle olduğunu sanıyor. Yani kesin bir şey yok ama..."

"Onu nereden hatırlıyormuş, nerede olduğunu biliyor mu? Nerede yaşadığını?" Nefes nefeseyim, bunu kasıtlı olarak yapmıyorum ve onu korkutmuş olmaktan korkuyorum ama konuşurken sesinde heyecandan başka bir şey yok.

"Onunla tartışmışlar. Yani işte sıkı bir ağız dalaşına girmişler, söylediği bu. Gerçi Dev biraz abartır ama boş ver, sakın yanlış anlama. Yalan söylemiyor, onu gördüğünü sanıyor ama onun büyük bir tartışma dediği şey ufak bir atışmadır muhtemelen."

"Onu nerede görmüş?"

"Sanırım siparişini teslim etmeye gitmiş, bir süre önce, aylar aylar önce. Oralarda bütün yollar tek yön, çünkü ormanın olduğu yerde yaşıyor..."

Ryan bunu o kadar doğal bir şekilde araya sıkıştırıyor ki neredeyse fark etmiyorum. Ormanın orada yaşıyor. Kız kardeşimi ormanın orada bulabilirim.

"...ve her yer tek yön olduğundan evinin tam dışına park edemediği için sipariş verilen telefon numarasını arayıp hemen yolun köşesinde olduğunu ve birinin gelip siparişi alıp alamayacağını sormuş çünkü onu izleyen bir polis olduğundan düzgünce park edemiyormuş."

"Ormanın orada yaşıyor yani?" diye soruyorum yanlış anlamış olmaktan korkarak.

"Evet," diyor Ryan, sanki bu detay hikâyenin asıl önemli kısmına varmanın önündeki küçük bir engelmiş gibi, "ve kız kardeşiniz bunun üzerine çılgına dönmüş. Siparişi almaya gelmemiş, kapıya teslim edilmediği sürece parasını geri istediğini söylemiş falan filan."

"Gerçekten mi? Peki sonra ne olmuş, onu görmüş mü?"

"Sonuçta başka bir seçeneği kalmamış. Birkaç sokak geriye park edip yürümüş. Onun tekerlekli sandalyede filan olduğu için evden çıkamadığını düşünmüş ama eve gittiğinde, kız kar-

deşin kapıyı açmış ve oldukça sağlıklı görünüyormuş. Onu tekrar azarladıktan sonra sepetlemiş."

"Kız kardeşimin yapacağı bir şeye benziyor bu," diyorum.

"Bunu bilemem, Dev'un anlattığı bu ama bıraktığın fotoğrafı görünce onu hatırladı ve ağzının iyi laf yaptığını söyledi... yani, neyse işte ama sanırım onu bulduk."

"Çok teşekkür ederim," diyorum, hâlâ tam olarak doğru olabileceğine inanamayarak. "Minnettarım," diye ekliyorum. O kadın Robin olsun olmasın, bu kadar zahmete girmesinden etkileniyorum.

Tam telefonu kapatıp parkların olduğu yere gidip kapıları çalmayı düşündüğüm sırada devam ediyor, "Adresini istiyor musunuz o zaman?"

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Güvenlik şirketindeki kadın o kadar büyük bir sabırla konuşmuştu ki Robin'in kendini toparlaması gerekmişti.

Yeni bir alarm sistemi sipariş etmişti, pencereler için kilit, ön kapı, arka kapı ve bahçe kapısı için sürgü. Ona söylediklerine göre tam saatinde geleceklerdi. Beş gün içinde.

"Deli olduğumu sanmanızı istemiyorum ama," demişti Robin, "tam saatinde gelmesi benim için çok önemli."

"Deli olduğunu sanmıyorum, tatlım," demişti kadın, sesinden buna benzer çok sayıda telefon görüşmesi yaptığı belli oluyordu.

Robin babasının hayatta olmasını isterdi. Gelip her şeyi yoluna koyması için ona telefon edebilmeyi. Robin'in kilitlerini değiştirip kapıların güvenli olup olmadığını kontrol ederdi. Belki onu alıp eve götürürdü.

Aile zincirinde bir iki eksik halka olduğunda her şey paramparça olabiliyordu. Sarah'yı görmeyeli ne kadar zaman olmuştu? En son gerçekten babasının cenazesinde mi görüşmüşlerdi? Robin kendini bunun için hem suçlu hissetti hem de savunmaya geçti. İlişkiyi sürdürmek için iki kişi gerekiyordu, öyle değil mi? Bu sadece onun görevi değildi. Fakat işin aslı, uzaklaşanın kendisi olduğunu biliyordu. Bunun olmasına izin veren oydu.

Cenaze gecesi eski odasında yatmıştı. *Jet lag* yüzünden uya-

nıktı, ağlamaktan gözleri kurumuştu. Sabahın beşinde, uyumaya çalışmaktan vazgeçip hiç kimseyi uyandırmamaya çalışarak evin içinde turlamıştı. En sonunda Callum ve onun eski yerleri olan tribüne gitmeye karar vermişti. Pijamalarının üzerine paltosunu giymiş, çıplak ayaklarına spor ayakkabılarını geçirip ön kapıdan çıkmıştı. Mektup kutusunda ucu görünen bir zarf gördü, bir taziye kartı daha ama bu seferkinin üzerinde kendi adı vardı. Elden teslim edilmişti, üzerinde sadece isim vardı.

Eski telefon sehpasının üzerine eğilip zarfı açtı.

Kartın ön tarafında çiçek resimleri vardı. "Acınızı paylaşıyorum," yazıyordu. İçinde, mürekkeple yazılmış titiz bir el yazısıyla: "Bu sefer kimi suçlayacaksın?" yazıyordu.

Robin, sanki hayal gücü tutukluk yapmış gibi gözlerini karta dikip yazıyı tekrar okudu.

Kartı ikiye katladı ve mutfaktaki çöp tenekesine gidip soğuk çay poşetlerinin altına doğru itti. Sessizce üst kata çıktı, eşyalarını bavullarına tıkıştırdı ve taksi çağırdı. Ayrılmadan önce bir veda notu bıraktı.

Daha sonrasında Hilary'yle haberleşmeye devam etti. Arada sırada arıyor veya mesaj atıyordu, yurtdışından kart gönderiyordu. Telefon görüşmeleri gitgide kısaldı ve araları açıldı. Her konuşma yapmacık ve hüzünlü bir hâl aldı.

Hilary'yle son telefon görüşmeleri – üç ya da dört yıl önce miydi? Robin, Sarah'nın taşındığını o sırada öğrenmişti. *İyi yapmışsın*, diye düşünmüş ama bir yandan da kendini daha yalnız hissetmişti.

Robin'in telefonunun fişi artık çekikti, numarası rehberde yoktu. Yeni cep telefonu numarası hiçbir yere kayıtlı değildi. Robin o anda, üvey annesinin hiçbir şekilde ona ulaşma ihtimali olmadığını fark etti. Bir an parmakları cep telefonundaki ev numarasının üzerinde asılı kaldı, bundan önce kaç telefon değiştirmiş olursa olsun bu numara hiç değişmeden kalmıştı.

Parmakları havada duruyordu. Hilary'ye iyi olduğunu söylemek, üvey annesinin de iyi, sağlıklı olduğunu, zengin ve dolu

dolu bir hayat yaşadığını duymak istiyordu. Fakat Hilary'nin soracağı ilk soru "Nasılsın?" olacaktı ve bu soruya cevap vermeye çalışma fikri bile Robin'in telefonu hemen cebine geri sokması için yeterliydi.

Nasılım? Siktir. Robin korku içinde, terden sırılsıklam ve uykusuzdu, acı çekiyordu. Artık kendini güvende hissedebileceği hiçbir yer kalmamıştı.

Merdivenlerin üst basamağında elinde telefonla ön kapıya bakarak oturuyordu. Gelecek; onun geleceğini biliyordu.

Tık tık. Kızgın bir öfkeyle ahşabın üzerinde duyulan yumruk sesleri. Eğer geçen gece çatının üstündeki gerçekten de oysa Robin'in çığlık atışları onu durdurmamış demekti. Kapı sarsılıyor, menteşelerinden oynuyordu.

Güvenlikçilerin gelmelerine beş gün vardı daha. Uyumamaya çalışarak geçirilecek dört gece daha.

Tık tık sesleri hızlandı şimdi. Ve aşağıdan geliyor, sanki bazıları ağır botla atılan tekmeler gibi. Zihnine kazınan o bot. Kapı çatırdayıp gıcırdıyor ama sapasağlam duruyor ve en sonunda sesler kesiliyor.

32

SARAH | 1998

Yatağa gidişimi hatırlamıyorum ama sendeleyerek banyoya gidip kusmak için tam vaktinde uyanıyorum. Vücudumdan ekşi safra dışarıya doğru akın ediyor, sarsılıp duruyorum ve en sonunda her şeyi çıkarıyorum. Havadaki keskin tatlı kokudan tiksiniyorum.

Yüzüme su çarpıyorum, dişlerimi fırçalamaya çalışıyorum ama fırçanın kılları dilime değer değmez tekrar midem bulanıyor.

En sonunda, boş mideyle acı içinde bir bardak su ve Tylenol almak için yavaşça alt kata iniyorum. İçeride kimse yok, saat onu gösteriyor, telesekreterin yanıp sönen ışığını görüyorum.

Mezuniyet.

Neyi kaçırmış olduğumun farkındalığı un ufak olup kaybolurken dün gece yaşananların anısı büyüyüp kocaman oluyor. Kendime bir bardak su alabilmek için bulaşık makinesini açıyorum. Biri makineyi doldurup çalıştırmış dün gece çünkü iki bardak üst rafta yan yana duruyor.

Annemin ne zaman eve döndüğünü bilmiyorum. Saatlerce derslere girip kendini jakuziye atıyor. İçkileri kimin kaldırdığını bilmiyorum, umarım Drew'dur. Koca elleri aklıma gelince lavaboya kusuyorum ve suyu sonuna kadar açıp en hızlı şekilde temizlemeye çalışıyorum.

Uzun süre telefonun başında dikiliyorum, gözlerim yanıp sönen ışıkta.

Birch End'de öğleden sonra saat üç. Yıllardan sonra artık saat hesabı yapmak gerekmiyor, edinilmiş bir bilgi bu artık. Ahizeyi elime alıp tuşlara bastığımı canlandırıyorum gözümde. Babam istedir, hiçbir şeyden habersiz ıslık çalıyordur. Telefonu muhtemelen Hilary açar. Sesimden anlar mı acaba?

Doğru kelimeleri bulup Robin'e söylediğimi hayal ediyorum. Robin'in tiksinti ve öfkesinin telefon kablosundan bana doğru ulaştığını hayal ediyorum. Bana oradan çıkmamı, eve gelmemi, onun taşaklarını tekmelememi söylediğini hayal ediyorum. Beni savunduğunu, kelimelere gerek duymadan beni sevdiğini, gidebileceğim bir yer olduğunu söylediğini hayal ediyorum.

Fakat yine de... olaylar bu şekilde gelişmeyebilir. Aramızdaki bağı ne kadar da kolay kestirip attı; onun için Callum'u savunmak, birlikte atan ikiz kalplerimizden bile daha önemliydi. Konuşmayalı haftalar oldu ve ben son derece doğal, şefkatli bir soru sorduğumda verdiği tepki için özür dilemeye bile çalışmadı.

Midemin tekrar bulandığını hissediyorum, onun bana, "Belki senin de istediğin buydu," dediğini hayal ediyorum, kızgın olduğunda Amerika'yla ilgili söylediği şeyler gibi. "Amerika'yı seviyorsun. İngiltere'de yaşayamayacak kadar önemli biri olduğunu sanıyorsun."

Ne telesekreterdeki mesajı dinliyorum ne de telefon ediyorum. Yukarı çıkıp yatağıma uzanıyorum ve suyumu içerek dünkü anılara dört bir yandan saldırıyorum, düzeltebilmek için, küçültüp katlayıp bir yere kaldırabilmek için.

Öğlen olduğunda mide bulantım geçiyor ve yerini hassas bir mideye bırakıyor, baş ağrım hiç dinmeyen bir vızıltı gibi. Ağır adımlarla alt kata iniyorum, bir şeyler yemeyi deneyecek hâle geldim. Drew ve annem mutfak masasında oturuyorlar. Hiçbiri kaçırdığım mezuniyet töreninden bahsetmiyor. Barışmış gibi bir hâlleri var. Annem işten atılması konusundaki hoşnutsuzluğundan vazgeçmiş ve Drew'un yaydığı pozitif enerjiye uyum sağlamış.

"Hasta gibi görünüyorsun," diyor bana, ben mutfak duvarına yaslanıp Drew'la göz göze gelmemeye çalışırken.

"Yatsan iyi olur," diyor Drew sert bir tonla.

"Dur bir dakika," diyor annem. "İlk önce ona olanları anlatalım."

Umurumda değil, umurumda değil, tek istediğim başımı yastığın altına sokup gözlerimi sıkıca kapamak, umarım bu sefer farklı şeyler görürüm. Onunla, onun vücuduyla, elleriyle, yüzüyle, kokusuyla, umursamazlığıyla aynı odada olmak istemiyorum.

Bir emlakçıyla görüştüklerini söylüyorlar bana, bu evden iyi bir kâr elde edip hemen elden çıkarabilirlermiş. İngiltere'ye geri taşınıp bu evin satılmasını ve Birch End'deki kiracıların kendilerine bir yer bulmalarını beklerken "küçük ama mükemmel" bir yerde yaşayacakmışız.

"Üniversiteye orada gidersin ve tekrar Robin'in yakınında olmuş oluruz."

"Harika." Göz göze gelmemeye ve gülümsemeye çalışıyorum. Midem her zaman olduğundan daha boş ve yüksek sesle gurulduyor. Yemek görmeye tahammülüm yok. "Uzanmam gerek."

Ben üst kata çıkarken annemin Drew'a dün gece ne olduğunu sorduğunu duyuyorum. Viskiden ve bardaklardan bahsettiğini duyuyorum. Biliyor olmalı. Biliyor olmalı ama yine de bunu origami gibi katlayıp kaldırdı. Bunun yerine İngiltere'de "küçük ama mükemmel" bir ev bakıyor. Belki de olanlarda bir sorun olmadığını düşünüyordur. Belki ben de öyle düşünmeliyimdir. Artık ne düşüneceğimi soracağım biri var mı ki hayatımda?

ROBIN | 1998

Saat onu geçti ama Robin eve yaklaştığında içeriden gelen yüksek sesleri duyuyor. Anahtarı çevirirken, müzik gruplarıyla yaptıkları saatler süren çalışmanın getirdiği canlılık yerini korkuya bırakıyor.

"Hiçbir şey yapmamak diye bir şey olamaz, Callum, dünyada işler böyle yürümüyor," diyor babası.

"Benim de amaçlarım var," diyor Callum yumuşacık sesiyle. "Sakin hayatımın geri kalanını işsizlik maaşıyla geçirmek istiyormuşum gibi konuşuyorsunuz. Sadece üniversiteye gitmenin anlamsız olduğunu düşünüyorum."

"İyi," diyor Hilary, "bu umurumuzda değil. Ama *bir şey* yapman gerek."

"Robin ne yapıyor?" diyor Callum gücenmiş bir sesle.

"Grubu var," diyor Jack ve Callum alaycı bir kahkaha patlatıyor.

"Bu bir iş değil! Hobi! *Ben* de gitar çalıyorum. Sayılmaz mı?"

"Onunki iş sayılır," diyor Hilary. "Grup az da olsa para kazanıyor. Birkaç konser verdiler."

"*Düğünlerde,*" diye savunmaya geçiyor Callum. "Ve barlarda."

"Sen nerede çıktın?" diye soruyor Jack, Hilary onu durdurmaya çalışırken.

"Sanırım hiçbir yerde çünkü ben yürüyen bir hayal kırıklı-

ğıyım anlaşılan." Bir sandalye gıcırtısının ardından Callum antrede beliyor, Robin'i iterek yanından geçecekken duruyor. Dip dibeler. Robin kollarını uzatıp ellerini omuzlarına koyuyor. "İyi misin sen?"

Rez hakkında tartıştıktan sonra birbirlerinin yanına yaklaşmaktan kaçınmışlardı. Odalara göz teması kurmadan girip çıkmış, akşam yemeklerinde birbirlerini kibarca başlarıyla selamlamış, yemeklerini gereksiz gerginlikler çıkarmadan hızlıca yiyip erkenden masadan kalkmışlardı. Callum sıklıkla yemekten kısa bir süre sonra evden çıkmıştı, Rez ya da uyuz arkadaşlarından birinin kullandığı araba dışarıda onu bekliyor oluyordu. "İçeri giremez, öyle değil mi?" diye Hilary'ye patladı Callum birkaç gün önce. "Robin onun burada hoş karşılanmadığını açıkça belli etti çünkü."

Callum derin bir nefes alıp bırakıyor. "Evet," diyor dudaklarının içini ısırıp başını omzuna doğru eğerek. "Biraz tepem atık."

Haftalardır aralarında geçen en uzun konuşma bu.

"Gitar çalmak ister misin?" diyor Robin, yüzünde ciddi ve umut dolu bir ifade var. "Sana üzerinde çalıştığım şeyi gösterebilirim."

Callum duraksıyor. "Tamam, hadi o zaman."

Birlikte merdivenlerden üst kata çıkıyorlar. Robin, Epiphone SG'sini omuzlarından indirip köşeye bıraktıktan sonra eski akustik gitarını alıp oturuyor. Gitarın ortası etiketlerle kaplı, rengi solmuş grup isimleri, üzeri çizilmiş, soyulmuş semboller. Parmaklarını bunları birlikte büyük bir titizlikle çizdikleri yaz günlerinin puslu hatıraları eşliğinde üzerlerinde gezdiriyor.

"Peki," diyor Robin, nasır tutmuş parmaklarını tellerin üzerinde gezdirip Callum'a bakarak. "Bir süredir üzerinde çalıştığım bir şey bu ama geçiş müziği pek iyi olmadı. Yardım etmek ister misin?"

"Tabii," diyor Callum dinlemek için karın üstü uzanarak. Birkaç akor sonra uyuyakalıyor.

Ertesi gün ilk uyanan Robin oluyor, üzerinde hâlâ kıyafetleri var ve gitarın sapına gece boyunca sarıldığı için kolu tutuk.

Alt kata inince Hilary'nin mutfak masasında olduğunu görüyor, önünde düzgünce istiflenmiş faturalar ve fişler, katur kutur sesler çıkaran kalın bir hesap makinesi ve bir demlik çay var.

"Selam," diyor Robin.

"Selam." Hilary kalın muhasebeci gözlüklerini burnundan çekip saçlarını geriye doğru savuruyor. "Biraz çay ister misin?"

"Evet, lütfen." Robin bir an durduktan sonra kendine engel olamayıp konuyu açıyor. "Hilary, Cal için gerçekten çok endişeleniyorum," diyor Robin. "Her boka burnumu sokmak istemiyorum ama eğer bir şey söylemezsem ileride pişman olacağım."

"Neler oluyor?" diyor Hilary kaşlarını çatarak.

"Kendinde değil gibi, anlıyor musun? Tek yaptığı Rez'le takılıp ot ve içki içmek. İnanılmaz bir beyni var ve hiç kullanmıyor."

"İkiniz de on sekiz yaşındasınız, Robin. Ben bile sizin yaşınızdayken arada sırada ot içerdim ve ben de tıpkı babasının yaptığı gibi kanatlarını koparıp onu kontrol etmeye çalışmak istemiyorum."

"Ama Callum'un yaptığı şunu bunu denemek değil, çaresizce sürüklenip gidiyor. Ve bizlerle beraber olmaktansa Rez'le vakit geçirmeyi tercih ediyor. Gitgide bizden *uzaklaşıyor*."

Hilary derin bir nefes alıp ikisine de birer bardak daha çay dolduruyor.

"Belki de haklısın, bu benim de hoşuma gitmiyor. Ama ona yasak koymaya başlarsam kaçıp gidecek." Bir süre düşünüyor. "Bence yapmamız gereken..."

Robin bu fikirden hoşlanmasa da Hilary, Rez'i pazar öğlen yemeğine davet etmişti. Callum kabul etmiş ama hiçbirinin onun "üzerine gitmeyeceği" konusunda söz verilmesini istemişti.

"Ben sadece bu kadar vakit geçirdiğin kişiyi tanımak istiyorum, hayatım," demişti Hilary. "Eğer senin için özel biriyse."

Callum bakışlarını yere, ayaklarına çevirip kıpırdanmıştı. "Evet, öyle."

"Tamam o zaman," demişti Hilary.

"Tamam o zaman," demişti Callum.

O pazar günü Rez, tam vaktinde saat birde geldi. Hilary'ye ucuz bir buket çiçek, Jack'e bir şişe Bell viski. "Bunları nereden çaldın?" diye sordu Robin ve Rez'in kaşları çatıldı. "Robin!" diye çıkıştı Callum. "Şaka yapıyordum," dedi Robin sinirden kızararak.

Rez masada, muhtemelen kendinden daha cüsseli birinden ödünç aldığı gömlek ve pantolonla otururken o kadar tuhaf görünüyordu ki.

Callum, kimsenin görmediğini düşündüğü zamanlarda ona cesaret verici şekilde gülümsüyordu.

Rez yağlı saçlarını arkada atkuyruğu yapmıştı ve sanki tıraş losyonu sürmüş gibi kokuyordu. *Kötü tıraş losyonu,* diye düşünmüştü Robin, *muhtemelen bir barda üçkâğıtçının tekinden almıştır. Veya çalmıştır.*

"Peki," demişti Hilary tabaklarına bezelye koyarken, "üniversiteye mi gidiyorsun?"

Callum öksürmüştü.

"Aslında bakarsanız çalışıyorum ben, Bayan Marshall."

"Ah, öyle mi?" diye sormuştu Jack. "Ne iş yapıyorsun, Rex?"

"*Rez,* baba," diye onu düzelmişti Robin, Callum'a onun tarafında olduğunu göstermek ister gibi ama Callum ona dik dik bakmıştı.

"Ne iş yapıyorsun, evlat?" diye yineledi Jack.

"Kaynakçıyım."

"Ya." Jack bunu duyduğuna memnun olmuş gibiydi. "İyi bir iş koludur," dedi. "Oksitsizleştirme metodunu kullanıyordu, sanayi tarzı. George bilmemne. Wato muydu soyadı, Hilary?"

"Hiçbir fikrim yok, Jack."

"George... George bilmemne. Yunan'dı. Onu tanıyor musun?"

"Hayır." Rez omuz silkip sivri küçük dişlerini göstererek hafifçe gülümsemişti.

"İyi heriftir. Eğer aldığın işlerden birinde Yunan George'u görürsen ona bahçıvan John'un sana selamı var de."

"Olur," dedi Rez, bir çatal dolusu et ve sebzeyi tek seferde yutarak. Büyük gömleğine dökülen et sosunu Callum bir peçeteyle

silince Robin kendini tutamayarak güldü. Robin, Callum'un gözlerinin kısıldığını gördü.

"Bir şey mi diyecektin?" diye sordu Callum.

"Ben mi?" dedi Robin, gözlerini koca koca açarak.

"Evet, Robin, sen," dedi Callum duygusuz bir sesle.

"Hayır, Callum, söylemek istediğim hiçbir şey yok. Var mı?"

"Tamam ama benim söylemek istediğim bir şey var," dedi daha yumuşak bir sesle, bakışlarını Robin'den annesine çevirerek. "Yani ikimizin söylemek istediği bir şey var."

Rez ağzındakileri çiğnemeye devam etti ve Callum konuşurken gözlerini tabağından ayırmadı. "İş buldum."

"Bu harika bir haber, Callum," dedi Hilary gülümseyip Jack'i dirseğiyle dürterek.

"Harika bir haber," diye tekrar etti Jack.

"Reading'de bir çağrı merkezinde vardiyalı bir iş. Dört gün iş dört gün tatil. Alışveriş kanalından gelen telefonlara cevap vereceğiz."

"Telefonla satış işi mi?" dedi Hilary, yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak.

"Başlangıç için, anne. Gerçekten ne yapmak istediğimi bulana kadar kiramı ödememi sağlayacak bir iş."

"Kira mı?" diye sordu Jack homurdanır gibi. "Şimdiye kadar kira mı ödedin, evlat?"

"Biz senden para istemiyoruz, Cal," diye ekledi Hilary.

"Yani şöyle bir şey var." Uzun parmaklarını açarak elini kullanmadığı çatal bıçağının yanında masaya yerleştirdi. "İş Reading'de. Rez de öyle. Biz de düşündük ki... Rez'in evinde bana da yer var, bu yüzden çok mantıklı aslında..."

"Ah, hayır," dedi Hilary. Callum, Rez'e bir bakış attı, sonra tekrar annesine baktı, Hilary masadan kalkıp oğluna arkadan sarıldı. Callum da ayağa kalkıp ona sarıldı, uzun kollarını annesinin dar omuzlarına doladı.

"Hemen şurası, anne. Zaten vaktimin çoğunu orada geçiriyorum."

Robin'in midesi bulanıyordu. "Peki kiranı *ve* içtiğin, ağzına tıktığın o bok püsürün parasını nasıl ödeyeceksin?"

"Ben de seni özleyeceğim, Robin," dedi Callum, sesi çatallaşınca Robin'in bütün siniri geçti.

"Gerçekten gidiyor musun?" diye sordu Robin nefesini tutarak ve gözlerinin ıslanmasına engel olmaya çalışarak.

"Evet," dedi Callum.

"Ben gitmeni istemiyorum," dedi Robin boğuk bir sesle.

"Biliyorum."

Yemek sona erdiğinde Rez, Jack'in elini sıktı ve Hilary'yi yanağından öptü. Tek kelime etmeden Robin'in yanından geçti ve arabaya binip Callum'un gelmesini bekledi.

Robin ve Callum birbirlerine iyice sarıldılar. Birbirlerine laf sokmadan, konuşmadan ilk kez sımsıkı kenetlendiler.

Callum ertesi gün eşyalarını almaya geldi.

Rez'in arabası, içinde Callum, Callum'un kıyafetleri, kitapları, müziğiyle beraber hoplaya hoplaya giderken Jack hıçkıra hıçkıra ağlayan Hilary'ye sarıldı. Robin hızla merdivenlerden üst kata çıktı, ağladığı için kendine kızarak her yere tekme ata ata bir hışımla yatak odasına daldı. Yatağın üzerinde içinde demo kasetler ve yarım kalmış şarkı sözleri olan bir ayakkabı kutusu ve Callum'un akustik gitarı vardı.

33

SARAH | GÜNÜMÜZ

George Mews 68 numara, bir rock star için hiç de havalı bir ev değil.

Camlar kirli ve bütün perdeler kapalı. Belki de Robin, Hilary'ye şehirden taşındığını söyleme zahmetine bile girmeden çok kısa bir süre yaşamıştır burada. Kapıyı tıklatıyorum ama açan olmuyor. Kapıyı dinliyorum, içeriden hiç ses gelmiyor. Ses duyduysam bile bu, Robin olmayabilir. Belki de hiç burada yaşamamıştır.

Biri beni izliyormuş gibi hissediyorum. Belki de tuhaf davrandığım için çevremdeki herkesin beni fark edeceğini düşünüyorum ama etrafıma bakınca hiç kimsenin dikkatini çekmediğimi fark ediyorum. Eşikte durup bahçeye bakıyorum. Köpeklerini gezdiren birkaç kişi, çimenlerde kola içen ergenler. Ağaçların arasında uzun boylu birini gördüm gibi geliyor bana ama gölge yüzünden net göremiyorum. İçimin ürpermesine sebep olan biri bu. Uzun zamandır görünmeyen bir hayaletin şekli bu.

Bir uyuşturucu satıcısı veya yasak aşkıyla gizlice buluşmayı bekleyen biri olma ihtimali daha yüksek. Hatta kim bilir, belki de Hint Lokantası'nda çalışanlardan biridir, bana bakıp gülüyordur.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Bugünün dünden ve bir önceki günden hiç farkı yok. Tıpkı geçen hafta gibi. Fakat daha farklıymış gibi geliyor Robin'e. Daha farklı. Saat tam sekiz buçukta güvenlik şirketinden Kevin adında bir adam gelip kapıyı çalacak, içeri alınacak ve evini Fort Knox gibi kilit altına alacak.

Robin bir kutunun içinde yaşıyor olacak yine ama daha güvenli bir kutunun. Tek amaçları onun güvenliğini sağlamak olan insanlarla arasında küçük, görünmez bir bağ olacak. Güvenlik görevlilerine otomatik olarak gönderilen alarmlar, panik düğmeleri, askeri seviyede kilitler ve zincirler. Sonuç olarak, onun peşinde olan kişiye karşı tek başına ve savunmasız olmayacak artık.

Saat yedi gibi uyanmış ve uyuduğu yatağın altından bunun son kez olduğunu umarak çıkmıştı. Mutfak duvarına yaslanıp bir bardak çay içmişti, sonra bir bardak daha ve ardından da öğürmesine sebep olan bir protein içeceği.

Bir süre telefonundaki antrenman uygulamalarını inceleyerek mutfakta dolanıp durdu. İçecek midesine doğru yeterince indiğinde dişlerini fırçalamak için banyoya gitti ve günlük adımlarına oradan başladı.

Evin içinde üçüncü turunu tamamladığında spor odasında durdu ve apartmanların arkalarına baktı. İhtiyar hanım bulaşık

yıkıyor ama Robin'e doğru bakmıyordu. Yeni kiracı bahçe kapısında bir elinde kupası diğerinde sigarasıyla duruyordu. Topuklarının üzerinde hafif hafif sallanırken yanlış bir adım atıp kendini toparladı yoksa kıç üstü düşecekti.

Robin, Henry Watkins'e geçti. Adam geç yatmıştı. Gece tuvalete giderken oğlunun odasının ışığının açık olduğunu ve çoğunlukla olduğu gibi odada adamın siluetini görmüştü. Robin başını sağa sola salladıktan sonra arkasını dönmüştü.

Adam şimdi oğlunun odasının penceresinde. Robin'e doğru bakmıyor, oturuyormuş gibi görünüyor. Minyatür masanın küçük sandalyesine tünemiş diye düşünüyor Robin. Oğlanı resim çizip LEGO'larıyla binalar yaparken gördüğü, kısa süre önce alınmış olan masa ve sandalye.

Henry'nin profili pencereye dönük, artık saçları daha uzun olduğu için saçındaki gri şerit daha belirgin. Vahşi ve kafese kapatılmış biri gibi gözüküyor.

Ayağa kalkıyor. Odanın ortasına gidip eğiliyor. Yerde bir şeylerle oynarken Robin'in kapısı çalınıyor. Saat daha sekizi çeyrek geçiyor, oysa ona sekiz buçuk demişlerdi. Kapıyı farklı bir zamanda açmayacağını açık açık söylemişti. Fakat... bu işin bir an önce halledilmesini istiyor, gelen kişinin çaresizce güvenlik şirketinden Kevin olmasını umuyor. Bir an karasız kalıyor ama karşıdaki daireleri seyretmeye devam ediyor.

Bu sefer kapı nazikçe çalınıyor. Kibarca. Gelen Kevin olmalı, öyle değil mi? Fakat saat konusunda o kadar net konuşmuştu ki.

Sahanlıkta gezinip olmayan işaretleri duyabilmek için kulaklarını dört açıyor. Kapı tekrar çalınıyor, hâlâ sessiz ve nazikçe.

Robin kapıyı duymazdan geliyor, tıpkı randevuyu ayarlarken telefonda görüştüğü kadına yapacağını söylediği gibi. Onu gerçekten ciddiye almışa benziyorlardı ve bu ihaneti olması gerektiğinden çok daha kişisel alıyor.

Sinir ve endişe içinde tekrar Saksağanların dairesine bakıyor. *Watkinslerin dairesi,* diye düzeltiyor kendini. Henry küçük sandalyeyi odanın ortasına çekmiş, tek ayağıyla üzerine çıkıyor,

sanki onu taşıyıp taşımayacağını denermiş gibi. Duruyor, sandalyeyi eski yerine götürüp bu sefer küçük masayı taşıyor odanın ortasına. LEGO evini masanın üstünden alıp dikkatlice yere koyuyor.

Sabahlığının kuşağını çıkarırken Robin bir anda gördüğü şeyin ne olduğunu fark ediyor. *Bu olmasın. Lütfen, her şey olur ama bu olmasın.*

Kapı tekrar tıklatılıyor ama Robin duymuyor bile. Hızlı hızlı nefes alıyor ve kuşağı bir ilmek hâline getiren Henry Watkins'e bakıyor. Yaptığı işe odaklanırken kaşları çatık, tıpkı oğlu için yeni bir şey inşa ettiği veya karısının çantasından cep telefonunu karıştırırken bir yandan da on saniyede bir durup holden gelip gelmediğini kontrol ettiği sıradaki gibi.

Şimdi kuşağı çekiştirerek ilmeğin istediği şekilde kayıp kaymadığını kontrol ediyor. İlmeği boynuna geçirdikten sonra da kontrol ediyor.

Robin mantıklı düşünemiyor. Hareket edemiyor. Adam yapmaya uğraştığı ilmekle uğraşmaya devam ederken Robin boş boş seyrediyor onu. Kapı tekrar tıklatılıyor. *Güvenlik görevlisi Kevin, lütfen güvenlik görevlisi Kevin gelmiş olsun. O gidip Henry Watkins'i durdurabilir.*

Robin koşarak merdivenlerden iniyor. Dizleri titriyor, bacakları yavru bir ceylanınkiler gibi sakar. Derin bir nefes alıyor ve kapıyı güvenlik zincirinin izin verdiği kadar açıyor. Gözünü güneş ışığı giren deliğe yaklaştırıyor ve şaşkınlık içinde sıçrıyor.

Gelen güvenlik görevlisi değil.

34

SARAH | 1998

Annem biliyor, buna eminim. Neler olduğunu, ne yaptığımı biliyor. Onunla aynı odadayken ya ben yokmuşum gibi davranıyor ya da beni dikkatle izliyor.

"İngiltere'ye taşınacağımıza memnun musun?" diye soruyor bana. "Yoksa tek başına Atlanta'da kalmak ister misin? Üniversitede kalmayı? Evi sattığımız zaman yeterli paramız olacağına eminim." Gözlerini kaçırıyor, oraya buraya atılmış kırlentlerle oynuyor. Benden neden kurtulmak istediğini biliyorum. "Drew senin için her şeyi yapar, biliyorsun."

Dışarı çıkmak için arkamı dönüyorum. Tam olarak neyi kanıtlamak istediğini bilmiyorum, ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum. Bunu duymak istemiyorum.

"Siz ikiniz hep çok samimiydiniz, değil mi?" diye soruyor ama gerçek bir soru değil bu. Bir ima.

"İngiltere'ye dönmek istiyorum," diyorum. "Buradan ayrılacağımıza seviniyorum çünkü babamla yaşamak istiyorum."

"Emin misin?" diyor, kaşları havada.

"Kesinlikle. Beni vazgeçirmeye uğraşma."

Onu ağzı açık kanepede bırakıp üst kata çıkıyorum ve bavulumu toplamaya devam ediyorum.

Aşağı indiğimde akşamüstü olmuş, annemin telefonda babamla konuştuğunu duyuyorum.

"Böbürlenmene gerek yok," diyor. Bir duraksama. "Evet, öylesin, Jack."

Kendi yemeğimi hazırlayacağımı söylüyorum, son birkaç haftadır yaptığım gibi. Onlarla beraber masaya oturamam, özellikle de boş boş İngiltere maceralarından bahsederlerken, Drew annemin bacağını okşarken ve ayağa her kalktığında poposuna bir çimdik atarken. Olanları hafızasından sildiğini düşüneceğim neredeyse ama o geceden sonra benimle hiç göz göze gelmedi. Ben olanları hafızamdan silemiyorum. Asla unutmayacağım.

Odamdan çıkmadan aralıksız televizyon seyrettim.

Telefon çalıyor ve ben her zamanki gibi duymazdan geliyorum.

"Telefon sana," diye sesleniyor annem merdivenlerden yukarıya doğru.

"Evde yokum," diyorum, mezuniyet gününden beri yaptığım gibi.

"Evdesin. Kız kardeşin arıyor."

Aramız bozulduğundan beri bu ilk konuşmamız. Hiç kimse konuyu açmıyor. Taşınmamız daha önemli bir konu olduğu için tartışma geçmişte kalıyor.

Robin yine de tedbiri elden bırakmadan konuşuyor. Geri döneceğim için heyecanlandığını söylüyor ama sonra ne planlar yaptığım ve kimin nerede yatacağı konusunda o kadar çok soru soruyor ki elimde olmadan onun hiç de heyecanlı olmadığını düşünüyorum.

Tam arkadan babam ona kısa kesmesini söylerken Robin bana, "İyi misin?" diye soruyor.

İyi miyim? Hayır, demek istiyorum. İyi olmanın tam tersi neyse oyum. Annem beni kurtların önüne attı, kız kardeşim eve dönmemi istemiyor ve ben İngiltere'de, hatırlamakta zorlandığım bir ülkede üniversiteye mi gitsem yoksa burada tek başıma kalıp bir iş bulmaya mı çalışsam emin olamıyorum çünkü neyi yapabilecek güçte olduğumu geçtim, ne yapmak istediğim konusunda bile en ufak bir fikrim yok. Fakat bunlar bile asıl soru-

nun yanında önemsiz kalıyor. Şu anda asla söyleyemeyeceğim sorunun. Burada olmaz. Telefonda olmaz. Kız kardeşime olmaz.

Hamileyim.

ROBIN | 1998

Geçen hafta Callum uzun bir aradan sonra eve akşam yemeğine geldi ve Robin'le kafayı çekti. Rez çalışıyordu, gerçi Robin'in bir kaynakçının gecenin bu saatinde ne işi olabileceği konusunda ciddi şüpheleri vardı.

Gece gergin bir akşam yemeğiyle başladı, bir şişe kırmızı şarap paylaşıldı ve Jack'le Hilary üst kata çıktıktan sonra evdeki bütün içkilerin yağmalanmasıyla sonlandı.

Kanepeye başlarını ters yöne koyarak uzandılar, televizyon sessizce fonda ışık yaymaya devam ederken itiş kakış rahat edecekleri bir pozisyon bulmaya çalıştılar.

"Sana bir hikâye anlatayım mı?" diye sordu Callum.

"Tabii."

"Şu çağrı merkezindeki işi bulmadan önce babamın eskiden çikolata gibi şeyler sattığı dönemde çalıştığı şeker fabrikasında görüşmeye gittim."

"Hımm? Sana iş mi teklif etmişlerdi?" diye sordu Robin gözleri kapalı.

"Hayır. Ama berbat durumdaydım. Görüşme berbat geçti. Şeker paketlemede bile işe alınmadım. Kahretsin!" Güldü, biraz – Robin gülmedi.

Robin kısa süre sonra Amerika'dan gelecek diğer aileleri dışında hiçbir şey düşünemiyordu. Onca yıldan sonra annesini

yeniden gördüğünde ne hissedecekti acaba? Şimdi dönüp de geçmişe baktığında, annesinin verdiği her karar midesini bulandırıyordu. Fakat en azından bunun iyi bir tarafı vardı. Birbirlerine düşman olarak geçirdikleri son aylara rağmen, erkek arkadaş konusunda kötü bir seçim yapmasına ve yeteneğini boşa harcamasına rağmen erkek kardeşini gerçekten çok seviyordu. Neredeyse her şeyden çok.

35

SARAH | GÜNÜMÜZ

Robin en sonunda ön kapıyı açıyor. Bir parça. Kız kardeşimin iç çektiğini duyuyorum. Sözcükler olmadan bile sesi aynı eskisi gibi.

Şimdi metal bir şeylerle oynuyor ve kapı tamamen açılmadan önce tık diye kapanıyor ve en sonunda onu görüyorum. Tanrım. Onu görüyorum.

"Sarah!" diyor, sanki hayalet görmüş gibi.

"Robin, seni gördüğüme çok sevindim," diyorum. Fakat görünüşünden hoşlanmıyorum, onun yanında kendimi kocaman hissediyorum. Küçüklüğü beni korkutuyor.

Beni gördüğüne sevinmişe benzemiyor, şokta ve endişeli bir hâli var.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," diyorum, gözlerimin dolmaya başladığını hissediyorum ve verdiği tepki beni o kadar utandırıyor, canımı o kadar yakıyor ki onu görüş alanımdan uzaklara itip kaçmak ve bütün planlarımdan vazgeçmek istiyorum.

"Hayır," diyor bana, arkasında ne olduğu konusunda hiçbir fikrim olmayan bir şeye bakarak. "Hayır, mesele bu değil." Hızlı hızlı konuşuyor. "Şok içindeyim," diyor nefes nefese ve başını sağa sola sallayarak, "ama seni gördüğüme çok sevindim. Sadece arka tarafta çok korkunç bir şey oluyor ve bunu durdurmam lazım."

"Evin içinde mi?" diye soruyorum, arkasında olanları görmeye çalışarak.

"Hayır, arka taraftaki dairelerden birinde. Ben..." Elindeki cep telefonuna bakıyor, sanki onu orada gördüğüne şaşırmış gibi ve "bir saniye bekle, özür dilerim," diyor.

Üç numaraya basıp telefonu kulağına götürüyor. Konuşmaya başlıyor, bir ambulans çağırıyor, belki itfaiye de gerekebilir diyor, merdiven için – şimdi bir adres veriyor ve o adres bu adres değil ve "Acele edin," diyor ve bütün bunlar olurken ben orada durmuş kız kardeşime bakıyorum ve gördüğüm şeyleri anlamlandırmaya çalışıyorum.

"Ambulansın gelmesi uzun sürecek," diyor Robin ve sanki aklından bazı hesaplar yapıyormuş gibi yüzüme bakıyor.

"Ambulans kime?"

"Benimle gelir misin? Bunu yapmama yardım eder misin?" diye soruyor.

"Evet, elbette," diyorum ama hâlâ neler olduğunu anlamıyorum. Mart ayında üzerinde sadece şort ve kolsuz tişört var ve ayaklarına holde duran spor ayakkabılarını geçiriyor. Anahtarlarını alıyor ve bütün telaşına rağmen kaldırıma adım atması yıllar alıyor. Atar atmaz da elime uzanıyor.

Onu en son gördüğüm hâlinden o kadar farklı görünüyor ki gözlerimi dikip ona baktığımı düşünmesin diye dosdoğru önüme bakıyorum. Beli bükük, kamburu çıkmış ve o cılız bacaklarında küçük tümsekler oluşturmuş kaslar var, omuzları eğik ve hayatımdaki gördüğüm bu en beyaz ten çiziklerle dolu. Sanki delikten çıkmış bir şey gibi gözüküyor, gerçek bir insan gibi değil. Kurtarıcı değil. Daha çok kurtarılmaya ihtiyacı olan biri gibi.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin'in, kız kardeşi Sarah'nın neden kapının eşiğinde durduğunu düşünecek vakti yok çünkü şu anda Henry Watkins boynunda bir kuşakla bir çocuk masasının üzerinde duruyor ve büyük olasılıkla oradan atlayıp kendini öldürecek. Robin ne olursa olsun bunun olmasına izin vermeyecek.

Robin'in ön kapısı sonuna kadar açık, ambulans çağrıldı. Robin'in ayağında ayakkabıları var, daha önce bu kaldırıma hiç adım atmamış ayakkabılar. Robin kardeşinin elini tutuyor, içine adım attığı dünyanın ağırlığı onun belini büküyor. Güneş haftalardır olduğundan daha parlak. Çıplak kollarında ve bacaklarında filtrelenmemiş güneş ışığı var. Gözlerini kısarak kız kardeşinin yüzüne bakıyor, bu yüz hatırladığından daha ince ve daha pembe; Sarah'nın endişeli bakışları, sivri burnu. Tek bir kişi gibi yürümeye devam ediyorlar.

Robin'in vücudu bunlara alışık değil. Yön değiştiren esinti, güneş, çevredeki gürültü. Bisikletli, yürüyen, çocuk arabalarını itip çocuklarını çekiştiren insanlar, bir sürü insan. Hiç bakmadan geri çekilen insanlar, çevrelerindeki dünyayla o kadar iç içe geçmişler ki bakmalarına bile gerek yok.

George Mews'a doğru yürürlerken Robin daha dik yürümeye başlıyor. O daireye girmeye odaklanması gerekiyor. Geniş çimenlere bakmaması, egzoz dumanları ve bahar otlarının çelişen

kokusunu fark etmemesi gerek. Bar teslimatları alırken çıkan camın tıngırtısını, şehri örten uzaktaki trafik seslerini. Sadece o daireye girmeye, kendini yere atıp küçük ve sert bir yumağa dönüşmemeye odaklanması gerek.

Bacakları kaldırıma alışmaya başladığında ve gözleri sulanmayı bırakıp ortama adapte olduğunda Robin nihayet kolundaki elin sıcaklığını ve ikizinin ayakta durmasına destek olmaya çalışmak dışında nasıl da koluna sıkıca yapıştığını fark ediyor.

"Arka apartmanlarda yaşayan adam kendini asmaya çalışıyor," diyor Robin.

"Siktir," diyor eskiden hiç küfretmeyen Sarah. "Onu tanıyor musun?"

Robin duraksıyor. Hayır, tanımıyor. Ama yine de... "Hayır, pencereden gördüğüm biri. Eğer o masadan adımını atacak olursa ambulansın yetişebileceğini sanmıyorum."

Biraz daha hızlanıyorlar. Üç bacaklı bir yarış bu. Robin'in bacakları ve kollarındaki tüyler diken diken ama bunu fark edecek durumda değil şu anda. Kardeşler George Mews'un hemen arkasındaki Jewel Sokağı'na dönüyorlar.

Robin apartmanları ön taraftan görmemişti daha önce ama Henry Watkins'in hangi dairede yaşadığını biliyor. Karısına bütün sorunları başlatan o hediyeyi gönderdiği adresi hatırlıyor. Kendiliğinden su üstüne çıkan bu ve bunun gibi başka anılar midesini bulandırıyor.

36

SARAH | 1998

İngiltere'deki ilk ayımı eski odamdaki yeni yatağımda uzanarak ve eve döndüğüme sevinmeye çalışarak geçirdim. Robin özür dilemesi gerektiğinin farkındaymış gibi çevremde dolanıp durmaya devam etse de özür dilememekte direniyordu.

Callum gitmişti ve Hilary kendini yemek yapmaya ve benimle ilgilenmeye adayarak onun yokluğunu unutmaya çalışıyordu. Tek yapmak istediğim saklanmaktı. Ve uyumak.

Öğle saatlerinden yatma saatine kadar kusacak gibi hissetsem de Hilary'nin pişirdiği aile yemeklerine minnettarlık ve görev bilinciyle katılmaya çalışıyordum. Hamileliğimin sona ermesini bekleyerek saatlerce yatıyordum. Bir zamanlar gebeliğin ilk aşamalarının, kadınların haberleri bile olmadan yüksek bir oranda düşükle sonuçlandığıyla ilgili bir şeyler duyduğumu hatırlıyordum. Bunun olmasını istiyordum, bunu oldurmaya çalışıyordum. Eğer başarısız olacak bir hamilelik varsa bunun gibi korkunç bir an –anlar– sonucunda ortaya çıkmış bir hamilelik olması gerekirdi, Tanrı aşkına.

Soluğumu kesen, yastığımın gözyaşlarımla ıslanmasına sebep olan şey hamileliğimin sona ereceğini düşündüğüm zaman hissettiğim acıydı. Planlanmamış, bana o gözle bakmamış olması gereken bir adamın sebep olduğu hamilelik, dokunmaması gereken bir bedenin içinde büyüyordu. İşsiz, plansız, arkadaşsız ama

yine de... Bu korkunç durumdan ihtimali düşük olan bir kayıpla "kurtulma" fikri kalbimi delik deşik ediyor.

Bu, benim bebeğim.

O ilk ayı sessiz kalarak atlattım. Zaten kimse benden fazla bir şey beklemiyordu. Uçak yolculuğu yüzünden yorgundum, taşınmanın yükü ağır gelmişti. Son dakika başvurabileceğim sınırlı üniversite seçenekleri arasında seçim yapmak zorunda olmak gözümü korkutmuştu. Herkes bana anlayışla bakıyordu, Robin hariç; o genelde hep dışarıda olduğu için bana bakmıyordu bile.

Altı yıl ayrı kaldıktan sonra aramızdaki farklılıklar iyice keskinleşmişti. Ben tek çocuk olmuştum, o iki kardeşten biri. Callum gitmiş, daha az soru barındıran ve beklentisiz olan daha kolay bir hayata kaçmıştı. Fakat kendi ikiz yarısını karşısında görmek yerine Robin de kendini geri çekiyordu. Her saatini ya dışarıda ya da odasında saklanarak geçiriyordu.

Vaktimin çoğunu sersemlemiş ve mide bulantıları içinde, yatağımda elim karnımda yan yatarak geçirmeseydim canım daha çok yanardı. Belki onunla yüzleşir, havayı yumuşatırdım.

Hamileliğimin yerini "bebeğimin" aldığı bir sonraki ay, artık seçim yapmam gereken dönüm noktasına iyice yaklaşmıştım ve bunu nasıl açıklayacağımı düşünmeye başladım. Kime açıklayacaktım? İçinde bulunduğum durumla ilgili endişelenmeye başladım. İşsizdim, babamın evinde küçük bir odada, annemi görmemek için bahaneler uydurarak yaşıyordum. Bebek bunun neresine sığıyordu? Tek başına çocuk yetiştirenler için devletin sunduğu evler ve yardımlarla ilgili uzaktan duyduğum konuşmalar geliyordu aklıma. Bunları yetişkinlerin yaptığı sohbetlerden aklımda kalan ufak kesitlerden hatırlıyordum ve pek hoş kesitler değillerdi. Böyle bir dünyanın olabileceğini düşünmemiştim daha önce, özellikle de Atlanta'da, şu anki yatak odamdan daha büyük bir banyosu olan bir evde yaşarken.

Buna rağmen babamla Hilary'nin çok gurur duydukları küçük çimenliğe baktım ve orada küçük bir kızın veya oğlanın oynadığını hayal ettim. Sünger gibi dizleri ve gamzeleriyle. Mut-

faktaki yeni masa sandalye takımına baktım ve orada, sandalyelerin arasında bir mama sandalyesi olduğunu hayal ettim. Kendi vücuduma baktım, tamamen şiştiğini hayal ettim ve elimi oraya koyup bunun olduğunu bir an önce görmek istedim. İşte o zaman bunu birine söylemem gerektiğini anladım.

Hilary ve babama onlarla konuşmak istediğimi söylediğimde birbirlerini şaka yapar gibi dürttüler. "Durum çok ciddi galiba!"

Atlanta dönüşü babamın evine ilk geldiğimde onun ne kadar yaşlanmış olduğunu görünce çok şaşırmıştım. Kıvırcık kahverengi saçlarında kahverenginden çok beyaz teller vardı ve yüzü yıpranmıştı. Hareketleri alışkın olduğumdan çok daha ağırdı ama hâlâ muzip bir heyecan taşıyordu içinde, bir enerji kabarcığı. Birlikte geçirdiğimiz nadir akşamlardan birinde Robin bana bunun sebebinin benim eve dönmem olduğunu söyledi. "Sakın bir şey söyleyip onu utandırma ama annem ona senin eve geri taşınmak istediğini söylediğinden beri Noel günündeki bir çocuk gibi davranıyor."

Yeni yemek masasına oturduk. Masayla o kadar gurur duyuyorlardı ki her fırsatta buraya oturuyorduk. Ve ben bunu lekelemek üzereydim. Güçlükle yutkundum. "Size söylemem gereken bir şey var."

Babam elbette bebeğin kimden olduğunu sordu. Çoktan bir şey uydurmuştum bile: Atlanta'da bir partide tanıştığım, adını bilmediğim bir oğlan. Hilary'nin bana inandığını sanmıyorum ama babam inandı. Suratının asılmasından anladım.

"Annen biliyor mu?" diye sordu Hilary, elime hafifçe dokunarak.

"Hayır, lütfen ona söylemeyin."

"O da anlayacaktır, tatlım, o da senin yaşlarındayken..." Babamın sözleri havada asılı kaldı.

"Kaç ay oldu?" diye sordu Hilary, elini çayına bakarken yüz yaşındaymış gibi görünen babamın eline götürdü.

"Üç ayı geçti," dedim. "İşte şeye... şeye göre hesapladım..."

"Anladım," dedi Hilary.

"Artık çok geç," diye ekledim. "Yapabileceğim bir şey yok." Bunu belki çok erken söyledim ama üzerime gelmediler.

Ona bu haberi verdiğimden beri babam benim yanımda nasıl davranacağını bilemiyor. Bana bebekle ilgili doğrudan hiçbir şey sormuyor ama sıcak içecekler ve sandviçler hazırlıyor. Hilary'nin tavsiyesi üzerine bana bitki çayı aldı ama kafeini neden bıraktığım konusuna girmedi. Hilary birkaç kez yorgunlukla ve mide bulantılarıyla ilgili sorular sordu ama bunun ona Callum'a hamile olduğu dönemi hatırlatmaya başladığını biliyorum ve Callum'un isminin üzerinde artık siyah bir bulut var. Ben buraya geldiğimden beri eve gelmedi. Yeğeninden hiç haberi yok. Ve bol kazağımın altındaki şişliğin, onun üvey kardeşi olduğunu asla bilmeyecek.

Saat geç oldu ama Robin'in mutfağın altını üstüne getirdiğini duyup aşağı iniyorum. Sıcak likör ve kızarmış peynir hazırlıyor, tost makinesiyle tezgâhın arasından erimiş çedar peynirleri akıyor. Robin sarhoş.

"Dışarıda mıydın?" diyorum.

"Grupla çalışıyorduk," diyor dili sürçerek. "Birkaç bira. Üzgünüm, akıl etmem gerekirdi. Sen de gelebilirdin."

"Önemli değil." Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü *düşünsene.*

Yüzünde bir sırıtış beliriyor ama sebebinin ben olduğumu sanmıyorum. Kıyafetlerini düzeltişinde, ellerini saçlarının arasından geçirişinde bir şey var.

"Biriyle mi çıkıyorsun?" diye soruyorum.

Sırıtışı büyüyüp yüzünü kaplıyor. "Pek *sayılmaz,* Purple Turtle'da barda çalışan biri var. Biz..." Gözlerini devirip kıkırdıyor, bu sesi duymayalı yıllar oldu. "Aramızda bir şey var. Var gibi."

Yaptığı tostu ikiye bölüyor, elleri yanınca elinde tostla hoplayıp zıplıyor mutfakta. Sıcak likörü kupadan dökülüyor, üçüncü derece yanık olmasın diye kupayı elinden alıyorum.

Oturma odasına gidip televizyonu açıyoruz. Son gelişimde başka bir televizyon vardı.

Gençlik programı *The Word*'ü açıyoruz, dikkatlice oturup iç çekerek rahat edeceğim bir pozisyon bulmaya çalışıyorum. "Senin neyin var?" diyor. "İyi misin?"

Ben de omuz silkip söylüyorum. "Hamileyim." Bu kadar basit.

Ağzı çizgi film karakterleri gibi açık kalıyor, sanki anlamaya çalışır gibi ağzımdan çıkanı tekrar ediyor. "Sen... hamilesin?"

"Evet," diyorum ve sanki bir şeyi kanıtlayacakmış gibi karnımı okşuyorum.

"Ne? Cidden mi?"

"Evet, cidden."

"*Gülümsüyor* musun şu anda, Sarah? *Mutlu* musun?"

"Yani," diyorum çünkü ilk kez biri bana bunu soruyor. "Evet," diyorum ve sonra da dosdoğru gülümsüyorum. "Evet, sanırım öyleyim. Öyle olmamam gerek ama öyleyim. Yani, planlanmış bir şey değildi."

Robin kahkahalara boğuluyor. "Siktir!"

Bebeğin kaç aylık olduğunu söylüyorum. Şimdiye kadar sadece onun sorduğu sorulara cevap veriyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu söylüyorum. Babamın, annemin ne dediğini söylüyorum. Robin'e annemin bilmediğini söyleyince başım dik bir şekilde ona söylememi istiyor. Annemin, fikrini önemsememem gereken bir orospu olduğunu. Sadece o değil diyorum. Drew'un da bilmesini istemiyorum. Bu sebeple Callum'un da.

"Neden? Drew'un ne düşündüğünü kim takar?"

"Ne bileyim işte. Daha değil, tamam mı?"

"Bu sana kalmış." Omuz silkiyor. "Ama başkalarının ne düşündüğünü neden umursadığını anlamıyorum."

Haklı. Drew umursanmayı hak bile etmiyor ama her şey o kadar basit değil. Eğer Drew hamile olduğumu öğrenirse bebeğin ondan olduğunu anlar. En büyük korkum bebeği istemesi. Ya da daha kötüsü hem bebeği hem de beni istemesi. Ona hayır diyecek kadar güçlü olmadığımı biliyorum. Onun çekim gücünün etkisinde kalan annemi o kadar uzun süre izledim ki bundan eminim.

"Ben sadece..." diye geveliyorum. "Başımı ağrıtsınlar istemiyorum," diyorum. Robin bir süre sessiz kalıyor, fonda Terry Christian'ın boş boş konuşan cırtlak ince sesi duyuluyor.

"Sana inanmadığımı biliyorsun, değil mi? Ama onlara söylememi istemiyorsan bu sana kalmış," diyor. Soru sormayı bırakıyor ve ağzının kenarlarında tost kırıntılarıyla uyuyakalıyor.

37

SARAH | GÜNÜMÜZ

Robin, kendini öldürmeye çalışan adamın zilini çalıyor ama kapı açılmıyor. Elimi hâlâ tutmaya devam ediyor, sıcaklık yüzünden avuçlarımız terledi ama elimi sıkıca tutuyor.

"Masadan inip kapıyı açmayacak, öyle değil mi?" diyor Robin, benden çok kendisiyle konuşur gibi.

Diğer kapı zillerini de çalmaya başlıyor. İnsanları rahatsız etmekten endişe ediyorum. Bir adamın hayatı söz konusu ama ben bunu düşünüyorum.

En sonunda diafondan bir ses duyuluyor. "Evet?" Hangi diafon olduğunu bilmiyoruz ama Robin ağzını mikrofona dayıyor ve bizi içeri almaları için yalvarıyor. "Komşularınızdan birini kendini öldürecek," diyor.

"Ne?" Ses endişeli değil de şüpheli gibi daha çok.

"*Cidden. Lütfen*. Ambulans çağırdık ama gelmesi uzun sürer."

Bzzz. Kapı açılıyor ve kendimizi içeri atıyoruz. Hâlâ el ele tutuşmaya devam ediyoruz ama içeride olduğumuz için elimi o kadar sıkmıyor artık, merdivenlerden yukarı çıkacağımız sırada zemin kattaki dairelerden birinin kapısı açılıyor ve dışarı genç bir adam çıkıyor. Çok şık giyimli ama suratı kül rengi.

"Size kapıyı ben açtım," diyor. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Biz merdivenlerden yıldırım hızıyla çıkmaya başladık bile ama Robin başıyla ona gelmesini işaret ediyor. Adam formda değil, her adımda oflayıp pofluyor ama bize yetişmeyi başarıyor.

Robin üzerinde hoş geldiniz yazan büyük, kıllı bir paspas ve her iki yanında çiçek saksıları olan kapının önünde duruyor. İçinde boynuna kuşak geçirilmiş bir adam olan bir eve göre biraz fazla neşeli ama Robin elimi bırakıp kapıya güm güm vurmaya başlıyor.

"Henry!" diye bağırıyor. "Henry, özür dilerim! Lütfen bunu yapma!"

Kız kardeşim adamı tanımadığını söylemişti ama ona inanmıyorum. Bir yabancı için fazlasıyla büyük bir sorumluluk üstleniyormuş gibi geliyor bana. Belki de kavgalı olduğu biridir ya da reddedilmiş bir erkek arkadaş ama hiç sesimi çıkarmadan bekliyorum ve elimi karnıma koyup bundan sonra ne yapacağımı düşünüyorum.

Komşuyla benim aynı anda aklımıza aynı şey geliyor ve ikimiz de elimizi kapı kulpuna uzatıyoruz. Ben elimi hemen geri çekiyorum ki o yapsın. Kulpu sağa çeviriyor, bir şey olmuyor. Sola çeviriyor, kapı açılıyor. Başka şartlar altında olsa salak gibi ilk önce bunu denememiş olmamız komik gözükebilirdi. Fakat bugün olmuyor. Sırayla içeri giriyoruz.

Robin yolu biliyor gibi, bu da buraya daha önce gelmiş olduğuna dair şüphelerimi doğruluyor. Hızla holü geçiyor. Sağ tarafta salon, yemek odası ve mutfaktan oluşan açık alan var. Alt katta oturan adama yol vermek için içeriye giriyorum kısa bir süre için. İçerisi tertemiz. Ocağın üstünde bile yağ lekeleri, normalde asla çıkmayan minik benekler yok. Yerde en ufak bir leke bile yok, süpürgeliklere kadar. Bu steril mükemmellik ensemdeki tüylerin diken diken olmasına yol açıyor.

Her yerde burada bir çocuğun yaşıyor olduğuna dair işaretler var. Arthur: İsmi her yerde, mıknatıslı harflerle buzdolabının üzerine yazılmış. Tekrar hole çıkınca ayakkabı rafında gururla duran minik ayakkabıları görüyorum. Ayakkabının boyutuna

bakılacak olursa muhtemelen Violet'la aynı yaşta olmalı. Bir nefes alıp başımı çeviriyorum.

Violet'la yaşıt, çok sevdiği bir çocuğu olan bu adam nasıl olur da kendini öldürmek ister? Çocuğa bir şey olmadıysa tabii? Düşünmek bile istemediğim korkunç bir kaza gibi mesela çünkü düşünecek olursam aklıma Violet'ın başına gelebilecek korkunç şeyler gelecek. Hayır. Dur. Bu sarmaldan kurtulmam lazım.

Sol taraftaki iki kapıyı açmadan geçip sonuncu kapının önüne geliyoruz. Robin derin bir nefes alıp kapıya uzanıyor. Tam o sırada dışarıdan bir ambulans sesi geliyor. "Ben bakarım," diyorum beni durdurmalarına fırsat tanımadan. O kapının arkasındakileri hiç görmesem daha iyi.

Daireden çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Sağlık görevlilerini içeriye almak için ön kapıya giderken dairelerden birinin kapısında yaşlı bir hanımın durduğunu görüyorum. Üzerinde mutfak önlüğüyle elindeki toz fırçasını çeviriyor. "Her şey yolunda mı?" diye sesleniyor, koyu bir Manchester aksanıyla.

"Evet," diye bağırıyorum koşarken, hiçbir şey yolunda olmamasına rağmen.

Üniformalı sağlık ekiplerine kapıyı açıp üst katı işaret ederken yaşlı hanım yanıma gelip koluma dokunuyor.

"Dikkatli ol, tatlım," diyor, "senin durumundaki birinin böyle koşturmaması lazım."

Elimi karnıma koyuyorum. Dokunma, koruma, hâlâ orada olup olmadığını kontrol etme içgüdüsü.

"Ah." Ona bakıp gülümsüyorum. "Sorun değil, dikkat ediyorum."

"Kaç aylık?" diye soruyor, benimle beraber merdivenlerden yukarı çıkarken toz fırçasını parmaklıklara sürtüyor.

"Daha çok yeni." Gülümsüyorum.

"Neyse," diyor kadın, "bol şanslar. Benimkiler büyüdüler bile. Küçüklüklerini özlüyorum ama onları karnımda taşıdığım zamanı hiç özlemiyorum. Çok midem bulanıyordu."

"Ben oldukça şanslı sayılırım," diyorum.

"Öyle de görünüyorsun. Yüzünde güller açıyor," diyor ve ilk kez gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Ben de ona gülümsüyorum ama sonra aklıma üst kattaki felaket geliyor ve onunla vedalaşıyorum.

Görevlilerinin arkasından merdivenlerden çıkarken hiç acele etmiyorum. Yaşlı hanımın arkamdan sırtımı izleyen endişeli bakışlarını hissediyorum ve bir elimi belime, diğerini karnımdaki tümseğe koyuyorum. Sabahki adrenalin kayboldu, yerine kumlu bir tortu bıraktı. Bu beni yavaşlatıyor ve daireye girdiğimde Robin'in bağırdığını duyuyorum.

"Ne bok yediğini sanıyorsun?" diye bağırıyor. "Bunu çocuğuna nasıl yapabilirsin?"

Adam yaşıyor demek ki.

Sağlık görevlilerinden erkek olanın ona gidip sakinleşmesini söylediğini duyuyorum. Robin adamla kavga ediyor. Ait olmadığım bir dairenin holünde elimi kolumu nereye koyacağımı bilmeden duruyorum. Alt kattaki dairedeki adam arka odadan çıkıyor, teni beyaz ve nemli. Boynu gömlek yakasına göre biraz fazla kalın olduğu için başı bir kaidenin üzerine yerleştirilmiş gibi gözüküyor.

"Bir fincan çay iyi gelebilir," diyor. Onun peşinden mutfağa gidiyorum. İkimiz de neyin nerede olduğunu bilmediğimizden mutfağın o mükemmel düzenini bozuyoruz, sağa sola gidiyoruz, dolapları açıyoruz, yere çay poşetlerinden çay tozları düşüyor ve süt damlaları damlıyor.

"Onunkine biraz şeker koy," diyorum. "Şoka iyi gelir."

"Evet," diyor. "Kendiminkine de koyacağım."

Elleri titrediği için her yere şeker döküyor. Şekeri elinden alıyorum.

"Sağ ol," diyor. Sonra da elini uzatıyor. "Doğru düzgün tanışmadık. Ben Sam. Alt katta yaşıyorum."

"Ben Sarah," diyorum, onun nemli elini sıkarken. "Robin'in kardeşiyim."

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin küçük yatağa yığılıp kalmış Henry Watkins'e bakıyor. Üzerinde hâlâ sabahlığı var, kuşağı olmadığı için sabahlığının önü açılmış. Altında yünlü pijama altı ve Robin'in çok iyi bildiği eski kolsuz tişört var. Saçları eskisinden daha uzun, saçındaki Saksağan tutamı bir yumruk genişliğinde. Bitkin görünüyor. Gözleri kırışıklıkların arasında kaybolmuş, teni soluk ama Robin kendi teninin daha soluk olduğunu biliyor.

Oğlunun odasında, yabancı insanlarla çevrelenmiş olarak oturuyor ve bunu umursuyor gibi bir hâli yok. Boşluğa bakıyor.

Sağlık görevlileri onu iyice muayene ettiler. Son adımı atmamıştı. Masanın üzerinde, boynuna geçirdiği kuşakla duruyordu öylece. Beklediği şey her neyse gelmemişti. Fakat onlar geldiler: Robin ve alt katta yaşayan adam.

Odaya ilk giren, onunla ilk göz göze gelen Robin'di. Boynundaki kuşak gevşekti. Çıplak ayak parmakları, kapı bir anda açılıp Robin içeri daldığında hafifçe sağa sola sallanan masanın ucundaydı.

"Siktir," demişti alt kattaki adam.

Robin bir anda durmuş, adamı arkasına alıp avuçlarını açmış ve Henry'ye doğru uzatmıştı. "Hiçbir şey yapmayacağım," dedi, "ama cevap bu değil, sen de biliyorsun; oradan inmene yardım etmeye geldik."

Adam başını önüne eğip cebindeki küçük oyuncak fareyi çıkarmış ve yüzüne doğru kaldırmıştı. "Tek istediğim oğlum," demişti. "Onsuz yaşayamam."

"Biliyorum," demişti Robin. "Ama o da sensiz doğru düzgün yaşayamaz."

Adam, ona uzanan elleri tuttu ama ilk başta hareket etmedi. Boynunda ilmekle, sanki bir sergideymiş gibi Robin'in ellerini tutarak öylece durdu. Adamın arkasında Robin'in evi, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Lütfen," dedi Henry'ye, "lütfen boynundaki ilmeği çıkar da konuşalım."

Küçük oda bunların hiçbiri için, bu kadar çok insan, bu kadar acı için uygun değildi. Sağlık görevlileri onu muayene edip aslında intihar etmeyeceğine kanaat getirdikten sonra gitmeyi kabul ettiler ama önce Henry'nin annesini arayıp bir süre onun yanında kalıp kalamayacağını sorana kadar beklediler. Konuşma kısa sürdü, ayrıntılara girilmedi.

"Beni almaya geliyor," dedi adam.

"Biz o gelene kadar bekleriz, ahbap," dedi alt kattaki adam. Sonra durdu ve özür diler gibi ekledi. "Ben Sam, bu arada."

"Bunu yapmanıza gerek yok," dedi Henry başını kaldırmadan. Bir sessizlik oldu. Ayakta duran iki ve yatağı ortasından göçerten bir yetişkin için oda çok küçüktü.

Birden Henry başını kaldırdı ve ayağa kalktı. "Nereden anladınız?" diye sordu.

"Ben seni gördüm," dedi Robin bir adım öne çıkarak. "Penceremden gördüm. Seni gördüğümü biliyorsun çünkü sen de beni gördün."

Alnı kırışıyor ve gözlerini Robin'den ayırmadan tekrar yatağa oturuyor. İçlerinde çok az beyazlık olan koyu kahve gözler. "Ben seni daha önce hiç görmedim," diyor.

"Bunu şu anda yapmak istemiyorum ama madem sordun, geçen gün bana baktığını gördüm," diyor Robin sırtını dikleş-

tirerek, "karını yumrukladıktan kısa süre sonra." Sarah odaya girdi, Sam'le birbirlerine baktılar ama bir şey söylemediler.

"Karımı mı yumrukladım?" Henry sanki ekşi bir şey yutmuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Karımı falan yumruklamadım ben, sen neden bahsediyorsun?"

Sarah gergin bakışlarını kız kardeşine çeviriyor, Sam sanki Henry ve Robin'i ayırmak istermiş gibi boştaki elini kaldırıyor ama sonra eli tekrar aşağı iniyor.

"Hadi ama," diyor Sam, sonra da ne yapacağını bilemezmiş gibi çayından bir yudum alıyor.

"Hayır," diyor Henry sessizce. "Duymak istiyorum. Karımı yumrukladığımı mı düşünüyorsun?"

"Seni gördüm," diyor Robin bakışlarını kaçırmadan. "Elini yumruk yaptığını ve yumruğunu savurduğunu gördüm. Ondan sonraki tartışmayı, oğlunun kulaklarını elleriyle kapadığını gördüm. Ne yaptığını görmedim ama..."

"Görmedin ama karıma yumruk attığımı mı düşünüyorsun?" diyor Henry başını sağa sola sallayarak. Sesinde kızgınlık yok. Sözcükler çok daha yavaş dökülüyor ağzından. Sanki zihninde hesaplar yapıyormuş gibi.

"O sendin, değil mi?" diyor en sonunda. "Polisi arayan sendin."

Robin mıhlanmış gibi duruyor, saldırmaya hazır bir boğa gibi soluyor. "Evet, bendim. Yapılması gerekeni yaptım." Robin'in dizlerinin ne kadar şiddetli titrediğini sadece Sarah görüyor.

Henry gözlerini dikmiş ona bakıyor, ağzı hafifçe açık. Tam o sırada Sam, "Dinle, bunun zamanı değil," derken Henry ayağa kalkıyor ve Robin'e doğru yürüyor. Robin kıpırdamıyor. Ayakları yerde, elleri kalçalarında. Henry uzun boyuyla Robin'in yanında duruyor, iki eliyle omuzlarından sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Robin panik içinde diğerlerine bakıyor ama sonra Henry'nin sabahlığına eliyle hafifçe dokunup kollarını doluyor ve sıkıca sarılıyor.

• • •

Sam işe gitti, Sarah ve Robin, Henry'nin yanında kaldılar, masada oturmuş annesinin gelmesini bekliyorlar.

"Karen'ın polisi arayıp onlara yalan söylediğini düşünmüştüm. O kadar sinirliydim ki anlatamam. Oğlumu benden almak için bir hikâye uydurduğunu düşündüm."

"Karına vurduysan oğlunu almana asla izin vermezler," diyor Sarah dikkatlice, ilk kez ona hitap ederek konuşuyor.

"Ama karıma vurmadım. Karıma asla vuramam, hayatımda hiç kimseye vurmadım. Bahsettiğin şeyin ne zaman olduğunu anladım, Robin. Yumruk attım, bak." Ahşap mutfak dolaplarındaki bir çatlağı gösteriyor. "Atar atmaz da pişman oldum. Ama karıma vurmadım, asla vuramam. Beni aldatıyordu ve beni terk etmişti, oğlumu benden tamamen ayırmaya çalıştığını düşünüyordum ama yine de bir kadına asla vurmam. Deli gibi kavga ettik, Arthur bütün bunları duyduğu için kendimden nefret ediyorum. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim ama Karen'ın canını yakacak bir şey yapmam. Bu şekilde değil."

Henry daireyi satıp daha ucuz bir yere geçmek istiyordu. Böylece yarı zamanlı bir iş bulup oğlu Arthur'un velayetini karısıyla paylaşabilecekti.

"Arkamdan pis işler çevirdi, biliyorum ama ben doğru olanı yapıp birbirimize yakın evlerde oturmamızı istiyordum. Onu sadece yarı zamanlı görecek olmama rağmen ona iyi bir baba olmak istiyordum. Ama sonra işin içine polis karışınca gafil avlandım. Beni aldatmış olmasına rağmen Arthur'la ilgili söylediklerine inanmıştım. Velayeti paylaşacağımıza, işleri benim için olabildiğince kolaylaştıracağına. Ama polisi işe karıştırıp velayeti alabilmek için beni farklı bir insan gibi göstermeye çalıştığını düşündüğümde..." Sesi azalarak kayboluyor, elindeki oyuncak fareyle oynuyor.

İşleri yoluna koymak için hâlâ bir şansı vardı. Arthur'un annesi onu karşısına almamıştı, oğluyla görüşme fırsatını baltala-

mamıştı. Az daha buna sebep olacak olan şey Robin'in işin içine karışmış olmasıydı. Fakat şimdi, nihayet, Robin'in bu işe burnunu sokmuş olması Bay Saksağan'ın hayatını kurtarmıştı.

38

SARAH | 1998

Gece ve gündüz, küçükken babamız böyle diyordu. Hâlâ birçok açıdan çok farklıyız ama kız kardeşim bana çok iyi davranıyor. Belki de hayatım tepetaklak olduğu için, belki sadece Callum evden gittiği ve Robin'in kafasını dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğu için ama son birkaç haftadır Robin, ciğerlerimin tekrar nefesle dolmasına çok yardımcı oldu. Bana konuşulmaktan kaçınılan bir sorunmuşum gibi davranmıyor. Bebekten sanki kanlı canlı bir şeymiş gibi söz ediyor, büyüyüp bir ismi olacak, kıyafetler giyip evin içinde koşarak teyzesiyle oynayacak bir kız veya oğlan çocuğuymuş gibi.

Ben ne kadar utanıyor olsam da böyle bir şeyi içimde büyüttüğüm için kendimden utanmama izin vermiyor. Üniversiteye gitmiş, güzel güvenli bir iş bulup evlenmiş ve planlanmış iki çocuk doğuran normal bir kız olacaktım. Buna inandığım ve bunu elimden kaçırdığım için utanıyordum.

En önemlisi kız kardeşim her şeyin olabildiğince normal olması için benimle dalga geçip duruyor. Artık evde daha fazla vakit geçirdiğinin farkındayım; bekçi köpeği gibi kanepede yanıma oturuyor, babam gücüme gidebileceğini düşündüğü bir şey söylerse ona uyaran bakışlar atıyor.

Robin bugün benimle gebelik danışmanına geldi. Kasabadaki muayenehanedeki ilk randevum. Odaya girer girmez Robin,

gebelik danışmanına beni içeriden muayene edip etmeyeceğini sorduktan sonra ekliyor, "Çünkü yaklaşık dört aydır orada bir hareket olmadı."

"Umarım çok fazla sorun çıkarmazsınız, küçükhanım," dedi danışman.

"Çok saygılı olacağım," dedi Robin gözlerini kocaman açıp.

"Pekâlâ," dedi danışman, ellerini birbirine çırparak, "hamileliğinizin ilk randevuda beklenenden daha ilerlemiş olduğunu görüyorum."

Ona hamile kaldığım tarihi söyledim. "Tarihten emin misiniz?" diye sordu kadın, elindeki küçük karta notlar alarak.

"Tek seferlik bir olaydı," dedim, Robin'in alnının kırıştığını, siyah kaşlarının düşünmekten kıvrıldığını fark ettim.

"Anlıyorum," dedi kadın. "Sizin için sürpriz miydi yani?"

"Evet," dedim fısıltıyla, "büyük bir sürprizdi."

"Peki," dedi kadın sessizce, "o hâlde bu sürprizin kalp atışlarını duyabilecek miyiz diye bakalım mı?"

Robin'e baktım. Bunu beklemiyordum. Robin şevkle başını sallıyordu.

Kâğıtla kaplı yatağa uzandım ve başıyla işaret edince karnımı açtım. Kadın taytımı aşağıya çekince taytın bel kısmı son birkaç hafta büyümüş olan çıkıntının altında kalmış oldu. İçgüdüsel olarak kadının elini itmek istiyordum. Göbeğime soğuk bir şey sıktı ve "Doppler" denilen bir şeyi göbeğime yerleştirdikten sonra göbeğimin üzerinde gezdirmeye başladı, sonunda odayı bir kalp atış sesi doldurdu. Gerçekti. Yaşıyordu. Benimdi.

Robin sandalyesinden kalkıp yanıma geldi ve elimi tuttu.

Sonrasında karnım pütürlü bir kâğıt mendille silinip temizlendi ve tansiyonum ölçüldü. Daha sonra, Robin elimi tutmaya devam ederken, danışman kadın benden tüpler dolusu kan aldı ve işemem için ince bir kavanoz verildi elime.

Odaya döndüğümde Robin'in, "Bunu kız kardeşime sorun, bana değil," dediğini duydum.

Soru her neyse kadın bana bir şey sormadı. Bunun yerine, on iki haftalık kontrollerden birini kaçırdığımı ve bir sonrakinin yaklaştığını söyledi.

"Oğlan mı kız mı olduğunu o zaman öğrenebilecek miyiz?" diye sordu Robin.

"Eğer kendisi isterse," dedi kadın. Onlar daha sonra olacakları, üzerinde tarih ve saat olan bir mektup alacağımı, mesanem dolu gelmem gerektiği gibi şeyler konuşurlarken ben uyuşmuş gibi oturdum. Eğer ben istersem Robin veya başka biri de gelebilirdi ama sadece bir kişi. "Yani istersen anneni ve bebeğin babasını veya..."

"Onunla ben geleceğim," diye kadının sözünü kesti Robin.

Muayenehaneden eve hiç konuşmadan yürüdük. Robin'in esprileri tükenmiş gibiydi, hatta biraz endişeli görünüyordu. Bizim sokağa döndüğümüzde Robin bana döndü ve "Bebeğin babası kim, Sarah?" diye sordu.

Ona aval aval baktım. Oldukça mantıklı bir soruydu. "Partideki oğlan," diye cevap verdim ve bu üçüncü şahıs senaryosu havada asılı kaldı.

"Tamam," dedi Robin bir süre sonra. "Bana söylemek zorunda değilsin."

Uyanığım. Dışarısı hâlâ karanlık ve uyanık olmanın verdiği şaşkınlıkla kalbim deli gibi çarpıyor. Yanımdaki çalar saate bakıyorum. İkiyi yeni geçmiş. Neden uyanık olduğumu anlamıyorum, sonra aşağıdan gelen sesleri duyuyorum. Yataktan kalkıyorum, üzerime büyük sabahlığımı giyiyorum ve sessiz adımlarla sahanlığa çıkıyorum. Robin merdivenlerden aşağı iniyor, Hilary ve babam zaten aşağıda başka biriyle konuşuyorlar.

Callum. Anladığım kadarıyla Callum'u eve Rez'in kuzeni bırakmış. Yukarından bakınca bile eskisine göre ne kadar za-

yıflamış olduğu anlaşılıyor. Babası gibi uzun boylu ama hâlâ o ince çocuk bedenine sahip. Kapıdan aşağı kayarak yere çömelip arkasına yaslanıyor. Gözleri gevşek bilyeler gibi dönüp duruyor ve bakışları odaklandığında yüzünü buruşturup kime bakıyorsa ona doğru tükürüyor. Onu hiç böyle görmedim.

Babam merdivenlerde olduğumu görünce bana odama gitmemi söylüyor, küçüklüğümden beri duymadığım azarlar gibi bir sesle. Tartışmıyorum. Yatağa doğru yürürken Callum kimin odasında kaldığımı soruyor.

"Kendi odasında," diyor babam sert bir sesle. "Burası onun evi." Kapımı kapatırken Callum'un ağzında geveledığı itirazları duyuyorum.

İki gündür ter ve öfke içinde Robin'in yatağında yatıyor. Robin kanepede uyuyor, benim yatağımda yer yok. Callum deliğinden farklı biri olarak çıkıyor. Mahcup, utangaç, herkesle göz göze gelmekten kaçınıyor.

"Sana bir laf ettimse gerçekten özür dilerim," diyor kahve yaparken ve bana çay isteyip istemediğimi soruyor. "Bir şey almıştım. Annem, Rez'in benimle ne yapacağını bilemediği için beni buraya getirdiğini söyledi. Bilmiyorum. Özür dilerim."

"Bana bir şey söylemedin," diye yalan söylüyorum. Rahatlamış görünüyor, sırtı biraz daha dikleşti.

"Nasılsın?" diye soruyor sessizce, kupasına şeker atıp karıştırırken.

"İdare ediyorum." Hırkamı kapatıyorum, küçük tümseği gizlemek için göbeğime sarılıyorum.

"Neden burada kalıyorsun? Babamdan gına mı geldi?" diye soruyor, gözlerini kaşıkla yaptığı işten ayırmadan.

"İkisinden de geldi," diyorum. Anladığını belli etmek için ofluyor.

Ona sormak istediğim o kadar çok şey var ki. Belki de gerçek cevaplarını duymak istemediğim bir sürü soru sormak istiyo-

rum. Fakat bunu yapmak yerine, hiçbir şey yokmuş gibi sessizce masada karşılıklı oturuyoruz.

İki gün daha kalıyor, bu sürede çağrı merkezinden hastalık izni alıyor ve erkek arkadaşıyla bizim duymadığımızı sandığı tartışmalı telefon görüşmeleri yapıyor. Geçen her saat Robin'le daha çok kıkırdıyorlar, ayrı oldukları zamanda keşfettikleri şarkıları çalıyorlar birbirlerine. Eski şakaları hatırladıkça yüzlerine renk geliyor.

Robin benimle daha az ilgileniyor, kısmen hamilelik konusunu kimseye söylememesi için ona yemin ettirdiğimden, bu yüzden temel ilgi alanı artık yasak bölge. Gerçi bana karşı kaba davranmıyor ve ben minnettarlıktan gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

O öğleden sonra, elinde sarma sigarası ve başka birinin Vauxhall Corsa'sıyla pis görünümlü erkek arkadaşı Rez onu almaya geldikten sonra Callum tekrar ortadan kaybolunca Robin'i teselli etmek pek mümkün olmuyor.

"Cal ne zaman kaçmaya çalışsa, yeniden ona çekiliyor. O fare suratlı sinside ne buluyor bilmiyorum. Komik bile değil. Müzik zevki bok gibi. Herifte hiçbir şey yok."

ROBIN | 1998

Bu ailede kimse bir şey söylemiyor. Robin'in anladığı kadarıyla asıl sorun bu. Callum kendinden vazgeçip bu bok çukuruna yuvarlanmaya başladığında yeterince açık konuşulmadı.

Elini kucağındaki gitarın üzerinde gezdiriyor yeniden, notaların çirkin çatışması hoşuna gidiyor, onları tekrar şekle sokmaya çalışıyor. Yandaki odada yatan ikizinin yatağında döndüğünü duyuyor, üzerindeki artan ağırlığın altında şilte gıcırdıyor ve sızlanıyor.

Robin tellere tekrar vuruyor, sonra sanki Braille alfabesi okuyormuş gibi nasırlı parmaklarını gitarın sapında gezdiriyor. Müzik grupları eğlence olsun diye başladıktan sonra biraz para kazandıkları bir işe dönüşmüştü ama şimdi hızla bir kaçış yolu olmaya doğru ilerliyor.

Bazen bu kadar küçük bir yerde yaşamak dayanılmaz bir hâl alıyor, sırlar havadaki bütün oksijeni emiyor. Dünya bu odadan, bu kasabadan hatta bu ülkeden daha büyük. Robin dünyaya açılmak istiyor, bunun açlığını çekiyor. Hayatının geri kalanını küçük aile evlerine kısılıp kalmış olarak geçirme düşüncesi bile ağzına silah sokma isteği uyandırıyor.

Not defterine uzanıyor. Zihni küçük kasaba sıkıntısıyla ilgili öfkeli şarkı sözleriyle dolmaya başlıyor. Okunmaz steno yazısıyla bir şeyler karalıyor, altına onlarla örtüşecek notalar yazıyor.

Sayfayı çevirince donup kalıyor. Karşısına olmaması gereken bir yerde Sarah'nın düzgün el yazısı çıkıyor. "0-3 ay tulum, bebek çorabı, göğüs pompası," yazıyor. Göğüs pompası da ne? Onun öfkeli şarkı sözlerinin arasında bunun ne işi var?

Sarah'nın son günlerde yaptığı tek şey, bebek doğduğunda ihtiyacı olacak şeylerin listesi. Kimse ona bunların parasını nasıl vereceğini sormuyor. Ya da bebeğin nerede uyuyacağını. Ya da Sarah'nın nasıl para kazanacağını. Ya da Sarah'nın neden annesinden ve o pislikten biraz nakit para istemediğini. İhtiyaçları olduğundan çok daha fazla paraları var.

Robin teyze olma fikrini seviyor, evin içinde kanı henüz bozulmamış birinin olması fikrini seviyor ama yetişkinlerin ataleti midesini bulandırıyor.

Bir şey *yapmaları* için ne olması gerekiyor acaba?

SARAH | 1998

Bu gece yeniden yayınlanan bir komedi programı seyrettik ama ikimizin de gülecek hâli yoktu. Robin yorgun, biraz da huysuzdu. Söylemek istedikleri, arada sırada olduğu gibi alnında toplanıp başını ağırlaştırmış gibiydi. Bana bebeğin babasının kim olduğunu tekrar sormasını istemiyordum. Her gün bu bebek için mutlu olmayı ve bu bebeğin nasıl dünyaya geldiğinin anısının üzerini kalın siyah bir çizgiyle çizmeyi seçiyordum. Hayatta kalmamın, bebeğimin masumiyetini korumamın tek yolu bu.

Robin son zamanlarda müzik gruplarıyla daha sık vakit geçirmeye başladı; odalarında, garajlarda, girmelerine izin verilip verilmediğinden emin olmadığım kasaba toplantı salonlarında prova yapıp duruyorlar. Bazı hafta sonları düğünlerde çalıyorlar, Robin cepleri on dolarlık banknotlar ve elinde pasta dilimleriyle dönüyor eve.

Babam ve Hilary dışarıdalar, babamın düzenli peyzaj bakımı gerektiren büyük bir evde yaşayan bir müşterisiyle akşam yemeğine çıktılar. Robin'le sahanlıkta birbirimizden ayrılıp erkenden yatağa gidiyoruz, isteksizce kendi odalarımıza çekiliyoruz. Çok şiştim, yanıyorum, merkezi ısıtma yüzünden kafa derim zonkluyor, kanım yoğun ve ağır. Robin ayaklarını sürüyerek odasına girdi. Müzik sesi duydum, sanırım Jimi Hendrix çalıyor ama emin değilim. Bu benim alanıma girmiyor.

Uyuyup uyumadığını bilmiyorum ama ben henüz uyumadım. Gözkapaklarım ağırlaştı ama beynim karıncalanıyor. Kalın siyah çizgilerin altından çıkmaya çalışan çok fazla şey var.

Birden alt kattaki kapı hızla açılıyor. Babam ve Hilary'nin gelmeleri için erken bir saat. Gümbür gümbür üst kata çıkan adımlar duyuyorum ve yatakta doğrulup içgüdüsel olarak karnımın üzerine bir yastık koyuyorum.

Sahanlıkta telaşlı ayak sesleri duyuyorum, biri yakınımdaki bir odanın kapısını açıyor. Robin'in fırtına kuvvetinde esen sesini duyuyorum: "Hey, ne bok istiyorsun?"

Kızgın bir erkek sesi geliyor kulağıma, "Yanlış oda, geri zekâlı!"

Robin'in yatağının yaylarından ani bir gıcırtı çıkıyor. Ne yapmam gerektiğini, gelenin kim olduğunu bilmiyorum. Sonra tekrar Robin'in sesi duyuluyor, "Ne bok *istiyorsun*, Cal?"

Mırıldanmalar, homurdanmalar, küfürler. Babamla Hilary'nin odalarına giden ayak sesleri, güm diye açılan kapılar, mırıl mırıl konuşan erkek sesleri, Robin artık haykırıyor. "Sen ne haltlar karıştırıyorsun, Cal?"

"Sen hücrene geri dönsene," diyen bir ses duyuyorum. Sanırım bu Rez.

Dizlerim titriyor. İçimde bir kayık var sanki ve bence bu, bebek *olabilir*. Bebeğimin ilk hareketlerinin korkudan kaynaklanmasını istemiyorum, bu yüzden bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Bunu başka bir güne erteliyorum. Kalın siyah bir çizgi daha.

"Sen bana ne dedin?" diye haykırıyor Robin. "Siz iki bok çuvalı evime girip bana nereye gideceğimi mi söylüyorsunuz? Siktir olup gidin buradan hemen." Sesi bitkin çıkıyor ama bu umursamaz ses tonunun yerini kısa süre içinde başka bir şey alıyor ve Robin çığlık atıyor, "Bırak beni!"

Callum'un sesini ilk kez net olarak duyuyorum. Sesinde göreceli bir soğukkanlılık var. "Yapma, Rez. Robin, izin ver alacağımızı alıp gidelim."

Karnımdaki bebekle odamda saklanmaya devam mı etmeliyim yoksa kız kardeşime yardım mı etmeliyim? Ne yapacağımı bilmiyorum ama hiçbir şey yapmamak bir şey yapmaktan çok daha kötü hissettiriyor bu yüzden ayağa kalkıp sessizce hole çıkıyorum. Sahanlığın birkaç adım ötesinde Robin ve Rez loş ışıkta boğuşuyorlar. Rez ondan daha uzun boylu ve bir kamış gibi eğilip bükülüyor. Callum kendinden bezmiş bir hâlde onları ayırmaya çalışıyor. "Şu şeyi geri ver!" Robin çığlık atarak, parmaklarını açmaya çalışan Callum'un cebine yapışmış. Rez panik içinde.

"Bunu nasıl yaparsın, Callum?" diye haykırıyor Robin.

"Ona borçları var," diyor Rez yumuşak ama soğuk bir sesle.

Robin kendini kurtarıp bir tekme savuruyor ve bacaklarının arasında bir yerden yakalıyor onu. "Sana yok ama."

Rez ve Callum, Robin'e saldırıyorlar. Ne yapacaklarını bilmiyorum ama bir an bile düşünmeden onlara doğru koşup Rez'i itiyorum.

Robin'in bana yapmamam için yalvardığını, Callum'un bağırarak bana durmamı söylediği duyuyorum. Yine sarhoş, belki de uyuşturucu almış olduğunu fark ediyorum. Beni oradan oraya savuran eller hissediyorum üzerimde. Parmak uçlarıma değen başka parmaklar uçlarını ve bunun yeterli olmamasını. Ayağımın altında en üst basamaktaki kilimi hissediyorum, beni aniden kaşındırışını, midemde aniden hareketlenen bulantıyı.

Gözlerimi açtığımda merdivenlerin dibindeyim, tekrar kapatıyorum.

Bir daha açtığımda ambulansın parlak ışıklarının altındayım.

Robin'in gözündeki yaşları görüyorum. Ne kadar öfkeli olduğunu. Kendi içimde de bu öfkenin tıpatıp aynısını hissediyorum ve o kadar sıcak ve parlak bir öfke ki bu, bayılıyorum.

"Hastaneye gitmeme daha zaman var," diyorum boğuk bir sesle. Herkes kocaman açılmış gözleriyle gergin gerin bana bakıyor.

Randevuma daha bir iki gün var. Ultrason vaktim gelmedi henüz. "Daha çok erken." Boğuk çıkan sesimi duyuyorum, sözcükler kafama ait değilmiş gibi hissettiğim bir ağızdan dökülüyor.

Yatağımın çevresindeki yüz denizi beni onaylıyor. Kırmızı gözler, kolumu tutan eller. Babam, Hilary, Robin.

Yatakta doğrulmaya çalışıyorum ama canım o kadar yanıyor ki yorgan ve battaniyenin daha da içine doğru kayıyorum. Robin bir anda üzerime atlıyor, bana yapışıyor, sıska kolları boynuma dolanıyor, dudakları yüzümde, beni öpüyor, alnını alnıma dayıyor. "Çok üzgünüm, Sarah, çok üzgünüm," diye bana doğru nefes alıp veriyor.

Babam onu üzerimden çekip fısıldayarak, "Canı çok yanıyor, biraz daha nazik davranmalısın," diyor, ben yeniden doğrulmayı deneyip beceremezken.

Kendi sesimi duyuyorum: "Bebek?" Bende olduğunu bile bilmediğim kadar kısık bir ses bu. Hilary'nin başını hafifçe sağa sola çevirmesi ve Robin'in öfkesi buldozer gibi ezip geçiyor beni.

İki gün sonra ultrasona girecek ve planlanmamış bebeğimin minik bir kız olduğunu daha sıradan bir yoldan öğrenecektim. Nasıl yaratıldığına bakmaksızın onu aslında ne kadar sevebileceğimi fark edecektim. Fakat bunu çok hızlı ve çok geç öğrenmiş oldum, tıpkı merdivenlerden yuvarlanışım gibi.

Kızım *–kızım, Tanrım–* on sekiz haftalıktı. Onun "düşük" olduğunu söyleyip özel bir kutuya koydular. Fakat o benim bebeğimdi. *Öyleydi.* Sözlükteki en berbat kelime.

Tekerlekli sandalyeye oturabilecek hâle geldiğimde beni alt kattaki şapele götürdüler, orada daha önce hiç görmediğim bir rahibin inanmadığım bir cennet hakkında kendi seçimim olmayan kelimeleri okumasını hepimiz boş gözlerle bakarak dinledik. Her kelimeyle yavaş yavaş eski benin, o küçük kızın her parçası tek tek içimden akıp gitti.

Ailem, o kızın yerine tekerlekli sandalyede bir kabuk götürdü eve. Bu kabuğu dikkatlice hastane yatağına yatırdılar, veda

öpücükleri kondurup ışığı söndürdüler. Ben, şimdi dönüştüğüm kabuk olarak orada öylece yatıyor ve bütün bunların nasıl olup da gerçekleştiğini anlamaya çalışıyorum.

O gece merdivenlerin başında Callum ve Rez vardı, bunu hatırlıyorum. Hilary'nin mücevherlerini alacaklardı, mücevherleri avuçlayıp ceplerine sokuşturuyorlardı. Drew günlerinden kalan şu parlak altın şeyleri, biraz para etme ihtimali olsa da muhtemelen altın kaplama, kıyafet tamamlamak için kullanılan çerçöpü.

Robin bana daha sonra mücevherleri bile almadıklarını, sahanlığa fırlatıp evden tüydüklerini söyledi.

"Callum öldü benim için," dedi Robin. "O pislik öldü benim için."

Artık evdeyim. Morluklar ve çizikler biraz geçti ve karnımda hiçbir şey belli olmuyor. Robin dışında herkes rahatlamış ya da ilgisizmiş gibi görünüyor. Babam artık kızının hayali bir çocukla, olma ihtimali olmayan bir partide, kendini bu şekilde utanç verici bir duruma soktuğunu unutabilir. Hilary oğluyla ve seçtiği hayatla ilgili hiçbir şey söylemediği ve hiçbir şey yapmadığı o günlere dönebilir. Annem ve Drew her şeyden bihaber izole hayatlarına devam edebilirler.

Peki ya ben? Ben asla unutmayacağım ve Robin asla affetmeyecek.

O küçük kızı. Benden çaldıkları küçük kızımı.

ROBIN | 1998

Robin öfkesini yalnızken çıkarıyor. Bir zamanlar olaya olumlu yaklaşan, Sarah'nın göbeğini okşayıp şişen memeleriyle dalga geçen, yeğenine "minik fasulye" gibi isimler takan tek kişi Robin'ken şimdi kız kardeşinden kaçıyor. Yaptıkları kısa konuşmalarda Robin ayakkabılarına bakıyor. Evde olduğunda kendisini odasına kilitliyor, herkesi dışarıda bırakmak için etrafına sesten bir duvar örüyor.

Hilary'ye söz vermiş olmasına rağmen, üst üste üç gün uyumadıktan sonra kararsızlıktan delirmiş bir hâlde polisi aradı.

Onlara Rez ve Callum'un isimlerini söyledi. Uyuşturucu sattıklarını, ikisi olmasa bile Rez'in marketlerden hırsızlık yaptığını, evlerini soymaya çalıştıklarını söyledi polise. Kız kardeşini merdivenlerden ittiklerini söyledi. Eğer isterlerse hastaneyi arayıp kayıtları kontrol edebileceklerini söyledi.

Ondan başka hiç kimse polisi bu işe karıştırmak istememişti. Her şeyi unutmak, öfkesini ve kederini kendi bildiği şekilde başka yere yöneltmek isteyen Sarah bile.

Fakat bunun yerine Sarah, evlerine gelip kanepeye kurulan ve kibar kibar çaylarını içen iki üniformalı polise yapmacık bir şekilde ifade vermek zorunda kaldı. Sarah konuşmakta zorlanırken Robin haftalardır ilk defa kanepede Sarah'nın bu kadar yakınında oturuyordu.

Erkek polis Sarah'nın yarım yamalak ifadesini not aldı, Robin sanki içi boşaltılmış olan kendi bedeniymiş gibi kendi karnına sarılırken kadın polis kız kardeşlere endişeli gözlerle baktı.

Polisler Rez ve Callum dışarıdayken dairelerini ziyaret etti. Rez'in ikinci derece akrabaları ve hırsızlarla sıçan gözlü uyuşturucu satıcılarından oluşan bir insan ağıyla paylaştıkları daireleri küçük suçlarla dolu bir Aladdin'in mağarası gibiymiş. Fakat hırsızlık gururu yüzünden kimse polislere Rez veya Callum'un nerede olduğunu söylememiş.

Polisler onları daha yakalayamamış olmalıydı çünkü vardıklarını haber veren egzoz sesiyle çimenliğin köşesini ezerek arabayı park eden Callum ve Rez, Marshallların evine geldiler.

Robin yıldırım hızıyla merdivenlerden inip kapıyı açıyor, babası arkasından bekle diye sesleniyor.

"Ne halt etmeye geldiniz buraya?" diyor Robin öfkeyle, Callum ve Rez'in üzerine yürüyünce oğlanlar çimenliğe doğru geri çekiliyorlar. Jack ve Hilary de dışarı çıktılar; Hilary ufacık ve bitkin görünüyor, hırkasına kundak gibi sarınmış.

"Polisi aradın, Robin," diyor Callum sessizce ve Rez'e bakıyor. "Ne halt ettiğinin farkında mısın?"

"Callum, rica ediyorum gidin," diyor Hilary ve bileğini tutup onu arabaya doğru çekiyor ama Callum bileğini kurtarıp gitmemekte direniyor.

"Verdiğiniz zarardan sonra buradan siktir olup gitmeniz gerekiyor, Callum," diyor Jack. Robin yıllardır babasının ilk defa bu kadar yüksek sesle konuştuğunu duyuyor. Keşke yıllar önce de bu kadar cesur davranabilseydin, diye düşünüyor zihninin içindeki kırmızı sis bulutunun arasından.

"Lütfen, Jack, burası yeri değil..." diye araya girmeyi deniyor Hilary.

"Bu kadar yeter, Hilary! Onu savunma sakın," diyor Jack sert bir sesle ve Hilary biraz daha çöküyor sanki.

Robin çıplak ayakları, şortu ve tişörtüyle çimenlerin üzerinde duruyor. Bir şey söyleyemiyor. Net bir fikir geçmiyor aklından,

beyninin içinde hepsi bir yumağa dönüşmüş ve hızla oradan oraya savruluyor. O kadar kızgın, o kadar üzgün ki sanki bütün vücudu alev almış gibi, göğsü hızla inip kalkarken çimenlerin üzerinde vücudundan ateş fışkırıyor.

Rez, Callum'u uzaklaştırmaya çalışıyor ama Callum ondan da kurtuluyor. "Robin," diyor Callum, kavga edecek gücü yok. Jack ve Robin'in öfkesi, Hilary'nin utancı karşısında küçüldükçe küçüldü. Robin başını çevirip Sarah'nın penceresine bakıyor, orada ikizinin siluetini görüyor. Alevler daha da yükseliyor ve bu alevlerin arasından, çok sevdiği erkek kardeşine sessizce bakıyor.

"O gece için özür dilerim." Callum'un sesi yalvarır gibi, Rez omzuna dokununca gözyaşlarından boğazı düğümleniyor. "Özür diledim zaten, Robin ama polisi aramana gerek yoktu. Robin, hayatımızı mahvedeceksin!"

"Hayatını mı mahvedeceğim, Callum? *Senin* hayatını mı?" diye bağırıyor Robin. "Kız kardeşimi merdivenlerden iten sensin!"

Rez başını sağa sola sallıyor, itiraz etmek için ağzını açacak gibi oluyor ama Callum, "Özür diledim. Durumu iyi, öyle değil mi? Durumu iyi, yaşayacak. Zaten evden bir şey almış filan da değiliz sonuçta," diyor.

"Yeter!" diye haykırıyor Jack tekrar. "Yaptıklarınızdan sonra buraya geri gelmeniz cesaret işi doğrusu. Kızımın canını bu kadar yaktıktan sonra." Üvey oğlunu çimenlerden çıkarmak istiyor, sırtından itiyor, iki kolunu da yakalayıp çekiyor. Onu ve Rez'i geldikleri paslı arabanın içine sokmaya çalışıyor.

"Her şeyi aldınız!" diye haykırıyor Robin ve Callum'un göğsünü yumruklamaya başlıyor. "Sarah hamileydi. Siz ikiniz onun bebeğini öldürdünüz!"

Callum yazın son günlerinden kalma havayı içine çekiyor, bir sağa bir sola yalpalıyor. Gözlerini Robin'e çeviriyor, Robin'in yumrukları göğsünü dövüyor hâlâ.

"Sarah hamile mi?"

"Hamileydi!" diyor Robin, ondan uzaklaşıp nefes nefese eğilip kalıyor. "Hamileydi," diyor tekrar.

"Ben..." Callum durup Rez'in beti benzi atmış suratına bakıyor.

"Siktir," diyor Rez. "Şey, ben de çok özür..."

"İkiniz de şimdi çimenlikten siktir olup gidin," diyor Robin. "Özürleriniz bizim için bir bok ifade etmiyor. Özürleriniz o küçük bebeği geri getirmeyecek, Sarah'yı iyileştirmeyecek ve benim seni tekrar sevmemi sağlamayacak, Callum. Senden nefret ediyorum. Her şeyimle, tepeden tırnağa nefret ediyorum senden. *Şimdi siktir olup gidin bu evden!*" Sesi çatlak, vahşi, bomba sesinden daha yüksek. Callum donuk bir yüzle başını aşağı yukarı sallayan annesine bakıyor. Rez bir adım geri gidiyor, Callum'u kolundan tutup çekince o da sessiz sedasız onu takip ediyor. Arabaya biniyorlar, kısa bir süre birbirlerine bakarak oturduktan sonra yavaşça yola koyuluyorlar.

Bundan sadece birkaç saat önce Robin, posta pulu kadar küçük çimenliklerinde durmuş erkek kardeşinin yüzüne onu mahvedeceğini umduğu şeyler söylemişti. Onu mahvetmek *istemişti*. Dönüştüğü şeyi yok etmek. Ona olan sevgisini ezip toz hâline getirmek ve rüzgâra savurmak istemişti.

İstemişti. Fakat gece ilerledikçe biraz sakinleşmişti. Hatta hafif, su gibi bir uykuya dalmayı bile başarmış, ev telefonunun sessizliği delen keskin zil sesi duyulana kadar uyumuştu.

Hilary ayakta, telefonu üçüncü ya dördüncü çalışında açtı. Robin yastığın soğuk tarafını çevirip yüzünü içine gömüyor. Bekliyor. Callum'la ilgili olmalı: Sarhoş, uyuşturucu almış, acınacak durumdadır muhtemelen. Rez ondan bıkmış olmalı, kaldırıma yığılmış incecik kol ve bacaklarını başına bir şey gelmesin diye çekiştirmekten yorulup vazgeçmiş olmalı. *Bırak orada kalsın. Bırak acı çeksin.*

Robin iç çekiyor, kalkıyor ve ayaklarını sürüyerek banyoya

gidiyor. Sürekli kırılıp duran klozete her zamankinden daha hızlı oturup bir yandan işerken bir yandan da konuşmaları dinliyor. "Ambulans" kelimesinin geçtiğini duyuyor. Mide pompası mı? Callum daha önce de başına büyük işler açtı ama son bir iki hafta ve aralarında geçen tartışma yüzünden sınırlarını çok zorladı belki. Yüksek dozda uyuşturucuyu yanlış şeylerle yuttu. "Güzel," demek istiyor, birkaç saat önce olsa böyle derdi ama şimdi diyemiyor. Son zamanlarda hayatına çok fazla ambulans girdi.

Banyonun yanındaki odada Sarah kıpırdanıyor. Yatağın kenarına yuvarlanırken şiltesi gıcırdıyor. Yataktan inerken iki güm sesi geliyor.

Robin poposunu silip sifonu çekiyor. Normalde gece sifonu çekmiyor ama herkes ayakta. Alt kattan babasıyla Hilary'nin konuşma sesleri geliyor. Robin, sabuna uzanırken yanlışlıkla musluktan üzerine su sıçratıyor. Ellerini kurularken küfrediyor, tişörtünden sular damlıyor.

Robin banyodan çıkarken Sarah sahanlığa gelmiş bile.

"Neler oluyor?" diye soruyor Robin. Sarah merdivenlerden aşağı doğru eğilmiş konuşmaları dinliyor. Birden dönüp Robin'in omuzlarını tutuyor.

"Odana gitsek iyi olur. Arayan Rez," diyor.

"Rez mi?" diyor Robin tükürür gibi. "Neden arıyor? Callum bu sefer ne yapmış? Ne almış?"

Robin kız kardeşini itip geçmek istemiyor, özellikle de merdivenlerin tepesindelerken ama ön kapı açılıyor, babasıyla Hilary dışarı çıkıyorlar. Telefon geleli daha birkaç dakika oldu ve şu anda pijamalarının üzerinde paltoları var.

"Baba!" diye sesleniyor Robin ama babası onu duymazdan geliyor, kapı kapanıyor.

"Sarah, bırak geçeyim."

"Gitmemelisin, sakın..."

"Bırak geçeyim." Kükrüyor.

Sarah başı önde, eli karnında yana çekiliyor.

Robin merdivenlerden yıldırım hızıyla inip kapıdan çıkarken

paltosunu alıyor ve çıplak ayaklarıyla arabanın arka farlarının peşinden koşuyor.

Geldiğini görünce durup onu almak zorunda kalıyorlar elbette. Durup tartışacak vakit yok. Kemerini takarken arabanın içindeki buz gibi sessizlik üzerine üzerine geliyor. Utandığı için nefesini tutuyor ama Hilary'nin başı ellerinin arasında, hızla nefes alıp verirken ağladığını fark ettikten sonra bunun bir önemi yok.

"Daha hızlı, Jack," diye yalvarıyor. Araba sarsılarak hızlanıyor, yan yana evlerin arasından çıkıp Reading'e giden otobana doğru uçuyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor Robin sessizce.

"Senin burada olmaman gerekirdi, Robin," diye bağırıyor Hilary. "Bizi yavaşlattın."

Robin, Hilary'yi en son ne zaman bağırırken gördüğünü hatırlamıyor. Babası onu duymazdan geliyor, A33 otobanının emniyet şeridinde saatte yüz altmış kilometre hızla sarsılarak giden arabaya odaklanıyor. Futbol stadyumunun yanındaki karman çorman trafik ışıkları önce sarıya ardından kırmızıya dönüyor ama Jack hızla sola bakmak dışında hiç yavaşlamıyor.

Arabayı küçük bir apartmanın önünde iki arabalık bir yere park ediyor. Hilary ve Jack emniyet kemerlerini çözüp kapılarını açar açmaz ön kapıya doğru koşuyorlar. Zile aralıksız basarken Jack, Hilary'nin elini alıp göğsüne götürüyor. Robin arabadan inip peşlerinden gidiyor, biraz önce yolda koştuğu için tabanları acıyor. Göğsü tarifsiz bir hisle kavruluyor. Ebeveynleri içeri girdi bile.

Çığlık ve ağlama sesleri duyuyor Robin. Rez ön kapıdan koşarak çıkıyor, Robin'i itip geçtikten sonra otoparka yöneliyor. Hurda arabasına binip motoru çalıştırıyor ve elleriyle gözlerini kapatıyor. Robin apartmandan içeri girip ortak merdivenlerden yukarı çıkarken Rez'in eski araba motorundan gelen, arabanın uzaklaştığına işaret eden o öksürüğe benzer sesi duyuyor.

Fakat en çok Hilary'nin sesi geliyor. Hilary ağlamıyor, bağır-

mıyor. Haykırıyor. Robin'in hayatında şimdiye kadar hiç duymadığı bir ses bu. Komşular kapılarını açıp başlarını dışarı uzatıyorlar. Robin derin bir nefes alıyor, merdivenlerin kalanını da çıkıp en üst kata ulaşıyor.

Dairenin kapısı açık. Buraya şimdiye kadar sadece birkaç kez geldi ve her seferinde içerisi insan, kahkaha ve dumanla doluydu. Şu anda ise hareketsiz ve karanlık.

Robin içeri giriyor, Hilary'nin çıkardığı gürültüyü takip ediyor. Oturma odasına girerken apartmanın önüne gelen ambulans sesini duyuyor. İçeride erkek kokusu var. Ter, eski kıyafet ve kötü yiyecek kokusu. Callum uzun süredir eskisi gibi bakımlı ve özenli değildi gerçi ama yine de her şeyi bastıran başka bir koku var. Bebek yüzlü Callum'un aslında hiç ihtiyacı olmayan bir duş jeli ve tıraş losyonu kokusu.

Sağlık görevlileri daireye çıkan merdivenleri hızla koşup, birbirleriyle konuşan komşuların donuk mırıltılarının yanından geçerken Robin yatak odasına giriyor. İlk başta odak noktasını göremiyor.

Bunun yerine yere atılmış kıyafetlere takılıyor gözü. Kırık pencere pervazına dayalı duran üç telli bir gitar var. Hilary yapılmamış yatağın üzerinde oturuyor. Hiç kıpırdamıyor, çarşafı kaskatı olmuş elleriyle avuçluyor. Birden, montunun ve geceliğinin altındaki incecik omuzları nabız gibi yukarı aşağı atmaya başlıyor. Buruşuk çarşafları yukarı kaldırıyor ve çarşafın içine haykırıyor.

Robin durduğu yere kök salmış gibi, sallanan ampulün soluk ışığında gözlerini kısmış, babasını arıyor. Elbise dolabından taşan kıyafet dalgasıyla tek vücut olduğunu fark ediyor. Sanki içeriden taşacak yeni bir dalgayı önlemeye çalışırmış gibi görünüyor ama hayır.

"Tanrım, hayır." Robin çıplak ayaklarıyla sertleşmiş çorapların ve terli tişörtlerin arasından o tarafa doğru yürümeye çalışıyor. Her şey için çok geç.

Babası yarı yarıya dolabın içinde. Hafifçe sağa sola sallanıyor, zorlandığı için nefes nefese. Callum'un bedenini yukarı kaldırırken kolları titriyor. Callum'un başını elbise dolabının yüksek askısına doğru kaldırıyor.

Callum'un uzun kol ve bacakları sallanıyor, gözleri kapalı. Ayak parmakları kıyafetlerin arasındaki yüzeyde kayarken bir bükülüp bir açılıyor. Ağırlığı Jack'in kollarından kayınca, üvey babası çaresizlik içinde onu tekrar yukarı çekiyor. Titreyen kollarıyla bunu tekrar tekrar yapıyor. Hiçbir işe yaramıyor.

Sağlık görevlileri hızla içeri girip onu Jack'in kollarından almak istiyorlar. Jack direniyor, mırıl mırıl, hiç ses çıkmıyor neredeyse. "Onu yukarıda tutmam lazım," diyor hırıltılı bir sesle, yüzünde mekanik bir cezanın acısıyla yavaşça yere oturuyor. Kucağındaki ölü ağırlığı nazik ve sabırlı hareketlerle, güçlükle alıyorlar ondan; Jack'i yatağa götürüp Callum'u yere atılmış kazakların ve yanık izleriyle dolu kot pantolonların üzerine yatırıyorlar. Bu hareketlerin hepsi önceden çalışılmış, her şeye büyük bir sükûnet ve belirli bir zarafet eşlik ediyor. Tıpkı bir bale gibi.

Jack, Hilary'ye yaklaşıyor. Callum'u elinden aldıkları için aklına bir sonraki görevi geliyor. Eşine yaklaşıp kollarını bedenine sarıyor, kadın görünmüyor artık ve vücutları birlikte sarsılıyor.

Robin sessiz. Dizleri titriyor, elleri buz gibi ama hiç hareket etmiyor. Edemiyor. Sağlık görevlileri onu itip yerdeki kumaşların arasından kendilerine küçük bir yol açarlarken bile hareket etmedi.

İçeride loş bir ışık var ama sağlık görevlileri Callum'un boynundaki halatı çıkarıp beyhude ve zarif dans hareketleriyle onu muayene ederken, dışarıdaki az ışık yamuk jaluzinin arasından içeriye dolup vücudunun çevresini aydınlatıyor.

Robin hâlâ şaşkın, bu düzgün ve incecik bedene bakıyor. Üzerinde sadece bir şort var. Altın rengi tüylerle kaplı uzun kol ve bacakları sert, şaşırtıcı derecede kaslı. Neredeyse yetişkin bir erkek.

Robin'in baktığı yerden ikisinde de olan dövmesi görünüyor. *Labirent*'ten bir alıntı, kendi kolunda da aynısı var: "Sadece sonsuza kadar, o kadar da uzun sayılmaz."

Bu onun tenini son görüşüm, diye düşünüyor, düşündüğü şeyleri ağzından kaçırmamak için elleriyle ağzını kapatırken. Boyuna posuna ve ortaya çıkmaya başlamış erkek bedenine rağmen küçük bir çocukken nasıl göründüğü hâlâ belli oluyor; aynı çizgileri takip ederek bebekken, bütün bunların olmasına daha çok varken nasıl göründüğü gözünde canlandırabilir insan.

Hilary kapıdan içeri daldığında onun bebeklik hâlini görmüş ve her şey için çok geç kaldığını anlamış olmalı. Hayatının, bu hayatla yaptığı her şeyin oğluyla beraber yok olduğunu. Oğlunun sonsuza kadar hayatından çıktığını.

"Çok üzgünüm, Bayan Marshall," dedi kadın sağlık görevlisi, Callum'u lekeli bir nevresimle örterken. "Bizim yapabileceğimiz bir şey yoktu."

Eski mobilyaların üzeri tıka basa dolu küllükler ve boş kola kutularıyla kaplıydı. Her yerde kitap vardı, odada Callum'un etkisinin en çok hissedildiği alandı. Etrafında kitaplarla ölmüştü bu yüzden... aslında bunun da hiçbir anlamı yoktu çünkü hâlâ ölüydü. Hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu ve bunu değiştirmek için ne yapabilecekleri ne de söyleyebilecekleri bir şey vardı.

Artık her şey soğuk ve yavaş. Hilary kendini Jack'in kollarından kurtarıyor, gözlerini ve burnunu montuna sildikten sonra ağır adımlarla oğlunun yattığı yere gidiyor. Yanında yere çömeliyor ve oğlunun yüzü görünecek kadar açıyor nevresimi. Yanaklarını okşuyor, gözkapaklarının üzerine düşmüş saçları çekiyor. Bunu yaparken omuzları sarsılıyor, gözlerini tekrar siliyor, gözyaşları o kadar hızlı akıyor ki yetişmesi imkânsız.

Hilary oğlunun yanına, kıyafetlerle kaplı eğimli yere uzanıyor. Callum, Hilary'den çok uzun, ölünce bir şekilde boyu biraz daha uzamış gibi.

Jack'i etkisi altına alan büyü o anda bozuluyor ve birden Robin'in de bütün bu süre boyunca orada olduğunu fark ediyor.

"Tatlım," diyor ve Robin sendeleyerek kendini babasının kollarına bırakıyor, gözlerinden boşanan yaşlar o kadar küçük, o kadar zavallı ki kendi başını yumruklamaya başlıyor ama bu bile yeterli gelmiyor.

"Öldü mü?" diye soruyor ortaya. Biliyor. Hepsi biliyorlar. Rez kaçarken biliyordu, diğerleri de öyle kesin.

"Çok üzgünüm," diyor Jack, sözcükler boğazında düğümleniyor. "Bu gece burada olmaman gerekirdi."

"*Onun* bu gece burada olmaması gerekirdi. *Benim* onun yanında olmam gerekirdi, baba. Bundan çok daha önce. Siktir." Babası ona itiraz etmiyor, onu teselli etmeye çalışmıyor. Sadece kızına sarılıyor, kendi başına ayakta duracak hâle gelene kadar.

Bir sürü formalite, belge, yapılması gereken arama var... Robin, parlak üniformalıların söyledikleri sakin cümleleri dinlemiyor hiç. Sağlık görevlilerinden biri Jack'i alıp oturma odasına götürdüğünde Robin su içmek, yüzünü yıkamak, içindeki yeni boşluğu yalnız başına deşmek için mutfağa gidiyor.

İşte o zaman fark ediyor notu.

Mutfaktaki temiz olan tek şey bu. Kirli tabaklar, kâseler ve sipariş paketleri her yere dağılmış, dolup taşan küllüklerin yanında kül yığınları var. Not çizgili bir kâğıda yazılmış, bir zamanlar birlikte şarkılarını yazdıkları not kâğıtlarına benzer bir kâğıda. Üzerine kâğıt kaymasın diye henüz soğumamış bir kupa sade kahve konmuş. Callum'un kupası. Dudaklarına son değen şey bu. Robin parmaklarını kupanın ağzında gezdiriyor, tozunu alıyor.

Kâğıda dokunmadan, hızlıca üzerinde yazan sözcükleri okuyor.

Tekrar okuyor. Sonra tekrar. Tekrar. Bakışlarını telaşla yukarıdan aşağıya sonra tekrar yukarıya çeviriyor.

Artık geri çevrilmesi imkânsız olarak zihnine kazındı her şey. Dağlama demirinin altındaki hayvan derisi gibi damgalandı bununla.

Sözcükler tık tık atarken onları avuçluyor. Sözcüklerin müziğini, Callum'un nasıl birine dönüştüğünü ve bunun kimin suçu

olduğunu düşünüyor. Tek çocuğunun yanında, kokuşmuş kıyafetlerin üzerinde yatan, oğlunun bedenine son kez dokunan Hilary'yi düşünüyor. Bu notun her şeyi nasıl daha da kötüleştireceğini düşünüyor.

Robin sanki zehirli bir şeymiş gibi notu eline alıyor, dikkatle katlayıp cebine koyuyor. Notla birlikte banyoya gidiyor, kapıyı kilitleyip üzerinde su lekeleri olan klozete oturuyor.

"Çok özür dilerim," yazmış Callum o güzel, düzgün el yazısıyla, yazının kıvrımları ne eksik ne fazla.

"Sarah'nın hamile olduğunu bilmiyordum ve buna sebep olduğum için kendimi asla affedemem. Son yıllarda çok hata yaptım ama bunun geri dönüşü yok. En büyük korkum babama benzemekti ve Sarah'ya yaptığım, babamın yaptığı her şeyden çok daha kötüydü.

"Hepinizi seviyorum ama hiçbirinizi hak etmiyorum. Bu, Rez'in suçu değildi. O şeyleri çalmak benim fikrimdi ve Sarah'yı iten de bendim muhtemelen. Bunlar benim suçum, hepsi. Çok özür dilerim.

"Sonsuzluk o kadar da uzun aslında. Seni her zaman seveceğim."

Saat sabahın üçü. Eve döndüklerinde Hilary deliye dönmüş gibi evi köşe bucak, haykırarak süpürürken Robin notu açıp yatağının üzerine koyuyor. Robin'in babası, nasıl yardım edeceğini bilmediği kadınlardan saklanarak oturma odasında volta atıyor.

39

SARAH | GÜNÜMÜZ

İşte yine buradayız, Robin'in ön kapısında. En son birkaç saat önce yine buradaydık.

İkizim bitkin. Kapıları çalmak, karısını dövdüğünü sandığı intihara meyilli bir adamın karşısında dik durmaya çalışmak onu tüketti. Tam Robin'e göre bir şey bu.

Hole girdiğimizde kız kardeşim eğilip holdeki halının üzerindeki kartı alıyor. Bitkin bir şekilde duvara yaslanarak okuyor kartı, ben kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Sıradan bir aile evi bu. Hiçbir özelliği yok, süs yok. Sağlam, doğal, biraz da demode. Kişilikten eser yok.

"Lanet olsun. Gitmişler," diyor Robin nihayet holde yürümeye başlayarak. "Özür dilerim," diye ekliyor. "İçeri gir. Çay falan içelim."

Mutfağa giriyoruz, su ısıtıcısını çalıştırıyor. İki tane tombul, pastel renkli kupa alıyor. Mutfak basit ahşap malzemeden ibaret, o kadar normal ki üzülüyorum.

Tezgâhın üzerinden kartı bana doğru uzatıyor.

"Aradığım güvenlik şirketinden. Sen kapıyı çaldığında gelenin onlar olduğunu sanmıştım. Ben..." Duruyor. "Gitmişler."

"Ya," diyorum. Süt almak için buzdolabını açıyorum. Nefesim kesiliyor. Dolabın içindeki her şey, saklama kaplarının için-

de renk renk düzenlenmiş. Robin kesinlikle çok değişmiş. Aslında, dışarının tüm kir pasının aksine ev tertemiz.

"Güvenliğe neden ihtiyacın var?" diye soruyorum sessizce. Hayranlarıyla başının dertte olup olmadığını merak ediyorum, onlardan biri peşindedir belki. Bu, aşırı bir tepki gibi geliyor bana.

Cevap vermiyor. Birden bana doğru dönüp sarılıyor. Neredeyse yere düşeceğim.

"Seni gördüğüme çok sevindim," diyor ve başını kaldırıp gözlerimin içinde bakıyor, haftalardır kimsenin yapmadığı gibi. "Özür dilerim, kapıyı daha önce açamadım. Gelenin sen olduğunu bilmiyordum." Gülüyor, sebebini bilmiyorum ama nihayet birlikte olduğumuz için o kadar seviniyorum ki ona tekrar sarılıyorum. Ayrılıyoruz ve sonra yine gülüyor. "Ve hamilesin!"

Gülümsüyorum. "Evet." İlk kez yüksek sesle söylüyorum, "Hamileyim. İkinci bebeğime."

"Yani bir çocuğun mu var?" diye soruyor.

Sesim boğazımda düğüm oluyor. "Evet, sana daha önce bahsetmediğim için özür dilerim. Küçük bir kızım var."

"Küçük bir kız," diye tekrar ediyor başıyla onaylayarak. "Bu... bu çok güzel. Küçük bir kızın olmasını o kadar hak ediyorsun ki. Senin adına çok sevindim, Tanrım, yani ben şimdi teyzeyim." O kadar neşeli ki kendimi suçlu hissediyorum. Çünkü varlığından haberdar olmayan birinin nasıl teyzesi olabilir ki insan?

"Evet, teyzesin. Violet dört yaşına basacak ve bana seni hatırlatıyor." Hatırlatıyor gerçekten. O ciddi bakışlar. O belirgin güç. Bundan Violet'a hiç bahsetmedim tabii, kimseye bahsetmedim. Sadece sessizce tadını çıkardım.

"Kaç aylık hamilesin?" Karnımı gösteriyor. Zayıf olduğum için karnım daha büyük görünüyor. Belki de olmam gerekenden daha zayıfım ama tek yediğim kahvaltıdaki kızarmış ekmek ve kırk yılda bir çikolata. Yiyemeyecek kadar endişeli ve gergindim, midem bulanıyordu ve paramın ne kadar yeteceği de belli değil.

Jim'e söylemek zorunda kalacağım bir noktaya gelmek üzereydim. Aceleci taleplerde bulunması için çok geç olana kadar beklemek istiyordum. Hazır olmadığımızı düşündüğünü biliyordum. Bu sırrı daha fazla saklayamayacaktım zaten. Fakat sayesinde buna gerek kalmamıştı.

Robin çay koyup sorular soruyor ve beni gördüğüne bu kadar sevinmiş olmasına şaşırıyorum. Onu mutlu sebepler yüzünden görmeye geldiğimi sanıyor. Suçluluk hissimi elimi uzatıp tutabileceğim neredeyse. Boynumda asılı duruyor.

Adrenalinin etkisi geçti ve Robin sandalyeye yığıldı, iki eliyle kupasını tutuyor, üç kupa çay bitti bile. Sorular azaldı ve gözleri süzülüyor. Violet'ı kilden yeniden yaratabilecek kadar soru sordu, karnımdaki şişlikle ilgili soru soran ilk kişi de Robin.

"Cinsiyetini biliyor musun?"

"Bunun için henüz çok erken ama oğlan olduğunu düşünüyorum."

Birkaç dakikadır konuşmuyor.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye soruyorum.

"Birkaç yıldır."

Ona neden diye sormak istiyorum. Neden Manchester? Neden Chorlton? Neden ona hiç uygun olmayan büyük bir aile evinde? Ama sadece, "Gerçekten çok hoş," diyorum.

"Sen nerede kalıyorsun?" diye soruyor.

"Sale'de bir pansiyonda. Şey... Ah." Kendi salaklığıma gülüyorum. "Sale'in ne kadar uzak olduğunu söyleyecektim sana, sanki sen bilmiyorsun."

Robin gözlerini kupasından ayırmadan gülümsüyor. Çenesi gittikçe masaya yaklaşıyor, her an uykuya dalacakmış gibi görünüyor ve daha öğlen bile olmadı.

"O zaman," diyorum, kız kardeşime kavuşur kavuşmaz bir intihara engel olmaya gitmek zorunda kalmamızdan birkaç saat sonra ne kadar neşeli ve ümitli olunabilirse öyle bir sesle. "Bana

şehri gezdirmeye ne dersin? Ben pek gezdim denemez, belki bana çevreyi gezdirirsin."

Robin başını kaldırıyor. "Olur tabii. Ama bugün olmasın, çok yorgunum. Olur mu?"

"Elbette." Manchester'ı gezip görmek gibi bir niyetim yok. Onun hayatına karışmak istiyorum sadece; söylemem gereken şeyi söylemek, yapmam gereken şeyi yapmak için vakit kazanmaya çalışıyorum.

"Geleli ne kadar oldu?" diye soruyor.

"Şey, çok olmadı, birkaç gün," diyorum, onu bulmamın ne kadar zor olduğunu sesime yansıtmamaya çalışarak.

Kaşlarını çatıyor. "Birkaç gün mü?"

"Yani, bundan biraz daha uzun galiba." Hâlâ bana bakıyor, yüzümden ayrıntıları bulmaya çalışıyor. "Buraya bir iki hafta önce geldim."

"Sadece bir iki, öyle mi?"

"Evet, neden?" Şüpheli bir bakış var gözlerinde.

"Şey, öylesine sordum. Peşime düşen biri var da. Ama cidden peşimde. Bir an için bunun sen olduğunu ummuştum. Boş ver."

Tık tık. Evin ön tarafından gelen kapıya vurulma sesi Robin'i yerinden sıçratıyor. Bu o kadar normal bir şey ki Robin'in bir şey söylemesini veya ayağa kalkmasını bekliyorum ama o sadece çılgına dönmüş gibi bana bakıyor.

Fısıldıyor: "Yukarı çıkmam lazım."

"Ama kapıda biri var."

"Masanın altından bir şey almam lazım. Sen burada kal, olur mu?" Sandalyeden iniyor, çömelip mutfak masasının altına giriyor. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

Tık tık.

"Hiç kıpırdama," diye fısıldıyor.

"Kim geldi?" diye soruyorum, bunun çok yorgun olduğum için anlayamadığım bir şaka olup olmadığını anlamaya çalışarak. "Peşinde olan kişi mi?"

Tık tık tık. Ses gitgide yükseliyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Sen yerinde kal sadece, sessiz ol, olur mu?" Kızgın veya eğleniyormuş gibi bir hâli yok, daha çok endişeli gibi.

"Birinden mi saklanıyorsun?" diye soruyorum. "Birine borcun mu var?"

"Yok, her şey yolunda. Şşş."

Bu çok saçma. Olan her şey çok saçma. Kendime engel olamıyorum, birden ayağa kalkıp hole gidiyorum.

Robin karga tulumba peşimden geliyor. "Bu çok tehlikeli," diyor telaş içinde, "özellikle de senin durumunda."

Onun neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yok ama burası onun evi, onun kuralları geçerli. Arkasına geçip Robin'i hafifçe kapıya doğru itiyorum.

"Hadi ama," diyorum, ona moral vermeye çalışarak. "Bu çok saçma. İki kişiyiz ve hava aydınlık!"

Kapıdaki güm güm sesleri hızlandıkça Robin duruyor. *Kim o?*

Arkadan Robin'in elini tutup kilide uzatıyorum. Titriyor ama karşı koymuyor. Sürgüyü açıyor ve kilidi çeviriyor, ben de uzanıp zinciri açıyorum.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

"Aman Tanrım," diyor Sarah nefesini tutarak ve koşarak merdivenlerden çıkıyor, yarısında bir basamağa çöküyor, karnını tutarak hızlı hızlı nefes alıyor.

Robin derin bir nefes alıyor, sırtını dikleştirince boyu bir buçuk metreye ulaşıyor ve bağırıyor, "Evime ne halt etmeye geldin, Rez?"

Rez ona bakıyor. İnce, beyazlaşmış saçlarını yılan gibi atkuyruğu yapmış, koyu renk gözleri Robin'in yüzündeki her çizgiyi inceliyor.

Robin hızlı hızlı nefes alıp verirken dengesini kaybetmemek için kapıyı tutunca kapı sarsılıyor.

Rez de sessizliğini bir silah gibi kullanıp onu incelemeye devam ederken hızla nefes alıp veriyor. Robin'in hatırladığından daha uzun. Robin onu hafızasına kemirgen boyutlarında kaydetmişti. Onu en son gördüğünde bundan çok daha ufak tefek gözüküyordu. Neredeyse çocuk gibi. Ona karşı şefkate yakın bir his beslemesine izin verdiği anlamına gelmiyor bu.

Hiçbir şey söylemiyor. Robin de konuşmuyor. Saniyeler geçiyor. Birinin harekete geçmesi gerek.

"Karşı apartmandaki Sam'i çağırayım mı?" diyor Sarah arkadan.

Robin'in eski hâlinden bir şey su yüzüne çıkıyor o anda.

"Siktir et, Sarah. Kahramana ihtiyacım yok. Hadi bakalım, Rez," diyor Robin sözcükleri telaffuz edebilmek için nefesine yükleniyor. "Bu kapıyı açayım diye aylardır uğraşıyorsun, şimdi de gözlerini dikmiş bana bakıyorsun sadece."

Rez ayaklarına bakıyor, sert bir şekilde burnunu çekiyor ve bir adım öne çıkıyor, bir tilki kadar hızlı ve yakından Robin'in gözlerinin içine bakıyor.

"Bunun için o kadar uzun süre bekledim ki, Robin," diyor. Sinirliyken bile sesi Robin'in hatırladığından daha yumuşak, Callum'un sesi gibi ama Robin bunu düşünmemeye çalışıyor.

"Öyle mi?" diyor Robin, titreyen parmak eklemleri bembeyaz.

"Evet. Çok uzun süre. Sana söyleyecek o kadar çok şeyim var ki. Kafamda sürekli aynı şeyleri söyleyip durdum ama şimdi burada, sana bakarken hiçbirini hatırlayamıyorum."

"Tamam, o zaman siktir olup gitmeye ne dersin, Rez? Durumu düzeltmek için birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok. Ne yaptığını biliyorsun. Ne yaptığımı biliyorum. Başımı öne eğmiyorum."

Rez birden gülüyor. Nefesi ekşi kokuyor. Sarma tütün ve brendi takviyeli ucuz şarap.

"Başını öne eğmediğini mi sanıyorsun gerçekten? Seni izledim. Senin şu küçük zavallı hayatını izledim, Robin Marshall. Ufak tefek savaşçı. Müthiş rock şarkıcısı. Sadık kız kardeş. Şaka gibisin. Belki de bu yüzden doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Bu kadar zavallı birine bu denli kızmak çok zor."

"Ben mi zavallıyım? Zehirli kalemle tonlarca mektup yollayan sensin?"

"*Tonlarca* mı? Yok canım. Üstelik o yıllar önceydi. O mektup ya da kart eline geçti mi onu bile bilmiyorum. Ben sadece yaptığın şeyi hatırlatmak istemiştim."

Robin bunu duymazdan gelip bağırmaya devam ediyor. "Evime girmeye çalıştın! Bir önceki seferde yaşlı bir adam korkutup kaçırdı seni. Açık bir kapıdan içeriye zorla girmeyi bile

başaramadın. Peki bütün o ufak tefek savaşçı saçmalıkları filan bir yana ama bu ufak tefek savaşçı *seni* eve sokmadı.

"Peşime düştükten sonra da kapıma geldin ama ne için, Rez? Buraya niye geldin? Bana nutuk çekmek için mi? Hadi durma çek." Kollarını arkaya atıp dayılanıyor. İçeri girsin diye yapmıyor bunu. Lafın gelişi, çok sıradan bir hareket ama Rez buna rağmen içeri giriyor. Robin'i itip içeri giriyor, girerken de kapıyı tutup fırlatır gibi kapatıyor.

Sarah merdivenlerde oturmuş, elleri karnında, dizlerini kendine doğru çekmiş, iyice küçülmüş. Rez başını oturma odasına sokmuş, bir an kararsız kaldıktan sonra içeri girip iki kanepenin daha küçük olanına oturuyor. Robin de arkasından gidip büyük olan kanepeye, kendi yerine oturuyor. Gözlerini Rez'den ayırmıyor. Ne yapacağı kestirilemeyen bir yılanmış gibi izliyor onu. Sarah en sonunda odanın kapısına geliyor ve Rez'i dikkatle izliyor.

"Her şeyimi aldın elimden," diyor en sonunda, bakışlarını önünde duran ellerinden çekmeden.

Robin kahkaha atıyor. "Sen? *Sen* mi her şeyini kaybettin?"

Rez, Robin'in sözlerini bitirmesini bekledikten sonra aynı şeyi yineliyor. "Her şeyimi aldın elimden. Benim hakkımda yalan söyledin. Bana kimsenin inanmayacağını bile bile benim hakkımda yalan söyledin. Benim yanımda kendinizi kraliyet ailesi zannettiniz ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordunuz."

"Sen masum olduğunu mu sanıyorsun? Bir bedel ödemen gerektiğini gerçekten hiç düşünmedin mi?" diye soruyor Robin, kaşları o kadar yukarıda ki bir tutam saçın arasında kayboluyorlar.

"Ben hiçbir zaman masum olduğumu söylemedim. Birçok hata yaptım. Öncesinde de sonrasında da elimde olsa birçok şeyi geri alırdım. Ama senin yaptığımı söylediğin şeylerin yarısını bile yapmadım ve bir konuda çok yanıldın. O çocuğu seviyordum." Durup nefes alıyor.

"Onu seviyordum. Daha önce hiç kimseyi bu kadar sevmemiştim, ondan sonra da sevmedim. Senin yüzünden melek oldu. Bu arada ben ne oldum? Şeytanın ta kendisi."

Robin'in gözleri yaşlarla doluyor ama sinir içinde siliyor gözyaşlarını. "Ondan bahsetme sakın. Buna hakkın yok."

"Neden? Callum'un tapusu sende olduğu için mi? Ben onu seviyordum, o da beni. Herkes bana şu anda senin bana baktığın gibi baktı ama o öyle değildi. Öyle değişik biri değildim ben, idare edip gidiyordum. Genç ve çaresizdim, bu yüzden ufak tefek şeyler çaldım, tehlikeli kararlar verdim. Ama iyi bir yere gelebilirdim. Şu anda iyi bir yerde olabilirdim. Siz ikiniz gibi biraz param olabilirdi, iyi bir evde yaşayabilirdim. Ama sicilin temiz olmayınca hiç şansın olmuyor."

Robin ağzını açacak, ona karşı çıkacak gibi oluyor ama Rez başını hayır anlamında sallayıp konuşmaya devam ediyor.

"Annemi on altı yaşımdayken kaybettiğimi biliyor muydun, erkek kardeşlerime bakmak için okulu bırakmak zorunda kaldığımı? Bunu biliyor muydun? Tabii ki bir bok bilmiyorsun. Hayvanlarla çalışacaktım. Çocukluktan beri en büyük hayalim buydu. Ama bunun yerine eve ekmek getirebilmek için yalvarmak, ödünç almak ve çalmak zorunda kaldım. Kuzenlerim el atıp yardım ettiler. O günleri atlattık. Hayatta kaldık, yemek yedik. Erkek kardeşlerim sizin gibi gelişip büyümediler ama yine de mutlu sayılırlardı. Sonra bir anda Callum girdi dünyama, o zavallı pis dünyama ve duruma öyle bakmadı. Anladı. Beni anladı. Ben de onu anladım. Çünkü ben de yalnızdım. O da hâlâ yalnızdı."

"Yalnız değildi. Ben vardım," diyor Robin öfkeyle, sinirden akan gözyaşlarını silerek.

"Seni o kadar seviyordu ki, aptal seni ama sana, bana açıldığı gibi açılamıyordu, sana güvenmiyordu. Sen küçük bir kızdın. Senin sevdiğin şeylerden hoşlandığı sürece sen de ondan hoşlanıyordun. Eğlenceli olduğu sürece ondan hoşlanıyordun. Gey olduğunu babasına söylemesini istediğin zamanı hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun? Babasının ona neler yaptığını bilseydin onu o adamın yüz metre yakınına bile yaklaştırmazdın."

"Peki ya kız kardeşim? Callum seni sevdi diye bebeğini elin-

den almaya hakkın var mıydı? O kadar minik ve hassas bir şeyi öldürmeye hakkın var mıydı?"

Sarah başını öne eğiyor, aşağı düşen gözyaşları karnındaki tümseğe damlıyor.

"Bu hikâyeyi o kadar çok anlattın ki sonunda kendin de inanır oldun, öyle değil mi?" Rez, Robin'in yüzünü inceliyor ama Robin dudaklarını büzmüş, gözlerinden alevler fışkırıyor.

"Sarah merdivenlerden düştü, bunu sen de biliyorsun. Onu ben itmedim. Onu *Callum* itmedi. İttiğini sandı çünkü aklı başında değildi, senin ona söylediğin her şeye inandı. Bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden kendini bu deliğe kapadın, yaralarını yalayıp köşeye sıkışmış bir hayvan gibi herkese tıslıyorsun. Sence bu ne? En sonunda suçluluk seni pençesine mi aldı?"

"Bu doğru değil," diyor Robin sessizce.

"Sarah düştü," diyor Rez, gözlerini Robin'den ayırmadan. "Bunu ona kırk kere söyledim, sabaha kadar, bunun onun suçu olmadığını ama senin sözün onun için kutsaldı. Bununla baş edemedi. Ne yapacağımı bilemeyip dışarıya içki almaya gitmiştim. Eve döndüğümde her şey için çok geçti."

Robin başını sağa sola sallıyor. "Hayır, hayır."

"Evet, Robin, *evet*. Senin en iyi, kendisinin en kötü yanlarını görüyordu. Bu ona çok fazla geldi; fazla hassas, fazla *iyi* biriydi. Ve evet, eğer o gece orada, sahanlıkta olmasaydık bunların hiçbiri olmayacaktı. Bu suçluluk hissi mezara kadar benimle gelecek. Ama sen, beni ispiyonladın. Bütün suçu benim üzerime yıktın. Cal'i kaybettiğim için yerlerdeydim zaten. Savaşacak gücüm kalmamıştı. Kimse beni dinlemezdi zaten, neden dinlesinler ki?"

"Hayır," diyor Robin, bu sefer sesi daha yumuşak, "olaylar böyle olmadı."

"Sonra hepiniz kendi hayatlarınıza döndünüz. Cal gitti, ben mahvoldum. Söylediğin şeylerin yarısını bile yapmadım ben. Bunu söylemek benim için kolay değil ama, beğen ya da beğenme, o mücevherleri çalmak *Callum'un* fikriydi. Bunu sizden veya annesinden intikam almak için yapmadı. Bunlar babasının anne-

sine hediye ettiği şeylerdi. İntikam almak istediği kişi babasıydı. Ama size bir şey olmadı. Sen meşhur oldun, zengin oldun, değil mi? Ve sen," aniden olduğu yerde büzülen Sarah'ya dönüyor, "yani, senin de sorunların oldu tabii ama şimdi gayet iyi görünüyorsun."

Sarah başını sağa sola sallıyor, duvara doğru yapışıyor.

Robin hızla nefes alıp veriyor, Rez'e dik dik bakıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Olayları Rez'in anlattığı gibi hatırlamıyor, hem de hiç. Bunu kabul etmek, ayağına dolanacağını bile bile bir sürü yün yumağını çözmek gibi. Bu yüzden başını inkâr eder gibi sağa sola sallıyor, ona gitmesini söyleyecekmiş gibi ayağa kalkıyor. Rez oturduğu yerden kalkmayınca Robin de oturuyor.

"Ama en çok kimden nefret ederdim biliyor musun?"

Robin bir şey demiyor.

"Babandan."

"Babam hiçbir şey yapmadı ki!" diye haykırıyor Robin öfkeyle.

"Evet, hem de öyle bir yaptı ki. Sen her zaman mahkemede değildin. Üzerine düşeni yapıp ortadan kayboldun. Babanın dediklerini duymadın. Callum hakkında, benim hakkımda. Callum'un annesi de öylece durup seyretti. Tıpkı Drew'un küçükken Callum'un canına okurken yaptığı gibi bir kenarda oturdu. Sessiz. Hep sessiz. Duruşmada. Hem öncesinde hem de sonrasında. Ve hepiniz birlik olup beni hapishaneye tıktınız."

Durup gözlerini siliyor, boğazını temizliyor. "Bir bardak su alabilir miyim?"

"Hayır," diyor Robin.

"Daha önce hiç hapse girmemiştim. İçerisinin nasıl olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Drew Granger'ın homolara karşı olduğunu mu sanıyorsunuz? Bir de Kraliçe'nin nezdinde ibne olmayı deneyin derim. Sizin her gün aynaya baktığınızdan çok revire gittim ben."

"Hapse girmekten bu kadar korkan birine göre, bu eve birçok kez zorla girmeye çalışman da tam bir saçmalık," diyor Robin sinirle.

Rez bir şey demiyor, omuzlarını silkiyor. "Bir şey yapmayacaktım."

Robin gülüyor ama gözlerinin içi gülmüyor. "Zırvalama."

"Gerçekten yapmayacaktım. Sadece doğru ev, doğru kişi olduğundan emin olmak istedim. Gerçekten senin olup olmadığını anlamak istedim, o kadar. Canını yakmayı hiç düşünmedim. Sadece neden öyle yaptığını sana sormak istedim."

"Evet, tabii," diyor Robin.

"Kapını her çalışımda ve senin her açmayışında vaktimi boşa harcadığımı düşünmeye başladım, belki de bana yanlış adres verdi diye düşündüm."

"Kim?" Robin, Sarah'ya sonra da Rez'e bakıyor. "Verdi derken kimi kastediyorsun?"

"Callum'un annesini."

"Sana neden adresi verdi?" diyor Sarah, sesi daha yüksek çıkıyor. "Bana sadece Manchester demişti," diye ekliyor, "gerisini hatırlamadığını söyledi. Bana neden adresi vermedi?"

Rez omuzlarını silkiyor. "Bilmem. Senin burada olduğunu biliyordum, Robin. Grupla prova yaptığınızı gördüm. Sana mektup yazmak, arayı düzeltmek istediğimi söyledim. Adresi hemen verdi..."

"Bak," diye sözünü kesiyor Robin, "ne istiyorsun, Rez? Para mı? Sandığın kadar param yok benim."

"Senin paranı falan istemiyorum. Para benim ne işime yarar? Parayı sıklediğim falan yok. Ben de buralarda çalışıyorum, Apollo'da – ne tesadüf, değil mi?

"Kendimi idare edecek kadar para kazanıyorum, daha fazlasını istemem. Kardeşlerim küçükken paraya ihtiyacım vardı, koca adam oldular şimdi. Ben içerdeyken kendi ayakları üzerinde durmayı öğrendiler. Bu yüzden, hayır, senin lanet parana ihtiyacım yok benim."

"*Ne* istiyorsun peki?" diye soruyor Sarah, eskisi gibi alçak sesle.

"Robin'in olanları kabul etmesini istiyorum. Callum'un aziz,

benim de günahkâr olmadığımı kabul etmesini istiyorum. Seni burada görmeyi beklemiyordum, Sarah." Sesi yumuşuyor. "Ama seni merdivenlerden aşağıya iten ben değilim. Böyle bir şeyi ölsem yapmam. Benim babalık annemi iter kakardı. Bir kadına asla böyle bir şey yapmam. Kimseye yapmam."

"Ben yalan söylemedim," diyor Robin. "Yani, aslında, tam olarak..." Duruyor ve yutkunuyor. "Belki çok adil davranmamış olabilirim ama sen benim yerimde olsan aynı şeyi yapmaz mıydın?"

Rez iç çekiyor, konuşmak üzere dudaklarını aralıyor.

"Ama," diye onun sözünü kesiyor Robin, "ben olmasam bile eninde sonunda içeri girecektin. Evinizde her türlü bok püsür vardı. Oraya onları ben yerleştirmedim sonuçta."

"Evet, olabilir. Ama ne olacağını asla bilemeyiz. Tek bildiğim gerçekte olanlar. Bana güvenen kim varsa beni kaybetti. Ben de güvenebileceğim tek insanı kaybettim. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diyor Robin sessizce. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ama Sarah, bebek, bunu onlar için yapmak zorundaydım. Onlara karşı yapılan bu adaletsizliği düzeltmem gerekiyordu..."

"Robin, ben senin polise gitmeni hiç istemedim," diye onun sözünü kesiyor Sarah. "Beni korumak istediğin için, benim için intikam almana ya da buna ne ad veriyorsan ver, bunu yaptığın için sana teşekkür ediyorum ama ben bunların hiçbirinin olmasını istemiyordum."

"Sen yaşadıklarından sonra ne isteyeceğini bilemeyecek kadar kötü durumdaydın," diyor Robin kız kardeşine dönerek.

"İnsanlar adına kararlar almaktan vazgeçmen gerek, Robin. Callum senden onunla babasının arasında girmeni istemedi ama Atlanta'da işleri karıştırdın. Ben bunlardan hiçbirini, hem de benim adıma yapmanı istemedim. Özür dilerim, sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın ama Callum, Rez'i *gerçekten* seviyordu, ben bile bunun farkındaydım, üstelik ben onları çok

az bir arada gördüm. Onu o kadar çok seviyordu ki yazdığı notta da ondan bahsettiğini biliyorum ben."

"Sarah," diyor Robin, yalvaran gözlerle kız kardeşine bakarak.

"Sen neden söz ediyorsun, Sarah?" diyor Rez. "Robin, Sarah neden bahsediyor?"

"Hiçbir şeyden. Derdini anlattın, anlıyorum. Özür dilerim, tamam mı?" diyor Robin.

"Sen neden bahsediyorsun, Sarah?" diye soruyor Rez tekrar.

"Nottan bahsediyorum," diyor Sarah. "Callum'un yazdığı nottan. Sen görmedin mi?"

"Not mu bırakmış? O gece mi?" Rez'in gözleri kocaman açılıyor ve inanamayan gözlerle kız kardeşlere bakıp duruyor. "Ne yazmış?"

Robin'in omuzları düşüyor ve fısıldayarak, "Tamam, burada bekle," diyor.

Yemek odasının önünde duruyor. Bu kapıyı açmayalı aylar, içerideki eşyalara dokunmayalı yıllar oldu. Kapının kulpunu çevirip kendini içeri girmek için zorluyor. Odanın aydınlık oluşu onu şaşırtıyor, dosdoğru ihtiyacı olan kutuların yanına gidiyor. Başka birinin yazısıyla üzerinde "dosya dolabı" yazan kutu bu, ev taşıma şirketindekiler uğraştıkları hasarın farkına bile varmadan eşyaları kutulara doldurmuşlardı.

Mektup, kira sözleşmeleri, garanti belgeleri gibi evrak yığınının dibine yakın bir yerde. Mektuba dokunuyor, çizgili kâğıt eski pamuk gibi yıpranmış ve yumuşak. Mektubu bulduğu ve eve götürdüğü geceki kat yerleri hâlâ belirgin. Bunu okumasına gerek yok, içine dağlandı zaten.

"İşte," diyor Rez'e, ağır ağır oturma odasına girerken.

"Bu?.." diye soruyor Rez, nefes alışları hızlandı yine.

"Evet," diyor Robin. "Özür dilerim. Özür dilerim, tamam mı?"

Rez, kâğıdı parmak uçlarıyla tutup dikkatlice açıyor ve şok geçirmiş gibi arkasına yaslanıyor. "El yazısını görmeyeli o kadar zaman oldu ki," diyor ortaya.

Rez elinde tuttuğu kâğıda bakarken Robin derin bir nefes alıp Sarah'ya bakıyor.

"Benim hatam olmadığını söylüyor," diyor Rez, "ama sen... O mücevherleri çalmanın onun fikri olduğunu söylüyor ama bu doğru değil. Annesinin mücevherlerinden bahsettiği anda ben nasıl yaparız diye düşünmeye başlamıştım. Beş parasız geziyordu ve mücevherler de durdukları yerde duruyorlardı. İlk söyleyen kimdi bilmiyorum ama sadece onun fikri değildi."

Rez sağ eliyle gözlerini siliyor, sol eliyle notu kendinden uzaklaştırıyor.

"Sarah'yı ittiğini söylüyor," diye okuyor Rez, başını kafası karışmış gibi kaldırıyor. "Ama o itmedi. Kimse itmedi. Sarah düştü. Kendin düştün, öyle değil mi Sarah?" diyor Sarah'ya.

"Hâlâ emin değilim," diyor Sarah sessizce ve şefkatle.

"Zavallı Cal," diyor Rez. "O zamandan beri bu sende miydi?"

Robin başını yana eğiyor. "Evet," diyor. "Artık sende kalabilir istersen. Özür dilerim, en azından bunun için. Ben sadece onun için iyi olanı yapmak istemiştim."

"Buna inanmayabilirsin, Robin ama benim tek yapmak istediğim de buydu."

Rez, mektubu yeni doğan bir bebek gibi kucaklayarak gitti. Haftalardır süren korku ve beklentiden, yıllar süren karşılıklı nefretten sonra geriye oldukça tuhaf, düz bir duygu kaldı.

Robin olaylara at gözlüğüyle baktığını, tüm suçu Rez'in üzerine attığını biliyordu. Adil davranmadığını biliyordu ama o sırada öyle gelmişti. Babasının da aynı şeyi yaptığını bilmiyordu.

Ayrıca Rez'e inanıyordu. Geri gelmeyeceğine inanıyordu. Onu kapısında delirecek noktaya getiren, hatta Robin'in dünyasına bakmak için çatısına kadar çıkmasına sebep olan şeyin öfke ve keder olduğunu biliyordu. İyi bir şey değildi bu, normal değildi ama normal bir tepkinin nasıl olduğuna karar verecek en son kişi kendisi değil miydi?

Ön kapının kasasına oturduğuna işaret eden klik sesiyle kız kardeşler tek bir kelime etmeden birbirlerine sarıldılar. Ortaya dökülmüş sözcükler o kadar çoktu ki onları toplayıp kaldıracak enerjileri kalmamıştı. Bu yüzden toplamadılar.

40

SARAH | 1998

O mektubu ondan başka gören olmadı. Sadece Robin. Okumama izin vermiyor, inanmadığım kısa bir özet yapıyor bana. Bizden başka bu mektubun var olduğunu bilen biri yok. Ne Hilary, ne babam ne de polis. Robin mektubu yanında taşıyor, sıkıca elinde tutup yatağa götürerek orada her gece sessizce ağlıyor. Ben kapıdaki bir delikten onu izliyorum ve dilimi düğümleyen kederimle sessizce uzaklaşıyorum.

Robin, resmî soruşturma ayarlandığı zaman konuşmak istiyor. Yabancılardan oluşan jüri heyetine Rez'in, üvey kardeşinin aklını çeldiğini, Callum'un babası Drew Granger tarafından gördüğü zulüm ve reddedilme yüzünden direncinin düşük olduğunu söylemeyi planlıyor.

Callum hayatına son verdikten sonraki gün Drew ve annem geldi. Sessizce kanepenin bir ucuna, sakinleştirici verilmiş yarı bilinçsiz Hilary ve şokun etkisiyle hâlâ titreyen babamın karşısına oturdular.

Hiç kimse ne diyeceğini bilemiyordu ve herkes kendini suçlu hissediyordu. Oysa sadece bazılarının kendilerini suçlu hissetmeleri gerekiyor ama işler bu şekilde yürümüyor.

Robin odasından çıkıp onları görmeyi reddetti, annem Drew'u arabaya yolladıktan sonra yukarı çıkıp kız kardeşimle konuştu. Onun kısa bir süre içinde geri gelmesini bekliyordum

ama uzun süre gelmedi. Belki Robin'in fazlasıyla teselli edilmeye ihtiyacı vardı, oysa annem benim sevdiğim bir şeyi kaybettiğimi, teselliye ihtiyacım olduğu hâlde bunu arayacak durumda olmadığımı bilmiyordu. O gece Atlanta'da neler olduğunu biliyor olmalı ve bunu saklamama, kendi kendime bununla baş etmeye çalışmama izin verdi. Eğer bunun sonucunu, kaybımı bilseydi rahatlardı muhtemelen. Dışarıdan bakınca değişen bir şey yok. Önemli olan da bu değil mi zaten?

ROBIN | 1998

Hepsi kederlerini farklı şekillerde tedavi ettiler. Hilary ona verilen sakinleştiricilerden kurtulmuş, bir hayalet gibi evin içinde dolanıyordu. Garaja girip örümceklerle tozun arasında oturuyor, sırtını Callum'un geride bıraktığı eşyalarla dolu çöp poşetlerine yaslıyordu. Poşetlerin içindekileri çıkarıp dokunması söz konusu bile değildi.

Bahçede saatler geçiriyordu. Öylesine çukurlar kazıp sonra da onları tekrar dolduruyordu. Jack sadece pencereden onu seyrediyordu; içsin diye yaptığı çaylar, Hilary başından kayıp duran eşarbıyla küreği her seferinde bahçenin daha derinine doğru sokarken soğuyup gidiyordu.

Callum'un daha önce dokunmuş olduğu her şey bir eser hâlini almıştı. Hışır hışır olmuş eski diş fırçası koruma amacıyla kâğıt havluya sarılmıştı. Makinenin Callum'un kokusundan arındırdığı ve gelinip alınmayan bir poşet dolusu çamaşır vardı. Hilary bu kıyafetlere sarılıp derin derin kokladıktan sonra deterjandan başka bir şey kokmadıkları için odaya fırlatıyor, sonra da tekrar toplayıp bu eşyalardan mırıl mırıl özür diliyordu.

Robin saklanıyordu. Sessizliğe sığınmıştı çünkü artık yasak olan o kadar çok şarkı vardı ki henüz lekelenmemiş bir şey bulmayı başaramamıştı. Kaset koleksiyonu ne sebeple olursa olsun aklına geldiğinde, içinden Callum çıkıyordu. Callum'un onu ta-

nıştırdığı gruplar, sevdikleri ortak müzik türleri, kavga ettikleri albümler, birlikte öğrendikleri ilk akorlar. Bunları ayırmak o kadar karmaşık geliyordu ki Robin bu riske girmek istemiyordu. Yatağına uzanıp pencereden dışarıya bakıyor ve neşeli hayvanlar gibi ağır ağır yuvarlanan bulutları izliyordu. Heathrow'a gelip giden uçakların maviliğin içinde arkalarında bıraktığı çizgileri izliyordu.

Uyuduğu zaman rüyasında Callum'u görüyordu. Aşırı canlı renklerde, dokusu, kokusu yoğun rüyalardı bunlar. Bu rüyalar o kadar gerçekti ki onu uyanık kalmaya zorluyorlardı. Geceleri onun arkasında bıraktığı akustik Eastman gitarın üzerine elini atıyor, öyle yatıyordu. Fiziksel olarak onu hatırlatmasına katlanabildiği tek şey bu gitardı.

Anneleri ve Drew'un geleceğini biliyordu. Drew, hissettiği keder duygusuyla Callum üzerinde hak iddia edecekti; Callum'un gerçek hayatta çoktan vazgeçtiği bir haktı bu. Robin bu adamın eve girmesine engel olmak için evin her kapısını penceresini kilitlemek istiyordu. Fakat bunu yapmak yerine saklanmaya devam ediyordu.

Annesi kapıyı hafifçe tıklatıp, "Robin, ben annen," dediğinde ona gitmesini söyleyeceğini sanıyordu. "İçeri girebilir miyim?"

"Olur," dedi Robin, boğulur gibi ağzından çıkan bu sözcüğe kendisi de şaşırarak.

Angela içeri girmiş ve yatağın ucuna ilişmişti. Robin ona bakmıyordu. Sırtını duvara yaslamış hâlde, parmak uçları gitarın tellerinde, olduğu yerde oturmaya devam etti.

"Çok üzgünüm, tatlım," dedi annesi, Robin'in yüzü bir anda kırıştı ve gözlerinden bir anda boşanan yaşlar tüm sıcaklığıyla yüzünü, ellerini ve kollarını ıslattı.

Bu patlama ânı kısa sürdü. Robin burnunu ve gözlerini koluna silip başını kaldırdı. Gözlerini yanıyordu, şişmişlerdi sanki.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, anne," dedi. Sonra o sıcak gözyaşları dalga dalga gelmeye devam etti, bu yaşların baskısıyla

küçük göğsü sarsılıyordu. Başını kaldırdığında annesinin gözlerinden akan yaşları gördü, kendi gözyaşları yerini öfkeye bıraktı.

"Bu onun suçu, sen de biliyorsun. Hepsi."

"Kimin suçu?" diye sordu annesi.

"Biliyorsun işte. Kocanın. Biraz önce onu konuşurken duydum, holde yankılanan boş sözlerini duydum. Buraya gelip de üzgünmüş gibi davranması büyük cesaret."

"Tabii ki üzgün! İkimiz de üzgünüz. Tanrım, Robin, bunu nasıl söylersin?"

"Callum'dan nefret ediyordu."

"Etmi–"

"Ondan *nefret* ediyordu. Onun yumuşak, nazik ve ince biri olmasından nefret ediyordu. Hilary'ye benzediği için, Ca... onun kendisi gibi mert, çapkın bir maço olmadığı için ondan nefret ediyordu. Ve erkek kardeşim bunu biliyordu. Babasının böyle hissettiğini biliyordu ve çocukluğundan beri onu mahveden de bu oldu. Burada mutlu olsa da, kabul edildiğini ve sevildiğini bilse de bu hissi sırtında taşıyordu."

"Onun en iyi baba olduğunu söyleyemem..." diye söze başladı Angela.

"Korkunç bir babaydı!"

"Geleneksel ve sabırsızdı – evet, berbat bir babaydı ama yine de Callum'un babasıydı ve o da en az sizin gibi bir kayıp yaşıyor. Belki de daha fazla çünkü aralarındaki ilişkiyi düzeltecek fırsatı olmadı."

"Benim de öyle," diye fısıldadı Robin.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Angela daha alçak sesle, Robin'in saçına uzanacak gibi oldu ama Robin kendini çekti. "Onu ne kadar sevdiğini biliyordu. Aranızdan su sızmıyordu."

"Bunun önemi yok," dedi Robin. Başını kaldırmadan, dizlerine bakarak söyledi bunu.

"Robin, lütfen."

"Bunun önemi yok, defol."

"Lütfen düşüncesizce hareket etme," dedi annesi yumuşak bir sesle.

"Sana odamdan siktir ol git diyorum."

Rez'in kaç yaşında olduğunu ancak tutuklandıktan sonra öğrendiler. Yirmi üç. İkisinin de çocuk olduğunu sandıkları zaman bile durum pek parlak değildi ama birlikte olmaya başladıklarında Callum on yedi, Rez de yirmi iki yaşındaydı. Bir adam. Sıska, olgunlaşmamış, fare yüzlü bir adam ama adamdı yine de. Çizdiği zavallı tabloya rağmen onun baskın bir karakter olduğunu düşünmüşlerdi.

Robin bu adamı sindirmişti. Mahkemede Rez'in suratına dik dik bakarak hırsızlık, madde bulundurma ve fiili bedensel zarar suçlamalarında bulunmuş, ciddi bedensel zarar vermekten suçlu bulunmayınca kendini ortaya atıp her şeyi söylemişti. "Kız kardeşimi itip, 'Umarım ölürsün,' dedi. Ona kesinlikle zarar vermek istiyordu."

Verdiği ifade Callum'un ölümünden önce verdiği ifadeden farklıydı. Kendini savunmak için öfkesinin hafızasını etkilediğini söylemişti. Callum'un Rez'i durdurmaya çalıştığını duyduğunu, mücevherleri alanın Rez olduğunu, her şeyi kontrol edenin Rez olduğunu iddia etmişti. Nazik Callum onun etkisi altınaydı. Söyledikleri içten ve kasıtlı yalanlardı.

41

ROBIN | GÜNÜMÜZ

"İçeride başka neler var?" diye sordu Sarah, meraklı gözlerle yemek odasının kapısından içeri bakarak.

Robin derin bir nefes aldı, iç geçirdi ve başını sağa sola salladı. "Artık bilemiyorum. En azından hepsini. Bunları evden eve taşıyıp durdum. Demolar, eski not defterleri, gitarlar, ilk amplifikatörüm. Şu küçük Park amplifikatör, hatırladın mı?"

Sarah başını sağa sola salladı. "Ben Atlanta'dayken almışsındır," dedi ve Robin onun sesindeki acı dolu tınıyı duymazdan gelmeye çalıştı.

Sarah kapıyı biraz daha açtı, elini beline koydu ve arkaya doğru gerindi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Robin. "Bebekle ilgili bir şey mi?"

Sarah gülümsedi. "Henüz hissedemiyorum," dedi Sarah. "Her yerim tutuk. Biraz yorgunum." İçeriye girdi ve Robin'e peşinden gelmesini işaret etti.

"Bilmiyorum," dedi Robin. "Durum şu anda bile yeterince berbat. Bir de bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Üzgünüm."

"Tamam, yarın bakalım o zaman, ne dersin? Birlikte?"

"Olabilir," dedi Robin. "Yarın ve daha sonraki günlerde ne gibi planların var?"

"Bu soruya cevap vermek kolay değil," dedi Sarah, elini içgüdüsel olarak bol kıyafetinin altındaki minik tümseğe götürdü.

Robin onun biraz daha açıklama yapacağını düşünmüştü ama daha fazla bir şey söylemedi.

"Biraz yatsam olur mu?" dedi Sarah en sonunda odadan çıkarak. Robin, ortalıkta başıboş dolanan anıların da onların peşinden geleceği korkusuyla kapıyı aceleyle arkalarından kapadı.

42

SARAH | GÜNÜMÜZ

Yıllardan sonra ilk kez aynı odada uyuyoruz. Birimizin ayağı öbürünün başının yanında. Aradan yirmi yıl geçmiş ve biz tekrar birlikte uyuyacağız. Tek eksik Callum.

Robin'in pis kokan ayakları yüzümde ve ikimizin de aklı binlerce çılgın hikâyeyle dolu. Bunlara bir tane daha eklemem gerekiyor. Bana planlarımın ne olduğunu sormuştu; kız kardeşimi tanıyorum, anlatmazsam boşlukları kendisi dolduracak.

Bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve ona Jim'le olanlardan, listeden bahsediyorum. Robin'in kocaman olmuş gözlerine bakarak bir çocuğa asla zarar vermeyeceğimi söylüyorum. Jim'in her şeyi yanlış anladığını, yanlış yorumladığını ve benim kendi lehime olacak hiçbir şey yapmadığımı. Bunun kusursuz fırtına gibi olduğunu. Kalacak bir yere ihtiyacım olduğunu söylüyorum.

"Eğer Jim bebeği çok erken öğrenirse, hiç ümidim kalmaz. Ama tam vaktinde öğrenirse farklı düşünecektir. Olayı benim tarafımdan dinleyecektir çünkü bunu yapması gerekir. Ama bunu sadece her şey için çok geç olduğunda öğrenmesi gerek, anlıyor musun? Hamileliğim ilerlediğinde ve artık bunun geri dönüşü olmadığında. O zaman Violet'ı görmeme de izin vermek zorunda kalacak. Kardeşleri ayıramaz. Bunun olmasına bir kez daha izin veremeyiz. Belki onu buraya getirmeme bile izin verir. Sonra..."

Çok aceleci davranmamak için susuyorum. Robin bir şey söylemiyor.

"Violet'ı almaya çalışmadan önce kendime çekidüzen vermek istiyorum. Senin paran var. Biliyorum, biliyorum, çok iğrencim ama dürüst olup en başından sormayı tercih..."

Sırtını yastığa dayamış olan Robin elini kaldırıp beni susturuyor. Siyah saç bukleleriyle oynuyor.

"İhtiyacın olan bütün parayı alabilirsin," diyor. "Ama Sarah, çok boktan bir durum bu."

"Biliyorum."

"Yani, benden tam olarak ne istediğini anlamıyorum. Yıllardır konuşmadık, birbirimizin hayatında neler olup bittiğini bilmiyoruz. Sence bu iş nasıl olacak? Tam olarak ne diyorsun? Burada mı yaşamak istiyorsun? Sana çek yazmamı mı istiyorsun? Seni bu işten vazgeçirmemi mi istiyorsun?"

Daha bu kadarını anlamıyorsa planın geri kalanını nasıl anlayacaktı?

"Violet'ı geri alabileceğim bir hayat kurmam için yardıma ihtiyacım var. Ve desteğe ihtiyacım var, şimdiye kadar beni gerçekten desteklemiş olan tek kişinin desteğine." Sesim çatallaşıyor. "Sen benden daha güçlüsün, daha sertsin, her zaman öyleydin. Benim neden böyle olduğumu biliyorsun. Asla bir çocuğa, herhangi birine zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Jim'in bana bir anda inanmasını beklemiyorum ama tek başıma olursam beni dinleyeceğini bile sanmıyorum."

"Yani kendine çekidüzen verene kadar benim yanımda mı kalmak istiyorsun?"

"Evet. Yani bunu çok isterim." Kalbim pır pır atıyor. Kardeşim. Bana yardım edeceğini biliyordum.

"Hayır, kastettiğim bu değil," diyor Robin ve sesindeki temkin tüylerimi ürpertiyor. "Yani en iyisinin hamileyken burada saklanmak olduğunu düşünüyorsun ama sonra Jim'e hamile olduğunu söyleyeceksin ve senin canını yaktığını düşündüğü kızının velayetini almaya mı çalışacaksın?"

"Bu şekilde söyleyince çok çılgınca geliyor ama..." Gülümsemem kayboluyor.

"Bu tam bir çılgınlık, Sarah. O kadar çılgınca ki kim olsa çocuğu elinden alır. Bu şekilde velayeti alamazsın ama sanırım sen resmî yollardan bahsetmiyorsun. Kızını kaçırmana yardım etmeyeceğimin farkındasın, değil mi?"

"Tamam, peki sen olsan ne yapardın, Robin? Benim durumumda olsan ne yapardın?"

Robin yataktan fırlıyor, gelip benim tarafıma oturuyor. İncecik kolunu kaldırıyor ve omuzlarıma koyuyor. Bu bana çok iyi geliyor. Kardeşim. İkizim.

"Ben muhtemelen bundan çok daha çılgın bir şey yapardım," diyor. "Bu yüzden benim yapacağım şeyi değil, senin *yapman gereken* şeyi düşünüyorum. Sen kızının canını yakmadın ama Jim'e o kadar saçma şeyler söyledin ki adam senin deli olduğunu düşünüyor. Hamile olduğunu bilmiyor bile ve sen, en az senin kadar deli olan kardeşini görmek için kaçıp Manchester'a geldin. Sarah, bu iş böyle olmaz. Durman gerek. Durup gerçeği anlatman gerek. *Her şeyi*, tüm gerçeği anlatmamız gerek."

Robin sırtını duvara yaslayıp bacaklarını çaprazlıyor. Tekrar altı yaşında gibiyiz. "Tamam o zaman, şöyle yapalım," diyor. "Gerçeği söyleme sırası bende."

Robin bana yıllardır evden çıkmadığını söylüyor. Ay değil, yıllardır. Günlerini nasıl geçirdiğini anlatıyor. Artık zayıf olduğunu, tekrar nasıl güçlü olacağını bilmediğini söylüyor.

"Ama sen *güçlüsün*, Robin. Rez'le yüzleştin. Bugün onunla yüzleşip her şeyi düzelttin."

"Sadece sen burada olduğun için. Tek başıma olsam başaramazdım."

"Bu doğru değil. Ben sadece duvara tutunup bayılmamaya çalıştım. Durumu idare eden sendin, her zaman olduğu gibi."

Robin ona kafa tutmuştu çünkü güçlüydü, sertti ve biraz kaçıktı, her zamanki Robin'di. Fakat o bunu unutmuşa benziyor. Şu anda ne istediğini soruyorum ona.

"Şey, Violet'la tanışmak isterdim. Ve bütün bu süreçte sana yardım etmek istiyorum ama gerçekten ölüm kalım meselesi olmadığı sürece kapıdan dışarı çıkamıyorum. Tanrım, çoğu gece yatağımda bile uyuyamıyorum. Genellikle yatağın altında yatıyorum. Bu yüzden benim de yardıma ihtiyacım var. Ve o kadar utanıyorum ki, Sarah."

Ona bunun nedenini soruyorum, evden uzaktaki bu küçük kabuğa neden çekildiğini. Bilmediğini söylüyor. Fakat bir anda konuyu değiştirdiğini vurgulama gereği bile duymadan, "Onu seviyordum, Sarah. Ama sana yaptıkları için ondan nefret de ediyordum ve sonra, yeniden başlama şansını ya da birlikte olmanın bir yolunu bile bulamadan onu kaybettik," diyor.

Hâlâ ismini kullanmıyor. Callum. Callum öldüğünden beri hep yaptığı gibi.

"Senin başına gelenler için ve dürüst olmak gerekirse, onun başına gelenler için onu suçladım. Sonra onu yoldan çıkardığı için Rez'i, ona sert davranmadığı için Hilary'yi, hatta onu düşünmeyeyim diye dikkatimi dağıtmaya çalıştığın için seni bile suçladım."

Ödünç aldığım pijamalarımın altındaki küçük tümseğe bakıyorum.

Robin loş ışıkta gözlerimin içine bakmadan hafifçe elimi sıkıyor. "Sadece dürüst davranmaya çalışıyorum. Ama çoğu zaman, Sarah, asıl kendimi suçladım. O ipi onun boynuna ben geçirdim. Onu yıllar önce kurtarmam gerekirdi, böylece bunu yapması için Rez'e ihtiyaç duymazdı." Daha alçak sesle konuşuyor, kullanacağı sözcükleri seçerken daha dikkatli; bu benim alışık olduğum bir şey değil.

"Callum yalnız ve farklı biriydi, değil mi? Ama ben ikizimi, diğer yarımı da kaybetmiştim ve kendimi farklı hissediyordum. Birlikte yalnız değildik. Seni özlemediğimden değil ama onun yanımda olması ve iyi anlaşmamız bana çok iyi geliyordu. En kötüsü de ne biliyor musun? Sanırım bir erkek arkadaşı olduğu için onu kıskanıyordum. İşte o anda birbirimizden kopmaya başladık."

"Rez mi?"

"Hayır, Rez değil. John. Rez'den önce kalbini kıran, okuldan bir oğlan. John onun ilk düzgün erkek arkadaşıydı. Callum ona deliler gibi âşıktı. Ve John'un ailesi onları ayırdıktan sonra içinde oluşan boşluğu göremedim çünkü tekrar tamamen bana kaldığı için o kadar heyecanlıydım ki.

"Ama John'dan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı, Sarah." Ciğerlerindeki tüm havayı boşaltıyor ve yan dönüp yatağa uzanıyor. "İşte durum bu. Eğer daha iyi bir arkadaş, daha iyi bir kardeş olsaydım tüm bunların olmasını engelleyebilirdim ama olamadım. Ve eğer onu kurtarabilmiş olsaydım, senin başına gelenler yaşanmamış olacaktı çünkü o zaman o mankafayla beraber annesinin mücevherlerini çalmaya gelmeyecekti. Üstelik bir de ne var biliyor musun, belki mankafa olan sadece Rez değildi. Belki Ca..." Yutkunuyor. "Belki Callum da biraz öyleydi."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kız kardeşimin benden ayrı geçirdiği, sadece kartpostallarda yazılanlara sığdırılmış onca yıl var. Ben ona Atlanta'daki hayatımın görünmeyen kısmını anlatmadım, o da bana Berkshire'da gerçekte olan biteni anlatmadı. Bir sürü boş mektup.

Robin bana, bu eve bir sürü mektup geldiğini söylüyor. Beklenmedik herhangi bir şeyle baş etmekte zorlandığını. Açmadığı fatura zarflarını dosyalar, reklam zarflarını hiç düşünmeden geri dönüşüme yollarken bu pırıl pırıl beyaz mektupların aklından hiç çıkmadığını söylüyor. Bu mektupların kapının çalınmasıyla bağlantılı olduğunu düşündüğünü söylüyor. "Ama eğer öyle olsaydı, Rez itiraf ederdi, öyle değil mi? Zaten posta damgası mektupların güneyden geldiğini söylüyor, Rez şu anda burada yaşadığını söyledi."

"Güneyden mi?"

"Evet. Çok saçma," diye ekliyor, "ama beni asıl huzursuz eden mektupların çok sade olması. Birisi bu bembeyaz zarfın üzerine adresimi yazmış ve doğru düzgün bir pul kullanmış, makineden geçirilenlerden değil. Sanki bu arka arkaya gelen

mektupları gönderen gerçek bir kişi var. Bu... çok tuhaf. Tüylerimi ürpertiyor."

"Tüylerini ürperten çok şey var," demek istiyorum. Üstelik her zaman o kadar cesurdu ki. Çocukken *Jaws* seyrettiğimizde ben annemlerle yatardım ama o okulda yüzme havuzunda oğlanlarla köpekbalığı oyunu oynardı, yani havuz akıntı yapıp sümüksü bir maddeyle dolduğu için okul tarafından kapatılmadan önce.

"Hadi git getir şu mektupları," diyorum. "Ben senin yerine açarım ve birlikte hallederiz." Onun yerine güçlü olmak için bir fırsatım olsun istiyorum. Ne kadar zor olabilir ki? Sadece birkaç mektup açacağız. Fakat bir çocuk odasında hayalet olup olmadığını kontrol etmek için elbise dolabını açarken bile, kapı açılmadan önceki saniye, insanın yetişkin kalbi bile daha hızlı atmaya başlıyor.

Robin ağır ağır yataktan kalkıyor ve merdivenlerden inip ofis olarak kullandığı yedek odaya gidiyor. Elinde derli toplu ufak bir mektup destesiyle dönüyor. En üsttekini, parmağımı bir makas gibi hızla çekerek dikkatlice açıyorum. Mektubu çıkarıyorum. Işık kötü ama hızlıca gözden geçiriyorum. Resmî bir mektuba benziyor.

"Moda dergisi aboneliği için bir reklam bu sadece," diyorum, onun yerine güçlü olmaya çalışarak. "Zahmet edip zarfa koymaları çok tuhaf."

"Cidden mi?" diyor ama mektubu almak için elini uzatmayınca ben de o bunu yapmayı akıl edemeden hepsini yere bırakıyorum.

"Aynen," diyorum ve yataktan çıkıyorum. "Tuvalete gidip geleceğim."

Gülüyor. Başını arkaya atıyor ve gülüyor. Kapıdan çıkarken arkamı dönüp baktığımda kız kardeşimin kendini yatakta geriye doğru atıp uzun, derin bir nefes aldığını görüyorum. Tıpkı küçüklüğümüzde olduğu gibi görünüyor, büyük el kol hareketleri yapan minik, dağınık bir şey gibi. Çaktırmadan mektupları ya-

nıma aldım, merdivenlerden inip mutfağa girdim. Kancaya asılmış anahtarı buluyorum ve arka kapıyı sessizce açıyorum, tıpkı kasanın şifresini açan biri gibi. Çıplak ayak dışarı çıkıyorum. Zemin pürüzlü ve soğuk. Evin boğuk havasından sonra çok rahatlatıcı geliyor. Çöp tenekesinin kapağını açıyorum ve mektupları çöpün dibine doğru sokuşturup kapağını kapatıyorum. Mutfak kapısını hızlıca kilitledikten sonra tuvalete, oradan da hemen yatağa gidiyorum.

"Sen iyi misin?" diyor Robin. "Kapı açıldı gibi geldi."

"Evet," diyorum, sesimin ve nefesimin sabit çıkması için çaba sarf ederek. "Sadece biraz temiz hava almak ve bir şey içmek istemiştim."

"Kapıyı doğru düzgün kapadın mı?" diye soruyor sakin bir sesle ve ben onun hiç de sakin olmadığını biliyorum.

"Evet, merak etme. Endişe edecek hiçbir şey yok, Robin. İnan bana."

Bir sessizlik oluyor. "O kadar rahatladım ki," diyor Robin en sonunda.

"Güzel," diyorum, zafer kazanmış gibi. "Kalmama izin verdiğin için çok sevindim gerçekten. Eğer gerçekten eminsen sabah gidip eşyalarımın kalanını da alırım."

Sırtını duvara yaslayıp elimi tutuyor. "Elbette eminim. Sen benim kardeşimsin."

El ele uyuyoruz ve tam haftalardır olmadığı kadar derin bir uykuya dalmak üzereyken belki bir gün kız kardeşimin, benim ve Violet'ın, hepimizin iyi olacağını düşünüyorum, kendime bunu düşünme izni veriyorum. Her şeye rağmen.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Sarah derin uykuda, düzenli nefes alıp vermesi Robin'i, nedense bir şekilde aynı sıkışık odada geçirdikleri eski çocukluk gecelerine götürüyor. Fakat Robin'in iç rahatlığı, yerini bir sürü soruya bıraktı. Yatağın altında değil de üstünde yatmak onun için hâlâ kolay değil. Sarah'nın eli Robin'in parmaklarına dolanmış, Robin parmaklarını tek tek kurtarıyor. Sarah homurdanarak yana dönüyor.

Robin gözlerini dikip tavana bakıyor ve o gün yaşanan bütün olayları düşünüyor. Hayatının tek bir gününde kesişen bütün o yolları. Henry. Rez. Sarah.

Fakat hiçbir şey çözülmüş değil, tam olarak değil. Henry annesinin yanına gitti, bunun yeterli olmasını umuyor. Rez küçülüp eski cüssesine döndü, yerini üzüntü ve savunmasızlığa bırakan öfkesi kayboldu. Kendini uzak tutmak için mücadele ettiği duygular. Fakat Sarah, her zaman doğru olanı yapmak, hep iyi kız çocuk olmak isteyen zavallı kız kardeşinin hayatı bütün o yalanlar yüzünden altüst oldu. Yaşamayı hak ettiği hayatı. Tekrar geri almaya hakkı olan hayatı.

Yalan söylemek yeterince hasara sebep oldu. O yalanları düzeltmeden burada saklanmaya devam etmenin Sarah'ya bir faydası olmayacak, ikisi için de ümit vadeden tek çıkış yolu gerçek.

Uyumaktan vazgeçen Robin, ses çıkarmadan merdivenler-

den iniyor. Elinde Sarah'nın cep telefonu var. Robin etrafını görebilmek için telefonun ekran ışığını kullanıyor. Oturma odasına giriyor, abajuru açıyor ve kapı eşiğinin güven veren mesafesinden odayı gözleriyle tarıyor. Her şey bıraktığı gibi. Derli toplu, temiz, sıcak. Kapıyı sessizce kapıyor ve daha küçük kanepeye oturuyor.

Telefonda çok az numara var. Tam olarak dört. Bir Hint lokantası, Cornell Pansiyon diye bir yer, Jim'in annesi ve Jim.

Jim'inki cep telefonu numarası. Saat çok geç ama bu önemli. Yarınki gün ışığı Robin'in kararlılığını zayıflatabilir, üstelik kız kardeşine bunu borçlu.

"Ara" tuşuna basıyor. Korkunç bir beklemeden sonra, hatta bir cızırtı meydana geliyor. Sekiz kere çalan zil sesi. Tam kapamak üzereyken, telefonu açan adamın sesini duyunca az da olsa rahatlıyor.

"Alo?" Adamın sesi uykulu ama Robin onu uyandırdığı için özür dilemiyor. Tehlikede olan çok daha büyük gerçekler var.

"Selam Jim," Robin nefes veriyor. "Beni tanımıyorsun ama ben Sarah'nın kız kardeşiyim. Açıklığa kavuşturmam gereken bazı şeyler var, o yüzden arıyorum. Kız kardeşimle ilgili." Robin karşı tarafın nefes alıp verişlerinin hızlandığını hissediyor.

"Sana kötü bir niyetle yalan söylemedi, Jim. Yaptığını sandığın şeylerin hiçbirini yapmadı. Violet'ı her şeyden çok seviyor ama başına gelen, geçmişte başımıza gelen şeyleri örtbas etmeye çalışırken kendi kazdığı çukura kendi gömüldü."

Jim uzun süre bir şey demiyor. En sonunda, "İsmin neydi?" diye soruyor.

"Ben Robin. Robin Marshall. Sarah'nın kız kardeşiyim. Şu anda Manchester'da benim yanımda çünkü gidecek başka bir yeri yoktu ve korkuyordu, her şeyi daha fazla berbat etmek istemedi." Adrenalin yüzünden biraz saçmalamaya başladı ama konuşmaya devam etmezse sinirleri bozulacak ve telefonu kapayacak. Jim konuşmuyor.

"Ama inan bana onunla ilgili düşündüğün her şey yanlış. Sa-

rah asla bir çocuğa zarar veremez. Lütfen Jim, ona her şeyi açıklaması için bir fırsat ver. Seni çok özlüyor, Violet'ı çok özlüyor, her şeyi yoluna sokmak istiyor ve hayatım üzerine yemin ederim ki sana bir açıklama yapmayı hak ediyor.

Uzun bir duraksama oluyor.

"Sarah," diyor. "Sen *Sarah'nın* kız kardeşisin?"

"Evet."

"Bana ailesi olmadığını söylemişti."

"Bunun bir sebebi var ama senin düşündüğün sebepler değil."

"Umurumda bile değil. Ona güvenebilmem gerekirdi. Bizim için, benim için hayattaki en önemli şeyle ilgileniyordu. Ve çok iğrenç yalanlar söyledi. Çok iğrenç şeyler yaptı."

"Hayır," diyor Robin, her şeyi daha da berbat ettiğinin farkına varınca. "Hayır, o asla birini incitecek bir şey yapmaz. Ortada çok fena bir yanlış anlaşılma var. Seni hâlâ çok seviyor..."

"Beni sevmesi gerekmiyordu!" diyor, daha yüksek bir sesle. "Violet'a iyi bakması, onun *güvende* olması için her şeyi yapması gerekiyordu."

Robin kendine engel olamıyor, içindeki eski alev tekrar parlıyor. "*Karına* karşı tavrın çok korkunç," diyor. "O da sevgi dolu bir ilişkiyi hak etmiyor mu?"

"Karım öldü benim," diyor Jim boğuk bir sesle. "Sarah bizim bakıcımızdı."

43

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin sessiz, kalbi göğüs kafesinde güm güm atıyor. Jim'in şu anda söylediklerinin bir kısmını duyuyor, bunları bir sıraya sokmaya çalışıyor. Söyledikleri birbirine uymuyor çünkü çok saçma.

"Yani Sarah, özellikle de Elaine öldükten sonra bizim için bulunmaz nimetti ve Violet ona hayrandı ama Sarah o kadar çok kuralı ihlal etti ki, hatta öncesinde bile..." Sesi kayboluyor.

Sarah, Violet'ın annesi değil. Jim'in karısı değil. Kendi ailesini geri kazanmak için çaresizce yardım istemiyor. Aslında Robin, artık kız kardeşinin ne olduğunu, kim olduğunu bilmiyor. Robin'in bacaklarını serin bir ürperti yokluyor. Kız kardeşini yıllardır görmedi. Fakat söylediği herhangi bir şeyi sorgulamak da aklına gelmemişti. Yukarıda yatan kadın kim?

"Hâlâ orada mısın?" Jim'in sesinde sabırsız bir ton var, kafası karışmış gibi.

"Evet," diye soluk aldı Robin. "Ben sadece... bunu bilmiyordum. Hiç anlamıyorum. Kız kardeşimle evli değilsiniz yani, öyle mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Bizim yanımızda yaşayan bakıcımızdı."

"Sadece bakıcınız," diye tekrar ediyor Robin, sözcüğü rahatlıkla kullanıp kullanamayacağını denermiş gibi.

"Dinle, ilk başlarda çok iyiydi ama ona o kadar bağlandı ki

davranışları da gitgide tuhaflaşmaya başladı. İlk başlarda onun işine son vermememin sebebi tutarlı olmaya çalışmamdı ama doğrusunu istersen benim kendi derdim kendime yetiyordu zaten, sonra da bir sınırı geçti. Birden fazla. Çok fazla. Benim önceliğim kızım."

"Peki Violet? Violet senin kızın. Ama..."

"*Benim* kızım. Sarah kesinlikle onun annesi *değil*. İnsanlara ne söylemiş olursa olsun ki anladığımız kadarıyla söylemiş de."

"Peki karın, o..." Robin yanaklarının kızarmaya başladığını hissediyor, sözlerine yüksek sesle devam edemiyor.

"Karım öldü," diyor Jim.

Robin bir şey söylemiyor, Jim de bir şey söylemiyor.

"Sarah'yı kovmak zorunda kaldık," diyor sonunda. "Bu işin çok uzamasına izin verdim ve bunun bedelini Violet ödedi. Ailem durumu polise bildirmem gerektiğini söylemişti o zaman ama Violet'ı bu işe karıştırmak istemedik. Sorguya çekilmesini, mahkemeye gitmesini istemedim. Küçük kızım yeterince çekti zaten."

Robin, arkasında onu izleyen biri varmış gibi hissediyor ama arkasını dönünce kimse olmadığını görüyor, kapı hâlâ kapalı. Paranoya hissinin ayarı o kadar hassas ki ne zaman kapaması gerektiğini anlayamıyor. *Şu anda paranoya hissetmek için muhtemelen en uygun zaman*, gibi bir sonuç çıkarıyor.

Jim'den özür diledikten ve telefonu kapadıktan sonra Robin kapıyı açıp hole çıkıyor. Merdivenlerin altından etrafı dinliyor, her yer sessiz. Mutfağa giriyor, buzdolabından bir şişe bira alıp açıyor ve tezgâha yaslanıyor.

Robin birasını yudumlarken Sarah'nın ona anlattığı hikâyenin üzerinden geçiyor, kendini buna inandırmaya çalışıyor. Fakat Jim'in sözleri baskın çıkıyor ve bunu yapmasına izin vermiyor. Adamın Robin'e yalan söylemesi için hiçbir sebep yok, özellikle de bu kadar abartılı bir hikâyeyle. Fakat Sarah'nın var. Robin'in, sır olarak sakladığı bebeği aldırmamasına, hatta Violet'ı veya kim bilir başka neleri kaçırmasına yardım etmesi-

ni istiyorsa eğer, Robin'e ne gerekiyorsa söyleyebilir. Robin arka kapıya bakıyor.

Sarah neden tuvalete gideceğini söylemesine rağmen mutfağa inip kapıyı açtı ki?

Robin etrafı dinlemek için yine merdivenlerin altına gidiyor, hiç ses yok. Spor ayakkabılarını giyiyor ve az ışıklı mutfağa giriyor. Sarah'nın telefonunun ışığını kullanarak arka kapıyı elinden geldiği kadar sessizce açıyor. Dışarıya çıkabilmek için kendi kendine çöp günü olduğunu söylüyor. Bazen, karanlığa sığınarak çöpü atmayı başardığı oluyor. Bunu şimdi de yapabilir.

Çöp günü. Mektuplar.

Titreyen bacaklarla dışarı çıktığında kalbi göğsünde daha hızlı atmaya başlıyor. İki, üç adım. Çöp tenekesi çok uzakta değil ama bahçenin üzerindeki gökyüzü ölüm kadar büyük ve gri.

Çöpün kapağını sessizce açıyor, ekranın ışığını içeriye tutuyor. Geçen haftadan kalan sıkıca bağlanmış iki siyah çöp poşeti duruyor çöpün içinde ama birinin yanında ışıkta parlayan beyaz bir şey var. O kadar beyaz ki neredeyse ışığı yansıtacak. Onunla ilgilenmeyen apartman dairelerine bakıyor, çöpe eğilip bu beyaz şeyi alıyor.

Çöpü kapatıyor, zıplayarak mutfak kapısından içeri girip kapıyı hızlıca kilitliyor. Açık zarftan mektubu çıkarıyor. Aylardır durduğu destenin içindeyken bile saatli bomba gibi gelen mektup şimdi daha çok öyleymiş gibi geliyor.

Mektubu okuyor.

Polisten gelmiş.

Kız kardeşi Sarah Granger tarafından saldırıya uğrayan bir aile üyesi var. Sarah'nın onlarla iletişime geçip nerede olduğunu bildirmesi gerektiğini söylüyor mektup. Onun kayıp olduğunu. Şu anda Robin'in evinin üst katında olan kadının, diğer aile üyeleri için de tehlikeli olabileceğini söylüyor. Sabah olana kadar ulaşamayacağı bir numara var arayabileceği.

Robin, Birch End'den ayrılmadan önce Sarah'nın bazı sorunları olduğunu biliyordu. Hilary'yle yaptıkları yapmacık telefon

görüşmelerindeki ipuçlarını Robin aylardır, belki de yıllardır görmezden geliyordu. Fakat şiddet? Sarah asla şiddete başvuran biri değildi, kimsenin hayatı için bir tehlike unsuru olamazdı. Tehlikede olan hep o olurdu.

Robin artık Sarah'nın bugün geldiğinden beri söylediği herhangi bir şeyin doğru olup olmadığından emin değil. Tüm bunları geride bırakıp kaçma istediği çok güçlü ama evin içinde, elinde ona ait bile olmayan bir telefonla silahlanmış olarak, şu anda bulunduğu yerden daha güvenli başka bir yer yok.

Bu gece, neler olduğunu anlamak için yapabileceği tek şey boşlukları doldurmak, tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu anlamaya çalışmak. Bunun ötesini düşünemiyor. Robin bunca yıldan sonra bile zihnine kazınmış olan telefon numarasını çeviriyor. Saat çok geç ama açılacağını biliyor. Onların nesli gece gelen telefonları her zaman açar.

Hattın diğer ucundan bir klik sesi geliyor. "Alo?"

Bugün, sesini son üç yıldır hiç olmadığı kadar çok kullandığı için Robin'in boğazı ağrıyor. İsmi söylerken sesi hırıltılı çıkıyor.

"Hilary?"

Bir duraksama. "Evet?"

Boğazını temizliyor ama neredeyse fısıldar gibi çıkıyor sesi. "Ben Robin. Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim."

"Robin!" Hilary'nin sesi her zamankinden daha ince çıkıyor. "Tatlım! İyi misin? Neler oluyor?"

"Hilary," diyor Robin tekrar, gözyaşları bir anda yanaklarından aşağıya doğru akıyor. Kısa bir süre sadece hıçkırıyor, uzun süredir hiç yapmadığı bir şey bu; üvey annesi her zamanki gibi dinliyor ve bekliyor.

"Özür dilerim," diyor Robin aceleyle.

"Şşş, şşş, bir terslik mi var?"

"Sarah burada, Hilary. Bugün geldi, ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sarah orada mı? Seninle, Manchester'da mı?"

"Evet, bu sabah damdan düşer gibi geldi."

"Ah, Robin." Hilary duraksıyor. "Bu benim hatam. Onu durdurmaya çalıştım. Senin Manchester'da olduğunu söyledim ama adresini vermedim. Kendisi bir şekilde bulmuş demek, özür dilerim."

"Ama kız kardeşimi görmek istiyorum, ben sadece, başka şeyler..."

"Onunla yalnız mısın?"

"Evet, neden?"

"Sen dikkatli ol sadece, ona hareket edecek alan ver, tamam mı? O günden sonra... bayağı değişti, sen en son ne zaman görmüştün onu?"

"Babamın cenazesinde," diye fısıldıyor Robin.

"Hımm," diyor Hilary, Jack'in adı her geçtiğinde yaptığı gibi duraksayarak. Saniyeler geçiyor. "İşte o olayla Birch End'den ayrılması arasında bazı zorluklar yaşadı, anlıyor musun? Olanları arkasında bırakmak için çok uğraştı, bu yüzden ona karşı nazik ol. Tekrar eski günlerine dönmesini istemeyiz. Ve ben..." Saniyeler geçiyor. "Sen sadece biraz daha dikkatli ol, olur mu? Ne yapacağı belli olmayabilir."

"Sana zarar verecek bir şey mi yaptı?"

"Bana mı? Hayır, asla. Bu da nereden geldi aklına?"

"Bir mektup aldım. Sarah'nın aile üyelerinden birisine zarar verdiğini ve nerede olduğunu bildirmesi gerektiği yazıyor. Kime zarar verdi? Polisle başı derde mi girdi?"

Tik, tik, tik. "Hayır," diyor Hilary en sonunda, bu kelime en uzun ve en ince ne kadar söylenebilirse öyle. "Tam olarak öyle değil. Yani biraz. Kriz gibi bir şey geçirdi, bize ipuçlarını vermeye çalıştığı ama bizim hiç bilmediğimiz bazı şeylerle baş edemedi ve... sanırım doğru ifade şu, bir yerde 'kırıldı'. Ama yardım aldı ve iyileşti."

"Peki bana neden söylemediniz?"

"Yani," dedi Hilary, "seni endişelendirmek istemedik. Sarah'yla uzun süredir mesafeliydiniz. Biz, durumu kontrol altına alıp yardım almasını sağlamak daha iyi olur diye düşündük."

"'Siz' derken kimden bahsediyorsun?"

Tekrar aynı ölümcül sessizlik. "Annenle benden."

"Sarah kime saldırdı?"

"Robin, sanırım anneni arasan daha iyi olur. O sana yardım edebilir."

"Bana şimdiye kadar ne zaman yardım etti ki?"

Söylediği hiçbir şey Robin için bir anlam ifade etmiyordu. Ertesi gün haber vermek için arayacağına söz vererek Hilary'yle vedalaştıktan sonra daha fazla düşünmeden numarayı çevirdi. Son aramasının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ hatırlıyor olmasına şaşırdığı numarayı.

Telefon o kadar uzun süre çalıyor ki Robin paniklemeye başlıyor. O evi aramak istemiyor. Telefona cevap verme ihtimali olan iki sesi de duymak istemiyor. En sonunda endişeli bir kadın sesi, "Alo?" diyor.

"Angela?"

"Evet. Sen?.."

Robin boğazını temizliyor. "Evet, ben Robin."

"Ah, Robin." Bir duraksama oluyor. "Sesini duyduğuma çok sevindim. Her şey yolunda mı?"

Birbirimizin yüzünü görmeyeli yedi yıl oldu. Her şey yolunda mı?

"Bir şey sormak istiyorum."

"Tamam." Annesinin sesi bitkin ama şaşırmış gibi bir hâli yok.

"Sarah, Drew'a mı saldırdı? Drew'un ailemize yaşattığı tüm o hasar yüzünden ona saldırdı mı? Hilary ve sen de bunu benden sakladınız mı?"

Sessizlik. Robin bu sessizliği öfke dolu düşüncelerle doldduruyor.

"Hayır, Robin," diyor Angela en sonunda. "Hayır, öyle olmadı."

Robin topuklarının üzerinde sallanıyor ve bir eliyle şakaklarını ovuşturuyor. "Sakın bana yalan söyleme, Angela. Onun aileden birine zarar verdiğini ve Hilary'yle senin bu durumu

'hallettiğinizi' biliyorum. Mektup yolladılar bana. Sarah kime saldırdı?"

Angela derin bir nefes alıyor. "Baban öldükten birkaç yıl sonra Sarah bizde kalmak istediğini söyledi."

"Gerçekten mi? Neden?"

Angela bu soruyu duymazdan geliyor. "Çok şaşırdım ama çok da sevinmiştim. Drew pek istekli görünmüyordu ama ben kafa tuttum. Onun, çocuklarımın beni ziyaret edip etmeyeceğine karar vermesine yeterince müsaade etmiştim zaten." Bir sessizlik oldu ama Robin bir şey söylememekte direndi. "Her neyse, Sarah geldi, birlikte yemek yedik. Geceyi bizde geçirecekti, birkaç kadeh şarap içmiştik bu yüzden hepimiz erkenden yattık. Sonra bir baktım..." Angela sustu. "Bunu gerçekten duymak istiyor musun? Olayın üzerinden birkaç yıl geçti."

"Evet," dedi Robin kendinden emin bir sesle. "Daha önceden de bilmek isterdim."

Angela derin bir nefes daha aldı. "Tamam. Yatalı bir saat falan olmuştu herhalde, uyandığımda Sarah üzerime çıkmış bana vuruyordu. Vahşi bir hayvan gibiydi, delirmişti. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Gözlerimi tırnaklıyordu..."

"Ne?"

"Eğer Drew o anda gelmeseydi beni öldürürdü herhalde. O sırada banyodaydı."

"Kahramana bak," diyor Robin tükürür gibi.

"Ne kahraman ama," diyor Angela.

Duyduklarının hiçbiri onun için bir anlam ifade etmiyordu ama Jim'in söyledikleri de öyleydi sonuçta.

"Ona da zarar vermeye çalıştı, en az benim kadar, hatta belki daha da fazla. Eğer yatakta yatan Drew olsaydı onu kesinlikle öldürürdü."

"Ama neden?" diye soruyor Robin, sesinin yumuşamaması için çaba sarf ederek.

"Çünkü benim, Drew'un ne yaptığını bildiğimi sanıyordu. Sana yemin ederim ben hiçbir şey bilmiyordum. Sarah bana asla

inanmadı, muhtemelen sen de inanmayacaksın ama ben hiçbir şey bilmiyordum."

Drew ne yapmıştı? Ne yapmıştı?

"Sarah tutuklanıp serbest bırakıldıktan sonra Hilary'nin yanında kalmaya başladığında öğrendim olanları. Drew gitmemi hiç istemedi. Bana çok saçma geldi. Yalvarıyordu. Normalde kızması gerekirdi ama daha çok korkuyor gibiydi. Ben de eski eve gittim, Sarah ve Hilary'le oturup konuştuk ve Sarah bize her şeyi anlattı." Angela'nın sesi çatlıyor, bocalıyor.

"Ne demek bu?" diyor Robin, istediğinden daha yüksek bir sesle. "*Her şey* derken?"

"Drew'un onu *baştan çıkardığını*, bu kelimeyi kullandı ama ben olsam başka bir kelime kullanırdım, onu nasıl..." Sesi çatlıyor. "Onu nasıl *hamile* bıraktığını." Kelimeler Angela'nın boğazında düğümleniyor.

"Bebek onun muymuş?" Robin nefes alamıyor; on sekiz yıldır cevabını bilmediği soru, olabilecek en kötü şekilde yanıtlanıyor.

"Zavallı kızım benim," diyor anneleri. "Bana, sorduğum için deliymişim gibi baktı, sanki zaten her şeyi biliyormuşum gibi. Gerçekten bilmiyordum. Midem bulanmaya başlamıştı. Elbette Hilary o kadar şaşırmadı, özellikle de ona ve Callum'a yaptıklarından sonra."

Robin irkiliyor. Callum'un adını kullanmıyor hiç ama bugün bu isimden geçilmiyor. Her seferinde de canı yanıyor.

"Kendimi hiç o kadar suçlu ve öfkeli hissetmemiştim. Gerçi Sarah bana inanmadı," diye ekliyor Angela.

"Ve sen buna rağmen onunla yaşamaya devam mı ettin?" diyor Robin sessizce, annesi gözünde gelebileceği en düşük seviyeye ulaştı.

"Tanrı aşkına! Senin gözünde ben böyle biri miyim? Drew'u o gece evden kovdum. Onu kovdum ve Sarah'ya Atlanta'da olan her şeyi polise anlatmasını söyledim ama o istemedi. O zaman on sekiz yaşında olduğunu, Drew'un kafasını karıştırdığını, aklını çeldiğini, bunu tekrar yaşamak istemediğini söyledi. Karar

verecek olan oydu. Ben en sonunda pes ettim ve bana kimseye söylemeyeceğime yemin ettirdi."

"Peki Sarah bu olaydan sonra ne yaptı? Saldırı için suçlamada bulunmadın herhalde?"

"Suçlamayı düşürmelerini istedim. Hilary'yle ikimiz yalvardık resmen. Ama bütün bunlardan haberim yokken ifade vermiştim. Bunu geri çekemeyeceğimi, kayıtlara geçtiğini söylediler. Olay mahkemeye intikal ederse Sarah'nın yardım alacağını, bunun onun için en iyisi olacağını söylediler. Sana yemin ederim, Robin, yemin ederim ki olanlardan haberim yoktu. Sarah bana inanmıyor, onu anlıyorum ama ben bir şey bilmiyordum. Çocuğumun başına böyle bir şey gelmesine asla izin vermezdim."

"Peki Drew şu anda nerede?" Robin bir telefon görüşmesiyle annesine inanmaya hazır hissetmiyordu kendini.

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Son haber aldığımda İskoçya'da bir işi bırakıp diğerine geçiyormuş, muhtemelen bir saf kadını bırakıp diğerine geçtiği gibi. Onu evden kovduktan sonra bir daha görmedim."

"Yaptıklarını düşününce hak ettiği ceza bu olmamalı."

"Ne dememi istiyorsun, Robin? Masal gibi bir dünyada yaşamıyoruz. Drew'u tanıyorsam eğer parlak bir ün, havalı bir unvan ve ince bir eş dışındaki her şey onun için başarısızlık sayılır. Hayatının bittiğini düşündüğüne eminim."

Robin başını sağa sola salladı, bir şey demedi.

"Dinle, asıl önemli olan Sarah'ydı," diye devam etti Angela. "Beni düşmanı olarak görmeye devam etse de Hilary ve ben onun tedavi edilip iyileşmesi için elimizden geleni yaptık, sonra Hilary onun buradan uzakta bir yerde iş bulmasına yardımcı oldu. Yeni bir başlangıç için. Hâlâ orada. Surrey'de bir ailenin yanında bebek bakıcılığı yapıyor."

"Hayır, yapmıyor. Sarah benim yanımda ve bana bu olanlardan neden hiç bahsetmediğinizi anlamıyorum. Kız kardeşim yukarıda uyuyorken öğreneceğim bir şey olmamalıydı bu," diyor Robin dişlerinin arasından.

"Sana daha önce söylesem ne fark edecekti? Benden zaten nefret ediyorsun. Üstelik anlatıp anlatmamak Sarah'nın kararı olmalıydı."

Robin bir şey söylemiyor. Annesi haklı.

44

SARAH | 2013

Violet, mükemmel bir çocuk. Tam sahip olmak istediğim kız çocuğu. Çocuk istediğimi hep biliyordum, kendimi bildim bileli. İki çocuk, önce kız sonra erkek.

Patronum Jim oldukça iyi biri ama şu sıralar biraz dalgın ve kızının küçük başını öpmek dışında hiçbir şey yapmadığı günler çok fazla. Ben onu sürekli öpüyorum, sıkı sıkı sarılıyorum. Jim'in ölen eski karısı artık ona annelik yapamıyor diye acı çekmesini istemiyorum. Jim'in yeniden kendine geleceğini biliyorum, o iyi bir baba. Fakat şu anda Violet sadece bana ait. Benim sorumluluğum, benim neşe kaynağım.

Buraya ilk taşındığımda Hilary'yi haftada bir arayıp haber veriyordum. Haber vermem gereken birkaç insan var. Onlara bir muhasebe firmasında çalıştığımı, mektup yazdığımı söylüyorum. Onlara Violet'tan bahsetmiyorum. Annem bunun çok da iyi bir fikir olmadığını söylemişti. Fakat Hilary benim bu işi becerebileceğimi biliyordu ve haklı çıktı.

Demek istediğim, her şeyi ilk seferinde beceremiyorum. Şu zamana kadar bazı hatalar yaptım ama her geçen gün kendime olan güvenim artıyor, Violet'la aramdaki bağ da öyle. Onun şu anda en çok ihtiyacı olan şey bu. Onu dünyada her şeyden daha çok seven biri. Bu işi hayatımın sonunda kadar yapabilirim.

ROBIN | 2013

"Bu ne?"

Steve mektubu parmaklarının arasında tutuyor. "Şaka mı bu?" Bir an gülümsüyor ama sonlara doğru kaşları çatılıyor.

"Önemli bir şey değil. Hadi yatağa gel." Robin umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak büyük Amerikan otel yatağının buruşmuş beyaz çarşaflarına pat pat vuruyor.

Steve mektubu hâlâ elinde tutuyor. Çıkık kalçasıyla çırılçıplak duruyor, sabah ereksiyonu yarıya inmiş. "Gazetelerden kesilmiş harfler var burada, tıpkı filmlerde olduğu gibi."

"Delinin teki işte. Endişelenme."

"Evet ama..."

"Komik olduğu için saklıyorum, hepsi bu. Üstelik kimden geldiğini de tahmin edebiliyorum; beni rahatsız etmek isteyen, geçmişte kalmış küçük pisliğin teki. Eşek şakası."

"Evet ama eşek şakaları her zaman komik olacak diye bir şey yok. Tehlikeli de olabilirler."

"Bu öyle değil."

"*Sen yalancının tekisin ve bunu ödeyeceksin*?" diye okuyor. "Bana oldukça tehlikeli göründü. Bu ne zaman geldi?"

"Bilmem, geçen gün falan herhalde. Londra ofisinden gönderdiler. Ne olduğunu anlamamışlar. Doğal olarak," diyor kısaca.

"Doğrudan sana gelmedi o zaman? Senin nerede olduğunu, *bizim* nerede olduğumuzu bilmiyor yani?"

"Ah, şimdi anladım, Steve. Çalışan Eşler'in kafayı kırmış hayranlarından biri olmasından mı endişeleniyorsun? Neyse, endişelenmene gerek yok, genelde davulcuyu takıntı hâline getiren olmuyor. Güvendesin yani." Steve'in yüzünde canı yanmış gibi bir ifade olsa da oltaya gelmedi. Mektubu elinden bıraktı, yere attıkları kıyafetlere bakmaya başladı.

"Yatağa gelip beni sikecek misin," dedi Robin, "yoksa siktir olup odana mı gideceksin?"

Steve boxerını ve tişörtünü giydi, pantolonunu eline aldı ve çıplak ayak kapıya doğru yürümeye başladı.

"Stüdyoda görüşürüz."

45

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin bir bira daha açıyor ve doğru düzgün düşünmesine yardımcı olsun diye soğuk şişeyi başına dayıyor. Mantıklı düşünemeyeceği kadar çok şey oldu bugün, çok fazla şok etkisi yaratan şey. Hole kulak kabartıyor, hiç ses yok. Sarah derin uykuda. Hamile kadınlar çok yoruluyor, gibi bir mantık yürütüyor Robin. O da yorgun ama zihninin içinde birleşen birkaç soru var, ne yapacağına karar vermeden önce bunların cevaplarını bulması gerekiyor.

Robin, Sarah'nın telefonundaki son aramalara giriyor ve Jim'in isminin üzerine basıyor. Telefon üç kez çalıyor.

"Yine ne oldu?" diyerek telefonu açıyor Jim.

"Çok özür dilerim," diyor Robin, "ama öğrenmem gereken bir şey daha var. Sonra seni bir daha rahatsız etmeyeceğim, söz veriyorum."

"Sor bakalım," diyor Jim, yüz yıllık bir bitkinlikle.

Robin derin bir nefes alıyor. "Jim, karın nasıl öldü?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Seni tanımıyorum bile."

"Biliyorum ama lütfen. Bu çok önemli," diye fısıldıyor Robin. Robin, Jim'in düşündüğünü, gecenin bir saatinde telefondaki bir yabancıyla kendisine ait bu acıyı paylaşıp paylaşmamaya karar verişini duyabiliyor neredeyse.

Jim derin bir nefes alıyor ve sessizce, "Violet'la yalnızken

merdivenlerden düşüp öldü. Violet birkaç aylıktı daha, o sırada beşiğinde uyuyordu. Bu konuda konuşmak istemiyorum, sebebini anlıyorsundur herhalde," diyor.

"Çok üzüldüm," diyor Robin, üzerine acımasız bir durgunluk hissi çöküyor.

"Bunun bana bir faydası yok," diye cevap veriyor Jim. "Gitmem gerek. Kız kardeşini ailemden uzak tut, yoksa polisi ararım."

"Tutacağım, söz veriyorum ama bir şey daha sormam gerek. Sarah'yla hiç yattınız mı?" diye soruyor Robin. Jim, öfkeli bir cevap bile vermiyor. Bu, Robin için yeterli bir cevap. Robin, "Birkaç ay önce, belki biraz daha önce. Öyle değil mi?" diyor.

"Siktir."

"Aynen, siktir."

"Sadece bir kez oldu. Çok şarap içmiştik ve işler kontrolden çıktı. Ama sadece bir kez oldu, yaptığım hata için kaç kez özür diledim."

"Bir kez olması yeterli."

"Sen ne diyorsun şimdi? Sarah *hamile* mi?"

"Evet, öyle, sen ne dediğimi sandın?"

"Bunu yaparak işleri daha da berbat ettiğimi. Ki öyle de yaptım." Jim duruyor. "Ama hamile kalmış olamaz."

"Neden?"

"Çünkü benim artık çocuğum olmuyor."

"Neden?" diye ağzından kaçırıyor Robin. "Şey, özür dilerim ama emin misin? Yüzde yüz?"

"Evet, kesinlikle eminim. Hep iki çocuğum olsun istemiştim ama bir çocuk daha yapmamız imkânsızdı. Violet'ın olması için bile çok uğraştık."

"Sarah bunu biliyor mu?"

"Elbette bilmiyor, neden bilsin? Bakıcımıza bu kadar özel bir şeyi neden anlatayım? Gerçekten de benim çocuğuma hamile olduğunu mu iddia ediyor?"

"Evet," diyor Robin. "Tam da bunu iddia ediyor."

"Sana ne söylediği umurumda değil. Bu fiziksel olarak mümkün değil. Eğer hamileyse de bunun benimle bir ilgisi olamaz."

Robin parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor, bir tutam saçla oynarken alnını duvara yaslıyor. Eğer baba Jim değilse kim o zaman? Robin'in kız kardeşinin sırlarını bilen daha kaç kişi var? Sarah'nın daha kaç sırrı var?

"Şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor Jim. Robin sorunun ardında yatanın sırf merak mı, içten bir ilgi mi yoksa Sarah'nın ailesinden uzak durması için birinin gerçekten *bir şey* yapıp yapmayacağını duyma ihtiyacı mı olduğundan emin değil.

"Aslını istersen bilmiyorum. Ama Sarah'nın benim yardımıma ihtiyacı var, özellikle de hamileyse. Ve bir çocuğa zarar verebileceğine gerçekten inanamıyorum."

"İster inan ister inanma ama eğer Violet'ın yanına yaklaşacak olursa..."

"Biliyorum, özür dilerim."

Robin telefonu kapatıyor, arkasını dönüp lavaboya eğiliyor ve yüzünü suyla yıkıyor.

Bütün bu süre boyunca en boka batmış olanın kendisi olduğunu sanıyordu. Oysa kız kardeşi, zavallı, hayatı kaymış kız kardeşi. İçinde kim bilir kimin çocuğunu taşıyarak yukarıda uyuyordu. Fakat biraz yardımla gerçekten doğurup büyütebileceği bir bebekti. En sonunda annelik yapmayı hak ettiği bir bebek.

Robin kız kardeşinin yalan söyleyip söylemediğinden bile emin değildi artık, asıl sorun buydu. Bir de şu Drew Granger pezevengi. O rezil sapık. Her şey tahmin ettiğinden çok daha karışık.

Robin birasını bırakıyor, hole geçip spor ayakkabılarını çıkarıyor. Merdivenlerden yukarı çıkıyor. Hava karanlık, gece yarısını geçti. Diğer yatağın altına girip biraz uyuduktan sonra mantıklı bir şekilde düşünmesi gerek bu meseleyi. Elinde Sarah'nın telefonu, ilk sahanlığa geliyor. Ayakları halının genişlediği yere değdiğinde ensesinde Sarah'nın nefesini hissediyor.

"Jim'i aradın," diyor Sarah.

SARAH | GÜNÜMÜZ

Karanlıkta duruyorum, kız kardeşimin başı omuzlarımda. Her şeye burnunu sokan kız kardeşimin.

"Bana yardım etmen için geldim sana," diyorum.

"Yardım etmeye çalışıyordum," diyor. Her zamanki küstahlığından eser yok. "Senin için işleri yoluna sokmaya çalışıyordum."

"Her şeyi berbat ettin. Her zaman yaptığın gibi. Bana yardım edebileceğini nasıl düşündüm anlamıyorum."

Onu doğru düzgün göremiyorum, ev karanlık ve ışık düğmesinin nerede olduğunu bilmiyorum. Yıllardır merdivenlerin en üst noktasında dururken kendimi hep gergin hissettim ama en korkuncu karanlıkta, hiç bilmediğim merdivenlerin başında durmak. Midem bulanıyor.

"Sarah." Robin'in sesi sabah geldiğimde ne kadar ince ve boğuksa, şu anda da öyle. "Hamilesin. Sakinleşmen ve merdivenlerin başından çekilmen lazım. Senin için endişeleniyorum."

"Ah, doğru," diyorum iğneleyici bir sesle. "Beni düşünmen için hamile olmam gerektiğini unutmuştum."

"Ama haksızlık yapıyorsun. Ben ondan önce de seninle..." Susuyor. "Hamileliğinden önce de sonra da seni düşündüm hep. Sadece nasıl yapacağımı bilemedim. On sekiz yaşındaydım."

Merdivenin başından bir adım uzaklaşıyorum. "Ben de on sekiz yaşındaydım, Robin ve her şeyimi kaybettim. Sen de dahil olmak üzere."

Elini uzatıyor. Parmak uçlarını görüyorum, karanlıkta onu görebilmeye başlıyorum.

"Neden yalan söyledin, Sarah?" diye soruyor Robin.

"Hepimiz yalan söylüyoruz, Robin. Herkes yalan söylüyor. Hak ettiğim, benden çalınmış olanı istedim sadece. Anne olmak istedim. Bunun için özür dilemiyorum."

"Ama o küçük kıza zarar verdin mi?"

İçimi bir öfke kaplıyor. Bunu nasıl sorabilir? Violet'ı seviyordum. Onu daha birkaç aylıkken kucağıma aldığımdan beri seviyordum. O kadın kendini ne kadar yorgun ve çaresiz hissettiğini söyleyerek yatarken ben onu sevip gece gündüz demeden baktım. Onu hem gece hem gündüz ben besledim, ihtiyacı olan her şeyi ona verdim. Gitmeye çekindiğim internetten tanıştığım randevuma gideceğim tek gece Elaine bana gitmemem için yalvardı. Jim'in bir işi vardı ve kadın gitmeyeyim diye resmen yalvarıyordu. Violet beşiğinde uyuyordu, onu sallayarak uyuttuktan sonra sesli sesli yumuşacık nefes alıp veriyordu. Elaine beni iki omuzumdan da tutup gözlerimin içine baktı ve "Bunu yapamam. Bu bir hataydı. Bu iş bana göre değil. Lütfen," dedi. Benim suçum değildi, bunun olmasını istememiştim ama olay yaşandığında, ayağı kaydığında üzerime bir huzur çöktü. Ortaya bir fırsat çıkmıştı; bundan sonra her zaman hayalini kurduğum şekilde yeni ailemin yanında olma şansım vardı artık.

"Violet'a asla zarar vermem," diyorum Robin'e. "Onu seviyorum. Birini bu şekilde sevmek ne demek asla anlayamazsın."

"Ama babası ona zarar verdiğini düşünüyor."

"Jim'in dünyadan haberi yok. O dünyadan haberi olmayan zavallı herifin teki."

"Ama Violet'ın yanına yaklaşmanı istemediğini biliyor."

"Onu benden alamaz!" diye bağırıyorum. Uzun süredir ilk defa bağırıyorum, sözcükler ağzımdan çıkarken boğazım gerili-

yor. Ben de onlarla beraber. İçimde uyanan yeni bir öfkeyle sağa sola sallanıyorum.

"Aşağı inelim," diyor Robin. Sinirli bir hayvanı yatıştırmaya çalışanların ses tonuyla konuşuyor. "Bunu aşağıda konuşalım. Ben sadece senin ve bebeğin güvende olmasını istiyorum."

"Hayır," diyorum. Bundan bahsetmek istemiyorum. Bu konunun açılmasını istemiyorum. Ben Violet'ı istiyorum, bir erkek çocuk istiyorum, bunca zaman boyunca sahip olmam gereken, çevremdeki herkesin benden aldıklarını istiyorum.

"Hayır!" diyorum tekrar ve Robin'i itmek için elimi uzatıyorum ama bu sırada onun aşağı inmeye başladığını fark ediyorum.

Merdivenlerin altından ışığı açınca başını kaldırıp bana ve arkasında kalan ön kapıya gergin bir şekilde bakıyor. Kapana kısıldı, bunu biliyor. Ölüm kalım meselesi olmadığı sürece dışarıya çıkamaz, bunu bana da söyledi zaten. Bunu onun için bir ölüm kalım meselesine dönüştürmek istemiyorum. Ama ne biçim bir hayat bu? Tam bir münzevi, bir keşiş. Burada bir aile evinde yaşıyor. Eğer burada olmasa bundan kimin haberi olur? Eve bir aile taşınsa bundan kimin haberi olur? Violet ve ben mesela. Burada mutlu olabiliriz. Robin'le mutlu olabileceğimizi ve kızımı almama, ailemi yeniden bir araya getirmeme yardım edeceğini düşünmüştüm. Fakat yanılmışım. O asi konuşmalarına bakmamak lazım; Robin, benim hayatımda gördüğüm en büyük ispiyoncu.

"Anneme neden saldırdın?" diye soruyor Robin, başını kaldırıp bana bakarak. Karanlık köşede spor ayakkabılarını giydiğini görmediğimi sanıyor. Ben her şeyi görürüm. Tıpkı annem gibi.

"Sence?" diyorum. Gerçekten mi? Bunu gerçekten açıklamam mı lazım?

"Başına gelenlerin olmasına izin verdiğini düşündüğün için mi?"

"Her şeyi gördü o. Onun bana nasıl baktığını, her şeyi nasıl planladığını sadece izledi. Görmediğini söylüyor ama gördü. Anneme yapılan şeyin aynını o adam bana da yaptı, bunu gör-

memesi mümkün mü? Olaydan sonra bana gerçekten yardımcı olan tek kişi Hilary'ydi. Yardım almamı sağladı, beni ziyarete geldi. Beni bıraktıklarında gelip aldı, Surrey'de yeni bir hayata başlamama yardımcı oldu. İş bulmama yardımcı oldu."

"Annemin *gözünü* mü oymaya çalıştın?" diyor Robin. Nasıl da abartıyor ama yüzünü buruşturmasından benim o gece ve beni o geceye getiren yıllar boyunca neler hissettiğimi asla anlamayacağını fark ediyorum.

"Buraya bundan bahsetmeye gelmedim, o konu tarih oldu. Violet'ı geri almam için bana yardım etmeni istemeye geldim."

"Violet'ı unutmalısın," diyor Robin yumuşak bir sesle, "ve *karnındaki* bebeğe odaklanmalısın. Violet'la ilgili neden yalan söylediğini anlıyorum, biliyorum. Kaybettiğin bebeğinin acısı geçmemişti ve ona neden o kadar bağlandığını da anlıyorum ama artık senin de bebeğin olacak. Sana *bu* bebek için yardım edebilirim. Sana hâlâ yardım edebilirim." Neredeyse mızırdanır gibi yalvarır bir sesle konuşuyor. Robin'in geri adım attığını daha önce hiç görmemiştim. Fakat anlamıyor. Bunların hiçbirini anlamıyor. Bebek fikrinin sadece Jim'i geri kazanmak için olduğunu, işi bitirmek için olduğunu anlamıyor. Violet için, hepimiz için en iyi olanın –tıpkı dört yıldır olduğu gibi– beni Violet'ın annesi olarak tekrar hayatına alması gerektiğini anlamıyor. Bunu elde etmek için her şeyi göze aldığımı ve yalan söylemenin, oyun oynamanın, her şeyin buna değeceğini anlamıyor.

Dikkatli bir şekilde merdivenlerden iniyorum ama bu bebek planı tarihe karıştı artık. Pijama üstümü ve atletimi kaldırıyorum, bandı çıkarıp karnımdaki tümseği yere atıyorum. Plan suya düştü. Yeni bir plana ihtiyacım var.

"Hamile de mi değilsin?" diye soruyor Robin. "Ne haltlar karıştırıyorsun, Sarah?"

Cevap vermiyorum.

46

SARAH | GÜNÜMÜZ

Robin bu sahte bebek meselesine çok kafayı takıyor. Her şeyi parça parça görüyor, resmin bütününü göremiyor. Ellerimi yumruk yapıyorum; onu ikna etmenin bir yolu yok, öfkemin kafamı bulandırmasına izin veremem. Yeni bir plana ihtiyacım var. Violet için hazırlık yapmam lazım. Onu geri almam, yaşayabileceğimiz bir yer bulmam lazım. Burada yaşayacaktık ama Robin bana yardım etmeyecek, bu çok açık.

Hızlı düşünmem, yeni bir plan yapmam lazım ama Robin çenesini kapamadığı için düşünemiyorum.

"Bu da ne demek, Sarah? Buraya geldiğinden beri bana yalan söyleyip durdun. Bana neden gerçeği söylemedin?" diye soruyor Robin. "Sana yardım ederdim. Şimdi benden acaba başka ne saklıyor diye düşünüyorum. Benden ne istiyorsun?"

Holden geri geri mutfağa doğru gidiyor.

"Sen mi? Sen sadece Callum seni bırakıp gittikten sonra yeni bir projeye ihtiyacın olduğunda bana yardım ettin. Beni, kız kardeşini istemedin hiç. Ben seni o kadar uzun süre özledim ama sen benim yerime bir başkasını koydun."

"Özür dilerim," diyor Robin. "Ama bu doğru değil."

"Şimdi yine arkamdan iş çeviriyorsun," diyorum. "Ama henüz her şey için çok geç değil. Bana hâlâ yardım edebilirsin."

"Nasıl?" diye soruyor, üzerindeki bu yeni endişe sesine yansıyor.

Artık mutfaktayız. Arka kapıdaki anahtara uzanıyor, ben de yanda duran bıçağa. Ona zarar vermek istemiyorum ama ben yeni bir plan düşünüp her şeyi yoluna sokana kadar onun burada kalması lazım. Hiç kimseye zarar vermek istemedim ben ama elimde hiçbir şey kalmadı. Kardeşim olduğunu sanıyordum ama o artık yolumda bir engel. Sessizce mırıldanıyorum: "Seni incitmek istemiyorum, seni incitmek istemiyorum, seni incitmek istemiyorum."

Bıçağa, sonra da bana bakıyor. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu anlamıyor.

"Robin, lütfen, sana son kez soruyorum. Violet'ı almama yardım edecek misin? Bir plan yapmam lazım. Bana yardım edecek misin?"

Ona zarar vermeyeceğimi göstermek için açık duran avucumdaki bıçağı havaya kaldırıyorum ama o başını sağa sola sallıyor.

"Hayır, Sarah. Sen anneme saldırdın ve çok önemli konularda yalan söyledin. Violet'ı geri almak için plan yapmaya değil, yardıma ihtiyacın var senin."

Konuşurken aynı zamanda arka kapıyı da açmaya çalıştığını çok geç fark ediyorum ve şimdi kapı açık, Robin tökezleyerek kapıdan çıkıyor. Hayır! Bir plan yapmam lazım, her şey çok ters gitti. Ben de onun arkasından gidiyorum.

ROBIN | GÜNÜMÜZ

Robin dışarı fırlıyor, soğuğa ve kendi ayakkabılarına basıp tökezliyor. Kız kardeşi ondan daha iriyarı ama Robin daha güçlü ve kavgacı. Titreyen bacaklarına rağmen Robin ayağa kalkıp kaçmaya devam ediyor.

Hızlı hızlı nefes alıp veren biri var, bu sesin ikisinden de geldiğini anlaması birkaç saniye sürüyor.

"Lütfen!" diyor Sarah ama elindeki bıçağı deli gibi ona doğru sallıyor. Robin eğilip bahçeden dışarıya doğru koşmaya başlıyor.

Robin nadir de olsa rüya gördüğünde hep koştuğunu görüyor. Kapıyı ardına kadar açıp dışarı fırladığını, ağır ve köklü değil de hafif ve hızlı bir şey gibi göğü deldiğini. Bu rüyaların ardından ter içinde ve midesi bulanarak kalkıyor. Fakat şu anda hızlandığını hissediyor. Arkasından koşan kız kardeşinin ayak seslerini duyuyor ama Sarah'nın kaldırım taşlarının üzerindeki ayak sesleri düzensiz. Yalınayak ama arayı açmamayı başarıyor. Onu harekete geçiren tek şey bunun son şansı olması.

Robin ara sokağın karanlığına kendini attığında bir şeyle çarpışıyor. Bir insan.

"Hayır!" diye haykırıyor ama o kişi etrafından dolanıp Sarah'nın kolunu yakalıyor. Adamın silueti ışığın altına gelince Robin, onun arka apartmanda oturan Sam olduğunu görüyor. Sam,

Sarah'yı duvara yapıştırıyor, Robin de Sarah'nın elindeki bıçağı düşürüyor ve bir tekmeyle karanlığın içine fırlatıyor.

"Siktir!" diyor Sam. "Neler oluyor?"

Robin ve Sarah konuşmuyorlar, apartmanın arkasındaki bahçenin kapısı açılıyor. Bayan Tavus Kuşu başını uzatıyor, elinde el feneri var.

"Polisi arayın," diyor Sam, neler olduğunu anlamaya çalıştığı titreyen sesinden belli. İhtiyar kadın bahçede kayboluyor.

Sarah hâlâ duvarda ama kurtulmaya çalışıyor, ağlıyor. Robin ona doğru koşup Sarah'nın kolunu tutuyor. Ay ışığının vurduğu yüzünde çaresiz ve endişeli bir bakış var.

"Teşekkür ederim," diyor Robin, Sam'e ve Sam şu anda, sabah olduğundan daha korkmuş gibi görünüyor.

"Neler oluyor burada? O hamile değil miydi?"

"Değilmiş," diyor Robin acımasızca.

Sarah yere çömeliyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve plan yapması gerektiğini, yardıma ihtiyacı olduğunu mırıldanıyor. Robin ve Sam onu sıkıca tutuyorlar. Polisler gelene kadar, bitkin bir vücudu sıkıca ve endişeyle tutarak o şekilde bekliyorlar. Üç polis memuru, trafiğe kapalı ara sokağın sonunda park ettikleri polis arabasının far ışığında koşarak onlara doğru geliyor.

"İyi olacaksın, Sarah," diyor Robin kız kardeşine kelepçe takılırken. "Bu senin iyiliğin için. Sana söz veriyorum, iyi olacaksın."

"Bizim aile ne zaman sözünü tuttu ki?" diye soruyor Sarah, kaldırım taşlarında sürüklenerek götürülürken.

47

ROBIN | 2017

Robin, kız kardeşini ikili kapıdan gül bahçesine çıkarıp oradan da park yerine götürüyor. Sarah gergin, dışarıda olmaya alışık değil. Rüzgâr estiğinde Sarah sıçrıyor. Buraya geleli aylar oldu ve bugüne kadar hiç dışarı çıkmadı ama artık vakti geldi. Ne kadar olabilirse o kadar hazır. Gerisi ailesinin görevi.

Robin ikiziyle beraber arka koltuğa geçiyor. Ön koltukta oturan iki kadın birbirlerine endişeli gözlerle bakıyor ama bir şey söylemiyor.

"Sarah'ya nereye gideceğimizi söyledin mi?" diye soruyorlar.

"Evet," diyor Robin. "Ona yeni evden bahsettim, Sarah çok heyecanlandı, öyle değil mi?"

"Evet." Sarah gülümsüyor, biraz huzursuz.

Angela motoru çalıştırıyor ve araba otoparktan, sonra da bahçe kapısından çıkıyor. Sarah'nın ince parmakları kot pantolonunu tırnaklıyor, ağaçlar ve çalı çitler yanlarından hızla geçip bulanık birer çizgiye dönüşürken çenesini sıkıyor.

Bu geçiş döneminde ona yardımcı olması için Sarah'nın kullanabileceği bazı ilaçlar ve araçlar var. Destek alacağı, güvende olacağı bir yer var onu bekleyen. Ama her şey daha çok yeni, çok belirsiz. Dışarısı onun için çok büyük bir yer, tıpkı bir zamanlar Robin için olduğu gibi.

"Sarah'ya albümden bahsettin mi?" diye soruyor Hilary, sessizliği bölerek.

"Hayır," diyor Robin, çekinerek. Başını kot pantolonuna eğiyor, üzerindeki bir lekeyle oynamaya başlıyor. Mutfaktan bulaşmış boya lekesi muhtemelen. Anahtarları teslim aldıklarından beri evi yetiştirebilmek için herkes elinden geleni yaptı.

"Gurur duyman gerek," diyor annesi, yeni sokaklarına dönmek için yavaşlıyor. Konuşması hâlâ kesik kesik, kendi çocuklarının yanında ne kadar gergin olduğunu gösteriyor bu. Her şeyi yoluna koymak için ne kadar istekli olduğunu.

"Robin yeni bir albüm çıkarıyor." Hilary, Sarah'ya bakabilmek için arkasına yaslanıyor.

"Gruba mı döndün?" diye soruyor Sarah, kız kardeşine bakmak için bakışlarını bir süre camdan ayırıyor. "Bu çok iyi." Hafifçe gülümsüyor.

"Grupla değil," diyor Robin. "Daha... farklı bir şey. Sonra anlatırım."

Maplesden'deki bir aile evinin önüne yanaşıyorlar, burası Birch End'den birkaç kilometre uzaklıktaki bir kasaba. Herkes dışarı çıkarken Sarah bir süre daha arabada kalıyor. Göğsü inip kalkıyor. Etrafı seyrederek yeni olan her şeye alışmaya çalışıyor.

Hilary ve Angela arabadan uzaklaşırken kafa kafaya bir şeyler konuşuyorlar. Robin onların ön bahçeye övgüler yağdırdığını, Jack hayatta olsaydı "bu çalıların uzunluğuna" kim bilir neler derdi, diye şakalaştıklarını duyuyor. Başlarını öne eğip birlikte gülüyorlar bir süre.

Yıllardır onca hata yapıldı, onca şey söylendi. Onca kayıp yaşandı. Eğer Hilary, Angela'yı bunlardan sorumlu tutuyorsa bile bunu nazik sözcüklerle, ipek gibi reklam sesiyle ve endişeli dalgınlığıyla kapamayı çok iyi başarıyor.

Robin, Berkshire'a geri dönmek istediğini, yardım almaya hazır olduğunu söylediğinde iki kadın bir araya gelmişti. Angela, Robin'i Manchester'dan Berkshire'a getirdi. Gergin bir şoför olan Angela için oldukça uzun bir yoldu bu ama şikâyet etmedi. Ro-

bin otobanda seksen kilometre hızla gittikleri için memnundu, beş altı saatin büyük bir kısmını başı ellerinin arasında geçirdi. Angela kızını Hilary'nin evine, Robin'in büyüdüğü eve götürdü. Angela her gün ziyaretlerine gitti, sık sık Robin'e bakarak ve sessiz bir anlaşma içindelermiş gibi Hilary'nin koluna dokunarak eski arkadaşına alçak sesle bir şeyler söyledi.

Sarah'yla ilgilenen birileri vardı, belki de bu dönemde Angela ve Hilary'nin de kendilerini verebilecekleri bir projeye ihtiyaçları vardı. Belki de bu proje Robin'di. Robin arabada gözlerini kapamış, nefes nefese bir mantra gibi, "Siktir, ah, siktir," diye tekrar ederken terapi seanslarına onu birlikte götürdüler genelde.

Müzik terapisi Angela'nın fikriydi.

Ortaya çıkan albümü Robin'in eski müzik şirketine göndermek ise Hilary'nin fikriydi.

Robin tam olarak iyileşmedi; hâlâ şehirler, alışveriş merkezleri ve süpermarketlerle ilgili sorunlar yaşıyor, liste bitirilmeyecek kadar uzun. Kalabalık gruplar ona bir sürünün içindeymiş hissi veriyor, açık hava bazen onu boğuyor. Karanlık çökmeden önce tam olarak bin adım atmazsa öleceğine inandığı panik ataklarla uğraşıyor hâlâ. Fakat bu atakların arası açıldı. Robin tekrar kız kardeşler arasında güçlü olan olmaya hazır.

"İşte geldik," diyor Robin. Sarah'nın bavulunu bagajdan çıkarıyor ve ön patikadan yürümeye başlıyorlar. "Yeni evimiz."

Sarah durup ön kapıya bakıyor.

"Sadece ikimiz," diyor Robin.

"Sadece ikimiz," diyor Sarah ve yavaşça uzanıp kardeşinin elini tutuyor.

ROBIN MARSHALL VE CALLUM GRANGER'IN *SADECE SONSUZA KADAR* ALBÜMÜNÜN KAPAĞINDAN NOTLAR

Bu sözcükleri ben yazmadım ve bu müziği ben hayal etmedim. Bu albümün kalbinde, sahip olduğum en iyi arkadaşım ve bildiğim tek erkek kardeşim var.

Yıllar boyunca bana bıraktığı demo kayıtları dinleyemeyecek ve büyük bir titizlikle yazdığı sözcükleri okuyamayacak kadar korku içinde yaşadım. Görmek ve duymak, arkasında bıraktığı boşluğu kabul etmek demekti çünkü. O boşluk beni tümüyle içine aldı.

Bu anılara nihayet hak ettikleri değeri verebilmek için kız kardeşimin elimi tutması, kolumu büküp beni bu noktaya getirmesi gerekti. Erkek kardeşimin başlattığı, benim bitirdiğim bu albümü umarım seversiniz. Ama bunun aslında benim için hiçbir önemi olmadığını söylersem de gücenmeyin lütfen.

Sonsuzluk, iyi veya kötü anılardan saklanamayacak kadar uzun bir süre. İşte bizimkiler bunlar: kız kardeşimin, erkek kardeşimin ve benim.

Erkek kardeşim ve kız kardeşim için, sonsuza kadar.